
ชะนี ขยี้
แฮมเล็ต
To
BE
or not
BE
To

โครงการศึกษากระบวนการผลิตละครเวที

เรื่อง ชะนี ขยี้! แฮมเล็ต

นางสาวฐานวีร์	ฌานธำรง
นางสาวปิยะรัตน์	จันทร์ชู
นางสาวศุภิสรา	สุทธิสังข์
นายสรวิชญ์	ศุภเลิศตระกูล
นางสาวขวัญมนัส	อุทารจิตต์
นางสาวญาตาวี	จันทร
นางสาวณัฐพร	ยุกตรมย์
นางสาวนานามิ	วงษ์ขุลี
นางสาวอภิศรา	ชมภูศรี

สาขาศิลปะการแสดง

คณะศิลปกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

2565

โครงการศึกษากระบวนการผลิตละครเวที

เรื่อง ชะนี ขยี้! แฮมเล็ต

นางสาวฐานวีร์	ณานธำรง
นางสาวปิยะรัตน์	จันทร์ชู
นางสาวศุภิสรา	สุทธิสังข์
นายสรวิชญ์	ศุภเลิศตระกูล
นางสาวขวัญมนัส	อุทารจิตต์
นางสาวญาตาวี	จันทร
นางสาวณัฐพร	ยุกตรมย์
นางสาวนานามิ	วงษ์ขุลี
นางสาวอภิศรา	ชมภูศรี

ศิลปะการแสดงนิพนธ์นี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรศิลปกรรมศาสตร์บัณฑิต

สาขาศิลปะการแสดง คณะศิลปกรรมศาสาสตร์

มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

2565

ศิลปะการแสดงนิพนธ์

โครงการศึกษากระบวนการผลิตละครเวที

เรื่อง ชะนี ขยี้! แฮมเล็ต

ของ

1. นางสาวฐานวีร์	ฌานธำรง	รหัสประจำตัว 62110010165
2. นางสาวปิยะรัตน์	จันทร์ชู	รหัสประจำตัว 62110010172
3. นางสาวศุภิสรา	สุทธิสังข์	รหัสประจำตัว 62110010182
4. นายสรวิชญ์	ศุภเลิศตระกูล	รหัสประจำตัว 62110010183
5. นางสาวขวัญมนัส	อุทารจิตต์	รหัสประจำตัว 62110010252
6. นางสาวญาตาวี	จันทร	รหัสประจำตัว 62110010254
7. นางสาวณัฐพร	ยุกตรมย์	รหัสประจำตัว 62110010255
8. นางสาวนานามิ	วงษ์ขุลี	รหัสประจำตัว 62110010259
9. นางสาวอภิศรา	ชมภูศรี	รหัสประจำตัว 62110010273

ศิลปะการแสดงนิพนธ์นี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรศิลปกรรมศาสตร์บัณฑิต

สาขาศิลปะการแสดง คณะศิลปกรรมศาสตร์

มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

.....

หัวหน้าสาขาวิชาการศิลปะการแสดง

.....

อาจารย์ที่ปรึกษา

สารบัญ

	หน้า
บทที่ 1 บทนำ	1
1.1 ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา	1
1.2 วัตถุประสงค์	2
1.3 ขอบเขตการศึกษาค้นคว้า	2
1.4 ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ	3
บทที่ 2 ข้อมูลสัมพันธ์	4
2.1 ข้อมูลสัมพันธ์ด้านการกำกับการแสดง	4
2.1.1 ข้อมูลสัมพันธ์เกี่ยวกับบทละครเรื่อง ชะนี ขยี้! แฮมเล็ต	4
2.1.2 ความหมายของผู้กำกับการแสดง	5
2.1.3 บทบาทและหน้าที่ของผู้กำกับการแสดง	6
2.1.4 แนวคิดและทฤษฎีในการกำกับการแสดงเรื่อง ชะนี ขยี้! แฮมเล็ต	7
2.2 ข้อมูลสัมพันธ์ด้านการแสดง	7
2.2.1 เครื่องมือของนักแสดง	7
2.2.2 ทฤษฎีในการแสดง	9
2.3 ข้อมูลสัมพันธ์ด้านการออกแบบฉาก	9
2.3.1 แนวคิดและทฤษฎีในการออกแบบฉาก	9
2.4 ข้อมูลสัมพันธ์เกี่ยวกับอุปกรณ์ประกอบฉาก	11
2.4.1 แนวคิดและทฤษฎีในการออกแบบอุปกรณ์ประกอบฉากละครเรื่อง ชะนี ขยี้! แฮมเล็ต	11
2.5 ข้อมูลสัมพันธ์ด้านการออกแบบเครื่องแต่งกายเพื่อการแสดง	13
2.5.1 แนวคิดและทฤษฎีในการออกแบบเครื่องแต่งกายเรื่อง ชะนี ขยี้! แฮมเล็ต	13
2.5.2 หลักจิตวิทยาสีที่ส่งผลต่อพฤติกรรมและอารมณ์ของมนุษย์กับการนำมาใช้ในการออกแบบเครื่องแต่งกายเรื่อง ชะนี ขยี้! แฮมเล็ต	14
2.6 ข้อมูลสัมพันธ์ด้านการออกแบบแสงเพื่อการแสดง	16
2.6.1 แนวคิดและทฤษฎีการออกแบบแสง เรื่อง ชะนี ขยี้! แฮมเล็ต	16

สารบัญ(ต่อ)

หน้า

บทที่ 3 การพัฒนาและสร้างสรรค์ผลงาน 20

3.1 การพัฒนาและสร้างสรรค์ผลงานด้านการกำกับการแสดง 20

3.1.1 ขั้นตอนการทำงานก่อนการกำกับการแสดง 20

3.1.2 ขั้นตอนการกำกับการแสดง 34

3.1.3 สรุปปัญหาและแนวทางแก้ไข 42

3.2 การสร้างสรรค์ผลงานด้านการแสดง 44

3.2.1 ขั้นตอนการทำงานก่อนการแสดง 44

3.2.2 กระบวนการเตรียมตัวก่อนการแสดง 78

3.2.3 ปัญหาและแนวทางการแก้ไข 90

3.3 การสร้างสรรค์ผลงานด้านการออกแบบฉาก 97

3.3.1 ช่วงก่อนทำการแสดง 97

3.3.2 ช่วงทำการแสดง 100

3.3.3 ช่วงสรุปการออกแบบ 108

3.3.4 ช่วงสิ้นสุดการแสดง (Post-Production) 111

3.4 การสร้างสรรค์ผลงานด้านการออกแบบอุปกรณ์ประกอบฉาก 112

3.4.1 ขั้นตอนการทำงานก่อนการแสดง 112

3.4.2 ปัญหาและแนวทางการแก้ไข 123

3.4.3 ผลงานการออกแบบเพื่อการแสดง (Production) 125

3.4.4 ขั้นตอนการทำงานหลังจบการแสดง (Post Production) 127

3.5 การสร้างสรรค์ผลงานด้านการออกแบบเครื่องแต่งกาย 127

3.5.1 ขั้นตอนการทำงานก่อนการแสดง 127

3.5.2 ปัญหาและแนวทางในการแก้ไข 142

3.5.3 ขั้นตอนการทำงานในช่วงการแสดง 143

3.6 การพัฒนาและสร้างสรรค์ผลงานด้านการออกแบบแสง 145

3.6.1 ขั้นตอนการทำงานในการออกแบบแสง (Pre-production) 145

3.6.2 ปัญหาและแนวทางแก้ไข 158

3.6.3 ขั้นตอนการทำงานในช่วงการแสดง (Production) 159

3.6.4 ช่วงหลังการแสดง (Post - Production) 161

สารบัญ(ต่อ)

หน้า

บทที่ 4 สรุปผลจากการศึกษาค้นคว้าและสร้างสรรค์ผลงาน 162

4.1 สรุปผลการศึกษากระบวนการทำงานของการสร้างสรรค์ผลงานละครเวที เรื่อง ชะนี ขยี้! แฮมเล็ต 162

4.1.1 สรุปผลการศึกษาด้านการกำกับการแสดง 162

4.1.2 สรุปผลงานด้านการแสดง 164

4.1.3 สรุปผลการศึกษาค้นคว้าและสร้างสรรค์ผลงานด้านการออกแบบฉาก 171

4.1.4 สรุปผลงานศึกษาค้นคว้าและสร้างสรรค์ผลงานด้านการออกแบบอุปกรณ์ประกอบฉาก 172

4.1.5 สรุปผลการศึกษาด้านการออกแบบเครื่องแต่งกาย 174

4.1.6 สรุปผลการศึกษาค้นคว้าและสร้างสรรค์ผลงานด้านการออกแบบไฟ 176

4.1.7 ข้อเสนอแนะจากผู้ชม 178

สารบัญรูปภาพ

หน้า

ภาพที่ 2.1 : William Missouri Downs 5
ภาพที่ 2.2 : รูปของสีแต่ละสี 12
ภาพที่ 2.3 : ตัวอย่างการแต่งกายแบบพังก์แฟชั่น 13
ภาพที่ 2.4 : การจัดแสงในฉากโบสถ์ 16
ภาพที่ 2.5 : เพลท symbol ไม้กางเขน 17
ภาพที่ 2.6 : ภายในอาสนวิหารพระมารดานิจจานุเคราะห์ 17
ภาพที่ 2.7 : อุณหภูมิของแสง 18
ภาพที่ 3.1 : ผู้กำกับ นักแสดง และนักออกแบบเพื่อการแสดง ในละครเวทีเรื่อง ชะนี ขยี้! แฮมเล็ต 33
ภาพที่ 3.2 : ภาพการอ่านบทร่วมกันครั้งแรก ในละครเวทีเรื่องชะนี ขยี้! แฮมเล็ต 34
ภาพที่ 3.3 : ภาพการซ้อมแบบถือบท ในละครเวทีเรื่องชะนี ขยี้! แฮมเล็ต 35
ภาพที่ 3.4 : ภาพการซ้อมแบบวางบท ในละครเวทีเรื่องชะนี ขยี้! แฮมเล็ต 35
ภาพที่ 3.5 : ภาพโปรแกรมซาวน์แปลน (Soundplant) ในละครเวทีเรื่องชะนี ขยี้! แฮมเล็ต 36
ภาพที่ 3.6 : ตัวอย่างภาพตารางการซ้อมรายเดือน 37
ภาพที่ 3.7 : ตัวอย่างภาพตารางการซ้อมรายวัน 37
ภาพที่ 3.8 : ภาพการส่งความคืบหน้า 30% 38
ภาพที่ 3.9 : ภาพการส่งความคืบหน้า 50% 39
ภาพที่ 3.10 : ภาพการส่งความคืบหน้า 70% 40
ภาพที่ 3.11 : ภาพการส่งความคืบหน้า 100% 41
ภาพที่ 3.12 : สถานที่ (โรงละคร สตาร์บัค เลอบัว โฮเตล โบสถ์ สำนักงานจิตแพทย์ บาร์ ห้องพักและสุสาน) 100
ภาพที่ 3.13 แนวคิดการออกแบบ 101
ภาพที่ 3.14 : แปลนสามมิติ หุ่นจำลองฉาก การจัดวางองค์ประกอบของฉากจากเลโก้ 101
ภาพที่ 3.15 : Sketch และ โมเดลสามดี ในการจำลองฉาก 102
ภาพที่ 3.16 : ฉากรอการขนย้าย 109
ภาพที่ 3.17 : การลงสีฉาก และสีพื้นเวที 109
ภาพที่ 3.18 : การใช้วัสดุเสริมตกแต่งฉาก 110
ภาพที่ 3.19 : การตรวจเช็คความเรียบร้อย 111
ภาพที่ 3.20 : ภาพวันแสดงจริง 111

สารบัญรูปภาพ(ต่อ)

หน้า

ภาพที่ 3.21 : การศึกษาบทละครดั้งเดิม (ศุภิสรา สุทธิสังข์) 113

ภาพที่ 3.22 : การศึกษาบทละครดั้งเดิม 113

ภาพที่ 3.23 : สถานที่ (โรงละคร สตาร์บัค เลอบัว โฮเตล โบสถ์ สำนักงานจิตแพทย์ บาร์ ห้องพักและสุสาน) 114

ภาพที่ 3.24 : รูปอุปกรณ์ประกอบฉากที่จำแนกประเภทของแต่ละสถานที่ 115

ภาพที่ 3.25 : แนวคิดการออกแบบ 115

ภาพที่ 3.26 : เทศกาลปล่อยผี 116

ภาพที่ 3.27 : แนวคิดและภาพร่างการออกแบบ 116

ภาพที่ 3.28 : การเขียนจัดวางตำแหน่งอุปกรณ์ต่างๆ แยกให้ชัดเจนกับฉาก 119

ภาพที่ 3.29 : หัวกะโหลก 119

ภาพที่ 3.30 : กระเป๋าเดินทางของเจย์ 120

ภาพที่ 3.31 : ภาพดีไซน์การออกแบบอุปกรณ์ประกอบฉาก (1) 121

ภาพที่ 3.32 : ภาพดีไซน์การออกแบบอุปกรณ์ประกอบฉาก (2) 121

ภาพที่ 3.33 : ภาพดีไซน์การออกแบบอุปกรณ์ประกอบฉาก (3) 122

ภาพที่ 3.34 : ภาพการผลิตอุปกรณ์ประกอบฉาก 122

ภาพที่ 3.35 : การส่งความคืบหน้า 100% 123

ภาพที่ 3.36 : การตรวจสอบและจัดเตรียมอุปกรณ์ประกอบฉากก่อนเริ่มแสดง 126

ภาพที่ 3.37 : การแสดงจริง 126

ภาพที่ 3.38 : การศึกษาบทละครดั้งเดิม 128

ภาพที่ 3.39 : ภาพแนวคิดในการออกแบบเครื่องแต่งกาย 128

ภาพที่ 3.40 : Research ญาตาวีและตัวละครเจย์ 129

ภาพที่ 3.41 : Research ขวัญมนัสและตัวละครผู้หญิง 1 130

ภาพที่ 3.42 : Research นานามิและตัวละครผู้หญิง 2 130

ภาพที่ 3.43 : Research ณัฐพรและตัวละครผู้หญิง 3 131

ภาพที่ 3.44 : Sketch 50% เจย์ 132

ภาพที่ 3.45 : Sketch 50% ผู้หญิง 1 (ผู้ชม ครูเกวลิน ศาสตราจารย์และผีพ่อแฮมเล็ต) 132

ภาพที่ 3.46 : Sketch 50% ผู้หญิง 2 (ผู้ชม บิวตี้ บาทหลวง คนส่งของ เอมี่ บาร์ฟลาย คนขายของ 2 และโรซี่) 133

ภาพที่ 3.47 : Sketch 50% ผู้หญิง3 (ท่านชาย จิตแพทย์ บาร์เทนเดอร์ แม่ คนขายของ 1 กีรดาและคนขุดสุสาน) 133

สารบัญรูปภาพ(ต่อ)

หน้า

ภาพที่ 3.48 : Sketch & Look 70% เจย์ 135

ภาพที่ 3.49 : Sketch & Look 70% ผู้หญิง 1 (ผู้ชม ครูเกวลิน ครูเกวลินในห้องพัก ศาสตราจารย์และผีพ่อแฮมเล็ต) 136

ภาพที่ 3.50 : Sketch & Look 70% ผู้หญิง 2 (ผู้ชม พนักงานร้านกาแฟ บิวตี้ บาทหลวง คนส่งของ เอมี่ บาร์ฟลาย คนขายของ 2 และโรซี่) 137

ภาพที่ 3.51 : Sketch & Look 70% ผู้หญิง 3 (ผู้ชม ท่านชาย แม่ จิตแพทย์ บาร์เทนเดอร์ คนขายของ 1 กีรดาและคนขุดสุสาน) 138

ภาพที่ 3.52 : เบื้องหลังการทำงาน 70% 139

ภาพที่ 3.53 : 100% เจย์ในชุดแฮมเล็ต 140

ภาพที่ 3.54 : 100% ผู้หญิง 1 (ครูเกวลิน ศาสตร์จารย์และผีพ่อแฮมเล็ต) 140

ภาพที่ 3.55 : 100% ผู้หญิง 2 (โรซี่) 141

ภาพที่ 3.56 : 100% ผู้หญิง 3 (ท่านชาย กีรดา) 141

ภาพที่ 3.57 : รายละเอียดชุดโรซี่ กีรดา และบาทหลวง 143

ภาพที่ 3.58 : การแสดงรอบวันจริง เจย์ 143

ภาพที่ 3.59 : การแสดงรอบวันจริง ผู้หญิง 1 (ครูเกวลิน ศาสตารจารย์ ผีพ่อแฮมเล็ตและผู้ชม) 144

ภาพที่ 3.60 : การแสดงรอบวันจริง ผู้หญิง 2 (ผู้ชม พนักงานร้านกาแฟ บิวตี้ บาทหลวง คนส่งของ เอมี่ บาร์ฟลาย พริตตี้และโรซี่) 144

ภาพที่ 3.61 : การแสดงรอบวันจริง ผู้หญิง 3 (ผู้ชม ท่านชาย จิตแพทย์ บาร์เทนเดอร์ แม่ คนขายของ 1 กีรดาและคนขุดสุสาน) 145

ภาพที่ 3.62 : ภาพแนวคิดการออกแบบแสง 147

ภาพที่ 3.63 สถานที่ : โรงละคร โรงแรมเลอบัวโฮเทล Starbucks ห้องศาสตราจารย์ โบสถ์ คลินิกจิตแพทย์ อพาร์ตเม้นต์และสุสาน 148

ภาพที่ 3.64 : ภาพแนวคิดออกแบบแสงกับสถานที่ 149

ภาพที่ 3.65 : ภาพการออกแบบแสงจากโปรแกรม Capture 154

ภาพที่ 3.66 : ภาพแปลนไฟที่ใช้ในเรื่องชะนี ขยี้ แฮมเล็ตจากโปรแกรม Capture 155

ภาพที่ 3.67 : ภาพผู้ออกแบบกำลังตัดโกโบ้ 155

ภาพที่ 3.68 : ภาพโกโบ้ไม้กางเขน 156

ภาพที่ 3.69 : ภาพผู้ออกแบบกำลังทำหิมะสำหรับโปรยทำที่ทำจากทิชชู่ 156

ภาพที่ 3.70 : ภาพผู้ออกแบบกำลังแขวนกล่องใส่สำหรับโปรยบน cat walk 157

ภาพที่ 3.71 : ภาพผู้ออกแบบกำลังตัดไม้สร้างจอโปรเจคเตอร์ 157

สารบัญรูปภาพ(ต่อ)

หน้า

ภาพที่ 3.72 : ภาพจอโปรเจคเตอร์ในฉาก 158
ภาพที่ 3.73 : ภาพผลงานวันแสดงจริง 160
ภาพที่ 4.1 : ภาพกราฟการประเมินของผู้ชม 178
ภาพที่ 4.2 : ภาพข้อเสนอแนะจากผู้ชม 179
ภาพที่ 4.3 : ภาพเขียนวิจารณ์ละครเวทีเรื่อง ชะนี ขยี้! แฮมเล็ต 180
ภาพที่ 4.4 : ภาพเขียนวิจารณ์ละครเวทีเรื่อง ชะนี ขยี้! แฮมเล็ต 182
ภาพที่ 4.5 : ภาพเขียนวิจารณ์ละครเวทีเรื่อง ชะนี ขยี้! แฮมเล็ต 184
ภาพที่ 4.6 : ภาพเขียนวิจารณ์ละครเวทีเรื่อง ชะนี ขยี้! แฮมเล็ต 185

สารบัญตาราง

หน้า

ตารางที่ 3.1 : ตารางการวิเคราะห์โครงเรื่อง 21
ตารางที่ 3.2 : ลักษณะเฉพาะของตัวละคร 29
ตารางที่ 3.3 : ตารางปัญหาและการแก้ไข (ผู้กำกับการแสดง) 42
ตารางที่ 3.4 : ตารางการเตรียมตัวของนักแสดง 44
ตารางที่ 3.5 : ตารางความสัมพันธ์ของตัวละครเจย์ 47
ตารางที่ 3.6 : ตารางพัฒนาการตัวละครเจย์ 48
ตารางที่ 3.7 : ตารางความสัมพันธ์ของตัวละครศาสตราจารย์ 53
ตารางที่ 3.8 : ตารางพัฒนาการตัวละครศาสตราจารย์ 54
ตารางที่ 3.9 : ตารางความสัมพันธ์ของตัวละคร เกวลิน 55
ตารางที่ 3.10 : ตารางพัฒนาการของตัวละคร เกวลิน 56
ตารางที่ 3.11 : ตารางความสัมพันธ์ของตัวละครผีพ่อแฮมเล็ต 59
ตารางที่ 3.12 : ตารางพัฒนาการของตัวละคร ผีพ่อแฮมเล็ต 59
ตารางที่ 3.13 : ตารางความสัมพันธ์ของตัวละครบิวตี้ 60
ตารางที่ 3.14 : ตารางพัฒนาการตัวละครบิวตี้ 61
ตารางที่ 3.15 : ตารางความสัมพันธ์ของตัวละครบาทหลวงประเสริฐ 62
ตารางที่ 3.16 : ตารางพัฒนาการตัวละครบาทหลวงประเสริฐ 62
ตารางที่ 3.17 : ตารางความสัมพันธ์ของตัวละครคนส่งของ 63
ตารางที่ 3.18 : ตารางพัฒนาการตัวละครคนส่งของ 63
ตารางที่ 3.19 : ตารางความสัมพันธ์ของตัวละครเอมี่ 64
ตารางที่ 3.20 : ตารางพัฒนาการตัวละครเอมี่ 65
ตารางที่ 3.21 : ตารางความสัมพันธ์ของตัวละครบาร์ฟลาย 66
ตารางที่ 3.22 : ตารางพัฒนาการตัวละครบาร์ฟลาย 66
ตารางที่ 3.23 : ตารางความสัมพันธ์ของตัวละครคนขายของ 2 67
ตารางที่ 3.24 : ตารางพัฒนาการตัวละครคนขายของ 2 67
ตารางที่ 3.25 : ตารางความสัมพันธ์ของตัวละครโรซี่ 68
ตารางที่ 3.26 : ตารางพัฒนาการตัวละครโรซี่ 68
ตารางที่ 3.27 : ตารางความสัมพันธ์ของตัวละครท่านชาย 70
ตารางที่ 3.28 : ตารางการพัฒนาของตัวละครท่านชาย 70
ตารางที่ 3.29 : ตารางความสัมพันธ์ของตัวละครแม่ 71
ตารางที่ 3.30 : ตารางการพัฒนาของตัวละครแม่ 72

สารบัญตาราง(ต่อ)

หน้า

ตารางที่ 3.31 : ตารางความสัมพันธ์ของตัวละครจิตแพทย์ 73
ตารางที่ 3.32 : ตารางการพัฒนาของตัวละครจิตแพทย์ 73
ตารางที่ 3.33 : ตารางความสัมพันธ์ของตัวละครบาร์เทนเดอร์ 74
ตารางที่ 3.34 : ตารางการพัฒนาของตัวละครบาร์เทนเดอร์ 74
ตารางที่ 3.35 : ตารางความสัมพันธ์ของตัวละครคนขายของ 1 75
ตารางที่ 3.36 : ตารางการพัฒนาของตัวละครคนขายของ 1 75
ตารางที่ 3.37 : ตารางความสัมพันธ์ของตัวละครกีรดา 76
ตารางที่ 3.38 : ตารางการพัฒนาของตัวละครกีรดา 76
ตารางที่ 3.39 : ตารางความสัมพันธ์ของตัวละครคนขุดสุสาน 77
ตารางที่ 3.40 : ตารางการพัฒนาของตัวละครคนขุดสุสาน 77
ตารางที่ 3.41 : ตารางปัญหาและการแก้ไข (นางสาวญาตาวี จันทร) 90
ตารางที่ 3.42 : ตารางปัญหาและแนวทางแก้ไข (นางสาวขวัญมนัส อุทารจิตต์) 91
ตารางที่ 3.43 : ตารางปัญหาและการแก้ไข (นางสาวนานามิ วงษ์ขุลี) 94
ตารางที่ 3.44 : ตารางปัญหาและแนวทางแก้ไข (นางสาวณัฐพร ยุกตรมย์) 95
ตารางที่ 3.45 : ตารางเปรียบเทียบสถานที่ระหว่างบริบทเดิมกับ Women playing hamlet 98
ตารางที่ 3.46 : Breakdown ของฉากในเรื่อง ชะนี ขยี้! แฮมเล็ต 103
ตารางที่ 3.47 ตารางปัญหาและแนวทางการแก้ไข 107
ตารางที่ 3.48 : Breakdown ของอุปกรณ์ประกอบฉากในเรื่อง ชะนี ขยี้! แฮมเล็ต 117
ตารางที่ 3.49 ตารางปัญหาและแนวทางการแก้ไข (ผู้ออกแบบอุปกรณ์ประกอบฉาก) 123
ตารางที่ 3.50 : ปัญหาและแนวทางในการแก้ไข (ผู้ออกแบบเครื่องแต่งกาย) 142
ตารางที่ 3.51 : สถานที่ในบทและภาพจากโปรแกรม Capture (โรงละคร) 150
ตารางที่ 3.52 : สถานที่ในบทและภาพจากโปรแกรม Capture (Starbucks) 150
ตารางที่ 3.53 : สถานที่ในบทและภาพจากโปรแกรม Capture (โรงแรม เลอบัว) 151
ตารางที่ 3.54 : สถานที่ในบทและภาพจากโปรแกรม Capture (โบสถ์) 151
ตารางที่ 3.55 : สถานที่ในบทและภาพจากโปรแกรม Capture (โรงพยาบาล) 152
ตารางที่ 3.56 : สถานที่ในบทและภาพจากโปรแกรม Capture (ความคิดเจย์) 152
ตารางที่ 3.57 : สถานที่ในบทและภาพจากโปรแกรม Capture (บาร์) 153
ตารางที่ 3.58 : สถานที่ในบทและภาพจากโปรแกรม Capture (สุสาน) 153
ตารางที่ 3.59 : สถานที่ในบทและภาพจากโปรแกรม Capture (ซีนจบ) 153
ตารางที่ 3.59 : ตารางปัญหาและแนวทางการแก้ไข (ผู้ออกแบบแสง) 153

บทที่ 1
บทนำ

1.1 ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

มนุษย์ เป็นสิ่งมีชีวิตเล็กๆ ที่วนเวียนอยู่ภายใต้วัฏจักรของโลกใบนี้ ต้องเติบโต เดินทาง เรียนรู้ที่จะลองผิดลองถูก พบเจอกับความผิดพลาด เราสั่งสมประสบการณ์จากทุกแง่มุมที่โลกเหวี่ยงเข้ามาให้ จนกลายเป็นคนแบบที่เราเป็นทุกวันนี้ และใช้ชีวิตไปเรื่อยๆ ตามโลกที่หมุนไปอย่างไม่หยุดหย่อน จนเมื่อชีวิตดำเนินมาถึงจุดหนึ่งที่เรามีวิจารณญาณมากพอในการเลือกว่าเราอยากจะใช้ชีวิตนี้ต่อไปยังไง เราจะเริ่มตั้งคำถามถึงเหตุผลในการมีชีวิตอยู่ของตัวเอง เช่น เราทำสิ่งที่เรากำลังทำอยู่เพราะอะไร? เป้าหมายในชีวิตเราคืออะไร? จนไปถึงคำถามสำคัญที่ว่า ‘สุดท้ายแล้ว เราคือใคร?’

นอกจากมนุษย์จะต้องการค้นหาตัวตนที่แท้จริงของตัวเอง เพื่อใช้ชีวิตอย่างมีจุดมุ่งหมายแล้ว สังคมของเราก็มีตัวตนในแบบที่คนส่วนใหญ่ต้องการให้คนในสังคมเป็นด้วย สิ่งนี้เรียกว่า ‘บรรทัดฐานของสังคม’ ซึ่งเป็นมาตรฐานที่สมาชิกในสังคมถูกคาดหวังให้ปฏิบัติตาม (ทวีศักดิ์ คุณโยชัย, 2550) เราทุกคนมีบทบาทและหน้าที่ที่ต้องปฏิบัติตาม เช่น การเป็นลูกที่ดี เป็นนักเรียนหัวกะทิ เป็นพนักงานที่เก่ง ไปจนถึงการแสดงออกให้เหมาะสมตามเพศสภาพของตัวเอง และด้วยเหตุผลนี้ คนส่วนใหญ่จึงเลือกทำตามสิ่งที่ค่านิยมของสังคมกำหนด เพื่อที่จะบรรลุตามบรรทัดฐาน และเพื่อปกป้องตัวตนที่แท้จริงของตัวเองจากการล้มเหลว เพราะไม่ตรงตามความคาดหวังของคนในสังคม แต่ในเมื่อคนเราไม่มีทางเป็นเหมือนกันทั้งโลก แล้วเราจะเลือกเป็นใครระหว่าง ‘คนในแบบที่ตัวเองต้องการจะเป็น’ หรือ ‘คนที่สังคมต้องการจะให้เราเป็น’

ทางคณะผู้จัดทำ เห็นถึงความสำคัญของประเด็นข้างต้น จึงเลือกหยิบยกบทละครเรื่อง Women Playing Hamlet ของ William Missouri Downs ซึ่งเล่าถึงความสับสนของมนุษย์ที่ต้องการจะเป็นในสิ่งที่ไม่ตรงกับค่านิยมของสังคม ผ่านตัวละคร “เจสสิก้า” ผู้หญิงที่ได้รับบทเป็น “แฮมเล็ต” บทละครของเช็คสเปียร์ผู้ยิ่งใหญ่ และเป็นบทของผู้ชาย การเดินทางของเจสสิก้าในการเรียนรู้ตัวละครที่เข้าใจยากตัวนี้ ทำให้เธอได้เรียนรู้ถึงความสำคัญของการรู้จักตัวเอง เพื่อเลือกบทบาทที่ตัวเองต้องการจะเป็นภายใต้กรอบของสังคมที่ไร้แก่นสารนี้ ซึ่งในท้ายที่สุด เจสสิก้าก็ได้พิสูจน์ถึงความจริงที่ว่า มีแค่ตัวเองเท่านั้น ที่จะสามารถให้คำตอบได้ว่าตัวตนของเราคือใคร โดยทางคณะผู้จัดทำได้นำบทละครเรื่องนี้มาดัดแปลงให้อยู่ในบริบทของประเทศไทย เพื่อให้ผู้ชมเข้าใจและเข้าถึงประเด็นที่ต้องการจะสื่อมากยิ่งขึ้น จนกลายมาเป็นบทละครดัดแปลงเรื่อง “ชะนี ขยี้! แฮมเล็ต” ซึ่งพูดถึงชีวิตของ “เจย์” นักเรียนการแสดงจบใหม่ ที่ไม่รู้ว่าตัวเองจะทำอะไรต่อหลังเรียนจบ และต้องการจะเดินทางในเส้นทางไหนระหว่าง ยืนหยัดในอุดมการณ์ตัวเองและแสดงละครเวทีในบทบาท

ที่ยิ่งใหญ่ แต่ไม่ได้มีความมั่นคงในชีวิตหรือทำตามบรรทัดฐานสังคมและแสดงละครทีวีในบทบาทเล็กๆ น้อยๆ แต่ก็สามารถสร้างความมั่นคงได้ไปตลอดชีวิต

มนุษย์ต้องการจะเป็นคนที่สมบูรณ์แบบในสายตาของคนอื่น จนลืมให้ความสำคัญกับความต้องการที่แท้จริงของตัวเอง ลืมว่าชีวิตมอบเวลาให้เราอย่างจำกัด และเสียเวลาไปกับการเดินตามหมากที่สังคมกำหนดให้ จนสุดท้ายก็เสียโอกาสที่จะเป็นตัวตนที่แท้จริงของตัวเอง แต่การจะกล้าทำตามเสียงหัวใจของตัวเอง ก็เป็นเรื่องยากหากปราศจากความรัก และความเชื่อใจที่มีให้กับตัวเอง ทางคณะผู้จัดทำอยากให้ผู้ชมได้รับรู้ถึงความสำคัญของการให้โอกาสตัวเองได้มั่นใจและรักในความเป็นตัวของตัวเอง และลงมือทำตามสิ่งที่หัวใจต้องการอีกครั้ง แม้ว่าผลลัพธ์ที่ออกมาจะเป็นอย่างที่ต้องการหรือไม่ก็ตาม เพราะมีแค่ตัวเราเท่านั้น ที่จะอยู่กับเราไปจนถึงวันสุดท้ายของชีวิต และมีแค่เราเท่านั้นที่จะตอบคำถามสำคัญข้างต้นที่ว่า ‘สุดท้ายแล้ว เราคือใคร?’ ได้ดีที่สุด

1.2 วัตถุประสงค์

1.2.1 เพื่อศึกษากระบวนการผลิตละครเวทีในรูปแบบใหม่ และศึกษาแนวทางสร้างสรรค์เรื่อง ชะนี ขยี้! แฮมเล็ต ตั้งแต่กระบวนการพัฒนาความคิดจนถึงการลงมือทำโพรดักชันจริง

1.2.2 เพื่อพัฒนาทักษะด้านการกำกับการแสดง การแสดง และการออกแบบเพื่อการแสดงในการสร้างสรรค์งานละครเวทีในรูปแบบที่เน้นกระบวนการทำงานและพัฒนาความคิดร่วมกัน

1.2.3 เพื่อให้ผู้ศึกษาและผู้ชมได้ตระหนักถึงความสำคัญของการเข้าใจตนเอง ไปจนถึงการเลือกบทบาทของตัวเองในสังคม

1.3 ขอบเขตการศึกษาค้นคว้า

1.3.1 นางสาวอภิศรา ชมภูศรี ศึกษากระบวนการและขั้นตอนในการกำกับการแสดงละครเวทีเรื่อง ชะนี ขยี้! แฮมเล็ต

1.3.2 นางสาว ญาตาวี จันทร ศึกษากระบวนการและขั้นตอนในการแสดงละครเวทีเรื่อง ชะนี ขยี้! แฮมเล็ต ตัวละคร เจย์

1.3.3 นางสาว ขวัญมนัส อุทารจิตต์ ศึกษากระบวนการและขั้นตอนในการแสดงละครเวทีเรื่อง ชะนี ขยี้! แฮมเล็ต ตัวละคร ผู้หญิง 1 ประกอบด้วย ศาสตราจารย์ ครูเกวลิน และผีพ่อแฮมเล็ต

1.3.4 นางสาว นานามิ วงษ์ขุลี ศึกษากระบวนการและขั้นตอนในการแสดงละครเวทีเรื่อง ชะนี ขยี้! แฮมเล็ต ตัวละคร ผู้หญิง 2 ประกอบด้วย บิวตี้ เอมี่ โรซี่ บาร์ฟลาย บาทหลวง คนส่งของ และคนขายของ 1

1.3.5 นางสาว ณัฐพร ยุกตรมย์ ศึกษากระบวนการและขั้นตอนในการแสดงละครเวทีเรื่อง ชะนี ขยี้! แฮมเล็ต ตัวละคร ผู้หญิง 3 ประกอบด้วย ท่านชาย แม่ จิตแพทย์ บาร์เทนเดอร์ กีรดา คนขายของ 2 คนขุดสุสาน และทีมงาน

1.3.6 นางสาว ปิยรัตน์ จันทร์ชู ศึกษากระบวนการและขั้นตอนในการออกแบบเสื้อผ้าเพื่อใช้ประกอบละครเวทีเรื่อง ชะนี ขยี้! แฮมเล็ต

1.3.7 นางสาว ฐานวีร์ ฌานธำรง ศึกษากระบวนการและขั้นตอนในการทำฉากในละครเวทีเรื่อง ชะนี ขยี้! แฮมเล็ต

1.3.8 นางสาว ศุภิสรา สุทธิสังข์ ศึกษากระบวนการและขั้นตอนในการทำอุปกรณ์ประกอบฉากในละครเวทีเรื่อง ชะนี ขยี้! แฮมเล็ต

1.3.9 นายสรวิชญ์ ศุภเลิศตระกูล ศึกษากระบวนการและเทคนิคการใช้แสงเพื่อประกอบละครเวทีเรื่อง ชะนี ขยี้! แฮมเล็ต

1.4 ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1.4.1 ได้ทราบแนวทางการสร้างสรรค์ผลงานศิลปะการแสดง เรื่อง ชะนี ขยี้! แฮมเล็ตในรูปแบบละครเวที

1.4.2 ได้พัฒนาทักษะด้านการกำกับการแสดง การแสดง และการออกแบบเพื่อการแสดง ในการสร้างสรรค์ละครเวที

1.4.2 ได้ทราบแนวคิดผลงานการแสดงรูปแบบละครเวที เรื่อง ชะนี ขยี้! แฮมเล็ต เกี่ยวกับความสำคัญของการเข้าใจตนเองไปจนถึงการเลือกบทบาทของตัวเองในสังคม

บทที่ 2
ข้อมูลสัมพันธ์

ในการศึกษาวิจัยครั้งนี้ ผู้ศึกษาได้ศึกษาค้นคว้าเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง และได้นำเสนอข้อมูลตามหัวข้อดังนี้

2.1 ข้อมูลสัมพันธ์ด้านการกำกับการแสดง

2.2 ข้อมูลสัมพันธ์ด้านการแสดง

2.3 ข้อมูลสัมพันธ์ด้านการออกแบบฉากเพื่อการแสดง

2.4 ข้อมูลสัมพันธ์ด้านการออกแบบอุปกรณ์ประกอบฉากเพื่อการแสดง

2.5 ข้อมูลสัมพันธ์ด้านการออกแบบเครื่องแต่งกายเพื่อการแสดง

2.6 ข้อมูลสัมพันธ์ด้านการออกแบบแสงเพื่อการแสดง

2.1 ข้อมูลสัมพันธ์ด้านการกำกับการแสดง

2.1.1 ข้อมูลสัมพันธ์เกี่ยวกับบทละครเรื่อง ชะนี ขยี้! แฮมเล็ต

การศึกษาบทละครและประวัติของผู้แต่งเป็นสิ่งที่ผู้ศึกษาให้ความสำคัญ เพราะเปรียบเสมือนจุดเริ่มต้นและที่มาที่ไปของเรื่องราวที่จะถูกนำมาสร้างสรรค์และต่อยอดบนเวที โดยบทละครเรื่อง ชะนี ขยี้! แฮมเล็ต ได้ถูกดัดแปลงบริบทมาจากบทละครเรื่อง Women Playing Hamlet ประพันธ์โดย วิลเลียม มิสซูรี ดาวน์ส (William Missouri Downs) บทละครเรื่องนี้เล่าถึงชีวิตของผู้หญิงคนหนึ่งที่ต้องมารับบทเป็น ‘แฮมเล็ต’ ซึ่งเป็นบทของผู้ชายและเป็นบทบาทที่ยิ่งใหญ่ในโลกของละคร

2.1.1.1 ประวัติผู้แต่งบทละครต้นฉบับเรื่อง Women Playing Hamlet

บทละครต้นฉบับเรื่อง Women Playing Hamlet ประพันธ์ขึ้นโดย วิลเลียม มิสซูรี ดาวน์ส (William Missouri Downs) เกิดวันที่ 12 กรกฎาคม พ.ศ. 2498 ที่เมืองเบย์ซิตี รัฐมิชิแกน สหรัฐอเมริกา เขาเริ่มต้นจากการเป็นนักแสดง โดยได้ปริญญาด้านการแสดงจากมหาวิทยาลัยอิลลินอยส์ แต่เพราะโรคไข้สมองอักเสบซึ่งทำให้เขาพูดติดอ่างเล็กน้อย เขาจึงยุติอาชีพการแสดงและย้ายไปที่นิวยอร์ก และศึกษาการเขียนบทต่อที่ Circle Repertory Company

วิลเลียม มิสซูรี ดาวน์ส ได้รับรางวัล Rolling Premieres สองครั้งจาก National New Play Network จากบทละครเรื่อง The Exit Interview และ Women Playing Hamlet เขาได้รับรางวัลจากการเขียนบทละครมากมาย อาทิเช่น รางวัล Beverly Hills Theatre Guild Julie Harris Award ในฮอลลีวูดเขาเป็นพนักงานและนักเขียนอิสระในรายการโทรทัศน์ของ NBC หลายรายการ และมีผลงานตีพิมพ์มากมายทั้งบทความ บทละคร และหนังสือ

ภาพที่ 2.1: William Missouri Downs
ที่มา: https://www.playscripts.com/playwrights/bios/421

2.1.1.2 ประวัติความเป็นมาของบทละครเวทีเรื่อง ชะนี ขยี้! แฮมเล็ต

หลังจากผู้ศึกษาได้ทำความเข้าใจ วิเคราะห์ ตีความ และจับประเด็นคร่าวๆ จากบทละครเรื่อง Women Playing Hamlet ผู้ศึกษาจึงค้นหาข้อมูลเพิ่มเติมเกี่ยวกับบทละครเรื่อง “แฮมเล็ต” ในหลายๆ เวอร์ชั่นรวมถึงการหาข้อมูลของนักแสดงผู้หญิงที่เคยเล่นเป็น แฮมเล็ตศึกษาประเด็นเรื่องความเท่าเทียมทางเพศและข้อมูลของวงการละครเวทีในประเทศไทย ท้ายที่สุดจึงเลือกประเด็นสำคัญและเล่าเรื่องนี้ในมุมมองที่ผู้ศึกษาสนใจ ซึ่งก็คือการกล้าหาญและมั่นคงในการเลือกบทบาทชีวิตของตัวเอง ผู้ศึกษาจึงได้นำบทละครเรื่องนี้มาปรับบริบทและแปลเป็นภาษาไทยโดยใช้ชื่อว่า ชะนี ขยี้! แฮมเล็ต ซึ่งเล่าผ่านมุมมองของเด็กผู้หญิงที่พึ่งจบปริญญาตรีจาก เอกการแสดง เธอต้องการจะทำงานในวงการละครเวทีไทย และได้เดินทางข้ามผ่านอุปสรรคต่างๆ จนได้ค้นพบตัวตนของตัวเองได้ในที่สุด

2.1.2 ความหมายของผู้กำกับการแสดง

ผู้กำกับการแสดง หมายถึง บุคคลที่ทำหน้าที่ตีความ กำหนดทิศทางของละคร และสื่อสารเรื่องราวที่ต้องการจะเล่าผ่านตัวนักแสดงไปสู่คนดู โดยอาศัยความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ ทัศนคติที่มีต่อมนุษย์ สภาพแวดล้อมทางสังคม รวมไปถึงความสามารถในการดึงเอาศักยภาพของนักแสดงและทีมงานออกแบบผ่านงานแสดงให้ได้มากที่สุด อีกทั้งยังทำหน้าที่เป็นเสมือนหัวหน้า คอยควบคุมการดำเนินงานให้เป็นไปตามแผนที่ได้กำหนดเอาไว้ คอยให้คำปรึกษาชี้แนะแนวทางให้กับนักแสดงและทีมงานเพื่อให้ผลงานการแสดงเป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน

สดใส พันธุมโกมล กล่าวว่า ผู้กำกับการแสดงคือ “ผู้ที่รับผิดชอบสูงสุดในสายงานฝ่ายศิลปะ เป็นจุดเริ่มต้น และศูนย์รวมที่ให้เอกภาพในการแสดงออกทางศิลปะ นับตั้งแต่การแสดง การออกแบบ และการนำศิลปะแขนงต่างๆ อาทิ การเต้นระบำและดนตรีมารวมกันเข้าอย่างได้สัดส่วน ทำให้เกิดผลรวมคือละครที่มีความสมบูรณ์และมีคุณค่าเหมาะสมที่จะเสนอต่อผู้ชม” (สดใส พันธุมโกมล, 2531)

ดังกมล ณ ป้อมเพชร ได้อธิบายว่า เอ็ดเวิร์ด เอ. ไรท์ นักวิชาการละครและผู้กำกับการแสดง ได้ให้ความหมายของการกำกับการแสดงเอาไว้ว่า “เป็นผู้ที่รับผิดชอบในการเลือกเฟ้น การจัดแบ่งงาน การวางโครงงานด้านศิลปะของ การจัดแสดงทั้งหมด เขาเป็นผู้นำ ผู้ประสานงาน ผู้ชี้ทาง ผู้เชื่อมโยงส่วนประกอบนานาชนิดทั้งหมดซึ่งรวมเข้าเป็นผลงานละครเข้าด้วยกัน ละครเรื่องใดที่ผ่านจินตนาการของเขาจะสะท้อนลักษณะบางอย่างของตัวเขาเองออกมาด้วย” (ดังกมล ณ ป้อมเพชร, 2553)

2.1.3 บทบาทและหน้าที่ของผู้กำกับการแสดง

ผู้กำกับการแสดงมีบทบาทในการสร้างสรรค์ผลงานการแสดงอย่างมาก เนื่องมาจากว่าในกระบวนการทำงานที่มีทีมงานฝ่ายต่างๆ มากมาย ผู้กำกับการแสดงจึงต้องทำหน้าที่ตัดสินใจ และเลือกภาพที่จะสามารถสื่อสิ่งที่ตนตีความได้ และสารที่ต้องการสื่อจะต้องสื่อสารให้ได้มากที่สุด จึงต้องมีการวางแผนเป็นอย่างดีและให้แต่ละฝ่ายดำเนินงานตามแผนการที่วางเอาไว้ งานจึงจะสำเร็จลุล่วงไปได้ด้วยดีดังที่ ดังกมล ณ ป้อมเพชร กล่าวถึงการทำงานของผู้กำกับการแสดงเอาไว้ ดังนี้

(1) เลือกเรื่อง ที่จะทำงานร่วมกับฝ่ายอำนวยการผลิต

(2) วิเคราะห์บท ตีความหมายบท เพื่อการกำกับการแสดงซึ่งอาจทำงานร่วมกับผู้เขียนบทหรือดรามาเทิร์ก (dramaturg) ซึ่งเป็นที่ปรึกษาเชิงวิชาการของผู้กำกับการแสดง

(3) กำหนดแนวทางในการนำเสนอ

(4) ทำงานร่วมกับนักแสดงในการซ้อม เชื่อมโยงนักแสดงกับตัวละคร สร้างความจริงในละคร แก้ปัญหาด้านการแสดง

(5) ทำงานร่วมกับทุกฝ่ายในการซ้อมการแสดงระยะต่างๆ พัฒนางานให้มีความเป็นเอกภาพ เพื่อให้การสื่อสารเรื่องสัมฤทธิ์ผล

(6) จัดแสดง สรุปงาน รับฟังความคิดเห็น คำวิจารณ์เพื่อพัฒนางานต่อในอนาคต (ดังกมล ณ ป้อมเพชร, 2553)

กล่าวโดยสรุปคือ หน้าที่ของผู้กำกับการแสดงที่ดีนั้นควรจะมีทักษะในการเล่าเรื่อง การกำหนดทิศทางการสร้างสรรค์ผ่านมุมมองของตนเองได้อย่างชัดเจน เพื่อให้นักแสดงและทีมงานฝ่ายออกแบบสามารถสร้างสรรค์ผลงานให้เป็นไปตามทิศทางที่ผู้กำกับได้กำหนดไว้ ประกอบกับทักษะในการจัดการการสื่อสาร และความเป็นผู้นำ เนื่องจากละครเวทีเป็นงานที่จะต้องเกิดจากการทำงาน

ร่วมกันของทีมงานหลายฝ่าย เพราะฉะนั้นผู้กำกับการแสดงควรจะต้องรู้จักยืดหยุ่นวิธีการดำเนินงาน มีเหตุผล เป็นได้ทั้งผู้นำและผู้ตามที่ดี

2.1.4 แนวคิดและทฤษฎีในการกำกับการแสดงเรื่อง ชะนี ขยี้! แฮมเล็ต

2.1.4.1 จำแนกตามลักษณะของเรื่อง

(1) ละครประเภทคอเมดี (Comedy)

หรือละครสุขนาฏกรรมเป็นละครที่มุ่งสร้างความสนุกสนานเพลิดเพลิน เรียกเสียงหัวเราะจากผู้ชม คอเมดีจะแสดงให้เห็นถึงความไม่สมบูรณ์แบบของมนุษย์ ความผิดพลาดในการกระทำ ข้อบกพร่อง ตลอดจนลักษณะที่น่าหัวเราะต่างๆ ในตัวคนเรา เรื่องราวของละครคอเมดีมักจะผิดแผกไปจากความปกติ ทั้งตัวละคร และเหตุการณ์ต่างๆ ที่เกิดขึ้น

(2) ละครตลกประเภทความคิด (Comedy of Ideas)

เป็นละครที่มักนำเอาความคิดหรือความเชื่อของมนุษย์ที่ผิดพลาดมาล้อเลียน เพื่อให้ผู้ชมนำกลับไปคิดหรือแก้ไข เป็นละคร “ตลกระดับสมอง” (ชุติมา มณีวัฒนา, 2546)

2.1.4.2 จำแนกตามลักษณะของวิธีการนำเสนอ

(1) แนวการนำเสนอแบบไม่สมจริง (Non - realism)

คือการแสดงด้วยเทคนิคและวิธีการแสดงในรูปแบบต่างๆ โดยไม่พยายามสร้างภาพลวงตาของความจริงให้กับผู้ชม ไม่จำเป็นต้องห่วงพะวงว่าการนำเสนอนั้นจะสมจริงหรือไม่ เรียกอีกอย่างได้ว่า เป็นลักษณะที่จงใจแสดงให้เห็นว่า ละครคือละคร ละครไม่ใช่ชีวิต (ชุติมา มณีวัฒนา, 2546)

2.2 ข้อมูลสัมพันธ์ด้านการแสดง

2.2.1 เครื่องมือของนักแสดง

นักแสดงใช้ร่างกายเป็นเครื่องมือเพื่อที่จะใช้ในการถ่ายถอดบทบาท ความรู้สึก และอารมณ์ออกมา ซึ่งแบ่งเป็น เครื่องมือภายนอก และเครื่องมือภายใน ดังนี้

2.2.1.1 เครื่องมือภายนอก หมายถึง ส่วนที่เห็นได้จากภายนอกของผู้แสดงได้แก่ รูปร่าง ลักษณะ หน้าตา อากัปกิริยาท่าที การแสดงออก การเคลื่อนไหว ฯลฯ รวมถึงเสียงของนักแสดงอีกด้วย เครื่องมือภายนอกแบ่งออกได้เป็น 2 ส่วน ได้แก่

(1) การใช้ร่างกาย คือการใช้ร่างกายในการเคลื่อนไหวเพื่อที่จะแสดงท่าทางต่างๆ หรือการใช้สีหน้าเพื่อบ่งบอกถึงอารมณ์ความรู้สึกนึกคิด หรือแม้แต่การกำหนดทิศทางการเคลื่อนไหว ร่างกายจำเป็นต่อนักแสดงมากๆ จึงจำเป็นต้องเตรียมพร้อมร่างกายอยู่เสมอ โดยการอบอุ่นร่างกาย เพื่อที่จะให้เกิดความพร้อมในการใช้แสดงท่าทางได้อย่างเต็มประสิทธิภาพ เพื่อที่จะสื่อสารไปยังคนดู

(2) การใช้เสียง เสียงมีความสำคัญสำหรับนักแสดงเท่าๆ กับร่างกาย เพราะเป็น สื่อที่แสดงความรู้สึกนึกคิด และอารมณ์ออกมาให้ผู้อื่นเข้าใจความหมายได้ตามที่ต้องการ ซึ่งการพูดในละครจะต่างจากการพูดในชีวิตจริง เพราะมีผู้ชมเป็นจำนวนมาก เสียงพูดต้องชัดเจน ดังกังวาน เหมาะกับบทบาทของตัวละคร ในขณะที่ในชีวิตจริงการพูดอาจไม่ได้เรียบเรียงคำพูดให้สละสลวยมีเหตุผล ฉะนั้นนักแสดงควรที่จะสนใจฝึกซ้อมเรื่องการใช้เสียง การเปล่งเสียง และการพัฒนาคุณภาพเสียงให้มาก (ชุติมา มณีวัฒนา, 2546)

2.2.1.2 เครื่องมือภายใน หมายถึง ส่วนที่อยู่ภายในของผู้แสดง ได้แก่ ความคิด ความรู้สึก จิตใจ และอารมณ์ภายใน อุปกรณ์ภายในแบ่งออกได้เป็น 3 อย่าง ได้แก่

(1) ความคิดหรือจินตนาการ (Imagination) หมายถึง การที่ตัวละครสามารถใช้ความคิดของตนให้คล้อยตามไปกับเรื่องราวของตัวละครที่กำลังแสดง โดยเชื่อว่าหากเป็นตนเองจริงๆ ที่ต้องตกอยู่ในสถานการณ์เช่นนี้แล้วตนจะเป็นอย่างไร การที่สามารถคิดตามตัวละครได้จะทำให้การแสดงออกมาของนักแสดงดูน่าเชื่อและสมจริง จินตนาการเป็นคุณสมบัติภายในที่จำเป็นยิ่งสำหรับนักแสดง นักแสดงที่มีจินตนาการที่ดีจะทำให้ผู้ชมมองเห็นภาพหรือรู้สึกตามนักแสดงไปด้วย

(2) ความรู้สึก และอารมณ์ (Emotion and Feeling) ความรู้สึก คือ ปฏิกิริยาภายในจิตใจของมนุษย์ ที่เป็นผลมาจากประสาทสัมผัส ได้ถูกกระทบเข้ากับสิ่งต่างๆ ภายนอก ทำให้เกิดเป็นความรู้สึกต่างๆ ขึ้น ส่วนอารมณ์นั้นเป็นการเปลี่ยนแปลงทางจิตใจ ที่เป็นผลต่อเนื่องมาจากความรู้สึกที่เกิดจากสิ่งภายนอก หรือสิ่งที่อยู่ภายในตัวมนุษย์เอง กระทบเข้ากับจิตใจและความคิด เมื่อเกิดอารมณ์ มนุษย์จะมีความเปลี่ยนแปลงทางกายภาพบางอย่าง เช่น กล้ามเนื้อเกร็ง หัวใจเต้นแรง หน้าซีด เป็นต้น จึงทำให้เกิดเป็นทฤษฎีการแสดงที่เรียกว่า Inside Out และ Outside In ซึ่งหมายความว่า รู้สึกจากข้างในก่อน แล้วจึงแสดงออกทางกายภาพ และการใช้กายภาพบังคับให้ความรู้สึกภายในเกิดขึ้นตามมา (ชุติมา มณีวัฒนา, 2546)

(3) การใช้สมาธิ (concentration) หมายถึง จิตใจที่แน่วแน่ พุ่งความสนใจไปยังสิ่งที่ตนกำลังทำอยู่ การแสดงจำเป็นอย่างยิ่งที่นักแสดงจะต้องพุ่งความสนใจไปกับบทบาทและเหตุการณ์ที่อยู่ตรงหน้าบนเวที เรียกว่าเป็นการมีสมาธิที่ถูกที่ แต่หากนักแสดงไม่มีสมาธิกับการแสดง แล้วอาจพุ่งความสนใจออกนอกเรื่องไป เช่น การคิดวิพากษ์วิจารณ์ตัวเองว่าวันนี้เล่นดี หรือไม่ การพุ่งความสนใจออกนอกเรื่องจากละครไปนั้น เรียกว่าเป็นการมีสมาธิผิดที่ หากผู้ชมสังเกตดีๆ ก็จะเห็นว่านักแสดงคนนั้นหลุดออกจากสมาธิ และจะทำให้การแสดงไม่น่าเชื่อถือ ขาดพลัง ขาดความจริงในการแสดงในที่สุด (ชุติมา มณีวัฒนา, 2546)

2.2.2 ทฤษฎีในการแสดง

ทฤษฎีในการแสดงเป็นทฤษฎีที่ถูกแบ่งเป็นเทคนิคต่างๆ เพื่อให้นักแสดงได้เลือกเทคนิคที่เหมาะสมมาใช้ในการทำงานกับตัวละคร ซึ่งกลุ่มผู้ศึกษาเรื่องชะนี ขยี้! แฮมเล็ตได้ทำการหาเทคนิคที่นักแสดงจะใช้ร่วมกัน ดังนี้

2.2.2.1 Center of character คือ วิธีในการค้นหาตัวละคร โดยเริ่มจากการใช้ภาพ (image) เป็นตัวตั้งต้น แล้วนำภาพไว้ในจุดศูนย์กลาง ได้แก่ หัว (head) อก (chest) และท้องน้อย (pelvis) จุดใดจุดหนึ่งของร่างกาย แล้วลองทำอากัปกิริยาในชีวิตประจำวัน ไม่ว่าจะเดิน หรือทำสิ่งใดก็ตาม โดยการค้นหาวิธีนี้ให้นึกเสมอว่าเราจะต้องยอมให้ร่างกายได้ค้นหา เพื่อที่จิตใจของเราจะได้เปลี่ยนตามไปด้วย (ศุภิสรา วันชาญเวช, 2563)

2.2.2.2 การทำซ้ำ (Repetition) คือ เทคนิคทางการแสดงของ ไมส์เนอร์ (Sanford Meisner) เป็นแบบฝึกหัดซ้ำๆ เพื่อพัฒนาทักษะการสังเกตและสัญชาตญาณของนักแสดง เขาเชื่อว่าการทำซ้ำๆ จะทำให้นักแสดงออกจากห้วงความคิด ดังนั้นพวกเขาจึงสามารถพึ่งพาสัญชาตญาณของตนเองได้ การเรียนรู้จากการกระทำซ้ำๆ จากการหมั่นซ้อมเพื่อให้ร่างและกล้ามเนื้อได้จดจำในสิ่งที่ทำและทำให้นักแสดงสามารถทำสิ่งนั้นได้อย่างธรรมชาติ (Alex Ates, 2565)

2.2.2.3 จังหวะและลีลาการแสดง (Tempo and rhythm) คือการกำหนดความเร็ว (fast) ความช้า (slow) การหยุดนิ่ง (pause/freeze) ความหนักเบาในการประกอบการแสดง ทำให้การแสดงมีจังหวะที่หลากหลายและเหมาะสมกับสถานการณ์ที่ตัวละครกำลังเผชิญอยู่ รวมทั้งเป็นการทำให้แต่ละตัวละครมีบุคลิกที่แตกต่างกันไปอีกด้วย

2.3 ข้อมูลสัมพันธ์ด้านการออกแบบฉาก

2.3.1 แนวคิดและทฤษฎีในการออกแบบฉาก

บทละครเรื่อง ชะนี ขยี้ แฮมเล็ต เล่าถึงเรื่องราวการค้นหาตัวเองของเจย์ นิสิตจบใหม่ที่ออดิชั่นละครเวทีผ่าน และได้รับบทเป็นแฮมเล็ต ซึ่งเป็นบทที่ยิ่งใหญ่ในโลกของละคร และที่สำคัญคือบทนี้เป็นบทสำหรับผู้ชาย เจย์จึงทุกทางเพื่อที่จะเข้าใจแฮมเล็ตแต่ยิ่งพยายามทำความเข้าใจเท่าไหร่ก็พบว่านอกจากตัวเธอจะไม่เข้าใจในแฮมเล็ตแล้ว เธอยังไม่เข้าใจตัวเองด้วยซ้ำ ว่าตัวเองคือใคร และต้องการจะเป็นอะไรกันแน่ คณะผู้ศึกษาได้ทำการประชุมวิเคราะห์และสรุปแนวคิดในการออกแบบคอนเซ็ปต์ดีไซน์ เพื่อนำไปต่อยอดในงานออกแบบว่า “ความแตกต่างทำให้เกิดการค้นหาและเห็น” ผู้ศึกษาได้นำแนวคิดในการออกแบบมาตีความเพื่อใช้ในการออกแบบฉาก โดยในบทละครได้กำหนดสถานที่หลักมาแล้วว่าเรื่องราวทั้งหมดเกิดขึ้นในโรงละครแห่งหนึ่ง ผู้ศึกษาจึงเริ่มศึกษาลักษณะโครงสร้าง ประเภทของโรงละคร และนำทฤษฎีต่างๆ เหล่านี้มาใช้ในการออกแบบ

2.3.1.1 โครงสร้างและประเภทของโรงละคร

โรงละครประเภท Experimental theatre หรือ Black Box Theatre หมายถึง โรงละครที่ผู้ออกแบบสามารถจัดที่นั่งของผู้ชมได้ตามต้องการ โรงละครแบบนี้มักเป็นห้องว่างเปล่ารูปสี่เหลี่ยมหรือ สามเหลี่ยม ทาผนังเป็นสีดำหรือติดผ้าม่านดำโดยรอบ ที่นั่งผู้ชมเป็นเก้าอี้แบบเก็บได้ เพื่อให้สามารถใช้สอยตามการใช้งาน บนเพดานมีการติดตั้งโครงเหล็กที่สามารถแขวนอุปกรณ์และฉากต่างๆ ได้ทั่วห้อง ทำให้โรงละครแนวทดลองนี้สามารถจัดที่นั่งของผู้ชมให้ปะปนไปในพื้นที่การแสดงของนักแสดง ผู้ชมจึงกลายเป็นส่วนหนึ่งของฉากหรือการแสดง ผู้ชมซึ่งนั่งอยู่ในพื้นที่การแสดงจึงมีบทบาท กลายเป็นส่วนหนึ่งของการแสดงนอกเหนือจากการชมตามปกติ กระตุ้นให้ผู้ชมรู้สึกว่าตนอยู่ท่ามกลางบรรยากาศและสถานที่เดียวกับโลกที่สมมติในการแสดงหรือร่วมเป็นส่วนหนึ่งในสถานการณ์ที่ตัวละครกำลังเผชิญอยู่ ณ ขณะนั้น (ภัททิยา หาพุฒพงษ์, 2556)

โรงละครประเภทนี้สร้างความท้าทายให้กับคนทำละครทุกฝ่าย เพราะไม่มีข้อจำกัดพื้นที่ว่าตรงไหนเป็นพื้นที่คนดู ตรงไหนเป็นพื้นที่แสดง ทั้งหมดขึ้นอยู่กับการออกแบบจัดวางของละครเรื่องนั้น จะออกแบบพื้นที่ให้เหมือนโรงละครปกติก็ได้ คือคนดูอยู่ด้านหนึ่ง การแสดงอยู่ด้านตรงข้าม หรือจะออกแบบให้คนดูอยู่สองด้านขนาบพื้นที่แสดงหรือจะจัดวางให้อยู่รอบด้านแบบ arena stage ก็ได้ หรือจะจัดให้คนดูเป็นส่วนหนึ่งของการแสดงหรือให้มีความรู้สึกว่าอยู่ในสิ่งแวดล้อมเดียวกันกับการแสดงก็ได้ อย่างที่เรียกว่า environmental theatre อย่างไรก็ดี จะจัดวางพื้นที่แบบไหน ล้วนมีผลต่อการทำงานของทุกฝ่าย โดยเฉพาะผู้กำกับการแสดงและผู้ออกแบบฉาก แสง เสียง ข้อดีอีกอย่างหนึ่ง คือ คนดูในโรงละครประเภทนี้จะได้ความรู้สึกใกล้ชิดกับการแสดงมาก อาจถึงขั้นรู้สึกว่าเป็นส่วนหนึ่งของการแสดงเลยก็ได้ สำหรับผู้ออกแบบฉากละครแล้ว ควรตระหนักให้ดีว่าพื้นที่โรงละครแบบนี้ไม่ต้องพยายามสร้างภาพลวงตา (illusion) อย่างในโรงละครแบบมีกรอบเวที (proscenium stage) เช่น ออกแบบฉากให้มีความรู้สึกว่าลึกและไกล เพราะความใกล้ชิดระหว่างคนดูและพื้นที่แสดงนี้ ไม่มีระยะห่างมากพอจะสร้างภาพลวงตาได้ ควรเน้นการออกแบบการใช้พื้นที่ให้น่าสนใจและสื่อความหมายกับละครมากกว่า (theatre studies and news, 2563)

ผู้ศึกษาเล็งเห็นความสำคัญของจัดสรรพื้นที่ของโรงละครอย่างสร้างสรรค์เพื่อให้เชื่อมโยงกับบทละคร อีกทั้งก่อให้เกิดเป็นเหตุผลและผลว่าทำไมเรื่องราวของบทละครเรื่องนี้จึงต้องเกิดขึ้นภายในโรงละครประเภทนี้

2.3.1.2 แนวคิด Form follows function ของ Louis Sullivan

ซัลลิแวน กล่าวถึง Form และฟังก์ชั่นในงานของรูปแบบอาคารไว้ว่า Form คือ รูปลักษณ์ภายนอกที่บอกเราว่า สิ่งที่เห็นอยู่ตรงหน้าคืออะไร ซึ่งรูปทรงเหล่านี้ที่แสดงออกมักบอกถึงชีวิตที่อยู่ภายใน บ่งบอกถึงกิจกรรมต่างๆ ที่อยู่ภายในมีวิถีชีวิตอย่างไร เฉกเช่นเดียวกับรูปลักษณ์ภายนอกของอาคารที่มักสะท้อนเรื่องราวของฟังก์ชันภายในอยู่เสมอ แต่หากกิจกรรมต่างๆ ของ

ผู้อยู่อาศัยที่เกิดภายในอาคารมีการเปลี่ยนแปลงไป แน่นอนว่า “Form ของอาคารย่อมมีการเปลี่ยนแปลงตาม” และ “ฟังก์ชั่น” คือหน้าที่ของห้องแต่ละห้องควรตอบโจทย์วิถีชีวิตของคนที่อยู่อาศัย เพื่อประโยชน์สูงสุดในการใช้สอยพื้นที่ทุกตารางเมตร และเกิดประโยชน์สูงสุด และไม่ได้จำกัดเพียงแค่ห้องนอนคือห้องนอน ห้องนั่งเล่นคือห้องนั่งเล่น แต่ฟังก์ชั่นยังขยายความหมายกว้างไกลไปถึงเรื่องของแสงและลมที่เป็นองค์ประกอบส่วนผสมจากธรรมชาติซึ่งช่วยให้เกิดประโยชน์ครอบคลุม ทั้งภายนอกและภายในเชื่อมโยง จนอาคารหรือบ้านหลังนั้นเกิดประสิทธิภาพรองรับการใช้งานได้จนถึงขีดสุด (Nirvana, 2565)

ผู้ศึกษาได้นำทฤษฎีเหล่านี้มาเลือกใช้ เช่น การคำนึงถึงการใช้งาน การออกแบบพื้นที่ และรูปทรงของฉาก เพราะสามารถแสดงถึงหลักแนวคิด Form Follows Function ที่กล่าวไว้ว่ารูปแบบภายนอกคือการสะท้อนฟังก์ชันที่เกิดขึ้นภายในอยู่เสมอ Form และฟังก์ชั่นจึงเป็นเรื่องเดียวกันที่ไม่สามารถแยกออกจากกันได้ เพื่อให้สามารถออกแบบพื้นที่และสร้างโรงละครแห่งนี้ให้เกิดประโยชน์ครอบคลุมอย่างสร้างสรรค์

2.4 ข้อมูลสัมพันธ์เกี่ยวกับอุปกรณ์ประกอบฉาก

2.4.1 แนวคิดและทฤษฎีในการออกแบบอุปกรณ์ประกอบฉากละครเรื่อง ชะนี ขยี้! แฮมเล็ต

แนวคิดในการออกแบบอุปกรณ์ประกอบฉากของผู้ออกแบบใช้แนวคิดของคำว่า “จินตนาการ” และ ทฤษฎีสี (Color Theory) โดยผู้ศึกษาได้ให้ความหมายไว้ได้ดังนี้

2.4.1.1 จินตนาการ ทำนั้นก่อให้เกิดรูปแบบ อารมณ์ ภาพในหัวของแต่ละคนที่แตกต่างกันออกไป จินตนาการของแต่ละคนมีความแตกต่างกัน เช่นเดียวกับงานออกแบบที่บางครั้งมุมมองความคิดว่าและจินตนาการที่แปลกใหม่หรือต่างไปจากโลกของความเป็นจริง มีอิสระ และสามารถมองให้มากกว่าความเป็นจริง และเชื่อในสิ่งที่คิดและเห็นจนเกิดเป็นภาพของตัวเอง ดังคำที่ว่า “จินตนาการสำคัญกว่าความรู้” เป็นประโยคหนึ่งที่อยู่ในบทสัมภาษณ์ของไอน์สไตน์ ที่ชื่อ What Life Means to Einstein เชื่อในสหัชญาณ (คือการหยั่งรู้ที่เกิดขึ้นในใจ) และแรงบันดาลใจทั้งหลายซึ่งมันจะนำพาความกล้าที่จะคิดหลุดออกมาจากกรอบเดิมๆ มีอาระในความคิด ซึ่งนำพาให้เกิดสิ่งใหม่ๆ โดยที่เราอาจจะไม่คาดคิดถึงผลลัพธ์ตรงนั้น ก็นับเป็นการทำงานต่างๆ ที่สามารถเกิดไอเดีย ความคิดขึ้นมาใหม่ได้ ซึ่งจินตนาการนั้นไม่มีผิดไม่มีถูก ซึ่งมันอาจทำให้เราได้เกิดการเรียนรู้ด้วยตัวเราเองที่อาจจะทำให้พบสิ่งใหม่ๆ ที่แปลกใหม่และแตกต่างไม่เหมือนคนอื่น (Tan, 2565)

ทั้งนี้ผู้ศึกษาได้ศึกษาความรู้เกี่ยวกับบทประพันธ์เดิมมาเป็นพื้นฐานในการเลือกใช้อุปกรณ์ประกอบฉากของละครเวทีเรื่อง Women Playing Hamlet โดยมีแนวคิดในการออกแบบอุปกรณ์ประกอบฉากโดยคำนึงถึง จินตนาการและเสมือนจริงเพื่อให้สอดคล้องกับบริบทของเรื่องและ

คาแรคเตอร์ของตัวละคร ซึ่งจะเป็นตัวบ่งบอกถึงลักษณะนิสัย อีกทั้งยังทำให้ผู้ชมเข้าใจเรื่องราวชีวิตของตัวละครและบทที่กำลังดำเนินอยู่อีกด้วย การเปลี่ยนแปลงในแต่ละตัวละครจะทำให้เราเข้าถึงบทบาทและการพัฒนาของตัวละครอย่างมากขึ้น จึงได้แนวคิดในการออกแบบของชิ้นงานที่ว่าเป็นจินตนาการและเสมือนจริง ทำให้นำมาทำให้เกิดความโดดเด่น ที่ยิ่งกว่าเหมือนจริงให้เหมือนในจินตนาการ โดยคำนึงถึงความสะดวกต่อการใช้งานของนักแสดง

(1) ทฤษฎีสี (Color Theory) ทฤษฎีสี (Theory of Color) หมายถึง ทฤษฎีของแม่สี ที่เป็นต้นกำเนิดของการผสมสีเพื่อให้เกิดเป็นสี และเพื่อนำไปใช้สร้างงานศิลปะหรืองานออกแบบแขนงต่างๆ โดยสีตั้งต้นจะเรียกว่า แม่สี ซึ่งจะประกอบด้วย 3 สี คือ สีแดง สีเหลือง และสีน้ำเงิน ซึ่งการผสมแม่สีแต่ละสีให้เข้ากัน ก็จะทำให้เกิดเป็น วงล้อสี ซึ่งเป็นเครื่องมือที่ใช้รวมสีเข้าด้วยกัน วงจรสีวงแรกถูกสร้างโดยเซอร์ ไอแซค นิวตัน ในปี 1666 ซึ่งวงล้อสีออกแบบมาโดยแนวคิดที่ว่าสีอันไหนที่คุณเลือกจากวงล้อสีจะดูดีเมื่ออยู่ด้วยกัน มีความหลากหลายของการออกแบบที่สร้างขึ้นแต่แบบที่ธรรมดาเห็นได้ทั่วไปคือวงล้อสีแบบ 12 สี พื้นฐานจากสีแดงเหลืองน้ำเงิน

ทฤษฎีสีซึ่งจะมีความเข้ากันของสีแต่ละสี ซึ่งทฤษฎีสี สำคัญกับทุกสายงานอาชีพงานศิลปะหรือออกแบบ ไม่ว่าจะเป็น Architect, Interior, Product หรือแม้กระทั่ง Fashion ซึ่งถ้าหากเรารู้จักใช้สีให้เหมาะสม และเข้ากับงานออกแบบกล่องสินค้า คุณก็จะสามารถควบคุม และสร้างสรรค์ภาพให้เกิดความประสานกลมกลืน งดงามได้ง่ายขึ้น และสียังสามารถขับเน้นให้เกิดจุดเด่นได้อีกด้วย

ภาพที่ 2.2 : รูปของสีแต่ละสี
ที่มา : indigital.co.th

และการนำแนวคิดของทฤษฎีสีมาใช้ในการออกแบบงานนี้ ผู้ศึกษามองเห็นว่ามันเป็นการต่อจากใช้จินตนาการโดยใช้สีที่เป็นต้นกำเนิดให้เห็นภาพเป็นผลงานศิลปะขึ้นมา เพื่อให้ผู้ชมได้มองว่าการรวมสีต่างๆ ลงในงานชิ้นใดชิ้นนึงมันทำให้เราเกิดการตีความและจินตนาการออกมาในรูปแบบตามที่ตัวเองมองเห็นและเชื่อว่ามันคืออะไร จึงทำให้เกิดไอเดียนี้ขึ้นมาแบบไม่มีขีดจำกัด ทั้งนี้ผู้ศึกษาได้คิดไอเดีย ปรึกษาหารือกับผู้ออกแบบในฝ่ายอื่นๆ กลั่นกรองข้อมูลอย่างละเอียดถี่ถ้วนแล้วว่าเราได้เลือกเนื้อหาที่เป็นประโยชน์ต่อการศึกษาได้ และสามารถทำงานกับองค์ประกอบของภาพ

ต่างๆ ให้ไปในทิศทางเดียวกัน เพื่อให้เกิดเป็นภาพเดียวกันโดยภาพรวมทางภาพออกแบบร่วมสร้างสรรค์ผลงานเพื่อให้เกิดเป็นภาพที่สวยและสมบูรณ์แบบและสารที่ส่งไปต่อผู้ชมให้เข้าใจในแก่นเรื่องอย่างแท้จริง ทฤษฎีสีซึ่งจะมีความเข้ากันของสีแต่ละสี ซึ่งทฤษฎีสี สำคัญกับทุกสายงานอาชีพงานศิลปะหรือออกแบบ ไม่ว่าจะเป็น Architect, Interior, Product หรือแม้กระทั่งแฟชั่นซึ่งถ้าหากเรารู้จักใช้สีให้เหมาะสมและเข้ากับงานออกแบบกล่องสินค้า คุณก็จะสามารถควบคุมและสร้างสรรค์ภาพให้เกิดความประสานกลมกลืน งดงามได้ง่ายขึ้นและสียังสามารถขับเน้นให้เกิดจุดเด่นได้อีกด้วย

2.5 ข้อมูลสัมพันธ์ด้านการออกแบบเครื่องแต่งกายเพื่อการแสดง

2.5.1 แนวคิดและทฤษฎีในการออกแบบเครื่องแต่งกายเรื่อง ชะนี ขยี้! แฮมเล็ต

จากการอ่านและวิเคราะห์บทละครเรื่อง ชะนี ขยี้! แฮมเล็ต ทางผู้ศึกษาได้เล็งเห็นถึงความสำคัญในการค้นหาตัวเองและการยืนหยัดเพื่อตัวเองในสังคมยุคปัจจุบัน โดยได้หยิบเอาจุดเด่นบางอย่างและแนวคิดแบบพังก์แฟชั่นมาใช้ เช่น หัวกระโหลก เข็มกลัด การทำลาย แยกชิ้นส่วนเสื้อผ้าออกเป็นรูปแบบที่ขาดหลุดลุ่ย ลายพิมพ์ขาดๆ หายๆ ซึ่งเป็นจุดเด่นของพังก์แฟชั่นโดยเริ่มต้นขึ้นช่วงกลางทศวรรษที่ 1970 ในลอนดอน จากการเคลื่อนไหวของวัยรุ่นชนชั้นกลางแบบอนาธิปไตยหมายถึงสภาวะสังคมที่มนุษย์ทั้งชายและหญิงนั้นเป็นอิสระและใช้ชีวิตอยู่อย่างเท่าเทียมกัน มีการเดินประท้วงบนท้องถนนแสดงออกอย่างก้าวร้าวรุนแรงต่อรัฐบาลที่เผิกเฉยต่อคนชนชั้นล่าง (Thomas, 2565)

ภาพที่ 2.3 : ตัวอย่างการแต่งกายแบบพังก์แฟชั่น

ที่มา : roundhouse.org.uk

รวมถึงการนำมาเทียบเคียงกับการระบายสีลงบนแผ่นกระดาษ ซึ่งส่งผลต่อการออกแบบเครื่องแต่งกาย โดยตัวละครหลักอย่าง เจย์ เปรียบเสมือนแผ่นกระดาษเปล่าสีขาวที่รอสีอื่นๆ มาเติมเต็ม ซึ่งเปรียบได้กับตัวตนอันว่างเปล่าที่กำลังรอการค้นหา ทำให้เครื่องแต่งกายส่วนใหญ่เป็นสีขาว ส่วนตัวละครอื่นๆ อย่าง ผู้หญิง 1 ผู้หญิง 2 และผู้หญิง 3 เครื่องแต่งกายส่วนใหญ่จะใช้สีสันที่ถูกแบ่งออกไปตามลักษณะนิสัยของกลุ่มตัวละคร โดยใช้หลักจิตวิทยาสีที่ส่งผลต่อพฤติกรรมและอารมณ์ของมนุษย์ ซึ่งสีต่างๆ เปรียบเสมือนประสบการณ์ สถานที่ กลุ่มคน ที่รอให้เจย์ไปค้นหา โดยนำเอาแนวคิดทั้งหมดมาผสมผสานกับเสื้อผ้าในยุคปัจจุบัน ตามบทบาทหน้าที่ของตัวละคร

2.5.2 หลักจิตวิทยาสีที่ส่งผลต่อพฤติกรรมและอารมณ์ของมนุษย์กับการนำมาใช้ในการออกแบบเครื่องแต่งกายเรื่อง ชะนี ขยี้! แฮมเล็ต

2.5.2.1 จิตวิทยาสี คือการศึกษาผลกระทบของสีต่อพฤติกรรมของมนุษย์ มีจุดมุ่งหมายเพื่อทำความเข้าใจว่าทำไมความแตกต่างของสีจึงส่งผลต่อความรู้สึก พฤติกรรม และกระบวนการตัดสินใจของมนุษย์ โดยกล่าวได้ว่าสมองของคนเราจะเชื่อมโยงสีให้เข้ากับอารมณ์และลักษณะบางอย่างโดยอัตโนมัติ เช่น ความหมายของสีบางสีก็มีความเป็นสากลหรือที่เรารู้จักกันดี ตัวอย่าง โดยธรรมชาติแล้วเราเชื่อมโยงสีโทนร้อนอย่างสีแดง สีส้ม และสีเหลืองเข้ากับความอบอุ่นและแสงแดด ในขณะที่สีโทนเย็นอย่างสีน้ำเงิน สีเขียว และสีม่วงมักจะให้ความรู้สึกสงบและสดชื่น เป็นต้น และเมื่อลองเจาะลึกลงไปจะพบว่า

(1) จิตวิทยาสีชมพู สีชมพูมีประวัติศาสตร์อันยาวนานของการถูก มองแทนสัญลักษณ์เพศหญิง อ่อนหวานและนุ่มนวลในทางแต่ในทางจิตวิทยาของสี สีชมพูมักจะเกี่ยวข้องกับความขี้เล่น ความสนุกสนาน ความเบิกบานใจ รวมถึงเฉดสีชมพูสด เช่น สีม่วงแดงหรือสีบานเย็นจะให้ความรู้สึกโดดเด่นมั่นใจแต่ไม่ฉูดฉาดจนเกินไปแบบสีแดง

(2) จิตวิทยาสีแดง โดยทั่วไปแล้วสีแดงจะถูกมองว่าเป็นสีที่รุนแรง แต่ก็มีความหมายแฝงถึงความรัก ความปรารถนา และการยั่วยวน ในขณะเดียวกันก็เกี่ยวข้องกับความรู้สึกอันตราย ความโกรธ ความรุนแรง นอกจากนี้ยังกระตุ้นพลังงานและดึงดูดความสนใจได้ทันทีจากการมองเห็น ทำให้เป็นสีที่เหมาะสมสำหรับสัญญาณเตือน เช่น ป้ายหยุดรถและรถดับเพลิง

(3) จิตวิทยาสีเขียว มักใช้เพื่อเป็นสัญลักษณ์ของระบบนิเวศน์และความยั่งยืนเป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อม เกี่ยวข้องกับการเจริญเติบโต แต่ในเชิงลบมักก่อให้เกิดความรู้สึกขยะแขยงหรือเป็นพิษ

(4) จิตวิทยาสีเหลือง สีเหลืองเป็นสีที่ดีในการดึงดูดความสนใจ โดยธรรมชาติ แล้วดวงตาของเรามักดึงดูดสีเหลืองก่อนเสมอ ยังเกี่ยวข้องกับการมองโลกในแง่ดี แสงแดดและความอบอุ่น

(5) จิตวิทยาสีฟ้า มักจะเชื่อมโยงกับความรู้สึกเงียบสงบ ความกลมกลืน

มักถูกมองว่าสะท้อนถึงความภักดีและความมั่นคง ในอีกแง่มักเกี่ยวข้องกับความรู้สึกเศร้า ศิลปินหลายคนใช้มันแสดงอารมณ์ที่มืดมน เช่น ปิกัสโซ่ (Picasso) เป็นต้น

(6) จิตวิทยาสีม่วง เป็นสัญลักษณ์ของความหรูหรา ราชวงศ์ ความสูงส่ง และภูมิปัญญา มักเกี่ยวข้องกับเวทมนตร์ ความลึกลับ และสิ่งเหนือธรรมชาติ อาจเป็นเพราะความจริงที่ว่าสีม่วงเป็นสีที่หายากในธรรมชาติ จึงทำให้มันดูเหมือนอยู่นอกโลก

(7) จิตวิทยาสีขาว สะท้อนถึงความไร้เดียงสา ความบริสุทธิ์ ความดี และการเกิดใหม่ สำหรับหลายๆ คนมันเป็นสัญลักษณ์ของผืนผ้าใบสีขาวสะอาดตาหรืออีกนัยหนึ่งคือการเริ่มต้นใหม่ เป็นสีกลางที่ช่วยให้ดวงตาของเราได้พักผ่อน

(8) จิตวิทยาสีดำ สีดำ มีความหมายหลากหลายสี ในแง่หนึ่งก็ดูเป็นอมตะและคลาสสิกทำให้เกิดความสง่างาม ความซับซ้อน อำนาจ และความลึกลับ แต่ในอีกแง่หนึ่งมันก็เชื่อมโยงกับความรู้สึกในแง่ร้าย เช่น โกรธ เหงา และหดหู่ รวมถึงการไว้ทุกข์ (Meir, 2563)

2.5.2.2 จิตวิทยาสีและการนำมาใช้ในการออกแบบเครื่องแต่งกายเรื่อง ชะนี ขยี้แฮมเล็ต

จากที่กล่าวไปข้างต้นทางผู้ศึกษาได้มีการนำมาเทียบเคียงกับการระบายสีลงบนแผ่นกระดาษ ซึ่งส่งผลต่อการออกแบบเครื่องแต่งกาย

โดยตัวละครหลักอย่าง เจย์ เปรียบเสมือนแผ่นกระดาษเปล่าสีขาวที่รอสีอื่นๆ มาเติมเต็ม ซึ่งเปรียบได้กับตัวตนอันว่างเปล่าที่กำลังรอการค้นหา ทำให้เครื่องแต่งกายส่วนใหญ่เป็นสีขาว ส่วนตัวละครอื่นๆ อย่างกลุ่มตัวละคร

(1) ผู้หญิง 1 เครื่องแต่งกายจะถูกแทนด้วยโทนสีชมพูและสีแดง เนื่องจากกลุ่มตัวละครนี้มีลักษณะที่โดนเด่น มีความคิดและความเชื่อสุดโต่ง

(2) ผู้หญิง 2 เครื่องแต่งกายจะถูกแทนด้วยโทนสีเขียวและสีเหลือง เนื่องจากกลุ่มตัวละครนี้มีลักษณะที่สดใส เยาว์วัย และเป็นมิตร

(3) ผู้หญิง 3 เครื่องแต่งกายจะถูกแทนด้วยโทนสีฟ้าและสีม่วง เนื่องจากกลุ่มตัวละครนี้เป็นกลุ่มตัวละครที่ค่อนข้างมีอายุมาก ให้ความรู้สึกอึมครึมยากที่จะอธิบาย

ในช่วงต้นเรื่องที่นักแสดงหญิง 3 คน ส่วมชุดสีดำออกมาในฐานนะคน เปรียบเสมือนตัวแทนของพวกเราทุกคนที่ถูกประสบการณ์หล่อหลอมมา เหมือนกับการนำสีทุกสีมาผสมรวมกันก็จะกลายเป็น สีดำ

2.6 ข้อมูลสัมพัทธ์ด้านการออกแบบแสงเพื่อการแสดง

2.6.1 แนวคิดและทฤษฎีการออกแบบแสง เรื่อง ชะนี ขยี้! แฮมเล็ต

จากการอ่านและวิเคราะห์บทละคร เรื่อง ชะนี ขยี้! แฮมเล็ต ผู้ออกแบบได้เล็งเห็นถึงการค้นหาความหลายหลายของมนุษย์ รวมถึงอารมณ์ความรู้สึกนึกคิดถึงของตัวละคร จึงได้นำทฤษฎีเรื่องแสงและสีกับความรู้สึกของตัวละครรวมถึงการนำเอาแสงในสถานที่จริงมาปรับใช้ ซึ่งในบทละครเรื่องนี้มีสถานที่หลายแห่ง ผู้ออกแบบจึงได้ทำการลงพื้นที่รวมถึงการจัดหาสื่อประเภทภาพนิ่งรูปแบบที่เป็นภาพประกอบฉาก (background footages) มาใช้ในการออกแบบแสง เรื่อง ชะนี ขยี้! แฮมเล็ต

2.6.1.1 แนวทางในการออกแบบแสงในรูปแบบของ symbolic

แสงเป็นเหมือนผู้กำหนดสภาพแวดล้อมของการแสดงรวมถึงสถานที่ต่างๆ ของตัวละคร ดังนั้นผู้ออกแบบควรจะทำการหาข้อมูลสถานที่ต่างๆ ที่ปรากฏขึ้นในบทละครอาทิ เช่น อาสนวิหารพระมารดานิจจานุเคราะห์

ภาพที่ 2.4 : การจัดแสงในฉากโบสถ์

ที่มา : beverstudio

ภาพที่ 2.5 : เพลท symbol ไม้กางเขน

ที่มา : ผู้ศึกษา

ภาพที่ 2.6 : ภายในอาสนวิหารพระมารดานิจจานุเคราะห์

ที่มา : http://udondiocese.org/udondiocese/reg1-1

2.6.1.2 แนวทางการออกแบบแสงในรูปแบบของอารมณ์ ความรู้สึก

ในการออกแบบแสงในเรื่อง ชะนี ขยี้แฮมเล็ต ผู้ออกแบบแสงได้ทำการแบ่งแหล่งกำเนิดแสง ใน 2 ลักษณะ คือ

(1) ไฟ LED (Light Emitting Diode หรือ ไดโอดชนิดเปล่งแสง) เป็นลักษณะแสงแข็งในด้านของอุณหภูมิของแสง สามารถควบคุมผ่านคำสั่งต่างๆ หรือบอร์คอนโทรล ที่จะให้คำสั่งไม่ว่าจะเป็นการลดความสว่างของแสง หรือ ปรับในเรื่องของโทนสีต่างๆ ที่จะมีทั้งสี ขาว แดง เขียว น้ำเงิน หรือวอมไวท์ ซึ่งผู้ออกแบบแสงใช้ไฟ LED ในการกำหนดสถานที่และแหล่งกำเนิด

แสงแบบต่างๆ รวมไปถึงการใช้ไฟ LED ในฉากที่ต้องการผลลัพธ์เสมือนแสงธรรมชาติ (ณัฐพจน์ วิจารัตน์, 2565)

(2) ไฟพาร์เวทีหรือไฟพาร์ (PAR-Parabolic Aluminized Reflector) มีลักษณะเป็นโคมไฟทรงกระบอกที่สามารถสร้างลำแสงได้ทั้งในรูปแบบแนวนอนและแนวตั้งเพื่อทำการเน้นเฉพาะจุดในรูปแบบของไฟสปอร์ตไลท์เวที โคมไฟพาร์แบบนี้ส่วนมากจะเป็นไฟพาร์ที่นิยมเอามาใช้กับงานที่ต้องการแสงสว่าง เคลียแสงด้านหน้าเวที ด้านหน้าหน้าบุคคล หรือให้แสงสว่างที่เป็นจุด เพราะลักษณะของแสงจะมีความนวลเป็นลำแสง ความสว่างที่เคลียร์แสงได้อย่างชัดเจน สามารถย้อมลำแสงให้เป็นโทนสีที่เราต้องการได้ เพราะสีของลำแสงหลัก จะเป็นสีวอมไวท์ เราจึงนิยมนำแผ่นเจลมาใส่เพื่อที่จะได้โทนสีที่เราต้องการ (พลกฤต เมืองมูล, 2563) ซึ่งผู้ออกแบบแสงใช้ไฟพาร์เพื่อสร้างบรรยากาศกิจกรรมต่างๆ ให้มีความสมจริง มีความสนุกเร้าใจ และกระตุ้นอารมณ์ความรู้สึกด้วยเทคนิคต่างๆ ให้ภาพรวมมีมิติมากยิ่งขึ้น โดยไฟพาร์ยังสามารถใช้แผ่นเจลหรือฟิลเตอร์สีสันต่างๆ เพื่อใช้เทคนิคในการสร้างบรรยากาศที่แตกต่างออกไปได้

2.6.1.3 สีในการออกแบบแสง

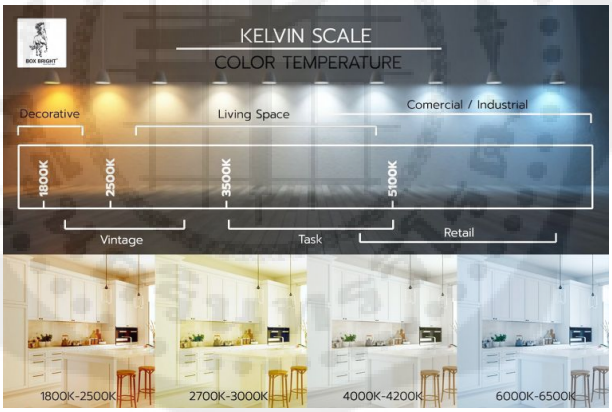

ภาพที่ 2.7 : อุณหภูมิของแสง

ที่มา : https://www.wazzadu.com/

(1) อัลตร้าวอร์มไวท์ (Ultra Warm White) ลักษณะแสงมีสีส้ม มีอุณหภูมิแสงอยู่ในช่วง 1800-2500 Kelvin มีความสลัวทำให้เกิดความรู้สึกผ่อนคลายโรแมนติก ใช้เพื่อการตกแต่งเป็นจุดๆ เพื่อเพิ่มความโดดเด่นให้กับพื้นที่ เช่น Feature wall ไฟประดับทางเดิน หรือใช้ตกแต่งสวนเป็นจุดๆ หลอด Warm white, Day Light และ Cool White แตกต่างกันอย่างไร สิ่งที่แตกต่างกันอย่างเห็นได้ชัดเจน คือ อุณหภูมิสีของแสง ซึ่งมีค่าอยู่ในช่วง 1800-6500 และมีหน่วยเป็น K หรือ KELVIN (เคลวิน) ระดับของ KELVIN ที่แตกต่างกันนั้นทำให้อุณหภูมิของแสงและสีของ

แสงที่แตกต่างกันออกไป ยิ่งอุณหภูมิของ KELVIN สูงขึ้นหรือมีตัวเลขมากขึ้นแสงที่ได้จากหลอดไฟก็จะออกไปทางสีฟ้ามากขึ้น และถ้าอุณหภูมิต่ำลงแสงก็มีลักษณะออกไปทางสีส้มมากขึ้น

(2) อัลตร้าวอร์มไวท์ (Ultra Warm White) ลักษณะแสงมีสีส้ม มีอุณหภูมิแสงอยู่ในช่วง 1800-2500 Kelvin มีความสลัวทำให้เกิดความรู้สึกผ่อนคลายโรแมนติก ใช้เพื่อการตกแต่งเป็นจุดๆ เพื่อเพิ่มความโดดเด่นให้กับพื้นที่ เช่น Feature wall ไฟประดับทางเดิน หรือใช้ตกแต่งสวนเป็นจุดๆ แสงเทียนนั้นมีค่าอุณหภูมิของแสงอยู่ในช่วงนี้เช่นกันนั่นคือประมาณ 1900 Kelvin

(3) วอร์มไวท์ (Warm White) สีของแสงจะออกไปโทนส้มเหลือง มีอุณหภูมิแสงอยู่ในช่วง 2700-3000 Kelvin เป็นโทนสีที่ให้ความรู้สึกอบอุ่นนุ่มนวลต่อสายตา แสงโทนนี้ทำให้เกิดความรู้สึกผ่อนคลายมักใช้กับห้องนอน ห้องน้ำ ห้องนั่งเล่น โดยอุณหภูมิแสง 2700 Kelvin จะให้แสงสีเหลืองมากกว่า 3000 Kelvin

(4) คูลไวท์ (Cool White) สีของแสงจะออกไปทางสีขาวอมเหลือง มีอุณหภูมิแสงอยู่ในช่วง 4000-4200 Kelvin เหมาะสำหรับใช้กับสถานที่ที่ยังต้องการให้มองเห็นสิ่งของต่างๆ ในห้องได้ชัดเจน รวมทั้งยังคงสีสันได้ถูกต้องไม่ผิดเพี้ยน แต่ลดความแข็งของแสงลดเล็กน้อยให้เป็นโทนที่นุ่มนวลขึ้น นิยมใช้ในออฟฟิศ ห้องครัว โชว์รูมที่ต้องโชว์สีและพื้นผิวจริงของวัสดุ (Box Bright, 2021)

ในส่วนมากละครเวทีเรื่องชะนี ขยี้! แฮมเล็ตจะใช้โรงละครซึ่งมีแสงอุณหภูมิของแสงตามบทความดังกล่าว

บทที่ 3
การพัฒนาและสร้างสรรค์ผลงาน

3.1 การพัฒนาและสร้างสรรค์ผลงานด้านการกำกับการแสดง

3.1.1 ขั้นตอนการทำงานก่อนการกำกับการแสดง

3.1.1.1 การคัดเลือกบทละคร

กระบวนการคัดเลือกบทละครถือเป็นขั้นตอนแรกและเป็นขั้นตอนที่สำคัญที่สุด เพราะบทละครเปรียบเสมือนหัวใจหลักของละคร เป็นสารที่ผู้ศึกษาและทีมงานต้องนำมาแสดงผ่านผลงานของทุกๆ ฝ่าย การคัดเลือกบทละครเรื่อง ชะนี ขยี้! แฮมเล็ต มาศึกษานั้นได้เริ่มมาจากการคัดเลือกของผู้กำกับการแสดงประจำเทศกาลศิลปะการแสดงนิพนธ์ประจำปีการศึกษา 2565 ซึ่งกระบวนการในการเลือกสรรศึกษาบทละครเรื่องนี้ มีดังนี้

(1) เลือกจากการสำรวจตัวเอง

ผู้ศึกษาได้เริ่มต้นขั้นตอนการค้นหาบทละครจากการสำรวจตัวเองเป็นลำดับแรก โดยการประมวลความรู้ ความสนใจ ความสงสัย ประเด็นที่อยากจะนำเสนอแก่สังคม ซึ่งผู้ศึกษาจำกัดขอบเขตลงมาจากการประมวลตนเองได้ว่า ผู้ศึกษามีความสนใจในประเด็นการเชื่อมั่นในความเป็นตัวเอง ความหลากหลาย และการมีพลังบวก ผู้ศึกษาให้ความสำคัญกับ 3 สิ่งนี้เพราะเป็นสิ่งที่ผู้ศึกษาและคนรอบตัวหลายๆ คนกำลังเผชิญ ทั้งความไม่มั่นใจ สงสัย ลังเล กลัวว่าจะล้มเหลว หรือการตั้งคำถามว่าจริงๆ แล้วเราอยากจะทำอะไรกันแน่ และถ้าเราจะต้องถูกค่านิยมของสังคมมาทำให้เราขาดความมั่นใจในตัวเอง หรือแม้กระทั่งการต้องการจะเปลี่ยนตัวเองไปเข้ากับสังคมเพียงเพราะว่าเราแตกต่าง จนทำให้สูญเสียจุดยืนหรือตัวตนของเราไปนั้นเป็นสิ่งที่ไม่ถูกต้อง ผู้ศึกษาจึงอยากส่งต่อแนวคิดข้างต้นแก่ผู้ชมที่อยู่ภายใต้สังคมที่ให้ค่ากับความสมบูรณ์แบบตามมาตรฐาน จนทำให้ความเป็นเอกลักษณ์เฉพาะตัวเลือนหายไป

(2) เลือกจากปัจจัยและตัวแปรอื่นๆ

เนื่องจากละครเวทีเรื่องชะนี ขยี้! แฮมเล็ต เป็นผลงานละครเวทีที่ผู้ศึกษาได้สร้างสรรค์ขึ้นเพื่อจุดประสงค์ทางการศึกษา ทำให้มีปัจจัยอื่นๆ ที่ต้องคำนึงถึง ดังนี้

(2.1) นักแสดง

นักแสดงเป็นปัจจัยสำคัญมากและนักแสดงที่ต้องมารับบทเป็นนิสิตชั้นปีที่ 4 ซึ่งจะต้องศึกษากระบวนการเป็นนักแสดง บทที่เลือกจึงต้องมีความน่าสนใจและท้าทายบทละครเรื่องชะนี ขยี้! แฮมเล็ต นั้นมีรูปแบบการนำเสนอที่แตกต่างจากละครทั่วไป อิงตามบทดั้งเดิม นักแสดงหลักในเรื่องต้องเป็นผู้หญิงทั้งหมด ตัวละครเอกจะต้องมีวิธีการแสดงที่ทลายกำแพงที่ 4 และพูดคุยกับคนดูตลอดทั้งเรื่อง ส่วนนักแสดงที่จะมารับบทเป็นตัวละครที่ไม่ใช่ตัวละครเอก จะต้องรับบท

เป็นตัวละครอื่นๆ มากกว่า 1 ตัว ซึ่งมีทั้งตัวละครผู้หญิง ผู้ชาย เด็ก ผู้สูงอายุ และอีกมากมาย จึงทำให้นักแสดงที่จะมารับบทแต่ละคนมีโจทย์ที่ต้องศึกษาแตกต่างจากละครเวทีทั่วไป

(2.2) ข้อกำหนดจากบทละคร

เนื่องจากละครเรื่องนี้เกิดขึ้นในหลายสถานที่หลายช่วงเวลา ผู้ศึกษาและทีมงานออกแบบจึงต้องประเมินถึงความเป็นไปได้ในการสร้างสรรค์องค์ประกอบศิลป์ต่างๆ ให้สามารถเกิดขึ้นจริงได้ และได้ข้อสรุปคือ การลดทอนและการใช้พื้นที่บนเวที ซึ่งเป็นทางออกที่ตอบโจทย์ปัจจัยทั้งเรื่องสถานที่และเวลาในบท รวมถึงเรื่องของงบประมาณซึ่งก็เป็นปัจจัยสำคัญอีกข้อหนึ่งในการสร้างสรรค์ผลงานชิ้นนี้ขึ้นมา

3.1.1.2 การวิเคราะห์บทละคร

เมื่อผู้ศึกษาได้ทำการคัดเลือกบทที่ต้องการศึกษา ขั้นตอนถัดมาคือการวิเคราะห์บทละคร ซึ่งบทละครเรื่องนี้ เดิมทีเป็นบทละครต่างประเทศ และเล่าในบริบทของสหรัฐอเมริกา ผู้ศึกษาจึงนำมาแปลให้เป็นภาษาไทย โดยยังไม่ได้ปรับบริบทในช่วงแรก เพราะต้องการศึกษาบทละครเรื่องนี้ให้ถี่ถ้วนก่อนนำมาปรับให้เข้ากับบริบทของไทย โดยขั้นตอนในการวิเคราะห์บท มีดังนี้

(1) โครงเรื่อง

บทละครเรื่อง ชะนี ขยี้! แฮมเล็ต เป็นบทละครที่มีความหลากหลายของสถานที่ และเวลา ผู้ศึกษาจึงได้แบ่งการวิเคราะห์ออกเป็นฉากต่างๆ ซึ่งมีทั้งหมด 24 ฉาก โดยแบ่งตามการเข้าออกของตัวละครผู้หญิง 1 ผู้หญิง 2 และผู้หญิง 3 การเล่าเรื่องของตัวละครหลักอย่าง เจย์ และได้แบ่งลำดับเหตุการณ์ไว้อย่างชัดเจน เพื่อให้ง่ายต่อการทำงานและให้ทุกๆ ฝ่ายเข้าใจไปในทิศทางเดียวกัน ผู้ศึกษาแบ่งลำดับเหตุการณ์ในการดำเนินเรื่องไว้ ดังนี้

ฉาก	สถานที่	Message และ Function
1	โรงละคร	- เปิดตัวละครเจย์ และตัวละครผู้หญิง 1 ผู้หญิง 2 และผู้หญิง 3 - เจย์เล่นเป็นแฮมเล็ตไม่ได้เพราะเกิดเหตุการณ์ผิดใจกับครูปั๊มขึ้นในโรงละคร และไม่สามารถแก้ไขได้ - เจย์แนะนำ / อธิบายข้อมูลเบื้องต้นเกี่ยวกับแฮมเล็ต

2	ห้องเรียน	- เปิดตัวศาสตราจารย์ - แฮมเล็ตมีความเป็นผู้หญิงเพราะอ่อนแอ คิดเยอะ ขี้ลังเล แต่ถึงอย่างนั้นผู้หญิงก็ไม่สามารถเป็นแฮมเล็ตได้ เพราะผู้หญิงมีความสามารถไม่มากพอ - เห็นทัศนคติเจย์ที่ไม่โอเคกับการโดนกดทับจากสังคมเกี่ยวกับความสามารถเพียงเพราะตัวเองเป็นผู้หญิง
3	โรงละคร	- เจย์เล่าขนบของละครเรื่องนี้คือ ใช้ผู้หญิงทุกคนในการเล่นละคร และสร้างแฮมเล็ตเวอร์ชั่นใหม่ตัวเองขึ้นมาโดยการเล่าแบบบรรยายฉากและใช้ Projector ในการบอกสถานที่และข้อมูลตัวละคร
4	ร้านสตาร์บัคส์ (Starbucks)	- เปิดตัวบิวตี้ - การรับบทเป็นแฮมเล็ตจะต้องมีปัจจัยเกี่ยวกับอายุ / เพศและประสบการณ์ที่มากพอ จึงจะเล่นเป็นแฮมเล็ตได้ - ข้อมูลของนักแสดงที่ได้เล่นเป็นแฮมเล็ตทั้งหญิงชายในไทยและในต่างประเทศ
5	โรงละคร	- เจย์พยายามและกระตือรือร้นในการจะรับบทแฮมเล็ตให้ออกมาดีที่สุดจริงๆ - นิสัยของเจย์เป็นคนที่ชอบหาข้อมูลทางอินเทอร์เน็ต
6	โรงแรมเลอบัว	- เปิดตัวท่านชายเปรมศักดิ์ - พูดถึงเรื่อง Generation ระหว่างคนยุคเก่าที่ให้ค่าเช็คสเปียร์เป็นสิ่งที่จับต้องไม่ได้ และต้องการอนุรักษ์ไว้ กับคนยุคใหม่ที่ไม่ได้ให้ค่ากับศิลปินแต่มองถึงคุณค่าของศิลปะและละครในแง่อื่นมากกว่า - มุมของคนคลั่งเช็คสเปียร์ เชิดชูผลงานและตัวบุคคลโดยมองว่ามันคือเครื่องมือที่ทำให้ตัวเองรู้สึกสูงส่งกว่าคนอื่น

7	โรงละคร	- เจย์ไม่ยอมรับทฤษฎีของท่านชาย และต้องการเรียนการแสดงเพิ่มกับครูที่มีประสบการณ์ในแฮมเล็ต
8	โรงละคร	- เปิดตัวครูเกวลิน - เห็นความแตกต่างของ Generation เจย์และเกวลิน ในมุมมองของการแสดง - คำถามสำคัญ ‘เธอคือใคร และมีอะไรที่เหมือนกับแฮมเล็ต’
9	โบสถ์	- เปิดตัวแม่และบาทหลวง - มนุษย์เผชิญปัญหามากมายกับเรื่องที่ไม่สามารถคาดเดาได้ และต้องการให้ชีวิตเป็นไปได้ตามใจนึก ซึ่งในความจริงมันไม่สามารถเป็นแบบนั้นได้ เลยทำให้เกิดทุกข์ เพราะวาดฝันชีวิตที่ไม่มีทางเป็นดั่งใจเราได้ - เจย์มีสิ่งที่เหมือนแฮมเล็ต คือผิดหวัง สับสน หาทางออกไม่ได้ เพราะคาดหวังกับชีวิตที่ไร้แก่นสารและคาดเดาไม่ได้
10	โรงละคร	- เห็นถึงการทำงานกับบทของเจย์ที่ไม่ได้เข้าใจหัวใจของแฮมเล็ต และไม่ได้รู้จักตัวเองหรือรู้สึกว่าการรู้จักตัวเองสำคัญกับการรับบทเป็นแฮมเล็ต - เห็นทัศนคติของเจย์ที่ยังไม่เข้าใจในความสำคัญของการรู้จักตัวเอง
11	คลินิก	- เปิดตัวจิตแพทย์ - ปัญหาความย้อนแย้งของมนุษย์ มาจากการที่ความต้องการของมนุษย์มันสวนทางกับศีลธรรมและขนบของสังคม ทำให้เราไม่สามารถทำอะไรได้อย่างใจหวังและทำให้เราสับสนและเคว้งคว้าง ‘เป็นเรื่องปกติ’

12	โรงละคร	- Generation และความเชื่อที่แตกต่างกันของเจย์และเกวลิน - เห็นทัศนคติที่เจย์มีต่อแฮมเล็ตและเช็คสเปียร์ - เปิดตัวคนส่งของ - คนส่งของพูดถึงแฮมเล็ตในมุมมองของคนที่ต้องดิ้นรนใช้ชีวิต และต่อสู้กับโชคชะตา - โอกาสครั้งสำคัญที่เจย์จะได้กลับไปแสดงละครทีวีและสร้างความมั่นคงในชีวิต ทำให้เจย์เข้าใจว่าทำไมแฮมเล็ตถึงใช้เวลานานในการตัดสินใจเพราะว่าคนเราต้องการเวลาในการไตร่ตรองสิ่งต่างๆ
13	ห้องเรียน	- เราทุกคนล้วนมีจุดเกี่ยวโยงกับเช็คสเปียร์ในชีวิต - ข้อมูลของนกกิ้งโครงพันธุ์ยุโรป
14	โรงละคร	- เปิดตัวเอมี่ - เรื่องราวทั้งหมดที่เกิดขึ้นกับเจย์ในฉากแรก มีสาเหตุมาจากเอมี่ทั้งหมด
15	โรงละคร	- เจย์มี understudy เป็นบิวตี้ ทำให้เจย์ไม่รู้ว่าจะต้องทำอะไรต่อ และลังเลกับการที่จะเป็นแฮมเล็ตหรือจะกลับไปเล่นซีรี่ส์ - เวลาไม่เคยรอใคร
16	เช็ค-สะ-เบียร์ บาร์	- เปิดตัวบาร์เทนเดอร์และบาร์ฟลาย - ในชีวิตจริงมีปัจจัยหลายอย่างที่ทำให้เราไม่สามารถทำอะไรได้ดั่งที่ใจหวัง ซึ่งเป็นเหตุผลที่ทำให้เราไม่ตัดสินใจไปโดยง่าย - ผู้ชายไม่ได้ตัดสินใจได้ดีไปกว่าผู้หญิง - เจย์มีกำลังใจในการไปเล่นบทแฮมเล็ตอีกครั้ง

17	โรงละคร	- เห็นทัศนคติที่เจย์มีต่อการที่ผู้ชายได้รับบทนำเยอะกว่าผู้หญิงในละครของเช็คสเปียร์ - เปิดตัวคนขายของ 1 และ 2 - เจย์ซื้อกระเป๋าแฮมเล็ตแทนที่จะทำเอง - เจย์มีกำลังใจและต้องการจะเล่นเป็นแฮมเล็ตให้ได้
18	โรงละคร	- เจย์เรียนรู้ความเป็นแฮมเล็ตเพิ่มขึ้น - แฮมเล็ตถูกสร้างขึ้นมาจากตัวตนของนักแสดงที่เล่น จึงจำเป็นที่จะต้องรู้ว่าตัวเองคือใครกันแน่ - เจย์ยังต้องการประสบการณ์มากกว่านี้ในการเข้าใจ มันเป็นที่อายุ และประสบการณ์น้อยที่ทำให้ยังขาดความเข้าใจเรื่องนี้
19	โรงละคร	- เปิดตัวโรซี่และกีรดา - คนเราต้องอยู่ในโลกของความเป็นจริงมากกว่าเพ้อฝัน ทุนนิยมคือทางออก - เจย์ไม่กลับไปเล่นละครทีวีเพราะรู้ว่าครูเกวลินใช้ให้โรซี่และกีรดามาล่อลวงให้เจย์กลับไปเล่น
20	อะพาร์ตเมนต์	- การจะรับบทบาทอะไรก็ตาม นักแสดงจะต้องเอาตัวตนของตัวเองมาสร้างความเป็นมนุษย์ให้บทนั้นๆ ซึ่งที่ผ่านมาเจย์แค่ใช้ชีวิตไปตามบทบาทที่ชีวิตมอบให้ โดยไม่รู้ด้วยซ้ำว่าตัวเองต้องการอะไรหรือตัวเองเป็นใครกันแน่ - เกวลินอธิบายว่า เจย์สามารถเลือกได้ว่าตัวเองต้องการจะเป็นอะไร แต่เจย์ยังไม่เข้าใจ

21	สุสาน	- เปิดตัวคนขุดสุสาน - นักแสดงหญิงที่ยิ่งใหญ่ล้วนต้องตายและมีจุดจบลงในหลุมเหมือนกันทุกคน แตกต่างกันที่พวกเขาต้องการให้คนอื่นๆ จดจำตัวเขา ณ ตอนมีชีวิตอยู่ว่ายังไง - คนที่รับบทนี้มีจุดมุ่งหมายของตัวเองที่แตกต่างกัน ซึ่งทำให้แฮมเล็ตถูกเล่าในแง่มุมที่แตกต่างกัน - เจย์เข้าใจแล้วว่า ต้องเลือกบทบาทให้ตัวเอง และสร้างตัวตนที่ตัวเองใฝ่ฝันขึ้นมาเอง และตัดสินใจได้ว่าตัวเองจะเป็นคนที่กล้าหาญในการเลือกชีวิตและตัวตนของตัวเองให้ได้
22	โรงละคร	- เปิดตัวเอมี่ - เอมี่ขอให้ครูปั๊มทักไปให้กำลังใจเจย์ในการแสดงรอบแรก
23	โรงละคร	- เปิดตัวเกวลิน - เกวลินเล่าถึงอดีตที่เคยรับบทเป็นแฮมเล็ต - เจย์ตัดสินใจเลือกบทบาทของตัวเองได้ในที่สุด - ครูปั๊มทักมาให้กำลังใจเจย์ และเจย์ปลดล็อคปมในใจกับครูปั๊ม
24	โรงละคร	- วันเปิดการแสดงรอบแรกของเจย์ในบทแฮมเล็ต - เจย์เลือกบทบาทให้ตัวเองอย่างกล้าหาญ

ตารางที่ 3.1 : ตารางการวิเคราะห์โครงเรื่อง

ที่มา : ผู้ศึกษา

(2) ตัวละคร

การวิเคราะห์ตัวละคร เป็นสิ่งสำคัญที่จะทำให้เราเข้าใจสารและแนวคิดของตัวละครแต่ละตัวมากยิ่งขึ้น ดังนั้นผู้ศึกษาจึงได้เลือกที่จะแบ่งหน้าที่สำคัญของตัวละครในเรื่องดังนี้

(2.1) ตัวละครหลัก (Protagonist)

ตัวละครที่เป็นตัวละครหลักของเรื่องคือ เจย์ ผู้ศึกษาเลือกให้เจย์เป็นตัวละครหลัก เนื่องจากเจย์เป็นตัวดำเนินเรื่องและเป็นตัวแทนของคนที่ต้องการจะค้นหา

ความหมายของการเป็นตัวเอง เป็นตัวแทนของคนที่เรียนรู้ที่จะยอมรับในการเป็นตัวเอง และสร้างตัวตนของตัวเองขึ้นมา เจย์จึงเหมาะที่จะเป็นตัวละครหลักและบอกเล่าประเด็นที่ผู้ศึกษาต้องการนำเสนอให้แก่ผู้ชม

(2.2) ตัวละครตรงข้าม (Antagonist)

ตัวละครตรงข้ามของเรื่องคือ เกวลิน ศาสตราจารย์ บิวตี้ บาทหลวง คนส่งของ เอมี่ บาร์เทนเดอร์ ท่านชายเปรมศักดิ์ แม่ จิตแพทย์ โรซี่ กีรดาและคนขุดสุสาน ตัวละครตรงข้ามในเรื่อง เป็นตัวละครที่ต่างก็เข้ามาสอนและมอบมุมมองที่กว้างขึ้นให้กับคำถามที่เจย์สงสัยอยู่ ใช่ว่าจะมาเพื่อก่อให้เกิดความขัดแย้งเพียงอย่างเดียว การที่ตัวละครแต่ละตัวได้โคจรมาเจอกันจะต้องมีจุดมุ่งหมาย เพื่อเรียนรู้ คบคิด ตั้งคำถาม ตอบคำถาม แม้ตัวละครตรงข้ามจะทำให้เจย์เดือดร้อนใจ แต่ในบางครั้งพวกเขาก็นำพาสีสัน เสียงหัวเราะ และความอบอุ่นใจมาให้เช่นกัน ผู้ศึกษามองว่าตัวละครตรงข้ามในเรื่อง เปรียบเสมือนกับผู้คนในสังคม เราคาดเดาไม่ได้ว่าจะต้องพบเจอคนแบบไหน ไม่สามารถวางแผนให้ชีวิตพบเจอแต่คนที่คอยสนับสนุนเราตลอดเวลา หากแต่เราสามารถเรียนรู้ที่จะอยู่กับคนทุกผู้ พร้อมกับมีความมั่นคงในจุดยืนของตัวเอง และเรียนรู้ที่จะมีความสุขกับความหลากหลายและคาดเดาไม่ได้ที่โลกเหวี่ยงมาให้

(3) แก่นเรื่อง

ในการสร้างสรรค์ผลงานละครเวที แก่นเรื่องถือเป็นสิ่งสำคัญที่ผู้ศึกษาต้องให้ความสำคัญและต้องยึดถือไว้ตลอดการทำงาน เพราะเป็นตัวกำหนดทิศทางของสารที่ต้องการจะสื่อแก่ผู้ชม ในบทละครแต่ละเรื่องนั้น ผู้ประพันธ์ไม่ได้กำหนดแก่นเรื่องที่ตายตัว หากแต่ผู้อ่านและผู้ชมที่เป็นคนรับสารเอง ที่เป็นคนจับประเด็นที่เข้าใจมาจากละครแต่ละเรื่อง ในส่วนของละครเรื่อง
ชะนี ขยี้! แฮมเล็ต แก่นเรื่องที่ผู้ศึกษาต้องการนำเสนอคือ “เราคือบทบาทที่เราเลือก” กล่าวคือโลกใบนี้มอบบทบาทให้เรามากมายมาตั้งแต่เราลืมตาดูโลก เป็นผู้หญิง ผู้ชาย ลูก นักเรียน ครู สามี ภรรยา และอีกมากมาย บทบาทเหล่านี้ช่วยสร้างตัวตนของเราในสังคม ผู้คนต่างก็ใช้ชีวิตและเปลี่ยนบทบาทไปตามที่โลกกำหนดมาให้ เป็นลูกที่ดีตอนอยู่กับครอบครัว เป็นนักเรียนที่ดีให้ครู เป็นคู่รักที่ดีให้คนรัก แต่จะมีสักกี่บทบาทที่เราเป็นคนเลือกมันมาด้วยตัวเอง การที่ผู้หญิงรับบทเป็นแฮมเล็ต ไม่ใช่การ “รับบท” แต่เป็นการ “เลือกรับบท” นักแสดงหญิงที่จะมารับบทแฮมเล็ตต่างก็มีจุดมุ่งหมายของตัวเองที่แตกต่างกัน ซึ่งทำให้แฮมเล็ตถูกเล่าในแง่มุมที่แตกต่างกัน บทบาทนี้คือหนึ่งตัวอย่างจากบทบาทอีกมากมายบนโลกที่เราเลือกได้ เราสามารถเลือกได้ว่าเราจะเป็นใคร จะทำอะไร อยากให้ผู้คนจดจำเราแบบไหน และกล้าหาญที่จะรับบทนั้นและสร้างตัวตนที่ตัวเองต้องการขึ้นมาจากสิ่งที่เราเลือก ผู้ศึกษามีเป้าหมายจะให้ผู้ชมที่รับชมละครเรื่องนี้ได้ตระหนักถึงคุณค่าของการรู้จักและเข้าใจตัวเอง เพื่อที่จะไม่สูญเสียความเป็นเอกลักษณ์ของตัวเองไปกับมาตรฐานของสังคม และอยู่ในสังคมได้อย่างมีความสุข

เมื่อผู้ศึกษาได้ทำการวิเคราะห์จากหัวข้อที่กล่าวไปข้างต้น ผู้ศึกษาจึงได้นำมาปรับบริบทโดยวิเคราะห์สารที่บทต้องการสื่อและนำมาเทียบเคียงกับบริบทสังคมของไทยโดยที่ยังคงสารนั้นเอาไว้ ทั้งการปรับข้อมูลภูมิหลังตัวละคร บริบทของละครเวทีและละครทีวีในไทย ทั้งนี้ก็เพื่อให้ผู้ชมได้รับสารที่ต้องการจะสื่อได้มากยิ่งขึ้น

3.1.1.3 การคัดเลือกนักแสดง

นักแสดงเป็นปัจจัยสำคัญอย่างยิ่งในการสร้างสรรค์ละคร การคัดเลือกนักแสดงจึงเป็นสิ่งที่สำคัญและต้องใช้วิจารณญาณอย่างละเอียดในการคัดเลือก ละครเรื่องนี้มีตัวละครที่มีความหลากหลายและไม่ได้อยู่ในขนบของละครแบบดั้งเดิม ผู้ศึกษาจึงต้องคำนึงถึงปัจจัยหลายข้อในการพิจารณาคัดเลือกนักแสดง ทั้งในด้านทัศนคติ ไหวพริบ ความเข้าใจบท การด้นสดของนักแสดง (Improvise) และความเหมาะสมของนักแสดงที่ต้องรับบทในละครแนวคอเมดี (Comedy) ผู้ศึกษามีขอบเขตในการคัดเลือกนักแสดงดังนี้

(1) ในเบื้องต้นมีตัวละครทั้งหมดในเรื่อง 19 ตัว ซึ่งเฉลี่ยบทให้นักแสดงได้สูงสุดถึง 19 คน แต่เนื่องจากเทศกาลศิลปะการแสดงนิพนธ์ในปี 2565 มีละครทั้งหมด 4 เรื่องจึงเฉลี่ยบทนักแสดงและเปิดออดิชั่นตัวละครทั้งหมด 4 ตัว คือ เจย์ ผู้หญิง 1 ผู้หญิง 2 และผู้หญิง 3 โดยผู้ศึกษาจะต้องเปิดการคัดเลือกนักแสดงแบบเปิด (Open audition) จากผู้ร่วมศึกษาในตำแหน่งนักแสดงซึ่งเป็นนิสิตเอกการแสดงและกำกับการแสดงชั้นปีที่ 4 ทั้งหมด

(2) ข้อจำกัดของเวลา เนื่องจากเทศกาลศิลปะการแสดงนิพนธ์ ปี 2565 นี้ได้มีละครทั้งหมด 4 เรื่อง การบริหารเวลาในการคัดเลือกนักแสดง จึงเป็นสิ่งที่จำเป็น โดยได้มีการเปิดให้นักแสดงเข้ามาคัดเลือกเป็นจำนวน 2 รอบ ในรอบแรกจะเป็นการที่นักแสดงเตรียมการแสดงจากบทที่ได้เตรียมไว้ให้ออดิชั่นในแต่ละบท ส่วนรอบที่ 2 จะเป็นส่วน ของการด้นสด (Improvise) และมีการพูดคุยถึงทัศนคติที่มีต่อบทละครและตัวละครที่นักแสดงมาออดิชั่น

(3) การคำนึงถึงภาพรวมของเทศกาลศิลปะการแสดงนิพนธ์ในปี 2565 เนื่องจากในการออดิชั่นปีนี้จะมีละครทั้งหมด 4 เรื่องโดยผู้กำกับ 4 คน ผู้กำกับทุกคนจึงต้องจัดลำดับความสำคัญและคำนึงถึงผลประโยชน์ที่นักแสดงแต่ละคนจะได้พัฒนาศักยภาพผ่านบทบาทของตัวละครเป็นอันดับแรก จึงต้องพูดคุยหาข้อสรุปกัน ณ ที่ประชุม เมื่อสรุปบทบาทของนักแสดงทั้งหมดแล้ว จึงถือว่าเป็นอันเสร็จสิ้นกระบวนการคัดเลือกนักแสดงในปีนี้

จากขอบเขตในการคัดเลือกนักแสดงและคุณสมบัติในการคัดเลือกนักแสดงข้างต้น ผู้ศึกษาได้นำมาวิเคราะห์ถึงแนวทางและลักษณะเฉพาะของตัวละคร ในเบื้องต้นผู้ศึกษาได้วิเคราะห์ตัวละครจากการอ่านบทและนำมาสร้างเป็นตารางไว้จำแนกตัวละครและศึกษารายละเอียดเฉพาะของตัวละครแต่ละตัว ดังตารางต่อไปนี้

นักแสดง	ตัวละคร	ลักษณะเฉพาะที่โดดเด่น
เจย์	เจย์	เป็นคนเข้าถึงง่าย มีเสน่ห์ ขี้เล่น มีพลังของคนรุ่นใหม่ ภูมิหลังมาจากต่างจังหวัด เรียนจบป.ตรี การแสดง และทำงานด้านการแสดง
ผู้หญิง 1	เกวลิน	ผู้หญิงมีอายุแต่กระฉับกระเฉง เป็นคนเข้มงวด มีระเบียบ มีความสามารถและประสบการณ์ในการแสดงสูง เข้าใจคน มีความหัวเก่าแต่ก็เปิดใจรับฟัง
	ศาสตราจารย์ด้านมนุษยศาสตร์	ผู้ชายวัยกลางคน พูดฉะฉาน ดูภูมิฐาน ยึดมั่นในความเชื่อของตัวเอง ไม่เปิดรับความเห็นต่าง มีทัศนคติต่อผู้หญิงและผู้ชายไม่เท่าเทียมกัน ตัดสินคน
	ผีพ่อแฮมเล็ต	ผู้ชาย มีความคิดแบบผู้ชายเป็นใหญ่ แข็งกระด้าง เจ้าคิดเจ้าแค้น คิดอะไรไม่ซับซ้อน
ผู้หญิง 2	บิวตี้	ผู้หญิง พนักงานสตาร์บัคส์และเพื่อนเจย์ เป็นคนอัธยาศัยดี ร่าเริง พูดเก่ง มองโลกในแง่ดี พลังงานเหลือล้น เรียนจบการแสดง
	บาทหลวงประเสริฐ	ผู้ชาย บาทหลวงประจำโบสถ์ในจังหวัดอุดรธานี ดูสุขุม เนิร์ด น่าเลื่อมใส เข้าใจโลก กวนหน้านิ่ง เคยเรียนการแสดง
	คนส่งของ	ผู้ชาย เป็นคนห้วนๆ ไม่มีพิธีรีตอง อัธยาศัยดี เอาตัวรอดเก่ง เรียนจบการแสดง

	เอมี่	น้องสาวเจย์ สดใส เนิร์ดเทคโนโลยี มีแนวคิดคิดแตกต่างจากเด็กทั่วไป กล้าแสดงออก
	บาร์ฟลาย	หญิงขี้เมา เป็นมีความเป็นผู้หญิงเจนโลก เข้าใจความเป็นผู้ชาย เปิดเผย เมาหนักมาก
	โรซี่	ดาราละครน้ำเน่า มีความเป็นผู้หญิงสูง โลกสวย ฟุ้งเฟ้อ เล่นใหญ่ สนใจภาพลักษณ์และเงิน
	คนขายของ 2	ผู้หญิง คนขายของใน TikTok พูดเก่ง รวดเร็ว ร่าเริง
ผู้หญิง 3	ท่านชายเปรมศักดิ์	ท่านชายผู้หยิ่งยโส ผู้ดี ใช้ชีวิตหรูหรา คลั่งไคล้บูชาเช็คสเปียร์อย่างสุดโต่ง เหยียดคนอื่น
	แม่	แม่ชาวอุดรธานี เป็นสาวชาวบ้านจิตใจดี ชอบเข้าโบสถ์ มีความบ้านๆ ไม่ซับซ้อน เพ้อฝัน เชื่อมั่นในความรัก
	จิตแพทย์	เป็นผู้ชายสายวิทยาศาสตร์ มีตรรกะ เชื่อว่าทุกอย่างสามารถหาคำตอบจากหลักการและเหตุผลทางวิทยาศาสตร์ได้ เรียนการแสดงมา
	บาร์เทนเดอร์	บาร์เทนเดอร์ชายประจำร้าน เช็ค-สะ-เบียร์ บาร์ เป็นผู้ชายดิบๆ จริงใจ มั่นใจในตัวเอง ไม่คิดซับซ้อน เป็นคนเปิดเผยตรงไปตรงมา
	กีรดา	ดาราละครน้ำเน่า มีชื่อเสียงโด่งดัง เป็นหญิงแก่ มีปัญหาทางการได้ยิน

	คนขุดสุสาน	ผู้ชายมีอายุ เข้าใจชีวิต บ้านๆ ไม่ซับซ้อน ชื่นชอบนักแสดงหญิงที่เล่นเป็นแฮมเล็ต เรียนการแสดงภาคค่ำ
	คนขายของ 1	คนขายของใน TikTok พูดเก่ง รวดเร็ว ร่าเริง

ตารางที่ 3.2 : ลักษณะเฉพาะของตัวละคร

ที่มา : ผู้ศึกษา

นักแสดงที่ผ่านการคัดเลือกให้เป็นนักแสดงในเรื่อง ชะนี ขยี้! แฮมเล็ต หลังจบกระบวนการการคัดเลือกนักแสดง ได้นักแสดงที่มารับบทดังนี้

(1) เจย์ รับบทโดย นางสาวญาตาวี จันทร

เหตุผลที่เลือกคือ นักแสดงมีการตีความบทและนำเสนอได้อย่างน่าสนใจและใกล้เคียงกับตัวละครเจย์มากที่สุด ในส่วนของการด้นสดนักแสดงมีไหวพริบและแก้ปัญหาเฉพาะหน้าได้อย่างดี รวมไปถึงทัศนคติที่นักแสดงมีกับการตีความบทละครและวิเคราะห์ตัวละครก็มีความน่าสนใจและใกล้เคียงกับตัวละครที่ผู้ศึกษาคิด ลักษณะท่าทางและกายภาพของนักแสดงที่มีความเป็นกลาง ไม่ชี้นำ ทำให้ตัวละครเจย์ดูน่าสนใจมากยิ่งขึ้น

(2) ผู้หญิง 1 รับบทโดย นางสาวขวัญมนัส อุทารจิตต์

เหตุผลที่เลือกคือ มีไหวพริบที่ดี ซึ่งเหมาะกับตัวละครในสำรับของผู้หญิง 1 ทั้งหมด นักแสดงมีการทำการบ้านกับบทที่น่าสนใจ แสดงออกได้ชัดเจน แนวทางในการเล่นไปในทิศทางที่ผู้ศึกษามองเอาไว้ และมีทัศนคติที่ดีกับตัวละครและบทละครเรื่องนี้ อีกทั้งการคัดเลือกโดยการด้นสด นักแสดงสามารถอยู่กับสถานการณ์ตรงหน้าและแก้ไขปัญหาเฉพาะหน้าได้อย่างดีเยี่ยม

(3) ผู้หญิง 2 รับบทโดย นางสาวนานามิ วงษ์ขุลี

เหตุผลที่เลือกคือ มีคาแรคเตอร์ที่เหมาะกับตัวละครในสำรับผู้หญิง 2 ซึ่งมีความเป็นผู้หญิง มีสีสัน ร่าเริง พูดเก่ง นักแสดงมีร่างกายที่พร้อมกับการเล่นบทบาทที่ต้องใช้ร่างกายและพลังงานเยอะ แนวทางในการเล่นและการตีความบทมีความใกล้เคียงกับที่ผู้ศึกษามองภาพไว้ แก้ไขปัญหาเฉพาะหน้าได้ดี และมีทัศนคติที่ดีกับตัวละครและเป็นคนที่ตั้งใจทำงานอย่างเต็มที่อีกด้วย

(4) ผู้หญิง 3 รับบทโดย นางสาวณัฐพร ยุกตรมย์

เหตุผลที่เลือกคือ นักแสดงมีความกล้ากระโจนไปทำอะไรที่อยู่นอกกรอบและทำทุกอย่างอย่างจริงใจ ตัวละครในสำรับของผู้หญิง 3 จะต้องรับบทที่มีความท้าทายมาก เพราะมีความสุดโต่งของคาแรคเตอร์ในหลายๆ ตัวละคร ซึ่งนักแสดงมีความกล้าและทำให้ตัวละครมีชีวิตชีวา

และน่าสนใจเป็นอย่างมาก อีกทั้งยังสามารถเล่นบทผู้ชายได้น่าสนใจ มีธรรมชาติเฉพาะตัวของตัวเอง ผู้ศึกษาจึงเห็นว่านักแสดงมีความทุ่มเทและเหมาะสมกับการได้รับบทนี้

3.1.1.4 การคัดเลือกนักออกแบบ

การคัดเลือกทีมงานในการสร้างสรรค์ผลงานละครเวที ผู้กำกับจะดูจากการตีความบทละคร แนวคิดและทัศนคติที่มีต่อละคร คอนเซ็ปต์ดีไซน์ ความคิดสร้างสรรค์และความเป็นไปได้จริงที่จะเกิดขึ้นบนเวที โดยนักออกแบบจะเป็นส่วนสำคัญอย่างมากในการเข้ามาเติมเต็มองค์ประกอบของละครเวทีเรื่องนี้ ผู้ศึกษามีขอบเขตในการคัดเลือกนักออกแบบดังนี้

(1) เบื้องต้นในส่วนของนักออกแบบในละครเวทีเรื่องชะนี ขยี้! แฮมเล็ต ต้องการนักออกแบบทั้งหมด 4 ฝ่าย คือ นักออกแบบฉาก นักออกแบบอุปกรณ์ประกอบฉาก นักออกแบบเครื่องแต่งกาย และนักออกแบบแสง ซึ่งการคัดเลือกนั้นจะเริ่มต้นจากความสนใจและความสมัครใจของนักออกแบบเป็นอันดับแรก

(2) ข้อจำกัดของสถานที่ เนื่องจากเทศกาลศิลปะการแสดงนิพนธ์ ปี 2565 จะถูกจัดแสดงขึ้น ณ หอนาฏลักษณ์ ชั้น 5 คณะศิลปกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ผู้ศึกษาจึงมีเกณฑ์การคัดเลือกจากการเล็งเห็นถึงความเป็นไปได้ของการสร้างสรรค์องค์ประกอบศิลป์ทั้งหมดให้สามารถเกิดขึ้นจริงได้ ส่งเสริมสารของละครเรื่องนี้ และสามารถผลักดันประสิทธิภาพของโรงละครได้มากที่สุด

(3) การคำนึงถึงภาพรวมของเทศกาลศิลปะการแสดงนิพนธ์ ปี 2565 เนื่องจากในการออดิชั่นปีนี้จะมีละครทั้งหมด 4 เรื่องโดยผู้กำกับ 4 คน ผู้กำกับทุกคนจึงต้องจัดลำดับความสำคัญและคำนึงถึงผลประโยชน์ที่นักออกแบบแต่ละคนจะได้พัฒนาศักยภาพผ่านชิ้นงานของตนเป็นอันดับแรก จึงต้องพูดคุยหาข้อสรุปกัน ณ ที่ประชุม และเมื่อสรุปตำแหน่งของนักออกแบบทั้งหมดแล้ว จึงถือว่าเป็นอันเสร็จสิ้นกระบวนการคัดเลือกนักออกแบบในปีนี้

นักออกแบบที่ผ่านการคัดเลือกเป็นทีมออกแบบเพื่อการแสดงในละครเวทีเรื่องชะนี ขยี้! แฮมเล็ตหลังจบกระบวนการการคัดเลือกนักออกแบบ ได้ทีมนักออกแบบดังนี้

(1) นักออกแบบฉาก นางสาวฐานวีร์ ฌานธำรง

เหตุผลที่เลือกคือ นักออกแบบได้นำเสนอคีย์เวิร์ดของการออกแบบคือ หลากหลาย มองเห็น ค้นพบ และเลือกให้เน้นการใช้พื้นที่บนเวทีส่วนใหญ่ไปกับการแสดง และจะให้ฉากเป็นในลักษณะของอัฒจันทร์ ทำให้สามารถเปลี่ยนเวลาและสถานที่ได้หลากหลายมากยิ่งขึ้น ซึ่งผู้ออกแบบมีภาพที่ไปในทิศทางเดียวกันกับผู้กำกับการแสดง ผู้ศึกษามองว่ามีความคิดสร้างสรรค์ที่น่าสนใจที่จะนำมาพัฒนาชิ้นงานต่อไปได้

(2) นักออกแบบอุปกรณ์ประกอบฉาก นางสาวศุภิสรา สุทธิสังข์

เหตุผลที่เลือกคือ นักออกแบบได้นำเสนอให้ชิ้นงานมีลักษณะเด่นคือหลากหลาย และสามารถดัดแปลงของชิ้นเดียวให้สามารถใช้งานได้หลากหลายฟังก์ชั่นและยังเน้นให้ชิ้นงานเคลื่อนที่ได้ ทำให้สามารถเปลี่ยนเวลาและสถานที่ได้หลากหลายมากยิ่งขึ้น ซึ่งผู้ศึกษามองว่ามีความคิดสร้างสรรค์ที่น่าสนใจที่จะนำมาพัฒนาชิ้นงานต่อไปได้ และยังส่งเสริมกับงานออกแบบฉากให้ภาพบนเวทีมีความน่าสนใจเพิ่มมากขึ้นอีกด้วย

(3) นักออกแบบเครื่องแต่งกาย นางสาวปิยะรัตน์ จันทร์ชู

เหตุผลที่เลือกคือ นักออกแบบได้นำเสนอความเป็นไปได้ของการออกแบบเครื่องแต่งกายที่จะสามารถขับคาแรคเตอร์ตัวละครและมีภาพที่ชัดเจน มีทัศนคติที่คล้ายคลึงผู้ศึกษาและผู้ออกแบบได้นำเสนอลูกเล่นต่างๆ ที่จะเข้าไปอยู่ในงานออกแบบเครื่องแต่งกายและส่งผลให้เครื่องแต่งกายนั้นสามารถเป็นตัวสนับสนุนตัวละครให้ออกมามีเอกลักษณ์เฉพาะตัวอย่างหลากหลายและแตกต่าง แต่ก็มีความเป็นเอกภาพ และทำให้ผู้ชมได้เห็นสารต่างๆ ที่อยู่ในละครและตัวละครชัดเจนยิ่งขึ้นจากเครื่องแต่งกายของนักแสดง

(4) นักออกแบบแสง นายสรวิชญ์ ศุภเลิศตระกูล

เหตุผลที่เลือกคือ นักออกแบบได้นำเสนอคีย์เวิร์ดของการออกแบบคือ ค้นพบ เรียนรู้ มองเห็น ผู้ศึกษาเห็นถึงทัศนคติที่คล้ายคลึงกับทัศนคติของผู้ศึกษา และผู้ออกแบบได้นำเสนอลูกเล่นต่างๆที่จะเข้าไปอยู่ในงานออกแบบแสง รวมไปถึงไอเดียในการใช้ Projector ซึ่งเป็นอีกองค์ประกอบที่สำคัญในละครเรื่องนี้ที่ผู้ออกแบบนำเสนออย่างน่าสนใจและมีความเป็นไปได้ที่จะนำมาพัฒนาต่อไปได้

ภาพที่ 3.1 : ผู้กำกับ นักแสดง และนักออกแบบเพื่อการแสดง ในละครเวทีเรื่องชะนี ขยี้! แฮมเล็ต

ที่มา : ผู้ศึกษา

3.1.2 ขั้นตอนการกำกับการแสดง

3.1.2.1 การซ้อมอ่านบท

(1) การอ่านบทร่วมกันครั้งแรก

การอ่านบทร่วมกันครั้งแรก (First Read) ถือเป็นสิ่งสำคัญ เพราะการอ่านบทร่วมกันจะทำให้เราสามารถเข้าใจสารและมุมมองของเรื่องให้ตรงกันได้ ถือเป็นการได้เรียนรู้บทไปพร้อมๆ กัน ได้เห็นพัฒนาการตัวละคร ทิศทาง และสารที่จะสื่อของเรื่องตั้งแต่ต้นจนจบ และยังสามารถช่วยกันมองหาช่องโหว่หรือนำเสนอความคิดเห็นเพิ่มเติมเกี่ยวกับบทละคร ตัวละครและการออกแบบร่วมกันกับทั้งผู้กำกับ นักแสดง และทีมนักออกแบบอีกด้วย

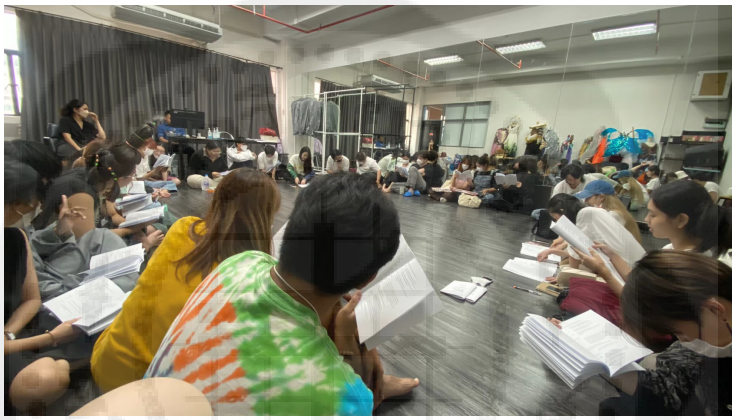

ภาพที่ 3.2 : ภาพการอ่านบทร่วมกันครั้งแรก ในละครเวทีเรื่องชะนี ขยี้! แฮมเล็ต

ที่มา : ผู้ศึกษา

3.1.2.2 กระบวนการซ้อม

กระบวนการซ้อมถือเป็นกระบวนการที่สำคัญมากในการสร้างสรรค์งานละครเวที เป้าหมายของกระบวนการนี้คือการที่เราจะทำให้นักแสดง ซึ่งคือผู้ส่งสาร สามารถนำเสนอสารที่ต้องการสื่อไปให้ถึงผู้ชม ดังนั้นกระบวนการณ์นี้ จะช่วยให้นักแสดงสามารถเข้าใจตัวละคร รวมถึงสถานการณ์ภายในเรื่องก่อนถึงวันแสดงจริง ผู้ศึกษาจึงต้องมีการวางแผนในการทำงานอย่างเป็นระบบ เพื่อที่จะสามารถทำงานได้อย่างมีประสิทธิภาพมากที่สุดโดยกระบวนการซ้อมมีดังนี้

(1) การซ้อมแบบถือบท

ในช่วงแรกของการซ้อมการแสดงนั้นการซ้อมแบบถือบทจะช่วยให้นักแสดงสามารถจำบทได้ง่ายและรวดเร็ว และทำให้ผู้กำกับเห็นภาพที่เกิดขึ้นไปพร้อมๆ กันได้ อีกทั้งยังช่วยให้นักแสดงสามารถค้นหาความเป็นไปได้กับทั้งตัวละคร การกระทำ และสถานการณ์ที่เกิดขึ้นในเรื่อง ซึ่งในการซ้อมช่วงนี้ผู้กำกับควรปล่อยให้นักแสดงได้ค้นหาความเป็นไปได้ในสถานการณ์นั้นๆ เพื่อช่วยให้

นักแสดงได้คิดและวิเคราะห์ภายใต้พื้นฐานความคิดของตัวละครและความต้องการหลักของตัวละคร ซึ่งอาจทำให้ผู้กำกับได้พบกับมุมมองใหม่ๆ จากนักแสดง อีกทั้งยังเป็นการเพิ่มความเข้าใจในภาพรวมของแต่ละฉากให้กับทั้งนักแสดงและผู้กำกับอีกด้วย

ภาพที่ 3.3 : ภาพการซ้อมแบบถือบท ในละครเวทีเรื่องชะนี ขยี้! แฮมเล็ต

ที่มา : ผู้ศึกษา

(2) การซ้อมแบบวางบท

ในขั้นตอนนี้เป็นขั้นตอนที่นักแสดงสามารถจำบทของตนเองได้แล้วในระดับหนึ่ง สิ่งที่ผู้ศึกษาต้องการคือการลงรายละเอียดในการกระทำ และสถานการณ์แวดล้อมที่อยู่บนพื้นที่เวทีจริง ไม่ว่าจะเป็นการใช้พื้นที่ อุปกรณ์ประกอบฉาก การทำความเข้าใจตัวละคร การรับส่งของนักแสดง และสารที่จะสื่อในแต่ละฉาก โดยผู้ศึกษาจะลงรายละเอียดโดยให้ความสำคัญไปยังตัวละครเป็นอย่างแรก เพื่อเพิ่มความละเอียดในแต่ละการกระทำของตัวละครให้มีความเป็นเหตุผลและสามารถสื่อสารต่อผู้ชมได้อย่างมีความหมาย ซึ่งจะนำไปสู่เอกภาพทั้งหมดในการแสดงของนักแสดงบนเวที จากนั้นจึงจัดตำแหน่งการเคลื่อนไหวบนเวทีจากความเป็นเหตุเป็นผลและแรงจูงใจของตัวละคร เพื่อให้มีความสมจริงและมีความหมายมากยิ่งขึ้น

ภาพที่ 3.4 : ภาพการซ้อมแบบวางบท ในละครเวทีเรื่องชะนี ขยี้! แฮมเล็ต

ที่มา : ผู้ศึกษา

(3) การซ้อมเทคนิค

ผู้ศึกษาให้ความสำคัญกับการซ้อมในส่วนขององค์ประกอบศิลป์และนักออกแบบฝ่ายต่างๆ ทุกฝ่าย เพราะถือเป็นองค์ประกอบที่จะเข้ามาเติมเต็มให้ละครเรื่องนี้สมบูรณ์มากยิ่งขึ้น เนื่องจากในละครเวทีเรื่องชะนี ขยี้! แฮมเล็ต มีองค์ประกอบศิลป์หลากหลาย ทำให้มีคิว (Queue) ค่อนข้างเยอะทั้งในส่วนของฉาก อุปกรณ์ประกอบฉาก เครื่องแต่งกาย แสง และเสียงที่ใช้ในการการเชื่อมฉาก (Transition) รวมไปถึงการสร้างบรรยากาศต่างๆ บนเวที ซึ่งเป็นสิ่งที่ผู้กำกับ นักแสดง และนักออกแบบการแสดงจะต้องจดจำทุกๆ เหตุการณ์ในละครให้ได้อย่างละเอียด เพื่อลดความผิดพลาดในการใช้องค์ประกอบศิลป์บนเวที และต้องใช้เวลาและสมาธิในการฝึกซ้อมให้ชิน รวมถึงการวางแผนการทำงานเพื่อให้สามารถทำการซ้อมเทคนิคไปพร้อมๆ กันในหลายๆ ฝ่าย และเห็นภาพรวมของการแสดงที่จะเกิดขึ้นในหอนาฏลักษณ์ให้ได้มากที่สุด เพื่อให้เกิดความเป็นเอกภาพในละคร

ภาพที่ 3.5 : ภาพโปรแกรมซาวน์แปลน (Soundplant) ในละครเวทีเรื่องชะนี ขยี้! แฮมเล็ต

ที่มา : ผู้ศึกษา

(4) การซ้อมอย่างต่อเนื่อง

ขั้นตอนนี้จะเกิดขึ้นหลังจากที่ผู้ศึกษาและนักแสดงได้ทำการซ้อมในแต่ละฉากเป็นที่เรียบร้อยแล้ว โดยจะนำแต่ละฉากที่ได้ทำการซ้อมมาประกอบรวมกันเพื่อให้เห็นทิศทางและภาพรวมของสารที่ต้องการจะสื่อ โดยผู้ศึกษาได้ทำการวางแผนและแบ่งช่วงของการแสดงตามการส่งอัพเดตชิ้นงานคือการส่ง 30% คือ ฉาก 1 ถึง 9 การส่ง 50% คือการส่งด้านความคิดทิศทางของเรื่อง โดยนำเสนอในเทศกาลปล่อยผี การส่ง 70% คือฉาก 1 ถึง 15 และการส่ง 100% คือฉาก 1 ถึง 26 โดยการซ้อมนั้นจะไม่มีการหยุด ถึงแม้จะเกิดข้อผิดพลาดก็ตาม เพื่อให้ผู้ศึกษาทุกฝ่ายเห็นถึงภาพรวมและปัญหาที่อาจจะเกิดบนเวที เช่น การเปลี่ยนชุดของนักแสดง การจัดการอุปกรณ์

ประกอบฉาก อันจะนำไปสู่การสรุปของทีมงานและครูที่ปรึกษาทั้งหมด โดยเมื่อเห็นภาพรวมแล้วก็จะมีการพูดคุยเสนอแนะแนวทางและทิศทางการทำงานของทุกฝ่ายในทุกๆ รอบที่มีการส่งงาน

November 2022						
Sunday	Monday	Tuesday	Wednesday	Thursday	Friday	Saturday
30	31	1	2	3	4	5
		องก์ 1 / เกวลิน,จิตแพทย์	เรียน acting / โรงละคร,บุรุษ, ท่านชาย	องก์ 1 / ท่านชาย,เจย์	รันองก์ 1 ให้ครูดู	
6	7	8	9	10	11	12
เริ่มองก์ 2 ช่วงต้น	แก้องก์ 1 / ไปต่อองก์ 2 ช่วงต้น (ศตจ,เอมี่,บิวตี้)	องก์ 2 (ศตจ,เอมี่,บิวตี้)	เรียน acting / องก์ 1 จบ	องก์ 2 (ศตจ,เอมี่,บิวตี้,ช่วงมีแฮมเลต)	รันองก์ 1 - 2 ช่วงต้น	
13	14	15	16	17	18	19
	แก้องก์ 2 / ซีนบาร์เทนเดอร์	ซีนบาร์เทนเดอร์	มอหยุด	มอหยุด	มอหยุด	
20	21	22	23	24	25	26
	พิธีกร , เกวลิน	พิธีกร , เกวลิน	เรียน acting	โรซี่,กีรดา,เกวลิน	โรซี่,กีรดา,เกวลิน	
27	28	29	30	1	2	3
	เจาะทุกอย่าง	เจาะทุกอย่าง	เรียน acting			

ภาพที่ 3.6 : ตัวอย่างภาพตารางการซ้อมรายเดือน

ที่มา : ผู้ศึกษา

วัน จันทร์ที่ 13 มีนาคม 2566
Production office : ตึกศิลปกรรมศาสตร์ ชั้น 5 หอนาฏลักษณ์
Time : 8:30-20:00 น.

Time	Detail	Location	Note
8:30-9:00 น.	- ทีมนักแสดง/ออกแบบแสดนบายหน้าหอนาฏ ฯ	หอนาฏ ฯ	
9:00-12:00 น.	- นักแสดงขยาย block ทวนทรานซิชั่นกับ space หอนาฏ ฯ - แขวนโปรเจคเตอร์ - Block ไฟ - ท่าชาวด์/มีเดีย	หอนาฏ ฯ	- ทีมไฟ - ทีมชาวด์/มีเดีย - ทีมฉาก/พร็อพ - ทีมนักแสดง - ผู้ช่วยปี 3
12:00-13:00 น. พักกลางวัน			
13:00-15:30 น.	- นักแสดงขยาย block ทวนทรานซิชั่นกับ space หอนาฏ ฯ - Block ไฟ - ท่าชาวด์/มีเดีย	หอนาฏ ฯ	- ทีมไฟ - ทีมชาวด์/มีเดีย - ทีมฉาก/พร็อพ - ทีมนักแสดง - ผู้ช่วยปี 3
15:30-17:00 น.	- นักแสดงเตรียมตัวรัน - ทุกฝ่ายเตรียมพร้อม (แม่สัมเช้า 16:30 น.)	หอนาฏ ฯ	(ทีมพร็อพเช็คพร็อพนักแสดง) (นักแสดงเตรียมแต่งตัว) (ทีมออกแบบเตรียมความเรียบร้อย)
17:00-18:45 น.	- นักแสดงและทีมออกแบบรันเต็ม	หอนาฏ ฯ	ทั้งโปรดักชั่น
18:45-19:30 น.	- เริ่มเคลียของ ปิดระบบทุกอย่างให้เรียบร้อย	หอนาฏ ฯ	(เช็คความเรียบร้อย)
19:30 น. เป็นต้นไป	- ทยอยลงจากตึก - Feedback	หน้าหอสมุด	

ภาพที่ 3.7 : ตัวอย่างภาพตารางการซ้อมรายวัน

ที่มา : ผู้ศึกษา

(5) การส่งความคืบหน้า 30%

การส่งความคืบหน้า 30% ในด้านการกำกับการแสดง สิ่งที่ต้องทำคือการทำให้เห็นถึงแนวทางและวิธีการเล่าเรื่องของผู้กำกับ และเห็นถึงการทำงานของนักแสดงกับบท และทีมออกแบบในงานของแต่ละฝ่าย โดยการส่ง 30% คือการส่งในฉาก 1 ถึง 9 โดยหลังจากการอ่านบทและตีความร่วมกันของผู้กำกับ นักแสดง และทีมออกแบบ คือต้องการให้เห็นว่าการเล่าเรื่องของละครเรื่องนี้จะใช้วิธีการเล่าเร็ว (Fast-moving theatrical romp) และใช้การเล่าเรื่องของเจย์มาเชื่อมการเข้าออกของตัวละครอื่นๆ และในการส่ง 30% ผู้ศึกษาต้องการให้เห็นการเล่าเรื่องและด้นสดของเจย์ในฉากที่ 1 การสลับคาแรคเตอร์ของนักแสดงอีก 3 คน และภาพคร่าวๆ ของทีมนักออกแบบทุกฝ่าย โดยถ้าวัตถุประสงค์ข้างต้นสามารถทำให้เห็นได้ในการส่ง 30% ก็จะถือว่าบรรลุวัตถุประสงค์ในการส่ง และทำงานไปในทิศทางนี้ต่อได้

สรุปการส่งความคืบหน้า 30%

ในการส่งความคืบหน้า 30% ทางคณะผู้ศึกษาได้ทำงานตามแผนงานที่วางไว้ได้ครบถ้วนตามที่ตั้งใจ และได้รับข้อเสนอแนะและแนวทางแก้ไขจากคณะครูเพิ่มเติมดังนี้

(1) แนวทางในการแสดงของนักแสดง เจย์ควรมีความแตกต่างกับนักแสดงอีก 3 คนเพื่อความชัดเจนในสารและคาแรคเตอร์ และไม่ควรพรีเซนต์คาแรคเตอร์แต่ควรสนใจที่สารที่จะสื่อมากขึ้น

(2) การจัดวางภาพรวมและการเคลื่อนไหวนักแสดง สามารถมีความหลากหลายและคาดเดาไม่ได้มากขึ้น

(3) ควรมีการทลายกรอบในงานภาพรวมทั้งหมดเพิ่มขึ้น เพื่อให้ได้ในประเด็นของการไม่ทำตามขนบละครเดิม

(4) ประเด็นและน้ำเสียงในการเล่าเรื่องต้องชัดเจนมากขึ้นในแต่ละฉาก เพื่อให้ได้ทั้งสารและความสนุกเพิ่มมากขึ้น

(5) จับสารที่ต้องการจะนำเสนอ เน้นไปที่ความต้องการของตัวละคร เพื่อให้ผู้ชมจับสารที่จะสื่อและไปต่อกับเรื่องได้ และมีแนวทางการเล่าเรื่องที่ชัดเจนยิ่งขึ้น

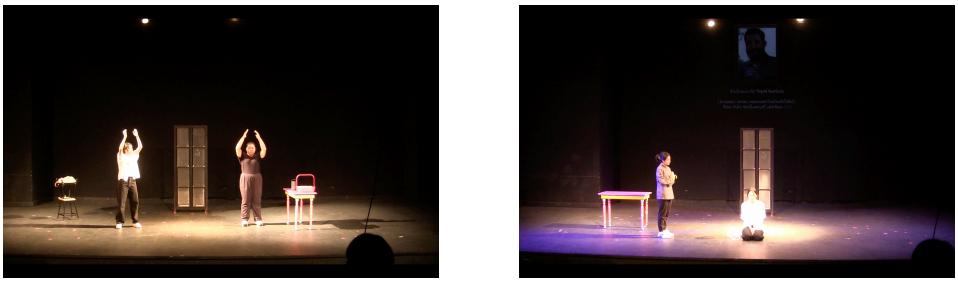

ภาพที่ 3.8 : ภาพการส่งความคืบหน้า 30%

ที่มา : ผู้ศึกษา

(6) การส่งความคืบหน้า 50%

ในการส่งความคืบหน้า 50% ผู้ศึกษาจะต้องจัดทำทีเซอร์ (Teaser) ของละครเวที ซึ่งจะไม่เกี่ยวข้องกับเส้นเรื่องของละครที่ทำ แต่จะต้องเป็นการนำเอาเส้นเรื่องและสารที่ต้องการเล่าทั้งหมดมาย่อให้อยู่ในความยาว 10-15 นาที เพื่อจัดแสดงในเทศกาลปล่อยผีของสาขาศิลปะการแสดง โดยมีจุดประสงค์ให้ผู้ชมที่มาร่วมชมเทศกาลปล่อยผีได้เห็นว่าจะมีละครเรื่องนี้ในเทศกาลศิลปะการแสดงนิพนธ์ และเห็นถึงสีสันและกลิ่นอายของละครเรื่องนี้ โดยผู้ศึกษาได้ประชุมกับ ทีมนักแสดงและนักออกแบบเพื่อหาโครงในการเล่าเรื่อง เมื่อผู้ศึกษาได้จัดทำโครงเรื่องจนสำเสร็จจึงได้เริ่มกระบวนการเขียนบทและซ้อมกับทุกๆ ฝ่ายจนเสร็จสมบูรณ์และจัดแสดงในเทศกาลปล่อยผี

สรุปการส่งความคืบหน้า 50%

ในการส่งความคืบหน้า 50% ทางคณะผู้ศึกษาได้ทำงานตามแผนงานที่วางไว้ได้ครบถ้วนตามที่ตั้งใจ ในการซ้อมช่วงแรก สารที่ต้องการเสนอยังไม่ออก เนื่องจากมีองค์ประกอบและเส้นเรื่องที่ซับซ้อนเกินไป จึงได้ปรับให้เล่าเรื่องง่ายขึ้น เน้นให้ความสนใจไปที่สารที่ต้องการเล่าและเพิ่มสีสันจากการจิกกัดของตัวละครและสถานการณ์เข้าไป ซึ่งหลังการซ้อมก่อนการแสดง 1 วัน กับผู้ชม รวมไปถึงรอบการแสดงในเทศกาลปล่อยผี ได้รับข้อเสนอแนะในทิศทางที่ดีจากผู้ชม และได้รับข้อเสนอแนะและแนวทางแก้ไขจากคณะครูเพิ่มเติมดังนี้

(1) การทลายกรอบในงานภาพรวมทั้งหมดเห็นได้ชัดขึ้น แต่สามารถนำมาเพิ่มเติมได้อีกเพื่อให้ได้ในประเด็นของการไม่ทำตามขนบละครแบบเดิมมากยิ่งขึ้น

(2) ประเด็นและน้ำเสียงในการเล่าเรื่องต้องชัดเจนมากขึ้นในแต่ละฉากเพื่อให้ได้ทั้งสารและความสนุกเพิ่มมากขึ้น

(3) ตัวละครแต่ละตัวมีสีสันและทิศทางที่ชัดเจนขึ้น นำเอาไปปรับใช้ในการส่งครั้งต่อไป

ภาพที่ 3.9 : ภาพการส่งความคืบหน้า 50%

ที่มา : ผู้ศึกษา

(7) การส่งความคืบหน้า 70%

ในการส่งความคืบหน้า 70% ในการกำกับการแสดง สิ่งที่ต้องทำคือพัฒนางานต่อจากการส่ง 30% นำเอาข้อแนะแนวของคณะครูมาปรับปรุงและทำงานต่อ สารที่ต้อง การจะสื่อต้องมีความชัดเจนมากขึ้น โดยในขั้นตอนการซ้อม ผู้จัดทำได้มีการปรึกษาครูประจำ โพรดักชัน ในการทำคาแรคเตอร์ตัวละครให้มีฟังก์ชั่น และขับสารในแต่ละฉากให้มีความชัดเจนมากยิ่งขึ้น และเก็บรายละเอียดเล็กๆ ในแต่ละซีนในกับตัวละครและเส้นเรื่อง ทั้งความเชื่อ การให้ ความสำคัญของตัวละคร การรับส่ง และทัศนคติของตัวละคร และผู้จัดทำมีความตั้งใจที่จะทำให้จบองก์ 1 และซ้อมต่อไปให้ได้มากเท่าที่จะสามารถทำได้ เพื่อที่จะเห็นภาพรวมของเรื่องให้มากที่สุด

สรุปการส่งความคืบหน้า 70%

ในการส่งความคืบหน้า 50% ทางคณะผู้ศึกษาได้ทำงานตามแผนงานที่วางไว้ได้ครบถ้วนตามที่ตั้งใจคือฉาก 1 ถึง 15 และในข้อเสนอแนะหลักที่ได้จากคณะครูคือเรื่องเล่าช้า ทำให้คนดูเหนื่อยในการดู และช่วงเวลาของเหตุการณ์ในเรื่องก็ยังไม่ชัดเจน และสารก็ยังไม่ชัดเจน จึงทำให้รู้สึกว่าใช้เวลานานในการเล่าเรื่อง รวมถึงเรื่องรอยต่อ (Transition) ทำให้เรื่องดูนานเกินไป ผู้ศึกษาจึงได้ร่วมประชุมหาทางแก้ไขกับนักแสดงในเรื่องช่วงเวลาของเหตุการณ์ในเรื่อง และสารที่ต้องการจะนำเสนอในแต่ละฉาก โดยเน้นเล่าให้กระชับมากขึ้น เพิ่มความหลากหลายในการใช้พื้นที่ให้มีมากขึ้น และเจาะความต้องการและการปรากฏตัวของแต่ละตัวละครให้มีความหมายมากขึ้น และกระชับเรื่องรอยต่อ (Transition) ให้คนดูมีเวลาในการเรียนรู้ไปพร้อมๆ กับตัวละครและสนุกกับการดูละครเรื่องนี้มากขึ้น

ภาพที่ 3.10 : ภาพการส่งความคืบหน้า 70%

ที่มา : ผู้ศึกษา

(8) การส่งความคืบหน้า 100%

ในการส่งความคืบหน้า 100% สิ่งที่ต้องทำคือการนำเอาข้อบกพร่องและข้อเสนอแนะมาปรับและพัฒนาชิ้นงานต่อจนจบเรื่อง จะต้องเห็นภาพรวมทั้งหมดในการกำกับการแสดง ไม่ว่าจะเป็นแนวคิด ทัศนคติ แนวทางของเรื่อง และสารที่ต้องการเล่า โดยในการทำงาน ผู้ศึกษาได้ปรับฉากที่เคยทำก่อนหน้าและได้รับความช่วยเหลือจากคณะครูในการปรับชิ้นงานในแต่ละฉาก ทั้งเรื่องของรอยต่อ ทัศนคติตัวละคร คาแรคเตอร์ สีสัน และผู้ศึกษาได้วิเคราะห์โครงเรื่องอีกครั้ง และเลือกเฉพาะสารที่ต้องการในแต่ละฉาก เพื่อร่นระยะเวลาในการแสดง และทำให้สารมีความชัดเจนมากยิ่งขึ้น และได้พัฒนาตัวละครที่เหลือและฉากที่เหลือไปพร้อมๆ กับการปรับแก้ ทำให้การซ้อมมีความคืบหน้าและสามารถส่งความคืบหน้าได้ตั้งแต่ต้นจนจบเรื่อง และได้ทำงานควบคู่ไปกับทีมนักออกแบบ เพื่อให้ได้พัฒนางานของทุกฝ่ายให้ตอบโจทย์กับสารในละครเรื่องนี้มากที่สุด

สรุปการส่งความคืบหน้า 100%

ผู้ศึกษาได้ทำการสร้างสรรค์ผลงานมาตั้งแต่ฉาก 1 จนถึงฉากสุดท้าย ทำให้ได้เห็นภาพรวมของละครเวทีเรื่องนี้ ในการส่งความคืบหน้า 100% ทั้งโปรดักชั่นทำงานในฝ่ายของตัวเองได้อย่างเต็มประสิทธิภาพ และในข้อเสนอแนะหลักที่ได้จากคณะครูคือสามารถร่นระยะเวลาในการเล่าเรื่องได้อีก ซึ่งจะทำให้เรื่องกระชับ น่าติดตาม และได้รับสารได้ดียิ่งขึ้น และเมื่อทำการแสดงในหอนาฏลักษณ์ จึงเห็นได้ชัดว่าการใช้พื้นที่เป็นปัจจัยสำคัญกับการกำกับในเรื่อง เพราะเป็นสาเหตุทำให้เรื่องมีความสนุกและหลากหลายมากยิ่งขึ้น แต่โดยภาพรวมในแง่ของการทำงานมาตั้งแต่เริ่มแรก ผู้ศึกษาและทีมงานมีความภูมิใจที่ได้ทำผลงานออกมาจนจบเรื่อง และพร้อมที่จะพัฒนาชิ้นงานให้ดียิ่งขึ้นจนกว่าจะถึงรอบการแสดงจริง

ภาพที่ 3.11 : ภาพการส่งความคืบหน้า 100%

ที่มา : ผู้ศึกษา

3.1.3 สรุปปัญหาและแนวทางแก้ไข

ผู้กำกับการแสดง นางสาวอภิศรา ชมภูศรี

ขั้นตอนการสร้างสรรค์ผลงาน	ปัญหาที่เกิดขึ้น	แนวทางการแก้ไข
ก่อนส่งความคืบหน้า 30%	- ผู้ศึกษายังไม่มีความมั่นคงในแนวทางการเล่าเรื่องของตัวเอง	- ทบทวนสารที่ต้องการเล่า หาละครเวทีดูเยอะๆ และปรึกษาครูประจำโพรดักชัน
ส่งความคืบหน้า 30%	- แนวทางในการแสดงของนักแสดงยังไม่ชัดเจนว่าจะเล่นแนวไหน การจัดวางภาพรวมและการเคลื่อนไหวนักแสดงยังไม่หลากหลายเท่าที่ควร ประเด็นและน้ำเสียงในการเล่าเรื่องต้องชัดเจนมากขึ้นอีก และเน้นที่คาแรคเตอร์ภายนอกมากเกินไป	- เจย์ควรมีความแตกต่างกับนักแสดงอีก 3 คนเพื่อความชัดเจนในสารและคาแรคเตอร์ และควรสนใจสารที่จะสื่อมากขึ้น ทลายกรอบในงานภาพเพื่อให้ได้ในประเด็นของการไม่ทำตามขนบละครเดิม จับสารที่ต้องการจะนำเสนอ เน้นไปที่ความต้องการของตัวละครและมีแนวทางการเล่าเรื่องที่ชัดเจนยิ่งขึ้น
ก่อนส่งความคืบหน้า 50%	- ในการซ้อมช่วงแรก สารที่ต้องการเสนอยังไม่ออก เนื่องจากมีองค์ประกอบและเส้นเรื่องที่ซับซ้อนเกินไป	- ปรับเนื้อเรื่องให้ไม่ซับซ้อน แต่เน้นสารและหาความต้องการหลักของตัวละครเป็นหลัก
ส่งความคืบหน้า 50%	- ประเด็นและน้ำเสียงในการเล่าเรื่องสามารถทำให้ชัดเจนมากขึ้นได้ในแต่ละฉาก	- หาทิศทางและน้ำเสียงในการเล่าเรื่องของตัวเอง ทำความเข้าใจกับบทและหาฟังก์ชั่นของตัวละครและฉากต่างๆ ให้ชัดเจนยิ่งขึ้น

ก่อนส่งความคืบหน้า 70%	- ยังขาดการเก็บรายละเอียดเล็กๆ ในแต่ละซีนในกับตัวละครและเส้นเรื่อง ทั้งความเชื่อ การให้ความสำคัญของตัวละคร การรับส่ง และทัศนคติของตัวละคร	- ผู้ศึกษาและทีมนักแสดงทำความเข้าใจในบทและสารที่ต้องการจะสื่อร่วมกันเพื่อให้เห็นภาพที่ต้องการจะนำเสนอเท่ากัน เวิร์กช็อปให้นักแสดงเข้าถึงตัวละครมากขึ้น และเพิ่มการรับส่งบนเวทีที่ให้ดีขึ้น
ส่งความคืบหน้า 70%	- เรื่องเล่าช้า ทำให้คนดูเหนื่อยในการดู ช่วงเวลาของเหตุการณ์ในเรื่องยังไม่ชัดเจน และสารก็ยังไม่ชัดเจน จึงทำให้รู้สึกว่าใช้เวลานานในการเล่าเรื่อง รวมถึงเรื่องรอยต่อ (Transition) ทำให้เรื่องดูนานเกินไป	- ผู้ศึกษาร่วมประชุมหาทางแก้ไขกับนักแสดงในเรื่องช่วงเวลาของเหตุการณ์ในเรื่องและสารที่ต้องการจะนำเสนอในแต่ละฉาก โดยเน้นเล่าให้กระชับมากขึ้น เพิ่มความหลากหลายในการใช้พื้นที่ให้มีมากขึ้น และเจาะความต้องการและการปรากฏตัวของแต่ละตัวละครให้มีความหมายมากขึ้น และกระชับเรื่องรอยต่อ (Transition) ให้คนดูมีเวลาในการเรียนรู้ไปพร้อมๆ กับตัวละครและสนุกกับการดูละครเรื่องนี้มากขึ้น
ก่อนส่งความคืบหน้า 100%	- การเล่าเรื่องยังไม่กระชับสารที่ต้องการจะสื่อในแต่ละฉากใช้เวลาเล่านานเกินไป และระยะเวลาในการซ้อมที่มีน้อยทำให้ไม่ได้เก็บรายละเอียดในแต่ละซีนเท่าที่ควร	- กระชับการเล่าและปรับบทร่วมกับทีมนักแสดงเพื่อให้สารชัดเจนมากขึ้น ปรึกษาครูและซ้อมให้นักแสดงชินบทที่พึ่งจำใหม่ และตัวละครตัวใหม่

ส่งความคืบหน้า 100%	- รอยต่อ (Transition) ทำให้เรื่องดูนานเกินไป และเมื่อขยายมาใช้พื้นที่ในหอนาฏลักษณ์เห็นได้ชัดว่ายังใช้พื้นที่ไม่หลากหลาย รวมถึงสารที่ต้องการจะเล่าก็ยังไม่ชัดเจน และระยะเวลาในการแสดงนานเกินไป	- กระชับการเล่าและปรับบทร่วมกับทีมนักแสดงเพื่อให้สารชัดเจนมากขึ้น อีก ซ้อมกับสถานที่ใหญ่ขึ้นเพื่อให้เห็นรอยต่อและให้นักแสดงชินกับพื้นที่มากขึ้น

ตารางที่ 3.3 : ตารางปัญหาและการแก้ไข (ผู้กำกับการแสดง)

ที่มา : ผู้ศึกษา

3.2 การสร้างสรรค์ผลงานด้านการแสดง

3.2.1 ขั้นตอนการทำงานก่อนการแสดง

3.2.1.1 การเตรียมตัวก่อนคัดเลือกนักแสดง

ลำดับ	ชื่อผู้ศึกษา	ตัวละคร	วิธีการในการทำการบ้าน
1	ญาตาวี จันทร	เจย์	- เมื่ออ่านบทละครเรื่องนี้จบ มีเพียงตัวละครเดียวที่เรารู้สึกสนใจมากๆ เลยก็คือ “เจย์” เราจึงลองวิเคราะห์ตัวละครนี้ตั้งแต่ลักษณะภายนอกไปจนถึงปัญหาที่ตัวละครนี้พบเจอ และเราก็ค้นพบว่าเรามีอะไรบางอย่างที่เหมือนกับเจย์ ตอนจบของเรื่องนี้ทำให้เจย์ได้ก้าวข้ามผ่านมันไปแล้ว และเรารู้สึกอินกับมันมากๆ ทั้งๆ ที่ในชีวิตจริงเรายังไม่ก้าวข้ามผ่านมัน และเรารู้สึกว่าการที่เรายังไม่ก้าวผ่านอะไรบางอย่างในตอนนี้ จะทำให้เราสามารถเข้าใจและทำงานกับตัวละครนี้ออกมาได้อย่างดี

2	ขวัญมนัส อุทารจิตต์	ผู้หญิง 1	- หลังจากอ่านบทละครจบในรอบแรก ได้ทำการขีดเส้นเน้นข้อความประโยคที่ชอบในบทละครและเลือกบทบาทที่สนใจ เนื่องจากบทบาทที่สนใจมีทั้งหมดสามตัวละคร จึงทำการขีดเส้นใต้ชื่อตัวละครลงในบท และอ่านอีกรอบเพื่อให้เข้าใจในมุมมองตัวละครทั้งสามมากขึ้น โดยหลังจากอ่านจบได้เริ่มวิเคราะห์และหาจุดเชื่อมโยงของแต่ตัวละครว่าอะไรคือจุดเชื่อมโยงที่ทำให้ทั้งสามตัวละครถูกเล่นโดยนักแสดงคนเดียว เพื่อดูว่าบทบาทนี้มีส่วนใดที่เชื่อมโยงกับตนเองบ้าง และได้พบว่ามีบางส่วนของตัวละครที่ใกล้เคียงกับเรา ทำให้ในวันออดิชั่นมีความมั่นใจ ไม่กังวล และสนุกไปกับสถานการณ์ที่เกิดขึ้นวันนั้น
3	นานามิ วงษ์ขุลี	ผู้หญิง 2	- เมื่ออ่านบทละครจบ และเลือกบทบาทที่ตนเองสนใจ เนื่องจากบทบาทที่เลือกมีทั้งหมด 7 ตัวละคร จึงเริ่มจากการหาจุดเด่นของแต่ละตัวละคร และวิเคราะห์ตัวละคร หลังจากนั้นจึงหาความเชื่อมโยงของแต่ละครกับตัวเรา และด้วยความที่มีหลายตัวละครจึงหาลักษณะภายนอกให้กับแต่ละตัวละคร เช่น จังหวะการพูด พลังงานกายภาพ และระบบความคิด เพื่อดึงจุดเด่นและหาความแตกต่างของแต่ละตัวละคร แล้วนำมาใช้ในวันออดิชั่น

4	ณัฐพร ยุกตรมย์	ผู้หญิง 3	การเตรียมตัวจะออดิชั่นบทผู้หญิง 3 เริ่มจากการอ่านบทจนจบ และนั่งวิเคราะห์ตัวละครแต่ตัวของผู้หญิง 3 เนื่องจากมี 7 ตัวละคร หาจุดเชื่อมโยงของแต่ละตัวละครว่ามีอะไรบ้าง และเลือกสามตัวละครที่มั่นใจ คือ ตัวท่านชาย คนขุด สุสาน และพิธีกร แล้วมาตีความบทที่ผู้กำกับเลือกให้ออดิชั่น หลังจากนั้นก็หาวิธีและตัวเลือกที่ทำให้ตัวละครน่าสนใจและเข้ากับตัวเราเองมากที่สุด

ตารางที่ 3.4 : ตารางการเตรียมตัวของนักแสดง

ที่มา : ผู้ศึกษา

3.2.1.2 การทำความเข้าใจ การค้นคว้าหาข้อมูลอ้างอิงและสร้างบทละครร่วมกัน

เริ่มจากการที่กลุ่มผู้ศึกษาแยกย้ายกันไปอ่านบทละครให้จบเรื่อง แล้วตกลงกันว่าจะปรับเปลี่ยนบริบทให้เป็นบริบทไทย เพื่อให้เข้ากับกลุ่มผู้ศึกษามากที่สุด โดยมีการปรับเปลี่ยนช่วงอายุของตัวละครหลักและตัวละครบางตัวให้ใกล้เคียงกับนักแสดงและสอดคล้องกับเรื่องราวที่เกิดขึ้น หลังจากนั้นกลุ่มผู้ศึกษาก็ทำความเข้าใจกับช่วงเวลาของสถานการณ์ที่เกิดขึ้นในเรื่องและไปวิเคราะห์ตัวละครของตนเองให้เข้ากับบริบทไทย เพื่อให้กลุ่มผู้ศึกษาสามารถถ่ายทอดละครเรื่องนี้ออกไปได้อย่างสมบูรณ์มากที่สุด

3.2.1.3 การวิเคราะห์ตัวละคร

(1) นางสาวญาตาวี จันทร รับบท เจย์

ลักษณะภายนอก

ผู้หญิงอายุ 22 ปี พึ่งเรียนจบปริญญาตรีด้านการแสดง เคยมีผลงานละครซีรีส์ มีลักษณะของความเป็นผู้ชายที่เข้มแข็ง (Masculine) เป็นคนฉลาด ขี้เล่น มีเสน่ห์ มีความมั่นใจเล็กน้อย ชอบตั้งคำถาม พูดเก่ง เป็นคนไม่ยอมแพ้ ถ้าอยากจะทำอะไรแล้วต้องทำให้สำเร็จและทำออกมาให้ดีที่สุด

ลักษณะภายใน

เป็นคนที่มีความลังเลและความไม่แน่นอนในตัวเองสูง ชอบไขว้เขวไปกับคำพูดของคนอื่น เป็นคนตั้งใจกับทุกอย่างในชีวิตแต่ก็ยังตอบตัวเองไม่ได้ว่ากำลังทำทุกอย่างไปเพื่ออะไร

ความต้องการของตัวละคร

ต้องการพิสูจน์ว่าตัวเองมีตัวตนและมีคุณค่า

ภูมิหลังของตัวละคร

เจย์ เป็นพี่สาวคนโต พ่อเสียชีวิต อาศัยอยู่กับแม่และน้องสาว พึ่งเรียนจบมาจากคณะศิลปกรรมศาสตร์ เอกการแสดงและกำกับการแสดง มศว ในช่วงที่เรียนเจย์ก็จะมีไปออดิชั่นงานซีรีส์ต่างๆ และได้รับบทนางร้ายในซีรีส์คลับฟลายเดย์ซึ่งผลงานนี้ก็ไม่ได้เป็นที่รู้จักมากนักในช่วงเวลานั้น พอเรียนจบเจย์มีความต้องการที่จะลองทำงานตามสายที่เรียนมานั่นก็คือ “ละครเวที” เพราะในช่วงที่เรียนดันมีโรคระบาดทำให้เจย์ยังไม่เคยลองทำงานด้านนี้อย่างเต็มที่ เจย์จึงลองไปออดิชั่นละครเวที และได้รับบท “แฮมเล็ต”

ความสัมพันธ์ของตัวละคร

ตัวละครที่มีความสัมพันธ์กับ เจย์	ความสัมพันธ์
ครูปั๊ม	- ครูสอนการแสดงตอนมหาลัย เป็นครูที่มีความเข้มงวดมากๆ ทำให้เจย์รู้สึกเกรงใจและกลัว เป็นครูที่ด่าเจย์กลางโรงละครวันนั้นและทำให้เจย์กดดันและไม่สามารถเล่นเป็นแฮมเล็ตได้
เอมี่	- น้องสาวของของเจย์ และเป็นคนที่ทำให้เจย์ต้องโดนครูปั๊มด่ากลางโรงละคร
ศาสตราจารย์	- ครูสมัยเรียนปีหนึ่ง เป็นคนที่ชอบดูถูกผู้หญิง และเคยปลูกฝังให้เจย์รู้สึกว่า “ผู้หญิง ไม่สามารถรับบท แฮมเล็ต”
บิวตี้	- เพื่อนสนิทคนเดียวของเจย์ เรียนจบปริญญาตรีด้านการแสดงมาด้วยกัน
ท่านชายเปรมศักดิ์ฯ	- ผู้เชี่ยวชาญด้านเช็คสเปียร์ที่เจย์ไปขอความช่วยเหลือ แต่กลับมีความเห็นที่ไม่ตรงกัน
ครูเกวลิน	- ครูสอนการแสดงที่เจย์เลือกไปเรียนด้วย และเป็นคนที่สอนให้เจย์ได้รู้จักตัวตนของตัวเอง
บาทหลวงประเสริฐ	- เป็นคนจัดศพให้พ่อของเจย์ เป็นคนจัดงานแต่งใหม่ให้แม่ของเจย์ และเป็นคนแรกที่บอกว่าเจย์เด็กเกินไปที่จะเล่นเป็นแฮมเล็ต
แม่	- แม่เป็นคนที่คาดหวังให้เจย์เป็นดาราเล่นละครทีวีมากกว่าเล่นละครเวที เพราะเห็นว่าเป็นดารามันโด่งดังมากกว่า

จิตแพทย์	- หมอที่เจย์ไปหาตอนที่เจย์ต้องการจะเรียนรู้จิตวิญญาณของแฮมเล็ต โดยการสวมบทบาทเป็นแฮมเล็ตแต่สุดท้ายก็ถูกหมอจับได้
คนส่งของ	- เป็นคนแรกที่จำได้ว่าเจย์คือคนที่ได้รับบทกีวี่ ในซีรี่ย์คลับฟลายเดย์
บาร์เทนเดอร์	- เฮียเจ้าของร้านเหล้า เจย์ไปเจอเขาตอนที่หมดหวังกับสิ่งที่ทำอยู่ และได้พูดคุยแลกเปลี่ยนกัน จนสุดท้ายเฮียก็ทำให้เจย์ได้ค้นพบว่าเจย์มีอะไรบางอย่างที่เหมือนกับแฮมเล็ต
บาร์ฟลาย	- รุ่นพี่เอกการแสดงที่บังเอิญเจอกันในร้านเหล้า และเป็นแฟนคลับกีวี่ (เจย์)
ผีพ่อแฮมเล็ต	- ตัวละครสมมติที่เกิดขึ้นในพาร์ทแฮมเล็ตเวอร์ชั่นผู้ชายในร้านเหล้า
คนขายของ 1/คนขายของ 2	- แม่ค้าในไลฟ์ TikTok ที่เจย์ไปซื้อกระเป๋าแฮมเล็ต
โรซี่ / กีรดา	- รุ่นพี่นักแสดงจากเรื่องรักร้อนซ่อนเร้น
คนขุดสุสาน	- คนขุดสุสานที่บังเอิญโผล่เข้ามาในห้วงความคิดของเจย์ที่เหมือนกับความฝัน

ตารางที่ 3.5 : ตารางความสัมพันธ์ของตัวละครเจย์

ที่มา : ผู้ศึกษา

พัฒนาการตัวละคร

ฉาก	เหตุการณ์ที่เกิดขึ้น	ความรู้สึกตัวละคร	สิ่งที่ได้เรียนรู้
1	- เจย์เดินเข้ามาในโรงละครเล่าถึงเหตุการณ์ที่ทำให้เจย์ไม่สามารถเล่นเป็นแฮมเล็ต ในตอนนี้ได้ และเมื่อเล่าจบเจย์ก็นึกย้อนไปถึงเหตุการณ์ในอดีตที่เคยมีคนทำให้เจย์รู้สึกแบบนี้เช่นกัน	- รู้สึกกระวนกระวายใจเมื่อเล่าถึงเหตุการณ์ในอดีตที่เคยเกิดขึ้น	- ยอมรับว่าตัวเองกำลังทำไม่ได้ และกล้าที่จะบอกเหตุผลให้กับคนอื่นฟัง

2	- เจย์เล่าถึงเหตุการณ์ที่มีศาสตราจารย์คนหนึ่งเข้ามาสอนเกี่ยวกับเรื่อง เช็คสเปียร์ โดยใช้ตรรกะแบบเหยียดผู้หญิง	- รู้สึกไม่โอเคที่ผู้หญิงต้องมาโดนดูถูกหรือโดนกดทับจากผู้ชาย	- ผู้หญิงดูไร้ความสามารถในสายตาของผู้ชาย
3	- เจย์เล่าขนบของละครเรื่องนี้ คือ จะใช้นักแสดงผู้หญิงทั้งหมด และจะเปลี่ยนฉากโดยการใช้แค่การเข้าออกของตัวละครและการเปลี่ยน PowerPoint เท่านั้น	- รู้สึกอยากเอาชนะผู้ชายและอยากพิสูจน์ว่าผู้หญิงก็ทำได้	- จะไม่ยอมให้ผู้ชายมาพูดดูถูกผู้หญิงแบบนี้อีก
4	- เจย์ไปหาบิวตี้ที่ร้านสตาร์บัคส์ เพราะอยากได้กำลังใจในการเล่นเป็นแฮมเล็ต แต่บิวตี้กลับบอกว่าเจย์ต้องการปาฏิหาริย์มากกว่า	- รู้สึกผิดหวังกับคำตอบของเพื่อน	- เริ่มรู้สึกว่าการที่จะรับบทนี้มันไม่ง่ายแบบที่คิด
5	- เจย์พยายามหาข้อมูลเกี่ยวกับเช็คสเปียร์ จนไปเจอกับท่านชายเปรมศักดิ์ฯ	- รู้สึกว่าต้องสู้ด้วยตัวเองและหาวิธีการเพื่อจะทำมันอย่างเต็มที่ที่สุด	- ไม่ยอมแพ้กับอะไรง่ายๆ ถึงแม้ว่าจะไม่มีคนเชื่อในตัวเรา
6	- เจย์ไปปรึกษาท่านชายเปรมศักดิ์ฯ เกี่ยวกับเรื่องเช็คสเปียร์ แต่กลับมีความคิดเห็นที่ไม่ตรงกัน	- รู้สึกคิดผิดที่ติดต่อมาหาท่านชายคนนี้เพราะไม่ได้ประโยชน์	- การที่เรารู้ข้อมูลเยอะไม่ได้หมายความว่าเราจะเข้าใจในสิ่งนั้นอย่างแท้จริง

7	- เจย์ไม่ยอมรับทฤษฎีของท่านชายเปรมศักดิ์ฯ จึงหาวิธีต่อและไปเจอข้อมูลของครูเกวลินในหน้าวิกิพีเดีย	- รู้สึกว่าในความโชคร้ายจากท่านชายยังมีความโชคดีที่ได้เจอกับครู	- มีผู้หญิงที่เคยเล่นเป็นแฮมเล็ตอยู่ในไทย
8	- เจย์เจอครูเกวลินครั้งแรกที่โรงละครและตกลงเรียนการแสดงกับครูในระดับที่สอง	- รู้สึกว่ามีความหวังที่ได้เรียนกับครูสอนการแสดงที่เคยเล่นเป็นแฮมเล็ต	- จุดเริ่มต้นของการเข้าใจตัวละครคือต้องหาว่าเรามีเรื่องอะไรเหมือนกับตัวละครนั้น
9	- เจย์เล่าถึงเหตุการณ์ที่ตัวเองมีเหมือนกับแฮมเล็ต	- รู้สึกดีใจที่ตัวเองมีอะไรที่เหมือนกับแฮมเล็ต	- ได้รู้ว่ามีอะไรที่เหมือนกับแฮมเล็ต
10	- เจย์มาเรียนกับครูเกวลิน แต่ครูเกวลินยังไม่พอใจในการแสดงของเจย์ จึงสั่งให้เจย์ไปทำกระเป๋าแฮมเล็ต	- รู้สึกว่าการสร้างกระเป๋ามันไม่ใช่วิธีการที่จะทำให้เข้าใจถึงจิตวิญญาณของตัวละครมากขึ้นได้	- วิธีการสอนของครูเริ่มไม่เข้าทางกับวิธีการเรียนรู้ของเรา
11	- เจย์ลองสวมบทบาทเป็นแฮมเล็ตไปหาจิตแพทย์ แต่สุดท้ายก็ตัดสินใจไม่กินยา และกลับไปทำการบ้านกับตัวละครให้มากขึ้นกว่าเดิม	- รู้สึกตกใจที่จิตแพทย์จับได้และเริ่มรู้สึกเหนื่อยแต่ก็ยังไม่อยากยอมแพ้	- การมาหาจิตแพทย์ยังไม่ใช่วิธีที่ดีที่สุด
12	- เจย์กลับมาเรียนกับครูเกวลินพร้อมกับแสดงให้เห็นว่าไปทำการบ้านมาแต่ไม่ทำกระเป๋าแฮมเล็ต ทำให้ครูเกวลินไม่พอใจและเลือกที่จะไม่สอนต่อ - เจย์ได้รับสัญญาว่าจ้างให้กลับไปเล่นละครซีรีส์ภาคต่อ	- รู้สึกว่าตัวเองพยายามเต็มที่แล้วแต่ที่ยังผิดพลาดเป็นเพราะว่าบทของเช็คสเปียร์ไม่สมเหตุสมผล และเริ่มรู้สึกว่าไม่อยากรับบทนี้แล้วพอมีตัวเลือกเข้ามาเลยทำให้เจย์ลังเล	- ครูไม่สามารถให้คำตอบในสิ่งที่เราต้องการได้

15	- เจย์มาเรียนกับครูเกวลินตามปกติ แต่ครูเกวลินกลับไม่สอน - บิวตี้ Understudy ของเจย์เข้ามาเรียนกับครูเกวลิน	- รู้สึกว่าตัวเองต้องรีบตัดสินใจได้แล้ว เพราะถ้าเรายังไม่เลือกจะมีคนมาแทนที่เรา	- เวลาไม่เคยรอใคร
16	- เจย์ไปร้านเหล้าและได้เจอกับบาร์เทนเดอร์และพูดคุยแลกเปลี่ยนความคิดกันเกี่ยวกับแฮมเล็ต เช็คสเปียร์ ความเป็นชายและหญิง	- ตอนแรกรู้สึกหมดหวังในการเป็นแฮมเล็ต แต่พอได้คุยกับบาร์เทนเดอร์ก็ได้ค้นพบว่าตัวเองมีอะไรที่เชื่อมกับแฮมเล็ต	- แฮมเล็ตมีความซับซ้อนในการตัดสินใจทำเรื่องต่างๆ ซึ่งเป็นเรื่องปกติในโลกความเป็นจริง
17	- เจย์คิดทบทวนเกี่ยวกับเช็คสเปียร์ - เจย์ซื้อกระเป๋าแฮมเล็ตจากในไลฟ์ TikTok	- รู้สึกว่าเช็คสเปียร์ก็ยังไม่แฟร์อยู่ดี แต่เจย์ก็มองข้ามมันไป	- เช็คสเปียร์ไม่เท่าเทียม
18	- เจย์กลับไปหาครูเกวลินอีกครั้ง เจย์โกหกครูเกวลินเรื่องกระเป๋าแฮมเล็ตทำให้เกิดการถกเถียงกัน - ครูเกวลินบอกเจย์เกี่ยวกับปัญหาของเจย์ในการที่จะมารับบทเป็นแฮมเล็ต	- รู้สึกผิดหวังกับตัวเองและเริ่มตั้งคำถามกับตัวเองว่าสิ่งที่พยายามมาทั้งหมดทำไปเพื่ออะไรกันแน่	- เราใช้ความพยายามผิดที่มาโดยตลอด
19	- โรซี่กับกีรดารุ่นพี่นักแสดงเข้ามาหลอกให้เจย์กลับไปเซ็นสัญญาละครซีรีส์ภาคต่อ แต่เจย์จับได้ว่าครูเกวลินเป็นคนบอกให้ทั้งสองมา	- รู้สึกอยากกลับไปเล่นละครซีรีส์ เพราะไม่ไหวกับการเป็นแฮมเล็ตแล้ว แต่เมื่อรู้ความจริงทำให้รู้สึกโมโหและไม่เข้าใจครูเกวลินมากว่าทำแบบนี้ไปเพื่ออะไร	- ครูเกวลินต้องการจะตอกย้ำว่าเจย์ไม่สามารถเป็นแฮมเล็ตได้โดยการให้ส่งคนมาหว่านล้อมให้กลับไปทำในสิ่งที่ตัวเองทำได้

20	- เจย์ไปหาครูเกวลินที่อะพาร์ตเมนต์เพื่อบอกว่ารู้ความจริงทั้งหมดแล้ว แต่ครูเกวลินก็พูดความจริงเกี่ยวกับเจย์เหมือนกัน ซึ่งทำให้เจย์พังทลาย	- รู้สึกเสียใจที่ครูเกวลินทำแบบนี้ และรู้สึกเสียใจว่าจริงๆ แล้วเราไม่ได้รู้จักตัวเองเลยสักนิดเดียว	- ที่ผ่านมาตัวเองได้เป็นแค่ในสิ่งที่โชคชะตากำหนดมาให้ แต่ไม่เคยเป็นในสิ่งที่ตัวเองเลือกเลยสักครั้ง
21	- เจย์ตกอยู่ในภวังค์ความคิดของตัวเองและได้พบเจอกับคนขุดสุสาน เขาพูดถึงเหตุผลของนักแสดงหญิงหลายๆ คนที่เคยเล่นเป็นแฮมเล็ต - เจย์เปรียบเทียบตัวเองกับกระเป๋าเดินทางและได้คำตอบกับตัวเอง	- รู้สึกล่องลอยไปกับห้วงความคิด เอาแต่คิดหาคำตอบว่าบทบาทที่ตัวเองเล่นคืออะไร	- ทุกคนเลือกบทบาทของตัวเองได้ และเราทุกคนก็สร้างตัวตนจากสิ่งที่ตัวเองเลือก
23	- เจย์วอร์มร่างกายก่อนจะขึ้นแสดงจริง - ครูเกวลินเดินเข้ามาเล่าเหตุการณ์ที่เธอเคยได้เล่นเป็นแฮมเล็ต - ครูปั๊มส่งข้อความมาหาเจย์ว่า “ Break a leg นะ”	- รู้สึกดีใจที่ครูมาหา เพราะเข้าใจแล้วว่าสิ่งที่ครูทำมาทั้งหมดครูต้องการอะไร และรู้สึกปลดล็อคเมื่อครูเกวลินเปิดใจเล่าเรื่องของตัวเองให้ฟัง เพราะมันเหมือนกับว่าครูเกวลินมคอนเฟิร์มอะไรบางอย่างในตัวเรา	- สิ่งที่ครูเกวลินทำทั้งหมดก็เพราะว่าอยากให้เจย์รู้จักตัวตนของตัวเอง
24	เจย์ขึ้นแสดงเป็นแฮมเล็ตในเวอร์ชั่นของตัวเองได้สำเร็จ หิมะเล็กๆ ตกลงมารอบตัวเจย์	รู้สึกซาบซึ้งใจและรู้สึกขอบคุณตัวเองกับความพยายามทั้งหมด	เจย์สามารถเลือกบทบาทให้ตัวเองได้อย่างกล้าหาญ

ตารางที่ 3.6 : ตารางพัฒนาการตัวละครเจย์

ที่มา : ผู้ศึกษา

(2) นางสาว ขวัญมนัส อุทารจิตต์ รับบท ศาสตราจารย์

ลักษณะภายนอก

ผู้ชายอายุ 55 ปี อ้วนท้วม แต่ทะมัดทะแมง ชอบพูดจาเสียดสี ประชดประชัน หัวเราะเสียงดังกังวาน มีมาดกวน ผมหยักศกยาว ไม่ถูกรวบให้เรียบร้อย สวมหมวกเบเร่ต์และเสื้อกั๊กสีแดง ในมือถือรีโมทที่ใช้สำหรับสอน เวลาสอนชอบเดินไปมาเพื่อทำให้เด็กในคลาสตื่นตัว

ลักษณะภายใน

เป็นผู้ที่มีความรู้เกี่ยวกับเช็คสเปียร์ ที่มักจะใส่ความคิดเห็นเข้าไปทุกครั้งที่สอน เพราะเป็นคนที่มีความมั่นใจในตัวเองสูง เชื่อและยึดถือในความคิดของตัวเอง มีทัศนคติแบบผู้ชายในสมัยก่อนที่มองว่า ผู้หญิงไม่เก่งเท่าผู้ชาย และแฮมเล็ตควรจะเป็นบทของผู้หญิง เพราะคิดว่าแฮมเล็ตเป็นตัวละครที่เจ้าอารมณ์ ขี้ประชดประชัน ซึ่งเป็นลักษณะนิสัยของผู้หญิง และมักมองโลกด้านเดียวตามความคิดของตนเอง

ความต้องการ

มาเพื่อหลอกหลอนเจย์ในห้วงความคิดและตอกย้ำเรื่องที่ไม่มีผู้หญิงคนในประเทศไทยเล่นเป็นแฮมเล็ตได้

ภูมิหลังตัวละคร

เป็นครูมหาวิทยาลัย เป็นหัวหน้าครอบครัว แต่งงานแล้ว มีภรรยาและลูกชาย เติบโตมาแค่กับบิดา ทำให้ซึมซับค่านิยมของสังคมที่ผู้ชายต้องเป็นผู้นำ ต้องสร้าง ความมั่นคงให้กับชีวิต เคยล้มลุกคลุกคลานในการสร้างตัว เลยเป็นคนที่ผ่านประสบการณ์ชีวิตมาเยอะ ทำให้เป็นคนที่มั่นใจในตัวเองสูง เพราะมีทั้งคุณวุฒิ และวัยวุฒิ ที่สามารถไปสอนคนอื่นได้

ความสัมพันธ์ตัวละคร

ตัวละครที่มีความสัมพันธ์ กับ ศาสตราจารย์	**ความสัมพันธ์**
เจย์	เป็นนักศึกษาในคลาสเรียน

ตารางที่ 3.7 : ตารางความสัมพันธ์ของตัวละครศาสตราจารย์

ที่มา : ผู้ศึกษา

พัฒนาการตัวละคร

ฉาก	เหตุการณ์ที่เกิดขึ้น	ความรู้สึกตัวละคร	สิ่งที่ได้เรียนรู้
2	- ศาสตราจารย์สอนเกี่ยวกับความตั้งใจของเช็คสเปียร์ที่สร้างแฮมเล็ตให้เป็นผู้หญิง - แสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับการที่ในประเทศไทยยังไม่มีผู้หญิงคนไหนเล่นเป็นแฮมเล็ต เพราะยังไม่มีผู้หญิงคนไหนที่มีความสามารถพอ	- รู้สึกมีความสุขที่ได้สอนคลาสนี้โดยแสดงทัศนคติของตนเองไปในบทเรียนโดยที่ไม่มีใครโต้แย้งความคิดเห็น	-
13	- ศาสตราจารย์เล่าถึงความยิ่งใหญ่ของเช็คสเปียร์ ที่ยังคงอยู่จนถึงปัจจุบันและทุกอย่างที่อยู่รอบตัวเรา ล้วนมีความเชื่อมโยงกับเช็คสเปียร์ทั้งหมด	- รู้สึกสนุกที่ได้เล่าถึงความยิ่งใหญ่ของเช็คสเปียร์	-

ตารางที่ 3.8 : ตารางพัฒนาการตัวละครศาสตราจารย์

ที่มา : ผู้ศึกษา

(3) นางสาวขวัญมนัส อุทารจิตต์ รับบท ครูเกวลิน ศรีปรีชากุล

ลักษณะภายนอก

ผู้หญิง อายุ 53 ปี รูปร่างท้วมใหญ่ สวมใส่ชุดสีชมพู ผ้าพันคอลายดอก ถือกระเป๋าและแก้วน้ำเก็บความเย็นสีชมพู ท่าทางสง่า มีความน่าเคารพนับถือ ดูมีพลัง เคร่งขรึม พูดชัดเสียงดัง อารมณ์พลุ่งพล่าน กระฉับกระเฉง ดุดัน

ลักษณะภายใน

เป็นคนที่มีจิตวิญญาณในการเป็นนักแสดงสูง ยกย่อง สเตลล่า แอดเลอร์ (Stella Adler) เป็นครูชั้นครูของการแสดง ยึดมั่นในหลักสูตรวิธีการสอนนักแสดงของตนเอง ในการสอนจะมีสองระดับ เพราะคิดว่าคนเรามีหลายรูปแบบทั้งคนที่อยากได้ความมั่นใจ และคนที่อยากได้ความจริง ในการสอนจะให้เริ่มต้นจากการทำความเข้าใจตัวเองก่อนแล้วค่อยๆ เทียบเคียงประสบการณ์ตัวเองกับตัวละคร เป็นคนที่วิเคราะห์คนได้เก่งและหาวิธีรับมือกับคนได้หลายแบบ ยกย่องให้แฮมเล็ตเป็นบทละครที่ยิ่งใหญ่ จะรับไม่ได้ถ้าหากคนที่จะมารับบทแฮมเล็ตไม่ยอมรับใน

ความยิ่งใหญ่ของแฮมเล็ต อีกทั้งยังเป็นคนชอบวางแผนจัดแจงให้ทุกอย่างเป็นเหมือนที่ตนเองคิด โดยไม่ได้สนใจว่าลูกศิษย์จะรู้สึกยังไงแค่มองว่าเป็นทางออกที่ดีที่สุด มีความเด็ดขาดทั้งคำพูดและความคิด

ความต้องการของตัวละคร

ต้องการสอนการแสดงให้เจย์เข้าใจในตัวเองและยอมรับในแฮมเล็ต

ภูมิหลังตัวละคร

เกวลินเรียนจบการแสดงมา ในชีวิตช่วงจบใหม่ก็ได้มีโอกาสได้รับบทแฮมเล็ต แต่ก็ได้เกิดเหตุการณ์ขึ้น เนื่องจากสถานที่เป็นโรงละครกลางแจ้งและมีการบรรเลงดนตรีขึ้นเพื่อเปิดตัวนักแสดง ทำให้ฝูงนกที่อยู่บริเวณนั้นตกใจ จนเกิดการถล่มอุจจาระลงมาเป็นจำนวนมาก การแสดงต้องหยุดพักไปและไม่เปิดทำการแสดงอีกเพราะโปรดักชั่นล้มละลาย แต่นั่นก็เป็นจุดที่ทำให้เธอยังรักและหลงใหลในศาสตร์ด้านการแสดง เพราะอยากพิสูจน์ตัวตน และด้วยความที่ไม่ได้สวยตามแบบบรรทัดฐานของสังคม ทำให้โอกาสที่จะได้งานในการเป็นนักแสดงนั้นน้อยกว่าคนอื่นๆ ทั้งที่เธอก็มีความสามารถ เธอจึงผันตัวจากนักแสดงมาสู่การเป็นครูสอนการแสดง จนมีหลักสูตรการสอนเป็นของตัวเอง แต่ถึงจะประสบความสำเร็จในด้านการงาน แต่เธอก็ไม่ได้มีคู่ครองถือตัวเป็นโสดและทุ่มทั้งชีวิตให้กับการแสดง เพราะในสมัยเรียนเธอก็ได้เคยมีคนรัก แต่ก็ถูกตั้งคำถามว่าระหว่างคนรักหรือละครเวทีเธอจะเลือกอะไร สุดท้ายเธอก็เลือกละครเวที เพราะเป็นสิ่งที่เติมเต็มจิตวิญญาณและให้คุณค่าแก่ชีวิตเธอได้

ความสัมพันธ์ของตัวละคร

ตัวละครที่มีความสัมพันธ์กับเกวลิน	ความสัมพันธ์
เจย์	- เป็นลูกศิษย์ที่เลือกเรียนระดับที่สอง เจย์ได้เล่นเป็นแฮมเล็ต ซึ่งเป็นบทที่เกวลินเคยเล่นในสมัยสาวๆ ซึ่งก็เป็นช่วงอายุเดียวกันกับเจย์ปัจจุบัน เลยทำให้เกวลินรู้สึกเชื่อมโยงบางอย่างกับเจย์
บิวตี้	- เป็นลูกศิษย์ที่เลือกระดับที่หนึ่ง เป็น Understudy และเป็นเพื่อนของเจย์
กีรดา	- เป็นเพื่อนในวงการที่รู้จักกันจากการทำงานในอดีต ที่รู้มาว่าปัจจุบันเล่นละครเรื่องเดียวกับเจย์
โรซี่	- นักแสดงรุ่นน้องในวงการที่รู้จัก ที่รู้มาว่าปัจจุบันเล่นละครเรื่องเดียวกับเจย์

ตารางที่ 3.9 : ตารางความสัมพันธ์ของตัวละคร เกวลิน

ที่มา : ผู้ศึกษา

พัฒนาการตัวละคร

ฉาก	เหตุการณ์ที่เกิดขึ้น	ความรู้สึกตัวละคร	สิ่งที่ได้เรียนรู้
8	- เกวลินได้เข้ามาตกลงเรื่องคอร์สการแสดงกับเจย์ ว่าจะเลือกเรียนระดับไหน	- รู้สึกว่าเจย์มีบางอย่างที่คล้ายกับตัวเองสมัยสาวๆ ทั้งเรื่องการที่ได้เล่นแฮมเล็ต และรักร้อนซ่อนเร้น	- ได้รู้จักเจย์มากขึ้นและเห็นว่าเจย์มีความกระตือรือร้นที่จะเรียนรู้
10	- เจย์ได้พูดบทแฮมเล็ตออกมาในแบบที่ขาดความเข้าใจ - เกวลินจึงได้ให้เจย์ไปสร้างกระเป๋า	- รู้สึกหงุดหงิดและไม่พอใจในคำตอบที่ตื้นเขินของเจย์ เห็นได้ชัดว่าเจย์ยังขาดความเข้าใจในบทละครและในตัวเอง	- เจย์ไม่ได้เข้าใจอะไรในตัวเอง ต้องหาการบ้านให้เจย์ไปทำเพื่อที่จะได้รู้จักตัวเองมากขึ้น
12	- เจย์ไม่ทำการบ้านมา แต่เจย์โทษบทและยังตั้งแง่กับเช็คสเปียร์ว่าเขาเขียนแฮมเล็ตแบบไม่สมเหตุสมผล - เกวลินไม่พอใจจะไม่สอนต่อ - เจย์ได้รับสัญญาว่าจ้างให้กลับไปเล่นละครซีรีส์ภาคต่อ	- รู้สึกขัดใจที่ผ่านมาหลายคลาสแล้วแต่เจย์ก็ยังไม่พัฒนาขึ้น และไม่พอใจที่เจย์ไม่ทำการบ้านที่สั่งไว้ แต่กลับไปสงสัยในบทละครแทน เป็นการให้ความสำคัญผิดจุด	- เจย์เริ่มไม่เชื่อในวิธีการสอนของเกวลิน และเจย์เริ่มมีทางเลือกในชีวิตเพิ่มเข้ามา ทำให้ต้องหาวิธีการใหม่ที่ใช้ในการสอน

15	- เจย์มาหาเกวลินที่โรงละครอีกครั้งเพื่อเรียนการแสดง - บิวตี้ Understudy ของเจย์ก็เข้ามาเรียนกับเกวลิน - เกวลินสอนบิวตี้โดยการเสริมสร้างความมั่นใจให้กับเธอ เพื่อเป็นตัวอย่างให้เจย์เห็น	- รู้สึกประหลาดใจที่เห็นเจย์ในโรงละครอีกครั้ง ไม่คิดว่าจะกลับมา แต่ก็นับว่าเป็นเรื่องที่ดีเพราะเจย์จะได้รู้ตัวว่าชีวิตจริงของเรามีการแข่งขันสูง	- ได้รู้ว่าวิธีการนี้ได้ผลกับเจย์
18	- เกวลินมารอสอนบิวตี้แต่เจย์เดินเข้ามาแทน - เกวลินก็เห็นกระเป๋าแฮมเล็ตที่เจย์ถือ และรู้ทันทีว่านั่นคือของที่ซื้อมา - เกวลินโกรธมากที่เจย์โกหกและจะเลิกสอน - เจย์หมดหวังและพังทลาย	- รู้สึกได้ถึงความมุ่งมั่นตั้งใจของเจย์เลยทำให้กลับไปสอนอีกครั้งนึง - รู้สึกโกรธเจย์มากที่ซื้อกระเป๋าแฮมเล็ตมาแล้วยังโกหกว่าทำเอง เพราะนั่นเป็นคุณสมบัติที่สำคัญของแฮมเล็ต เพราะเขาไม่โกหกตัวเองคิดแบบไหนพูดแบบนั้น - รู้สึกสงสารและเข้าใจเจย์ แต่ทั้งหมดมันก็คือความจริง	- รู้ว่าทุกสิ่งที่เจย์ทำล้วนมาจากความตั้งใจ แต่มันไม่ใช่วิธีการที่ถูก และเจย์น่าจะเข้าใจความเป็นจริงมากขึ้น

20	- เจย์มาหาเกวลินที่อะพาร์ตเม้นต์ เกวลินจึงบอกความจริงกับเจย์ ว่าเจย์ต้องยอมรับความจริง	- รู้สึกตกใจที่เจย์หาที่อยู่ตัวเองเจอและเข้าใจว่าเจย์กำลังโกรธกับทุกสิ่งที่เกิดขึ้น - รู้สึกว่าต้องบอกความจริงทุกอย่างกับเจย์ ยกเว้นคำถามสุดท้ายเพราะเจย์จะเป็นคนเดียวที่รู้ว่าตัวเธอเองคือใคร	- รู้ว่าแผนที่เราวางไว้ก็ล่ม เพราะเจย์รู้ความจริงก่อน รู้ว่าที่ผ่านมาเจย์พยายามแค่ไหน แต่ตอนนี้เจย์กำลังจะถอดใจกลับอุดรธานี
23	- เกวลินมาหาเจย์อีกครั้งที่โรงละครเพื่อให้กำลังใจ	- รู้สึกให้อภัยเจย์ในทุกๆเรื่องที่เกิดขึ้นและรู้สึกดีที่ได้แบ่งปันเรื่องราวกับเจย์ - รู้สึกว่าเจย์เข้าใจในแฮมเล็ตแล้วจริงๆ และภูมิใจในตัวเจย์มากๆ	- รู้ว่าที่ผ่านมาเจย์ได้เรียนรู้เรื่องราวต่างๆ แล้วว่าที่ เกวลินทำทั้งหมดนั้นเป็นส่วนหนึ่งในวิธีการสอน

ตารางที่ 3.10 : ตารางพัฒนาการของตัวละคร เกวลิน

ที่มา : ผู้ศึกษา

(4) นางสาวขวัญมนัส อุทารจิตต์ รับบท ผีพ่อแฮมเล็ต

ลักษณะภายนอก

ผู้ชาย รูปร่างท้วม สวมชุดพระราชาเปื้อนเลือด สวมมงกุฎสีแดง ดูสง่ามีอำนาจ มีความเป็นผู้ชายสูง

ลักษณะภายใน

เป็นผีพ่อแฮมเล็ตแบบที่มีความคิดด้านเดียว ถ้าอยากล้างแค้นก็ให้ลูกไปฆ่า พอลูกทำสำเร็จแล้วภูมิใจมาก คิดว่าถ้าลูกยกโทษให้แม่แล้วไปแต่งงานมีลูกกับโอฟีเลียทุกอย่างก็จบ

ความต้องการ

มาเล่นเป็นผีพ่อแฮมเล็ตแบบผู้ชาย ให้บาร์เทนเดอร์เห็นภาพ

ภูมิหลังตัวละคร

ไม่มีเพราะเป็นตัวละครสมมุติ

ความสัมพันธ์ของตัวละคร

ตัวละครที่มีความสัมพันธ์กับผีพ่อแฮมเล็ต	ความสัมพันธ์
เจย์	- เป็นแฮมเล็ตที่มาแสดงคู่กัน

ตารางที่ 3.11 : ตารางความสัมพันธ์ของตัวละครผีพ่อแฮมเล็ต

ที่มา: ผู้ศึกษา

พัฒนาการตัวละคร

ฉาก	เหตุการณ์ที่เกิดขึ้น	ความรู้สึกตัวละคร	สิ่งที่ได้เรียนรู้
16	- เจย์เล่นละครแฮมเล็ตในแบบผู้ชาย	- รู้สึกสนุกที่ได้ออกมาโลดแล่น	-

ตารางที่ 3.12 : ตารางพัฒนาการของตัวละคร ผีพ่อแฮมเล็ต

ที่มา : ผู้ศึกษา

การรับบทตัวละครผู้หญิง 1

จากข้อมูลข้างต้นจะแสดงให้เห็นว่า บทบาททั้งสามของตัวละครผู้หญิง 1 นั้นมีความเชื่อมโยงกันที่คุณวุฒิและวัยวุฒิ ไม่ว่าจะเป็น ศาสตราจารย์ ครูเกวลิน หรือผีพ่อแฮมเล็ต ที่มีความเป็นผู้ใหญ่ มีความรู้ในด้านต่างๆ รวมไปถึงลักษณะนิสัยที่ดูดุดัน เข้มงวด จริงจัง แต่ก็เข้าถึงง่าย ในตัวละครที่เป็นผู้ชายอย่างศาสตราจารย์กับผีพ่อแฮมเล็ต ก็มีชุดความคิดหรือทัศนคติบางอย่างที่คล้ายกันในด้านต่างๆ เช่น เป็นผู้ชายสุดโต่ง มองโลกในด้านเดียว มีชุดความคิดแบบผู้ชายสมัยก่อน เป็นต้น และครูเกวลินที่เป็นผู้หญิงก็มีความดุดัน จริงจัง มีขนบธรรมเนียมในการสอนที่เป็นเอกลักษณ์เคี่ยวเข็ญลูกศิษย์ให้ไปในทางที่เหมาะสม ทุ่มเทจิตวิญญาณให้กับการแสดง ทั้งหมดที่กล่าวมาล้วนเป็นส่วนประกอบที่ทำให้ทุกๆ ตัวละครรวมอยู่ในบทบาทผู้หญิง 1

(5) นางสาวนานามิ วงษ์ขุลี รับบท บิวตี้

ลักษณะภายนอก

ผู้หญิงอายุ 22 ปี เป็นพนักงานดีเด่นร้านสตาร์บัคส์ เป็นคนร่าเริงและดูสดใสตลอดเวลา อัธยาศัยดี พูดจาฉะฉาน เป็นคนที่มีพลังงานล้นเหลือ กระชับกระเฉง พูดไวทำไว มีความเป็นมิตรสูง กระตือรือร้น อยู่ตลอดเวลา และเป็นคนกล้าแสดงออก ไม่เคอะเขิน

ลักษณะภายใน

เป็นคนจิตใจดี ใสซื่อ มองโลกในแง่ดี ตรงไปตรงมาไม่อ้อมค้อม คิดอะไรก็พูดจนในบางทีก็ลืมนึกถึงความรู้สึกของคนฟัง เป็นคนเถรตรง อยากทำอะไรก็ทำโดยไม่คำนึงถึงผลกระทบและคนรอบข้างเพราะคิดน้อย แต่ก็ถือว่าเป็นความชัดเจนในการทำตามความต้องการของตนเอง เป็นคนไม่มีแง่ไม่มีเหลี่ยม ถึงแม้เธอจะทำอะไรโดยลืมนึกถึงคนรอบข้างไปบ้าง แต่เธอก็ไม่ได้คิดร้ายกับใคร นอกจากนั้นเธอก็ยังเป็นคนขยัน และทำงานเก่งอีกด้วย บิวตี้เป็นคนที่มีความยืดหยุ่นสูงเลยทำให้เป็นคนที่ทำงานได้หลายอย่าง

ความต้องการ

อยากทำตามความฝันนั่นคือการเป็นนักแสดง เมื่อมีโอกาสเธอก็คว้าไว้ทันทีโดยที่ไม่ลังเล

ภูมิหลังตัวละคร

บิวตี้เรียนจบมาจากมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ คณะศิลปกรรมศาสตร์ เอกการแสดงและกำกับการแสดง เธอเลือกที่จะเข้ามาเรียนการแสดงเพราะเธออยากที่จะเป็นนักแสดงมาตั้งแต่เด็ก และเธอก็ชื่นชอบละครเวทีเป็นพิเศษ เธอคิดว่าเธอเหมาะกับการเล่นละครเวที แต่ด้วยความที่โอกาสทางอาชีพมีน้อย หลังจากเรียนจบเธอจึงต้องเลือกที่จะไปทำงานเป็นพนักงานสตาร์บัคส์เพื่อเลี้ยงชีพของตน แต่เธอก็ทำมันออกมาได้ดีจนได้เป็นพนักงานดีเด่น

ความสัมพันธ์ของตัวละคร

ตัวละครที่มีความสัมพันธ์ กับ บิวตี้	**ความสัมพันธ์**
เจย์	- เป็นเพื่อนที่รู้จักกันตอนอยู่ที่มหาลัย สนิทกันตั้งแต่ตอนปีหนึ่ง บิวตี้ตัวติดกับเจย์ตลอดเวลา และเจย์เป็นเพื่อนสนิทคนเดียวของบิวตี้

เกวลิน	- เป็นครูสอนการแสดงของบิวตี้ เธอรู้จักครูเกวลินเพราะเจย์เล่าให้ฟัง เมื่อได้รู้ว่าตัวเองได้เป็น Understudy ของเจย์ ก็ติดต่อกับครูเกวลินทันที และเลือกเรียนระดับที่หนึ่ง

ตารางที่ 3.13 : ตารางความสัมพันธ์ของตัวละครบิวตี้

ที่มา : ผู้ศึกษา

พัฒนาการตัวละคร

ฉาก	เหตุการณ์ที่เกิดขึ้น	ความรู้สึกตัวละคร	สิ่งที่ได้เรียนรู้
4	- เจย์เข้ามาเล่าให้ฟังว่าตัวเองได้รับบท แฮมเล็ต	- รู้สึกว่าเจย์จะไม่สามารถเล่นบทนี้ได้ เพราะเจย์มีประสบการณ์ไม่มากพอถ้าเทียบกับคนอื่นๆ ที่เล่นเป็นแฮมเล็ต	- ได้รู้ว่าเจย์จะได้เล่นเป็นแฮมเล็ต
15	- เข้ามาเรียนกับครูเกวลินและบังเอิญเจอกับเจย์	- รู้สึกตื่นเต้นที่จะได้เรียนกับครูเกวลิน	- รู้ว่าตนเองมีความสามารถมากพอที่จะเล่นเป็นแฮมเล็ต

ตารางที่ 3.14 : ตารางพัฒนาการตัวละครบิวตี้

ที่มา : ผู้ศึกษา

(6) นางสาวนานามิ วงษ์ขุลี รับบท บาทหลวงประเสริฐ

ลักษณะภายนอก

ผู้ชายอายุ 40 ปี โสด เป็นคนอุดรธานี นับถือศาสนาคริสต์นิกายคาทอลิก รูปร่างท้วม ใส่แว่น มีของกินติดไม้ติดมือตลอด ภายนอกดูสุขุม เรียบร้อย วางตัวดี อัธยาศัยดี ดูเป็นคนจิตใจดีและเป็นที่พึ่งได้ ไม่ค่อยกระฉับกระเฉง

ลักษณะภายใน

เลื่อมใสในพระเจ้า ยึดมั่นและเชื่อถือพระเจ้ามาตลอด เป็นคนที่ชอบกินมากๆ ชอบหาของกินอร่อยๆ มากินอยู่เสมอ ใจดี ขี้เล่น ชอบช่วยเหลือผู้คน ด้วยความที่เรียนการแสดงมาจึงทำให้มองคนออก เข้าอกเข้าใจผู้อื่นได้ดี มองโลกในแง่ดี มีความมั่นใจในตัวเองสูง ภูมิใจกับ

สิ่งที่ตนเองทำ เป็นคนฉลาด ชอบการได้รับคำชมและบางทีก็โอ้อวด และด้วยความเป็นคนที่เก่งและได้รับความนับถือมาโดยตลอดจึงทำให้มีอีโก้ในบางคราว

ความต้องการ

ต้องการที่จะช่วยเหลือผู้คนให้พ้นจากความทุกข์ โดยยึดหลักคำสอนของพระเจ้า

ภูมิหลังตัวละคร

ครอบครัวนับถือศาสนาคริสต์ จึงได้เข้าโบสถ์อยู่เป็นประจำตั้งแต่สมัยเด็กๆ ทำให้มีความเชื่อในพระเจ้า เติบโตในจังหวัดอุดรธานีและได้มีโอกาสไปเรียนที่เมืองนอก จบ ป.โท จาก มหาวิทยาลัยเยล (Yale University) ประเทศสหรัฐอเมริกา ในระหว่างที่เรียนต่างประเทศก็เกิดความสนใจในละครเวที ได้ไปดูละครเวทีอยู่บ่อยครั้ง จึงไปสมัครเรียนการแสดงระยะสั้น แล้วการแสดงก็กลายเป็นงานอดิเรก หลังจากกลับมาจากต่างประเทศก็กลับมาเป็นบาทหลวงที่บ้านเกิดของตนเอง

ความสัมพันธ์ของตัวละคร

ตัวละครที่มีความสัมพันธ์ กับ บาทหลวงประเสริฐ	ความสัมพันธ์
แม่	แม่ของเจย์มาที่โบสถ์เป็นประจำ ทำให้สนิทชิดเชื้อกัน และแม่ของเจย์ชอบนำอาหารหรือขนมเล็กๆ น้อยๆ มาที่โบสถ์เป็นประจำ ทำให้บาทหลวงถามหาของกินกับแม่อยู่ตลอด
เจย์	รู้จักเจย์ตั้งแต่เจย์เป็นเด็กเพราะครอบครัวพามาอยู่บ่อยครั้ง แต่พอเจย์เริ่มโตขึ้นก็จะเจอเจย์บ้างในพิธีสำคัญ

ตารางที่ 3.15 : ตารางความสัมพันธ์ของตัวละครบาทหลวงประเสริฐ

ที่มา : ผู้ศึกษา

พัฒนาการตัวละคร

ฉาก	เหตุการณ์ที่เกิดขึ้น	ความรู้สึกตัวละคร	สิ่งที่ได้เรียนรู้
9	- เจอกับเจย์และแม่ของเจย์ในพิธีศพของพ่อเจย์	- รู้สึกเข้าใจในความรู้สึกของเจย์กับเรื่องที่ต้องประสบพบเจอ	-

ตารางที่ 3.16 : ตารางพัฒนาการตัวละครบาทหลวงประเสริฐ

ที่มา : ผู้ศึกษา

(7) นางสาวนานามิ วงษ์ขุลี รับบท คนส่งของ

ลักษณะภายนอก

ผู้ชายอายุ 25 ปี ทำงานเป็นคนส่งของ ขี้เก๊ก หน้าตาธรรมดาไม่หล่อเหลา ไม่ดูแลตัวเอง แต่ห่วงหล่อ อัธยาศัยดี กล้าพูดกล้าคุย

ลักษณะภายใน

เป็นคนกวนๆ มีความมั่นใจสูงมาก คิดว่าตัวเองหล่อและเท่มากๆ ชอบสาวสวย ชอบพกหวีเพื่อจัดแต่งทรงผม มีความคิดเป็นของตัวเอง มีมุมมองต่อโลกไม่ได้กว้างขวางมองแค่ด้านใดด้านหนึ่ง อยู่กับความเป็นจริง

ความต้องการ

ทำตามหน้าที่ของตนเองให้ดีที่สุด

ภูมิหลังตัวละคร

โตมากับครอบครัวที่ไม่ได้มีฐานะ จับพลัดจับผลูมาเรียนการแสดงเพราะสอบติดที่เดียว ไม่ได้มีความชอบเป็นพิเศษแต่เริ่มมาหลงใหลในตอนที่เรียน หลังจากเรียนจบการแสดงก็ไปทำงานเป็นคนส่งของเลี้ยงชีพ เพราะเป็นอาชีพที่ทำง่าย และเท่มาก

ความสัมพันธ์ของตัวละคร

ตัวละครที่มีความสัมพันธ์ กับ คนส่งของ	ความสัมพันธ์
เจย์	- เป็นคนที่มาส่งจดหมายให้ และเคยดูเจย์เล่นเป็นกีวี่ในทีวี
เกวลิน	- เจอตอนที่มาส่งของให้เจย์

ตารางที่ 3.17 : ตารางความสัมพันธ์ของตัวละครคนส่งของ

ที่มา : ผู้ศึกษา

พัฒนาการตัวละคร

ฉาก	เหตุการณ์ที่เกิดขึ้น	ความรู้สึกตัวละคร	สิ่งที่ได้เรียนรู้
12	- เข้ามาส่งของให้เจย์	- ตื่นเต้นที่เจอดารา	-

ตารางที่ 3.18 : ตารางพัฒนาการตัวละครคนส่งของ

ที่มา : ผู้ศึกษา

(8) นางสาวนานามิ วงษ์ขุลี รับบท เอมี่

ลักษณะภายนอก

เด็กผู้หญิงตัวเล็กไว้ผมหน้าม้า อายุ 14 ปี เป็นคนอุดรธานี นับถือศาสนาคริสต์นิกายคาทอลิก เธอน่ารักสดใส แต่ก็มีความก๋ากั่น พูดจาฉะฉาน ร่าเริง มีพลังงานล้นเหลือ ท่าทางกระฉับกระเฉง ห้อยโทรศัพท์ติดตัวเสมอ

ลักษณะภายใน

มีความเป็นตัวของตัวเอง ชอบด้านไอที ชอบเล่นเกมมากๆ โดยเฉพาะเกมจีทีเอ (Grand Theft Auto) ชอบฟังเพลงและเต้น ชอบกินส้มตำปูปลาร้า มองโลกในแง่บวก เธอเป็นคนกล้าคิดกล้าทำ เอาแต่ใจอยากทำไรก็ต้องทำอยากได้อะไรก็ต้องได้ แต่ก็เป็นเด็กที่ฉลาดมากๆ ถึงแม้ในบางทีจะทำอะไรโดยที่ไม่คิดไปบ้าง แต่เธอก็แก้ปัญหาได้อย่างยอดเยี่ยม เป็นคนตรงไปตรงมาและบ้าระห่ำ มีความคิดที่เหนือความคาดหมาย

ความต้องการ

ต้องการแก้ไขปัญหาที่ตัวเองก่อไว้ และอยากที่จะช่วยพี่เจย์ให้มากที่สุด

ภูมิหลังตัวละคร

เกิดและโตที่อุดรธานี ใช้ชีวิตเหมือนเด็กธรรมดาทั่วไป วันที่มาดูละครกับเจย์ที่กรุงเทพ เอมี่ลุกออกจากที่นั่งกลางคัน ทำให้เจย์โดนครูปั๊มด่า

ความสัมพันธ์ของตัวละคร

ตัวละครที่มีความสัมพันธ์ กับ เอมี่	ความสัมพันธ์
เจย์	- เจย์เป็นพี่สาวแท้ๆ ของเอมี่ สนิทกันมากและรักพี่สาวมาก เจย์พาเอมี่ไปดูละครบ้างเป็นบางคราว
ครูปั๊ม	- เป็นคนที่เอมี่เข้าไปแฮคข้อมูลเพื่อที่จะทำให้ครูปั๊มยอมยกโทษให้พี่เจย์ ในท้ายที่สุดก็เป็นเพื่อนสนิทกันและครูปั๊มก็ชอบชวนเอมี่ไปดูละคร

ตารางที่ 3.19 : ตารางความสัมพันธ์ของตัวละครเอมี่

ที่มา : ผู้ศึกษา

พัฒนาการตัวละคร

ฉาก	เหตุการณ์ที่เกิดขึ้น	ความรู้สึกตัวละคร	สิ่งที่ได้เรียนรู้
14	- เอมี่เล่าเหตุการณ์ทั้งหมดที่เกิดขึ้นว่าสาเหตุมาจากเอมี่	- ภูมิใจกับวิธีการแก้ปัญหาของตัวเอง คิดว่ามันเจ๋งมากๆ	- เรียนรู้ว่าตัวเองเป็นสาเหตุที่ทำให้พี่เจย์โดนด่าและหาวิธีแก้ปัญหา
22	- มาเล่าเหตุการณ์สรุปหลังจากที่ทำแผนสำเร็จ	- ตื่นเต้นกับการมาเล่าทุกอย่างให้คนดูฟัง และภูมิใจและดีใจที่ได้เป็นเพื่อนกับครูปั๊ม	- เข้าใจในแฮมเล็ตมากขึ้น มองมุมมองที่หลากหลายมากขึ้นเพราะแฮมเล็ต

ตารางที่ 3.20 : ตารางพัฒนาการตัวละครเอมี่

ที่มา : ผู้ศึกษา

(9) นางสาวนานามิ วงษ์ขุลี รับบท บาร์ฟลาย

ลักษณะภายนอก

ผู้หญิงอายุ 35 ปี ขี้เมา เดินโซซัดโซเซ ผมเผ้ารุงรัง ไม่ดูแลตัวเอง ปล่อยให้ตัวเองโทรม

ลักษณะภายใน

เป็นคนที่พูดจาโผงผาง ขวานผ่าซาก ติดเหล้ามากเนื่องจากเป็นคนที่ไม่สมหวังในเรื่องของความรัก เพราะเหตุนี้เลยทำให้เธอมองว่าผู้ชายนั้นห่วย ไม่มีความซับซ้อน ไม่มีความละเอียดทางความรู้สึก ถึงอย่างนั้นเธอก็เป็นคนรักใครรักจริง ชอบดูละครน้ำเน่า โดยเฉพาะเรื่องรักร้อนซ่อนเร้น และชอบตัวละครกีวี่มากๆ

ความต้องการ

ต้องการมาดื่มเหล้าที่บาร์

ภูมิหลังตัวละคร

เรียนจบจากมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เอกการแสดงและกำกับการแสดง มีอดีตเกี่ยวกับความรักที่ไม่ดี แต่งงานมาแล้วสี่รอบแต่ก็จบลงอย่างไม่สวย ทำให้เธอเจ็บปวดกับความรักอย่างมาก จนหันมาพึ่งแอลกอฮอล์เพื่อย้อมใจ

ความสัมพันธ์ของตัวละคร

ตัวละครที่มีความสัมพันธ์ กับ บาร์ฟลาย	ความสัมพันธ์
เจย์	- เจอเจย์ในบาร์ และเคยดูเจย์เล่นเป็นกีวี่และชื่นชอบมากๆ
บาร์เทนเดอร์	- เจอบาร์เทนเดอร์ที่เช็คสะเบียร์บาร์ และพบรักครั้งใหม่กับบาร์เทนเดอร์

ตารางที่ 3.21 : ตารางความสัมพันธ์ของตัวละครบาร์ฟลาย

ที่มา : ผู้ศึกษา

พัฒนาการตัวละคร

ฉาก	เหตุการณ์ที่เกิดขึ้น	ความรู้สึกตัวละคร	สิ่งที่ได้เรียนรู้
12	- เข้ามาดื่มเหล้าที่บาร์	- ตื่นเต้นที่เจอดารา	-

ตารางที่ 3.22 : ตารางพัฒนาการตัวละครบาร์ฟลาย

ที่มา : ผู้ศึกษา

(10) นางสาวนานามิ วงษ์ขุลี รับบท คนขายของ 2

ลักษณะภายนอก

ผู้หญิงอายุ 27 ปี เป็นผู้หญิงที่มีบุคลิกดี หน้าตาสวย หุ่นดี สูงเหมือนนางแบบ ทำงานเป็นคนขายของใน TikTok มีหน้าที่เป็นผู้ช่วยคนขายของ 1 ระหว่างที่ขายของจะเล่นเป็นผู้หญิงผมสีทองและเป็นคนต่างชาติ พูดน้อยและพูดสำเนียงชาวต่างชาติเพื่อเป็นจุดขาย ร่าเริงสดใส และยิ้มแย้มตลอดเวลา

ลักษณะภายใน

รักในอาชีพของตนเอง มีความมั่นใจ ขี้เล่น ชอบในการเต้น เป็นคนสนุกสนาน ชอบพรีเซ้นต์ตัวเอง ถึงจะเป็นคนที่สวยแต่ก็ไม่ห่วงสวย เล่นได้ทุกอย่างทำได้ทุกอย่าง

ความต้องการ

ขายของใน TikTok ให้ดีที่สุด

ภูมิหลังตัวละคร

ทำคอนเทนต์และเป็นดาว TikTok ที่ค่อนข้างมีชื่อเสียง รู้จักกับคนขายของ 1 เลยมาขายของใน TikTok ด้วยกัน

ความสัมพันธ์ของตัวละคร

ตัวละครที่มีความสัมพันธ์ กับ คนส่งของ	ความสัมพันธ์
คนขายของ 1	- รู้จักกันก่อนที่จะขายของ TikTok ภายหลังก็มาเป็นลูกจ้างของคนขายของ 1

ตารางที่ 3.23 : ตารางความสัมพันธ์ของตัวละครคนขายของ 2

ที่มา : ผู้ศึกษา

พัฒนาการตัวละคร

ฉาก	เหตุการณ์ที่เกิดขึ้น	ความรู้สึกตัวละคร	สิ่งที่ได้เรียนรู้
12	- ขายกระเป๋าแฮมเล็ตใน TikTok	- มีความสุขกับการขายของ	-

ตารางที่ 3.24 : ตารางพัฒนาการตัวละครคนขายของ 2

ที่มา : ผู้ศึกษา

(11) นางสาวนานามิ วงษ์ขุลี รับบท โรซี่

ลักษณะภายนอก

ผู้หญิงอายุ 29 ปี เป็นนักแสดงละครน้ำเน่า ฐานะดี มีหน้าตาที่สวย หุ่นดี ตรงตามมาตรฐานความสวยของสังคม แต่งตัวดีหรูหรา เป็นดาราตัวท็อปของวงการ รับบทเป็นนางเอกในละครเรื่อง รักร้อนซ้อนเร้น เป็นคนเล่นใหญ่แสดงออกชัดเจน

ลักษณะภายใน

ร่าเริงสดใส อารมณ์ดี รักในการแสดง มีความมั่นใจในตัวเอง และคิดว่าตัวเองเล่นละครได้ดี ชอบเสื้อผ้าสวยๆ และของหรูหรา มีความเชื่อตามขนบ มองโลกในแง่บวก มีความสุขกับชีวิตของตัวเองในปัจจุบัน

ความต้องการ

ต้องการมาหลอกเจย์ให้กลับไปเล่นรักร้อนซ่อนเร้นตามคำขอของเกวลิน

ภูมิหลังตัวละคร

โรซี่เรียนจบการแสดง และเป็นดาราละครน้ำเน่ามานานแล้ว เข้าวงการตั้งแต่วัยรุ่น เพราะพ่อแม่ดันให้เป็นดารา เป็นดาราของเธอทำให้เธอได้ใช้ชีวิตอย่างสุขสบาย ถึงแม้ว่าจริงๆ แล้ว ความฝันของโรซี่คือการได้เล่นละครเวทีดีๆ แต่เธอก็เลือกที่จะละทิ้งความฝันของเธอและเลือกที่จะใช้ชีวิตแบบมีความสุขกับสิ่งที่เธอเป็น

ความสัมพันธ์ของตัวละคร

ตัวละครที่มีความสัมพันธ์ กับ โรซี่	ความสัมพันธ์
กีรดา	- กีรดาเป็นรุ่นพี่ที่เล่นละครรักร้อนซ่อนเร้นด้วยกัน สนิทกับกีรดาเพราะมีความชอบและทัศนคติหลายๆ อย่างที่ตรงกัน
เจย์	- เจย์เป็นรุ่นน้องที่เล่นละครรักร้อนซ่อนเร้นด้วยกัน รู้จักกันตอนอยู่ในกอง ไม่ได้สนิทมาก เพราะเจย์มีคิวเข้ากองน้อย
เกวลิน	- รุ่นพี่ในวงการที่รู้จักกัน และถูกไหว้วานให้มาโน้มน้าวเจย์

ตารางที่ 3.25 : ตารางความสัมพันธ์ของตัวละครโรซี่

ที่มา : ผู้ศึกษา

พัฒนาการตัวละคร

ฉาก	เหตุการณ์ที่เกิดขึ้น	ความรู้สึกตัวละคร	สิ่งที่ได้เรียนรู้
19	- โรซี่กับกีรดาเข้ามาหาเจย์เพื่อหลอกล่อให้เจย์กลับไปเล่นรักร้อนซ่อนเล่นตามคำขอของเกวลิน	- อยากทำให้แผนการสำเร็จ	- รู้ว่าสุดท้ายแล้วเจย์ก็ให้ค่ากับแฮมเล็ตมากกว่า

ตารางที่ 3.26 : ตารางพัฒนาการตัวละครโรซี่

ที่มา : ผู้ศึกษา

การรับบทตัวละคร ผู้หญิง 2

ตัวละครทั้ง 7 ตัวของ ผู้หญิง 2 มีจุดที่ทุกตัวมีความเชื่อมโยงกันอยู่ นั่นคือ การที่ตัวละครทุกตัวเป็นคนที่มีพลังงานในแง่บวกทั้งหมด ทั้งในเรื่องของการมองโลก หรือในเรื่องของพลังงาน การเข้าหาบุคคลอื่นอย่างเป็นมิตร และความมั่นใจในตัวเองสูงทุกตัว เป็นตัวละครที่คนมองมาแล้วจะเห็นว่าทั้งเจ็ดตัวมีความสุขกับบทบาทที่ตนเองเลือกให้กับชีวิต ยกเว้นตัวบาร์ฟลาย แต่ในตอนท้ายของบาร์ฟลายก็จบลงด้วยความสุขเหมือนกับตัวละครอื่นๆ ทำให้ตัวละครทั้งเจ็ดตัวนั้นมีความเชื่อมโยงกัน

(12) นางสาวณัฐพร ยุกตรมย์ รับบท ท่านชายเปรมศักดิ์ อัครชัยวงศ์

ลักษณะภายนอก

ท่านชายอายุ 52 ปี เพศชาย เป็นนักวิชาการเช็คสเปียร์ ยกวรรณกรรมเรื่องแฮมเล็ตไว้สูงที่สุด เรียนจบจากมหาวิทยาลัยในประเทศอังกฤษ หน้าตาเคร่งขรึม ดูหยิ่งยโส มีความผู้ดี มักจะยืนเอามือไขว้หลัง แสดงถึงความถือตัวและโอ้อวดความรู้ของตัวเองเสมอ มักจะสวมสูทตลอดเวลาและแต่งตัวทางการ เพื่อให้มีภาพลักษณ์ที่ดี มีความภูมิฐาน น่าเกรงขาม และน่าเชื่อถือ

ลักษณะภายใน

เป็นคนค่อนข้างหยิ่ง ถือตัว ยึดตัวเองเป็นใหญ่และเจ้ายศเจ้าอย่างมาก ชื่นชอบและคลั่งไคล้เช็คสเปียร์เป็นอย่างมาก ใครที่พูดถึงเช็คสเปียร์ไม่ดีถือว่าเป็นพวกไม่มีสมอง ไม่มีความคิดและไม่ควรอยู่บนโลก โดยเฉพาะคนที่อยู่ชนชั้นต่ำกว่าตัวเอง

ความต้องการตัวละคร

ต้องการให้เจย์รักและเชิดชูเช็คสเปียร์เหมือนตนเอง ต้องการถ่ายทอดให้ทุกคนได้รับรู้ถึงความสุดยอดและยิ่งใหญ่ของเช็คสเปียร์ คิดว่าอยู่เหนือทุกคนเพราะคิดว่าตัวเองฉลาดและรู้เกี่ยวกับเช็คสเปียร์มากที่สุด

ภูมิหลังตัวละคร

ท่านชายเกิดในตระกูลผู้ดีเก่า มีเชื้อราชวงศ์ การเลี้ยงดูทำให้ท่านชายคิดว่าตัวเองสูงส่ง และอยู่เหนือผู้อื่นมาโดยตลอด มีงานอดิเรกคือชอบอ่านหนังสือ และชอบเช็คสเปียร์มากถึงขั้นคลั่งไคล้ จนได้แรงบันดาลใจในการไปเรียนที่ประเทศอังกฤษ หลังจากเรียนจบที่อังกฤษก็มีผลงานเขียนมากมายเกี่ยวกับเช็คสเปียร์ จนได้รับฉายาว่า นักวิชาการเช็คสเปียร์

ความสัมพันธ์ของตัวละคร

ตัวละครที่ความสัมพันธ์กับ ท่านชาย	ความสัมพันธ์
เจย์	- เป็นเด็กที่ส่งอีเมลมาเพื่อถามเกี่ยวกับเช็คสเปียร์

ตารางที่ 3.27 : ตารางความสัมพันธ์ของตัวละครท่านชาย

ที่มา : ผู้ศึกษา

พัฒนาการของตัวละคร

ฉาก	เหตุการณ์ที่เกิดขึ้น	ความรู้สึกของตัวละคร	สิ่งที่ได้เรียนรู้
6	- เจย์เข้ามาเจอเพื่อถามเกี่ยวกับเช็คสเปียร์	- รู้สึกโกรธมาก แต่เจย์กลับไม่ได้ชอบแค่เช็คสเปียร์ และยังเอาเช็คสเปียร์ไปเทียบกับนีล ไซม่อน คิดว่าเด็กอย่างเจย์จะไปเข้าใจอะไร	-
12	- หาวิธีทางแก้ไขสำหรับคนที่ไม่เข้าในเช็คสเปียร์ได้แล้ว คือ การทำหมัน	- โกรธและเหยียดคนที่ไม่เข้าใจในเช็คสเปียร์	-

ตารางที่ 3.28 : ตารางการพัฒนาของตัวละครท่านชาย

ที่มา : ผู้ศึกษา

(13) นางสาวณัฐพร ยุกตรมย์ รับบท แม่

ลักษณะภายนอก

แม่อายุ 44 ปี เพศหญิง ผมสั้นและดัดลอน มีความกระฉับกระเฉง เป็นที่รู้จักของชาวบ้าน ชอบทำบุญและเข้าโบสถ์เป็นประจำ ชอบแต่งตัวด้วยผ้าไหมและผ้าชิ่น และมีลูกสาว 2 คน

ลักษณะภายใน

เป็นคนจิตใจดี ชอบช่วยเหลือเพื่อนบ้าน จนเป็นที่รักของเพื่อนบ้าน และใช้ชีวิตตามที่ตัวเองอยากทำเพื่อให้มีความสุข โดยเฉพาะเรื่องความรัก เมื่อมีความรักก็มักจะพุ่งชน รักคือรัก เลยเลือกที่จะนับถือศาสนาคริสต์ มีความบ้านๆ ไม่ได้ซับซ้อนและคิดอะไรเยอะ มีความขี้บ่นจุกจิกตามประสาคนเป็นแม่ ชอบดูละครน้ำเน่ามากๆ และคิดว่าความตายเป็นเรื่องธรรมดา ไม่ว่าอะไรจะเกิดขึ้น ชีวิตคนที่อยู่ก็ต้องไปต่อ

ความต้องการตัวละคร

ต้องการแต่งงานกับพี่ชายของผัวเก่า และอยากให้ลูกยอมรับในเรื่องนี้

ภูมิหลังตัวละคร

แม่เกิดในครอบครัวฐานะปานกลางค่อนไปทางจน ชอบดูละครน้ำเน่ามากตั้งแต่เด็กจนโต กลายเป็นความชอบและงานอดิเรกของเธอเลย ทำให้เธอมีความคิดเกี่ยวกับความรักค่อนข้างโลกสวย สิ่งนี้ทำให้เธอมานับถือศาสนาคริสต์ ที่มีความรักเป็นหัวใจหลัก และเธอก็ได้ตกหลุมรักวีที่เป็นพ่อของเจย์ จนได้มีลูกด้วยกันสองคน หลังจากอยู่กินด้วยกันเธอก็ได้ไปตกหลุมรักพี่ชายของผัวตัวเอง เธอเก็บมันไว้จนเมื่อผัวเธอตายและแต่งงานกับเวนย์ เพราะเธอคิดว่าอีกไม่นานเธอก็ตาย อยากทำอะไรที่มีความสุข และคิดว่าชีวิตคนเรามันเดินต่อไป อย่าได้มัวแต่จมปลัก

ความสัมพันธ์ของตัวละคร

ตัวละครที่ความสัมพันธ์กับ แม่	**ความสัมพันธ์**
เจย์	- ลูกสาวคนโตของเธอ ค่อนข้างทะเลาะกันบ่อย เพราะความคิดมักจะต่างกัน และจะจู้จี้จุกจิกเพราะเป็นลูกคนโต
บาทหลวง	- เป็นบาทหลวงที่โบสถ์ที่สนิทกันมาก เพราะเธอชอบไปโบสถ์เลยได้เจอกันบ่อยๆ เป็นที่ปรึกษาด้านชีวิตของเธอ
เอมี่	- ลูกสาวคนเล็ก เป็นเด็กที่ค่อนข้างซน เธอเลยเป็นห่วงมากกว่าเจย์ และจะคอยฝากฝังเอมี่ไว้กับเจย์

ตารางที่ 3.29 : ตารางความสัมพันธ์ของตัวละครแม่

ที่มา : ผู้ศึกษา

พัฒนาการของตัวละคร

ฉาก	เหตุการณ์ที่เกิดขึ้น	ความรู้สึกของตัวละคร	สิ่งที่ได้เรียนรู้
9	- เจย์มางานศพของพ่อ และแม่เข้าไปกับเจย์เรื่องแต่งงานใหม่	- รู้ว่าเรื่องแต่งงานมันเร็ว ไม่เข้าใจทำไมเจย์ทำเรื่องแค่นี้ให้เป็นเรื่องใหญ่	-

ตารางที่ 3.30 : ตารางการพัฒนาของตัวละครแม่

ที่มา : ผู้ศึกษา

(14) นางสาวณัฐพร ยุกตรมย์ รับบท จิตแพทย์

ลักษณะภายนอก

จิตแพทย์เพศชายอายุ 45 ปี เป็นคนที่มีรูปร่างสูง สวมแว่นตา ดูฉลาด ภายนอกดูเป็นคนที่มีโลกส่วนตัวสูงและเข้าถึงยาก มีภาพลักษณ์เป็นหมอที่ดุ มีความสุขุมและนิ่ง น่าเชื่อถือ ภูมิฐาน และสะอาด

ลักษณะภายใน

เป็นคนฉลาด สายตาเฉียบแหลม เชื่อในหลักการและเหตุผล ทุกอย่างสามารถอธิบายได้ แต่ก็แอบแฝงความกวนไว้เล็กๆ และชื่นชอบในแฮมเล็ตเพราะมีความเป็นมนุษย์สูง เพราะความไม่สมบูรณ์ ความย้อนแย้งในความต้องการของตัวเอง แต่ไม่สามารถแสดงความต้องการออกมาทั้งหมดได้

ความต้องการตัวละคร

มารักษาคนไข้และช่วยให้เขาหายเป็นปกติ และวินิจฉัยโรคได้ไม่ผิดพลาด

ภูมิหลังตัวละคร

จิตแพทย์เกิดในครอบครัวฐานะปานกลางค่อนข้างมีฐานะดี เป็นเด็กฉลาด ทางบ้านเลยอยากให้เรียนหมอ แต่ตัวเขาเองชอบในการแสดง ในช่วงจุดเปลี่ยนของชีวิตที่ต้องเลือกแผนการเรียน ทำให้ตัวเขาต้องคิดหนักและเลือกที่ต่อแผนการเรียนวิทย์-คณิตเพื่อที่จะเรียนหมอต่อในอนาคต พอเรียนจบหมอเขาก็เลือกเรียนต่อเฉพาะทางทันที และเลือกเรียนจิตแพทย์ เพราะอย่างน้อยก็ใกล้เคียงกับการเรียนการแสดง

ความสัมพันธ์ของตัวละคร

ตัวละครที่ความสัมพันธ์กับ จิตแพทย์	ความสัมพันธ์
เจย์	- คนไข้ที่เข้ามาปรึกษาเกี่ยวกับสภาพจิตใจ

ตารางที่ 3.31 : ตารางความสัมพันธ์ของตัวละครจิตแพทย์

ที่มา : ผู้ศึกษา

พัฒนาการของตัวละคร

ฉาก	เหตุการณ์ที่เกิดขึ้น	ความรู้สึกของตัวละคร	สิ่งที่ได้เรียนรู้
11	- เจย์มาหาเพราะมีปัญหาเกี่ยวกับสภาพจิตใจ	- รู้สึกว่าสิ่งที่เจย์เป็นคือเรื่องปกติ	-

ตารางที่ 3.32 : ตารางการพัฒนาของตัวละครจิตแพทย์

ที่มา : ผู้ศึกษา

(15) นางสาวณัฐพร ยุกตรมย์ รับบท บาร์เทนเดอร์

ลักษณะภายนอก

เฮียเจ้าของร้านเหล้าอายุ 42 ปี มีความผู้ช้ายผู้ชาย มั่นใจ ห้าว มีความสบายๆ ขี้เล่น เป็นกันเองและเข้าถึงง่าย แต่งตัวออกแนวคาวบอย มีความย้อนยุค เพราะคิดว่าแต่งแบบนี้จะช่วยให้มีลักษณะความเป็นชายสูง

ลักษณะภายใน

เฮียเป็นตัวละครที่มีความผู้ชายมาก และมีการเหยียดเพศ คิดว่าเพศชายยิ่งใหญ่และดีที่สุด มองเพศหญิงมีความงี่เง่า คิดมาก ซับซ้อน ชอบพูดจากะลิ้มกะเหลี่ยกับสาวสวยเป็นคนสบายๆ มีจุดมุ่งหมายในชีวิตแต่สิ่งเหล่านั้นเหมือนเป็นสิ่งที่สังคมป้อนให้เขาจนเขาลืมความต้องการในชีวิตตัวเองไป หลงลืมสิ่งที่อยากทำเพราะสังคมบอกว่ามันไม่แมน

ความต้องการตัวละคร

ให้เจย์รู้ว่าชีวิตคนเรามันไม่ต้องคิดเยอะและซับซ้อนมากขนาดนั้น ชีวิตมันง่ายแค่นี้เอง

ภูมิหลังตัวละคร

ในชีวิตของเฮียไม่เคยเลือกทำในสิ่งที่ตัวเองต้องการ เพราะทำตามที่สังคมมองว่าควรจะเป็น จึงมาเลือกเปิดร้านเหล้าเพราะมองว่าช่วยเสริมบุคลิกและไม่กล้าทำอะไรนอกกรอบเพราะกลัวสายตาคนในสังคม

ความสัมพันธ์ของตัวละคร

ตัวละครที่ความสัมพันธ์ กับ บาร์เทนเดอร์	ความสัมพันธ์
เจย์	- ลูกค้าในร้านเหล้าที่เจอมรสุมชีวิต

ตารางที่ 3.33 : ตารางความสัมพันธ์ของตัวละครบาร์เทนเดอร์

ที่มา : ผู้ศึกษา

พัฒนาการของตัวละคร

ฉาก	เหตุการณ์ที่เกิดขึ้น	ความรู้สึกของตัวละคร	สิ่งที่ได้เรียนรู้
16	- เจย์เข้าร้านเพราะอยากกินเหล้าย้อมใจ	- รู้สึกว่าเจย์โคตรผู้หญิงคิดเยอะ	- ได้รู้ว่าที่ผ่านมาในชีวิตตัวเองไม่เคยก้าวข้ามอะไรเลย เพราะมัวแต่ลังเล จนไม่ได้ทำอะไรใหม่ๆ เลย

ตารางที่ 3.34 : ตารางการพัฒนาของตัวละครบาร์เทนเดอร์

ที่มา : ผู้ศึกษา

(16) นางสาวณัฐพร ยุกตรมย์ รับบท คนขายของ 1

ลักษณะภายนอก

พิธีกรเพศหญิงอายุ 35 ปี สาวผมสั้น มีความมั่นใจสูง ทันสมัย พูดจาเก่งฉะฉาน มีความเป็นกันเองมาก ทำให้เชิญชวนคนมาดู Live ตัวเองได้และขายของเก่ง

ลักษณะภายใน

เป็นสาวมั่นใจในตัวเองสูง มีความทันสมัย ตามเทรนด์ ตามกระแสตลอด ชอบการขายของและการพูดคุยกับผู้คนจำนวนมาก ทำได้ทุกอย่างเพื่อให้ได้ยอดขายดีๆ

ความต้องการตัวละคร

ต้องการขายกระเป๋าแฮมเล็ตให้หมด เพราะเป็นของค้างสต๊อคในโกดัง

ภูมิหลังตัวละคร

ที่บ้านขายของเลยได้รับอิทธิพลมาด้วย เป็นสาวคอนเทนต์ (Content) เห็นกระแสการขายของใน TikTok มา เลยไปเปิดตลาดที่นั้น

ความสัมพันธ์ของตัวละคร

ตัวละครที่ความสัมพันธ์ กับ คนขายของ 1	ความสัมพันธ์
เจย์	- เป็นลูกค้าใน TikTok ที่สั่งกระเป๋าแฮมเล็ต
คนขายของ 2	- เป็นเพื่อนร่วมงานกัน ที่เข้าขากัน เวลาขายของด้วยกันยอดขายจะพุ่งทุกรอบ

ตารางที่ 3.35 : ตารางความสัมพันธ์ของตัวละครคนขายของ 1

ที่มา : ผู้ศึกษา

พัฒนาการของตัวละคร

ฉาก	เหตุการณ์ที่เกิดขึ้น	ความรู้สึกของตัวละคร	สิ่งที่ได้เรียนรู้
17	เจย์เข้า TikTok แก้เครียด แล้วมาเจอ Live ขายกระเป๋าแฮมเล็ต	รู้สึกว่าดีใจที่มีลูกค้าเข้ามาใน Live	-

ตารางที่ 3.36 : ตารางการพัฒนาของตัวละครคนขายของ 1

ที่มา : ผู้ศึกษา

(17) นางสาวณัฐพร ยุกตรมย์ รับบท กีรดา

ลักษณะภายนอก

กีรดาดาราุ่นใหญ่เพศหญิงอายุ 49 ปี เป็นคนมั่นใจในตัวเอง มีความถือตัวกับดาราุ่นน้อง แต่เป็นกันเองกับคนที่สนิท มักมีปัญหาด้านสุขภาพเพราะร่างกายอ่อนแอเพราะอายุที่มากขึ้น

ลักษณะภายใน

เป็นคนที่เป็นกันเองกับคนที่สนิท รักความสบาย ติดความหรูหรา ชื่นชอบการเป็นคนมีชื่อเสียง เพราะชอบที่ไปไหนมาไหนก็มีแต่คนรู้จัก และมองว่าความฝันเป็นเรื่องเด็ก เมื่อโตมาการมีชื่อเสียง ความร่ำรวย ความหรูหราคือสิ่งที่จริง จับต้องได้มากกว่าความฝัน

ความต้องการตัวละคร

ต้องการโน้มน้าวให้เจย์เซ็นสัญญากลับมาเล่นละครตามที่เกวลินขอมา

ภูมิหลังตัวละคร

กีรดาเข้าวงการตั้งแต่เด็ก และได้รับความสนใจจากการเป็นดาราเด็ก เลยชื่นชอบในการเล่นละครทีวีมาก เพราะทำให้เธอมีชื่อเสียง มีเงิน และเป็นที่รู้จัก พอโตขึ้นก็รับแต่ละครน้ำเน่าเพราะเป็นละครที่ผู้คนนิยม เลยได้เป็นรุ่นใหญ่ในวงการละครน้ำเน่า

ความสัมพันธ์ของตัวละคร

ตัวละครที่ความสัมพันธ์ กับ กีรดา	ความสัมพันธ์
เจย์	- เด็กที่เคยร่วมงานด้วยในซีรีส์เรื่อง รักร้อนซ่อนเร้น
โรซี่	- ดารารุ่นน้องในวงการที่ร่วมกันแล้วถูกคอ มีความชอบและจริตที่คล้ายกัน สนิทกันมาก
เกวลิน	- เป็นเพื่อนในวงการที่สนิทกัน เพราะเคยได้เล่นละครน้ำเน่าด้วยกัน ถูกชะตาเลยเป็นเพื่อนกันจนถึงทุกวันนี้

ตารางที่ 3.37 : ตารางความสัมพันธ์ของตัวละครกีรดา

ที่มา : ผู้ศึกษา

พัฒนาการของตัวละคร

ฉาก	เหตุการณ์ที่เกิดขึ้น	ความรู้สึกของตัวละคร	สิ่งที่ได้เรียนรู้
19	- กีรดาและโรซี่มาเพื่อโน้มน้าวให้เจย์ตกลงกลับไปเล่นละครทีวี	- รู้สึกว่ามุ่งมั่นไปทางที่ไม่รุ่งถ้ามาเล่นละครทีวีมีโอกาสไปได้ไกลกว่า	-

ตารางที่ 3.38 : ตารางการพัฒนาของตัวละครกีรดา

ที่มา : ผู้ศึกษา

(18) นางสาวณัฐพร ยุกตรมย์ รับบท คนขุดสุสาน

ลักษณะภายนอก

เป็นชายแก่อายุ 63 ปี เป็นชายแก่ไว้หนวด ดูบ้านๆ ชอบทำอะไรแปลกๆ มีความจริงจังและดูปลีกวิเวกจากสังคม มีความคลั่งไคล้ในหัวกะโหลกของนักแสดงหญิงที่รับบทเป็นแฮมเล็ต

ลักษณะภายใน

เป็นชายที่ปลงกับชีวิต มีอยู่แล้วก็ดับเป็นเรื่องธรรมชาติ เป็นวัฏจักรที่ทุกคนต้องพบเจอ ไม่มีใครหนีความตายได้ ชื่นชอบดาราหญิงทุกคนที่รับบทเป็นแฮมเล็ต

ความต้องการตัวละคร

ต้องการมาขุดกะโหลกต่อ และไปเรียนการแสดงต่อ

ภูมิหลังตัวละคร

เป็นคนที่ไม่กล้าลงมือทำอะไรเลย เพราะกลัวที่จะไม่สำเร็จ ไม่สมบูรณ์ และลังเลที่จะจนล่วงเลยมาถึงอายุ 60 กว่า เพิ่งจะเข้าใจในตัวเองว่าถ้าเราไม่ลงมือทำก็ไม่มีทางรู้เลยว่าจะสำเร็จไหม จึงได้ไปเรียนการแสดงที่เคยอยากเรียน ทำให้ได้ชอบและหลงใหลในแฮมเล็ต โดยเฉพาะผู้หญิงที่รับบทเป็นแฮมเล็ต เพราะรู้สึกว่าคนเหล่านั้นกล้าที่จะต่อสู้เพื่ออุดมการณ์ของตัวเอง และต่อสู้กับสิ่งที่ตัวเผชิญและยึดมั่นในสิ่งนั้น ทำให้ตัวเขาที่ใช้ชีวิตแบบไม่กล้า และลังเลมาทั้งชีวิตได้รับแรงบันดาลจากตรงนั้นมากถึงขั้นคลั่งไคล้

ความสัมพันธ์ของตัวละคร

ตัวละครที่ความสัมพันธ์ กับ คนขุดสุสาน	ความสัมพันธ์
เจย์	- เด็กที่หลงทางเข้ามาที่สุสาน

ตารางที่ 3.39 : ตารางความสัมพันธ์ของตัวละครคนขุดสุสาน

ที่มา : ผู้ศึกษา

พัฒนาการของตัวละคร

ฉาก	เหตุการณ์ที่เกิดขึ้น	ความรู้สึกของตัวละคร	สิ่งที่ได้เรียนรู้
21	- เจย์หลงทางเข้ามาในสุสาน	- รู้สึกว่าเด็กคนนี้กำลังหลงทางและทางออกในชีวิตไม่	-

ตารางที่ 3.40 : ตารางการพัฒนาของตัวละครคนขุดสุสาน

ที่มา : ผู้ศึกษา

การรับบทตัวละครผู้หญิง 3

บทผู้หญิง 3 มีทั้งหมด 7 ตัวละคร มี 2 สิ่งใหญ่ๆ ที่เป็นตัวเชื่อมทุกตัวละครเข้าด้วยกัน คือ ตัวละครทุกตัวค่อนข้างมีอายุที่เยอะ เป็นผู้ใหญ่ และมีความลังเลในตัวเอง ความเป็นผู้ใหญ่เห็นได้ในทุกตัวละครเลย ทั้งท่านชาย แม่ จิตแพทย์ บาร์เทนเดอร์ พิธีกร กีรดา และคนขุดสุสาน ทุกตัวละครมีอายุที่เยอะ และมีความเป็นผู้ใหญ่และมีประสบการณ์ชีวิตที่เยอะมาก และค่อนข้างหลากหลาย ส่วนความลังเลในตัวเอง จะเห็นหลักๆ เลย คือตัวละครบาร์เทนเดอร์ที่ลังเลจนลืมความต้องการที่แท้จริงของตัวเอง หรือจะเป็นตัวคนขุดสุสานที่ใช้ชีวิตด้วยความลังเลมาทั้งชีวิต จนเลิกลังเล และหันมาเป็นคนขุดสุสานก็เพราะความไม่แน่ไม่นอนในชีวิต แล้วก็ปลงด้วยการที่ไม่มีอะไรแน่นอนเลย

3.2.2 กระบวนการเตรียมตัวก่อนการแสดง

นางสาวญาตาวี จันทร

แบบฝึกหัดการเตรียมตัวของตัวละคร

เริ่มต้นกระบวนการโดยการปรับบริบทของบทละครจากบริบทต่างประเทศให้เป็นบริบทไทย ทำให้ตัวของนักแสดงเข้าใกล้กับตัวละครมากยิ่งขึ้น ทั้งในเรื่องของอายุ อาชีพ ฯลฯ ทำให้ผู้ศึกษาต้องมีการตีความใหม่เล็กน้อย แต่ว่าทำให้เข้าใจภาพรวมได้ง่ายขึ้น ส่วนแบบฝึกหัดในการเตรียมตัวที่ผู้กำกับมอบให้ก็คือให้ไปหาเพลงที่คิดว่าตัวละครของเรานั้นชอบฟัง และมีการใช้เพลงเหล่านั้นมาประกอบสถานการณ์ให้นักแสดงได้ด้นสดผ่านตัวละครด้วย ทำให้นักแสดงได้เข้าไปเห็นถึงทัศนคติและการใช้ชีวิตของตัวละครมากขึ้น เมื่อเราได้ลองทำงานกับตัวละครของตัวเองแล้ว ผู้กำกับก็ให้เราได้ลองเข้าไปอยู่ในสถานการณ์ร่วมกับตัวละครอื่นๆ ทำให้เราได้เห็นถึงความสัมพันธ์ของตัวละครมากขึ้น

การซ้อมละครช่วงที่ 1

ในช่วงแรกของการซ้อม พวกเราทุกคนยังจับจุดไม่ได้ว่าละครเรื่องนี้จะเล่าออกมาแบบไหน แต่พวกเราก็เลยลองเริ่มทำไปก่อน เพราะถ้าไม่เริ่มเราก็จะไม่มีทางรู้เลย ในฉากแรกก็คือฉากที่เจย์จะต้องออกมาพูดด้นสดกับผู้ชมโดยที่มีบทกำกับไว้ให้ด้วย ซึ่งมันเป็นสิ่งที่ยากมากเพราะเราจับทางไม่ถูกว่าเราจะสามารถพูดตามบทในแบบด้นสดที่เป็นธรรมชาติได้อย่างไร ถึงแม้ว่าผู้กำกับจะบอกว่าเราสามารถนอกบทได้ แต่เราก็ไม่รู้ว่าเราต้องพูดอะไรกันแน่ และการด้นสดมันต้องการการตอบรับจากผู้ชมเพื่อที่เราจะได้รับมวลจากตรงนั้นเพื่อไปต่อ แต่ในตอนนั้นเราต้องสร้างมันขึ้นมาเอง เราจึงลองเปลี่ยนให้ความสำคัญไปที่ปัญหาของตัวละครที่แบกเข้ามาว่าตัวละครต้องการอะไรในแต่ละสถานการณ์

(1) การส่งความคืบหน้า 30%

การส่งความคืบหน้า 30% พลังงานดีมาก แต่ว่านักแสดงพูดเร็วเกินไปและพูดไม่หมายความ ทำให้เห็นถึงปัญหาว่าความต้องการหลักของตัวละครไม่ชัดเจนเพราะว่านักแสดงตอบไม่ได้ว่าปัญหาที่แท้จริงที่ตัวละครต้องการจะเอาชนะคืออะไร ทำให้การแสดงงออกเป็นเหมือนกับการแค่ท่องบทและพูดออกมาตามสถานการณ์เท่านั้น

การซ้อมละครช่วงที่ 2

เนื่องจากการส่งครั้งก่อนหน้านี้มีปัญหาพูดเร็วและความไม่เข้าใจในตัวละคร ผู้ศึกษาจึงนำคำแนะนำของครูมาปรับแก้โดยเริ่มจากการไปเรียบเรียงช่วงเวลาสถานการณ์ของตัวละครว่าอะไรเกิดขึ้นเมื่อไหร่ ส่งผลต่อตัวละครอย่างไร ฟังก์ชั่นของตัวละครนี้เป็นอย่างไร ส่วนเรื่องของการพูดเร็ว ผู้ศึกษาจึงต้องปรับความเร็วในการพูดในชีวิตประจำวันด้วยเพื่อให้เกิดความเคยชิน และในการส่งครั้งหน้าจะต้องเล่าเป็นแบบทีเซอร์หมายความว่าต้องทำให้ผู้ชมเข้าใจแก่นของเรื่องผ่านตัวละครได้ภายในไม่กี่นาที ดังนั้นตัวนักแสดงจึงต้องจับความต้องการของตัวละครนี้ให้ถูกต้องและสื่อสารออกมาให้ได้

(2) การส่งความคืบหน้า 50%

การส่งความคืบหน้า 50% ผ่านไปได้ด้วยดี เห็นภาพรวมของละครว่าจะเล่าออกมาเป็นแบบใด ความต้องการกับปัญหาของตัวละคะเจย์ก็ชัดเจนทำให้ผู้ชมรู้สึกอยากรู้และอยากติดตาม

การซ้อมละครช่วงที่ 3

การซ้อมในครั้งนี้ตัวละครเจย์จะต้องพบเจอกับตัวละครอื่นเพิ่มมากขึ้น ทำให้นอกจากที่จะโฟกัสตัวเองแล้วต้องคอยรับฟังคนอื่นด้วย ในระหว่างการซ้อมเริ่มมีน้องจากปีอื่นเข้ามาช่วยดูการซ้อมแล้ว ทำให้ในส่วนของการด้นสดของเจย์ในหลายๆ ฉาก มีความเป็นธรรมชาติ และตัวนักแสดงเองก็รู้สึกผ่อนคลายมากขึ้นเพราะว่าได้รับการตอบรับจากผู้ชมในหลายๆ แบบเหมือนกับว่าได้สื่อสารกับผู้ชมจริงๆ

(3) การส่งความคืบหน้า 70%

การส่งในครั้งนี้มีพัฒนาการของตัวละครเจย์ต่อเนื่องมาจากการส่งครั้งก่อนได้มากขึ้น แต่ในเรื่องของการการแสดงตัวละครเจย์สามารถมีมิติได้มากกว่านี้ และตอนนี้คนดูแอบรู้สึกเหนื่อยอาจเป็นเพราะว่าพาร์ทที่เจย์ได้อยู่กับตัวเองซึ่งควรเป็นพาร์ทที่คนดูจะได้พักมีน้อยเกินไป ในส่วนของการเล่าเรื่องของเจย์ที่มีทั้งต้องคุยกับคนดู แล้วกลับเข้าไปคุยกับนักแสดงในฉาก ตรงนี้ยังไม่มีความชัดเจนว่าในแต่ละฉากต้องการจะให้ผู้ชมเห็นแบบไหน กลุ่มผู้ศึกษาจะต้องไปคุยกันเพื่อทำความเข้าใจและแสดงออกมาให้ชัดเจนมากยิ่งขึ้น และในบทของบทสามารถทำให้กระชับมากขึ้นได้อีก เพราะตอนนี้ยังมีบางฉากที่มีสารซ้ำกันทำให้ผู้ชมรู้สึกเบื่อหน่ายอีกด้วย

การซ้อมละครช่วงที่ 4

หลังจากได้รับข้อเสนอแนะจากการส่งครั้งที่แล้ว สิ่งที่พวกเราทำก็คือมานั่งปรับบทให้กระชับยิ่งขึ้น เพิ่มพาร์ทในส่วนของเจย์ที่จะได้อยู่กับตัวเองและผู้ชม แต่ไม่ได้เพิ่มบทเข้าไป เพราะผู้กำกับอยากได้ความรู้สึกของตัวละครตอนนั้นจริงๆ จึงอนุญาตให้นักแสดงลองด้นสดระหว่างซ้อมเลย ส่วนตัวผู้ศึกษาก็ได้ทำการกลับไปทบทวนช่วงเวลาของตัวละครเจย์อีกครั้งว่าควรจะเป็นแบบไหน และได้ปรับทำความเข้าใจกับผู้กำกับแล้ว ในการซ้อมช่วงนี้พวกเราจะต้องทำให้ถึงจนจบเรื่อง ช่วงแรกก็เลยมีการถือบทซ้อมไปก่อนแต่ไม่นานก็จำได้ พอซ้อมถึงจนจบเรื่องตัวผู้ศึกษาเองได้เห็นพัฒนาการของตัวละครชัดเจนยิ่งขึ้นทำให้สามารถกลับไปปรับอะไรบางอย่างของตัวละครในตอนต้นเรื่องได้ เช่น บางอย่างไม่ต้องรีบแสดงให้เห็นตั้งแต่ช่วงต้นเรื่อง เพราะช่วงท้ายเรื่องคนดูจะได้เข้าใจสิ่งนั้นเอง และเมื่อการซ้อมมาถึงตอนนี้ ตัวผู้ศึกษาเองรู้สึกสนิทกับตัวละครมากยิ่งขึ้น รู้สึกเข้าใจถึงอารมณ์ของตัวละครและสามารถแสดงออกมาได้โดยที่ไม่ได้รู้สึกเค้นหรือฝืนเลย

(4) การส่งความคืบหน้า 100%

ในการส่งครั้งนี้ตัวเราเองรู้สึกยังไม่ค่อยพอใจเท่าไหร่ เพราะรู้สึกว่าตัวเองไม่สามารถทำดีได้เท่าตอนซ้อม อาจจะเพราะปัจจัยหลายๆ อย่าง เช่น พื้นที่ในการแสดง มวลคนดู สมาธิของตัวเอง แต่ข้อเสนอแนะจากครูกลับบอกว่าชอบที่เราแสดงแบบนี้ เพราะมันไม่ได้ดูฝืน มันมีความเป็นธรรมชาติ และนั่นก็คือสิ่งที่ตัวละครเจย์เป็น ซึ่งการที่ครูพูดแบบนี้มันทำให้เรามีความมั่นใจขึ้นมากๆ ทำให้เราต้องบอกกับตัวเองเสมอว่าอย่าไปคิดแทนคนดูเพราะทุกอย่างที่เกิดขึ้นบนเวทีคนดูไม่รู้มาก่อน และปัญหาที่เกิดขึ้นในการส่งครั้งนี้อีกก็คือนักแสดงพูดกันเร็วเกินไป ไม่รับส่งกันในบางฉาก แต่โดยรวมแล้วพลังของนักแสดงยังดีมากๆ เหมือนเดิม

นางสาว ขวัญมนัส อุทารจิตต์

แบบฝึกหัดการเตรียมตัวของตัวละคร

เริ่มจากการอ่านบทด้วยกันและปรับบริบทของบทละครที่เป็นต่างประเทศ ให้เป็นบริบทในประเทศไทยเพื่อทำให้ทุกฝ่ายรู้สึกเข้าถึงละครเรื่องนี้มากขึ้น โดยหาความสอดคล้องบริบทของต่างประเทศกับบริบทของประเทศไทย ศึกษาร่วมกันกับเพื่อนนักแสดงและผู้กำกับว่าแต่ละตัวละครถ้าปรับบริบทมาแล้วจะเป็นไปในแนวทางใดและได้มีการปรับชื่อของตัวละครให้เป็นไทยมากขึ้น อีกทั้งยังตั้งชื่อให้กับตัวละครที่ยังไม่มีชื่อ เนื่องจากว่าต้องเอาข้อมูลมาใส่ในสไลด์ประกอบฉาก เพื่อที่จะช่วยทำให้เห็นภาพของแต่ละตัวละครชัดขึ้น ผู้กำกับจึงให้นักแสดงแต่ละคนไปทำการบ้านโดยการหารูปภาพ References มาประกอบ และสร้าง Playlist เพลงของตัวละครขึ้นมา เพื่อเป็นเครื่องมือช่วยสร้างคาแรคเตอร์ และช่วยเป็นส่วนเสริมของอารมณ์และความรู้สึกให้กับนักแสดงได้ และมีการใช้

เพลงในการเวิร์กช็อปโดยใช้เทคนิคการ Improvise ไปกับเพลงและค่อยๆ ไปต่อกับสถาการณ์ที่เกิดขึ้น เพื่อให้นักแสดงจับทางคาแรคเตอร์ของตัวละครได้

การซ้อมละครช่วงที่ 1

ในช่วงการเริ่มซ้อมละครได้มีการนัดหมายกับผู้กำกับและเพื่อนนักแสดงว่า ในการส่งความคืบหน้า 30% เราจะส่งกันถึงช่วงไหนของบทละคร และได้ข้อสรุปว่าจะส่งความคืบหน้าถึงฉากที่ 9 เนื่องจากเป็นฉากที่ทำให้เห็นถึงเทคนิคการแสดงของนักแสดงทั้งสามที่ได้มีการสลับบทบาทระหว่างเรื่อง และตัวผู้ศึกษาได้ไปเริ่มทำการบ้านกับตัวละครที่อยู่ในเรื่องถึงฉากที่ 9 คือตัวละครศาสตราจารย์ และตัวละครครูเกวลิน โดยได้ไปทำการบ้านกับการิเคราะห์บทและจำบทละคร เพื่อมาซ้อมกับเพื่อนนักแสดง ในช่วงการซ้อมก็ได้มีการเวิร์กชอปโดยใช้เทคนิค Improvise กับสถานการณ์ที่ผู้กำกับกำหนดให้ ทั้งการสอนวิชาการของศาสตราจารย์และการสอนการแสดงของ ครูเกวลิน ทำให้เห็นว่าตัวผู้ศึกษาควรไปทำการบ้านเพิ่มเติม เช่น ในส่วนของตัวละครศาสตราจารย์ ที่ต้องมีทัศนคติที่เด่นชัดในเรื่องของผู้หญิง ที่เวลาแสดงต้องมีความอคติและกดขี่ทางคำพูดมากขึ้น และเพิ่มความกล้ามีปฏิสัมพันธ์กับคนดู และในส่วนของตัวละครครูเกวลิน ยังต้องหาว่าอะไรคือบรรทัดฐานของเกวลินที่ใช้ในการสอน เพราะหลักสูตรหรือวิธีการที่ใช้สอนยังไม่แข็งแรง เป็นต้น โดยในช่วงการซ้อมก็จะมีการทำเวิร์กช็อปต่างๆ เพิ่มเติม และมีการพูดคุยกันหลังการซ้อมทุกๆ ครั้ง

(1) การส่งความคืบหน้า 30%

ในการส่งความคืบหน้า 30% แสดงให้เห็นถึงปัญหาในการแสดงว่าตัวละครทั้งสองตัวนั้นมีความกลวงในเรื่องของคาแรคเตอร์ที่มีแต่ภายนอก แต่ไม่มีข้างใน พยายามจะทำให้คนดูสนุก แต่ขาดการรับส่งกันเองระหว่างผู้แสดง นักแสดงสนใจแต่ตัวละครของตัวเองจนลืมคิดไปว่าตัวละครเข้ามาทำอะไรและเข้ามาทำไม จึงส่งผลให้ใจความที่ต้องการจะสื่อสารส่งไปไม่ถึงคนดู และเหมือนว่าตัวนักแสดงเองจะยังไม่เข้าใจว่าทำไมตัวละครจึงพูดประโยคนั้นๆ ออกมา เลยทำให้พูดไปแบบไม่มีน้ำหนัก แต่ก็ยังมีข้อดีคือพลังงานของนักแสดงที่ยังมีอยู่ตลอด และยังมีเรื่องการใช้พื้นที่ที่ต้องมีความชัดเจนว่าส่วนไหนพูดกับผู้ชม หรือส่วนไหนพูดกับนักแสดงกันเอง เพื่อไม่ให้เกิดความสับสนกับผู้ชมและทำให้การกำกับภาพของผู้กำกับออกมาชัดเจน

การซ้อมละครช่วงที่ 2

ในการซ้อมละครช่วงนี้ได้มีการนำคำแนะนำจากครูมาปรับแก้ โดยเริ่มจากการทำความเข้าใจตัวละครให้ลึกขึ้น มีมิติมากขึ้น และเนื่องจากว่าในการส่งครั้งหน้าควรจะกระชับมากขึ้น เลยได้มีการตัดบางประโยคออกและปรับคำพูดให้กระชับมากยิ่งขึ้น เพื่อทำให้เรื่องเดินได้ไวมากยิ่งขึ้น และในกระบวนการซ้อมผู้กำกับก็ได้ให้การบ้านกับนักแสดงด้วยการให้ไปหาคีย์เวิร์ด สำคัญที่ใช้งานกับตัวละครได้ ทำให้เข้าถึงตัวละครได้ง่ายยิ่งขึ้น และนักแสดงต้องระวังเรื่องคำพูดของตัวละครที่จะหลุดความเป็นวัยรุ่นด้วยการลงท้ายคำว่า อะ หรือ ปะ เพราะตัวละครที่ได้เล่นมีแต่ตัวที่เป็นผู้ใหญ่และ

มีอายุ และแม้ว่าตัวผู้ศึกษาจะทำการบ้านกับตัวละครศาสตราจารย์มาแค่ไหน ก็ยังมีจุดที่ทำให้ตัวผู้ศึกษาแสดงออกมาได้ไม่ถึงจุดที่ตนเองและผู้กำกับต้องการ ในแง่ของการแสดงทัศนคติที่ตัวศาสตราจารย์มีต่อผู้หญิง เพราะด้วยตัวผู้ศึกษาเองเป็นคนที่มองโลกคนละแบบกับตัวละครและมองว่าผู้หญิงก็เก่งและมีความสามารถ ทำให้เกิดปัญหานี้ขึ้นเลยให้ครูมาช่วยดูเรื่องคาแรคเตอร์ ก็พบว่ายังเกิดการแสดงที่ก้ำกึ่งของนักแสดงอยู่ว่าจะเล่นแบบ Realistic หรือแบบการ์ตูนเพราะไปไม่สุดทางทำให้ตัวผู้ศึกษาเองได้กล้าเล่นมากขึ้นและหา References และหากรณีศึกษาเพื่อทำความเข้าใจกับระบบความคิดแบบตัวละครมากขึ้น

(2) ส่งความคืบหน้า 50%

ในการส่งความคืบหน้าครั้งนี้ มีความตื่นเต้นมากขึ้นเนื่องจากว่ามีผู้ชมจริงๆ ที่เป็นคนนอกสาขาเข้ามาชม แต่ก็ไม่ได้เป็นอุปสรรคต่อการแสดง ทุกอย่างเป็นไปด้วยดีละได้รับผลตอบรับอย่างดี เนื่องจากทิศทางการกำกับของผู้กำกับนั้นชัดเจนและทำให้เห็นถึงฟังก์ชั่นการเปลี่ยนตัวละครไปมาของนักแสดงทั้งสามคน ทำให้ทั้งคนดูและตัวผู้แสดงเอง เข้าใจและเห็นภาพวิธีการดำเนินเรื่องชัดขึ้น

การซ้อมละครช่วงที่ 3

ในการซ้อมละครช่วงนี้ได้มีการแสดงยาวไปจนถึงองก์ที่ 2 ของเรื่อง ทำให้ตัวละครทั้งหมดของผู้ศึกษาได้ถูกนำมาแสดงครบทั้งสามตัว ยิ่งทำให้ต้องแสดงให้ทุกตัวละครมีความชัดเจนและแตกต่างกันมากขึ้น ระหว่างการทำงานก็ยังคงพบเจอปัญหาจากตัวละคร เนื่องจากว่าตัวละครครูเกวลินเป็นคนที่มีความชัดเจนในวิธีการสอนของตัวเอง และยกย่องเช็คสเปียร์และ แฮมเล็ตมาก แต่ตัวผู้ศึกษาเองยังไม่ได้มีความคิดหรือความรู้สึกที่ใกล้เคียงกับตัวละคร จึงต้องทำการบ้านเพิ่มในการหาเหตุผลว่าทำไมตัวละครเกวลินถึงยกย่องแฮมเล็ตและเช็คสเปียร์ ได้มีการปรับเปลี่ยนทางเข้าออกเพื่อเชื่อม Transition ของแต่ละฉาก

(3) ส่งความคืบหน้า 70%

ในการส่งซ้อมรอบนี้ก็มีความสนุกในช่วงต้น แต่ด้วยปัญหาด้าน Transition ทำให้ในช่วงครึ่งหลังทำให้เรื่องไม่กระชับ และประเภทของเรื่องมันคือการเสียดสีคนในวงการที่ถ้าให้คนในวงการมาเล่นก็จะมีความสนุกอีกแบบ แต่ด้วยกลุ่มโปรดักชั่นของผู้ศึกษายังเป็นนักศึกษา เลยทำให้ได้แค่ Parody แต่ต้องเลือกให้ชัดเจนว่าจะไปให้ถึงประมาณไหน และในตัวละครเห็นว่ามีการใช้ฟังก์ชั่นแต่ยังไม่เห็นว่าสิ่งที่ทำนั้นหมายความว่าอะไร ตัวละครเกวลินต้องลดความโกรธลงแล้วพูดให้คนฟังมากขึ้น ที่เหลือเป็นปัญหาโดยรวมของ Transition ของการเข้าออก และการให้น้ำหนักในแต่ละฉากที่ยังมีการเฉลี่ยที่ยังเท่ากันอยู่ ทำให้ไม่มีไดนามิค

การซ้อมละครช่วงที่ 4

ในการซ้อมช่วงนี้ได้นำคำแนะนำมาปรับกับการซ้อม และได้ไปทำความเข้าใจว่าเพราะเหตุใด เกวลินถึงยกย่องแฮมเล็ตกับเช็คสเปียร์ เพราะเกวลินเป็นคนที่เคยอยู่ในสถาการณ์เดียวกับแฮมเล็ต ที่ต้องเผชิญหน้ากับความโดดเดี่ยว และติดอยู่ในกรอบที่คนในสังคมมอบให้ และการที่เกวลินเคยเล่นเป็นแฮมเล็ต ทำให้เธอได้พบเจอจิตวิญญาณที่แท้จริงของตนเอง นี่เลยเป็นจุดที่ทำให้เกวลินไม่พอใจที่เจย์ตั้งแง่และไม่ยอมรับในแฮมเล็ต และในกระบวนการซ้อมก็ได้ขอคำแนะนำจากครูที่ปรึกษาประจำโปรดักชั่น เนื่องจากว่าในฉากที่เกวลินจะให้เจย์สร้างหิมะ เกวลินต้องพูดถึงความโดดเดี่ยวของตัวเอง แต่ตัวผู้ศึกษาเองนั้นยังไม่ได้เข้าใจความโดดเดี่ยวในชีวิตมากขนาดเท่าตัวละคร จึงทำให้ต้องค่อยๆ สร้างช่วงเวลาที่นักแสดงจะรู้สึกกับตัวละครในฉากนี้ และได้มีการทำเวิร์กชอปเพื่อให้มีประสบการณ์ถึงความโดดเดี่ยวท่ามกลางหิมะตามบท โดยใช้วิธีการจินตนาการ และในบทของศาสตราจารย์ในองก์ที่ 2 จะลดทัศนคติที่มีต่อผู้หญิงลง แต่จะมีเกี่ยวกับเช็คสเปียร์เพิ่มขึ้นแทน และต้องเล่าเรื่องให้คนดูเห็นภาพมากยิ่งขึ้น เพื่อให้คนรู้สึกว่าเช็คสเปียร์เชื่อมโยงกับหลายๆ อย่างบนโลกไม่เว้นแม้แต่เพลงของ เบิร์ด ธงไชย และด้วยในการซ้อมบางครั้งก็จะมีการลืมตัวของนักแสดงที่หันหาคู่แสดงมากเกินจนเป็นการหันข้างหรือหันหลังให้คนดู และการที่ละครถูกซ้อมไปจนจบเรื่อง ทำให้การเล่นซีนต้นเรื่องในบางครั้งตัวละครดูมีความสัมพันธ์กันมาก่อนแล้ว

(4) การส่งความคืบหน้า 100%

ในการส่งซ้อมครั้งสุดท้ายนี้ได้รู้สึกว่าทำเต็มที่ที่สุดในการซ้อม ผลลัพธ์ที่ดีก็คือละครเรื่องนี้สามารถขับสารส่งไปถึงคนดูได้ แต่ก็ยังมีปัญหาเรื่องการเปลี่ยนชุดที่เปลี่ยนไม่ทันจึงทำให้ช่วง Transition ได้ช้าลง และทำให้จังหวะเสียเล็กน้อย และความยาวของละครเรื่องนี้ก็ยังยาวเกินไปสามารถปรับให้กระชับขึ้นได้อีก และในด้านนักแสดงเองยังมีบางฉากที่ยังปรับอารมณ์ไม่ทัน คือฉากที่เป็นผีพ่อแฮมเล็ตแล้วต้องไปเป็นเกวลินต่อ ทำให้ยังเอาความรู้สึกของตัวละครเก่าออกไม่ทันก่อนที่จะสวมบทบาทตัวละครใหม่ จึงส่งผลต่อความคิดของนักแสดงที่พยายามจะเอาความรู้สึกกลับมา และทำให้ในหัวมีความคิกที่อยู่นอกเหนือจากการทำการแสดง แต่โดยรวมก็สนุกและได้เจออะไรใหม่ระหว่างแสดงที่ตอนซ้อมไม่เคยเจอ

นางสาวนานามิ วงษ์ขุลี

แบบฝึกหัดการเตรียมตัวของตัวละคร

เริ่มต้นกระบวนการด้วยการตกลงกับคนในโปรดักชั่นว่าจะเปลี่ยนบริบทให้เป็นของไทย จึงทำตัวละครทุกตัวให้เข้ากับบริบทไทย และเปลี่ยนช่วงอายุของตัวละครหลักให้ใกล้เคียงกับผู้แสดง ทำให้ต้องเปลี่ยนตัวละครบิวตี้จากอายุยี่สิบเก้าปีเป็นอายุยี่สิบสองปีและให้บิวตี้เป็นนิสิตที่เพิ่งจบการศึกษาทำให้มีการตีความใหม่เล็กน้อย แบบฝึกหัดการเตรียมตัวของตัวละครนั้นผู้กำกับให้ไปหา

เพลงที่เข้ากับแต่ละตัวละคร และนำเพลงมาสร้างความรู้สึกและคาแรคเตอร์ให้กับแต่ละตัวละคร หลังจากนั้นก็มีการสร้างสถานการณ์ขึ้นมาเพื่อให้นักแสดงด้นสดกับสถานการณ์ที่เกิดขึ้นตรงหน้าผ่านตัวละคร ทำให้ได้เห็นถึงทัศนคติ ความคิด วิธีการแก้ไขปัญหาของตัวละคร และความสัมพันธ์ระหว่างตัวละครมากขึ้น และนอกจากการซ้อมกันเองแล้วก็มีแบบฝึกหัดจากวิชาเรียน นั่นคือให้ผู้ศึกษาหารูปภาพคนที่มีลักษณะใกล้เคียงกับคาแรคเตอร์ และเลียนแบบท่าทางจากในรูปภาพให้เหมือนที่สุด ทั้งท่าทางและความรู้สึก ทำให้ผู้ศึกษารู้จักคาแรคเตอร์นั้นได้มากขึ้น

การซ้อมละครช่วงที่ 1

ในช่วงแรกของการซ้อม เริ่มซ้อมจากสองตัวละครแรกที่ปรากฏ นั่นคือ บิวตี้ และบาทหลวงประเสริฐ โดยเริ่มจากการไปทำการบ้านกับสองตัวละครนี้ให้มากขึ้น ตัวละครบิวตี้ต้องไปหาข้อมูลของแฮมเล็ตเท่าที่ตัวละครนี้รู้ ความสัมพันธ์ของบิวตี้กับเจย์ และภูมิหลังของบิวตี้ให้มากขึ้น ส่วนของบาทหลวงต้องไปทำความเข้าใจกับศาสนาคริสต์มากขึ้น และวิธีการเข้าหาคนอื่นของตัวบาทหลวง มีการกำหนดสถานที่ว่าให้เกิดขึ้นที่อาสนวิหารพระมารดานิจานุเคราะห์ จังหวัดอุดรธานี เนื่องจากตัวละครของผู้ศึกษามีหน้าที่เข้าไปทำให้ตัวละครหลักอย่าง เจย์ ได้เรียนรู้บางอย่าง จึงต้องหาฟังก์ชั่นของตัวละครว่าเข้าไปทำให้เจย์รู้สึกอะไร และได้เรียนรู้อะไรจากตัวละครของผู้ศึกษา ระหว่างการซ้อมก็มีการกำหนดจังหวะของตัวละคร เช่น บิวตี้พูดกระชับ เร็ว ท่าทางกระฉับกระเฉง บาทหลวงมีความไม่ว่องไว จังหวะช้า และเนื่องจากละครเรื่องนี้เป็นละครที่เป็น text base จึงทำให้ต้องหาความหมายของทุกประโยคที่พูดออกมาให้ชัดเจน โดยเฉพาะบทที่เป็นปรัชญาของบาทหลวง

(1) การส่งความคืบหน้า 30%

การส่งความคืบหน้า 30% ทำให้เห็นถึงปัญหาที่ตัวละครทั้งสองตัวมีการเล่นแบบพรีเซนต์คาแรคเตอร์มากเกินไป นั่นคือการเล่นแบบวิพากษ์ตัวละคร คือการเห็นว่าตัวละครน่าจะทำแบบนี้ ต้องตลกแบบนี้เลยทำตาม ทำให้เราไม่เป็นตัวละครนั้นจริงๆ และมีปัญหาหลักใหญ่ๆ เลยคือการที่นักแสดงห่วงในเรื่องของคาแรคเตอร์มากเกินไปทำให้ลืมความสำคัญของความต้องการของตัวละคร และความหมายที่ต้องการจะสื่อ ซึ่งนั่นเป็นผลทำให้ text ไม่ทำงานนักแสดงไม่ทำงานกับ text เพราะไม่เข้าใจว่าทำไมถึงต้องพูดข้อความนั้นออกมา และมีปัญหาเรื่องของการที่นักแสดงไม่ฟังกัน ทำให้เหมือนไม่ได้คุยกันจริงๆ ในการส่งความคืบหน้าครั้งที่ 1 ทำให้เล็งเห็นถึงปัญหาหลายอย่างที่ต้องให้ความสำคัญก่อนการสร้างคาแรคเตอร์ขึ้นมาซึ่งนักแสดงจะต้องขับเคลื่อนตัวละครด้วยทัศนคติให้มากกว่านี้ไม่ใช่การเล่นด้วยการเล่นแค่เพียงคาแรคเตอร์ภายนอกเท่านั้น

การซ้อมละครช่วงที่ 2

การซ้อมละครช่วงที่ 2 เนื่องจากการส่งก่อนหน้านี้มีปัญหาหลายอย่างกลุ่มผู้ศึกษาจึงนำคำแนะนำของครูมาปรับแก้ โดยเริ่มจากการไปทำการบ้านกับบทที่ตัวละครแต่ละตัวพูดให้มากขึ้น เข้าใจกับสิ่งที่ตัวละครสื่อสารจริงๆ หาความต้องการของตัวละคร ว่าทำไมตัวละครถึงพูด ข้อความ

นั้นๆ ขึ้นมา แต่ถึงอย่างนั้นก็ไม่ได้ทิ้งการทำคาแรคเตอร์ลง เริ่มมีการละลายคาแรคเตอร์ให้เข้ากับตัวตนของผู้ศึกษามากขึ้น หาจุดเชื่อมโยงของตัวเองกับคาแรคเตอร์นั้นๆ ในการส่งครั้งหน้ามีความจำเป็นที่จะต้องมีการเล่าเรื่องให้กระชับขึ้น กลุ่มผู้ศึกษาก็ได้เลือกวิธีการแสดงออกของตัวละครที่ชัดเจนขึ้น คือให้ตัวละครอื่นนอกจากตัวละครหลักเป็นตัวละครที่ถูกเล่าเรื่องออกมาจากความคิดของตัวละครหลัก ทำให้ตัวละครของผู้ศึกษามีความสุดโต่งมากขึ้น เล่นใหญ่กว่าความเป็นจริง แต่ในเรื่องของทัศนคติ ความคิด และความรู้สึกก็ยังเป็นความจริงอยู่เพียงแค่ต้องขยายออกมาเท่านั้น ทำให้ ผู้ศึกษาจับทางวิธีการเล่นได้มากขึ้น

(2) การส่งความคืบหน้า 50%

การส่งความคืบหน้า 50% เป็นไปด้วยดี เนื่องจากทิศทางการเล่าเรื่องของผู้กำกับมีความชัดเจนมาก ทำให้ตัวละครก็มีทิศทางที่แสดงออกมาได้อยากชัดเจนเช่นกัน ตัวละครมีฟังก์ชั่นในการเข้าไปหาตัวเจย์ และมีฟังก์ชั่นของการพูดรำพึงรำพันเพิ่มเข้ามา ทำให้เห็นมุมมองของตัวละคร มีการเลือกวิธีการการแสดงออกของตัวละครได้ดี ตัวละครมีความกระชับขึ้น คาแรคเตอร์ชัดเจนสามารถนำไปต่อยอดได้

การซ้อมละครช่วงที่ 3

การซ้อมละครช่วงที่ 3 มีการเพิ่มตัวละครที่ต้องซ้อมขึ้นมา นั่นก็คือ คนส่งของ และเอมี่ ในช่วงแรกของการซ้อมตัวละครคนส่งของไม่มีปัญหาเพราะว่ารู้สึกสนุกกับตัวละครนี้ รู้สึกว่าเข้ามาสร้างสีสันเฉยๆ แต่พอซ้อมไปเรื่อยๆ ก็รู้สึกห่างขึ้นเรื่อยๆ เพราะว่าคนส่งของเป็นคาแรคเตอร์ที่ห่างจากตัวผู้ศึกษามาก ทำให้ผู้ศึกษาต้องทำความเข้าใจกับตัวละครนี้อยู่นานพอสมควร มีการไปสอบถามกับบุคคลที่มีความใกล้เคียงกับตัวละครนี้ และสังเกตลักษณะท่าทางของผู้ชายมากขึ้น และในส่วนของตัวละครเอมี่ เป็นตัวละครที่มีความใกล้เคียงกับผู้ศึกษา จึงทำความเข้าใจกับตัวละครเหมือนกับตัวละครก่อนหน้านี้ นอกจากการทำงานกับบทแล้ว ก็ยังจำเป็นที่จะต้องทำงานกับคาแรคเตอร์อยู่ ในระหว่างซ้อมก็มีการให้ครูมาช่วยดูเรื่องของคาแรคเตอร์ มีการสร้างคาแรคเตอร์ให้บิวตี้มีวิธีการพูดแบบพริตตี้ตอนคุยกับลูกค้าและพูดปกติตอนคุยกับเพื่อน ให้คนส่งของพูดครับลงท้ายประโยค แบบกวนๆ ทุกประโยค ทำให้คาแรคเตอร์ชัดขึ้นในทุกๆ ตัวละครมากขึ้น แต่ก็ยังไม่ลืมทัศนคติของตัวละคร

(3) การส่งความคืบหน้า 70%

หลังการส่งความคืบหน้า 70% ผู้ศึกษามีอาการเหนื่อยมากหลังเล่นเสร็จ มีคำแนะนำจากครูว่าผู้ศึกษาใช้พลังงานมากเกินไปจนทำให้ผู้ชมเหนื่อยตาม ทำให้ต้องปรับแก้จุดนี้ ตัวละครที่สามารถปรับพลังลงได้คือ บาทหลวงประเสริฐและคนส่งของ แต่โดยรวมทั้งหมดแล้วมีการใช้พลังที่ดี นอกจากนั้นยังมีปัญหาเรื่องความต่างของตัวละคร นักแสดงเล่นไม่ขาดกัน ทำให้ความตื่นเต้นในการที่ตัวละครใหม่โผล่ออกมาลดน้อยลง เช่น เอมี่ ที่มีความคล้ายคลึงกับ บิวตี้ เป็นต้น ผู้ศึกษา

จำเป็นต้องหาความแตกต่างให้กับทุกตัวละครเพราะทุกตัวละครเป็นคนละคนกันถึงแม้จะเล่าผ่านตัวนักแสดงคนเดียวก็ตาม และยังมีปัญหาเรื่องการเข้ามาของตัวละครว่าการเข้ามาของแต่ละ ตัวละครมีความหมายอย่างไร ส่วนตัวละครคนส่งของที่มีปัญหาในช่วงซ้อมสามารถทำออกมาได้ดี ปัญหานอกเหนือจากเรื่องตัวละครนั้นก็ยังมีเรื่องของตัวผู้ศึกษาเอง นั่นคือการออกเสียงที่ยังไม่ชัดในบางคำ และการเปล่งเสียงที่ดังและทำให้เสียงของผู้ศึกษาสั่น แต่โดยภาพรวมแล้วถือว่ากลุ่มผู้ศึกษามาในทิศทางที่ถูกต้อง สามารถนำจุดต่างๆ ไปปรับและต่อยอดได้ในทางที่ดี

การซ้อมละครช่วงที่ 4

การซ้อมละครช่วงที่ 4 หลังจากที่ได้รับคำแนะนำจากครูแล้ว กลุ่มผู้ศึกษาก็ได้ทำการนำมาปรับแก้ ลดการใช้พลังงานของตัวละครบาทหลวงกับคนส่งของลง ทำให้แก้ปัญหาความเหนื่อยเวลาเล่นได้ และในระหว่างการซ้อมก็ฝึกการพูดให้ชัดมากขึ้น วิธีเปล่งเสียงให้ไม่สั่น คอยระวังที่จะพูดไม่ชัดอยู่เสมอ มีตัวละครเพิ่มเข้ามา นั่นก็คือ บาร์ฟลาย คนขายของ 2 และ โรซี่ ตัวละคร บาร์ฟลาย เข้ามาน้อยและมีฟังก์ชั่นที่ชัดเจน จึงทำให้ไม่มีปัญหาในการซ้อม ตัวละคร คนขายของ 2 มีการหาคาแรคเตอร์ไปเรื่อยจนกว่าจะจับทางได้ ส่วนตัวละครโรซี่เป็นตัวละครที่ต้องเข้ามาเพิ่มสีสันให้กับละครในช่วงท้าย ซึ่งมีความยากในการเล่นจังหวะยังไงให้ตลก และความเข้าขากันกับตัวละคร กีรดา จึงเป็นตัวละครที่ผู้ศึกษาทำการบ้านมากที่สุดในสามตัวนี้ หลังจากที่ได้เห็นภาพรวมของทั้งเรื่องแล้วทำให้เห็นไทม์ไลน์ (Time line) ของสถานการณ์ที่เกิดขึ้น และทำให้เข้าใจในภาพรวมมากขึ้น ผู้กำกับมีแบบฝึกหัดในการทำให้นักแสดงฟังกันและอยู่กับสถานการณ์มากขึ้น ซึ่งกลุ่มผู้ศึกษาจะมีการนำบอลมาโยนระหว่างที่ต่อบทพูดก่อนซ้อมเสมอ ซึ่งส่งผลให้นักแสดงฟังกันก่อนที่จะพูดบทออกมา และมีการเพิ่มแบบฝึกหัดของเชคคอฟ (Chekhov) โดยการใช้เซนเตอร์ออฟคาแรคเตอร์ (Center of charater) เพื่อนำมาเป็นเครื่องมือเพิ่มเติมในการทำคาแรคเตอร์ของแต่ละตัวละครให้ชัดเจนขึ้น มีการตัดทอนบทลงให้เน้นในส่วนของสารและตัดส่วนที่ไม่จำเป็นออก ในการซ้อมช่วงที่ 4 มีการเพิ่มในส่วนของการซ้อมเปลี่ยนชุดและการใช้อุปกรณ์ในการแสดงจริง ในช่วงแรกทำให้เกิดความขรุขระบ้างเพราะนักแสดงไม่ชิน และเสื้อผ้าบางตัวก็มีผลกระทบกับทรานซิชั่นในการเข้าออกของนักแสดง แต่ในท้ายที่สุดก็ปรับแก้กันจนทุกอย่างลงตัว

(4) การส่งความคืบหน้า 100%

ในการส่งความคืบหน้า 100% มีการใช้องค์ประกอบทุกอย่างเกือบสมบูรณ์ ไม่มีปัญหาในการเปลี่ยนชุดก่อนเข้าฉาก และไม่มีปัญหากับอุปกรณ์ที่ใช้ในฉาก ตัวละครบิวตี้กับบาทหลวงประเสริฐมีความเสถียรแล้ว ตัวละครคนส่งของเสถียรแล้วแต่ยังเพิ่มความสนุกได้กว่านี้ ตัวละคร เอมี่ ไปทำฟังก์ชั่นคล้ายตัวละครเจย์ คือการเล่าให้คนดูฟังซึ่งทับซ้อนกันอาจจะทำให้คนดูสับสนในเรื่องของคาแรคเตอร์ว่าเป็นใคร ทำไมมาเล่าเรื่องซ้อนกับตัวละครหลัก จึงเปลี่ยนฟังก์ชั่นของตัวละครเอมี่ให้มาแอบคุยกับคนดูข้างล่างเวที และคาแรคเตอร์ของเอมี่ก็ยังมีความคล้ายคลึงกับบิวตี้

อยู่ เลยต้องทำให้คาแรคเตอร์เอมี่ดูโตขึ้นในแง่ของความคิด ฉลาดขึ้น และจริงจังมากขึ้น ต่างจากตัวละครบิวตี้ที่ไม่จริงจัง ตัวละคร บาร์ฟลาย ต้องใส่ทัศนคติที่ไม่ชอบความเป็นผู้ชายและโวยวายให้มากขึ้น ตัวละคร คนขายของ 2 ต้องสนุกมากกว่านี้ ตัวละคร โรซี่ ต้องปรับแก้จังหวะให้เร็วขึ้นมากๆ เพราะในช่วงท้ายของเรื่องมันยืด ทำให้มีความรู้สึกว่าละครมันช้า และมันทำให้ไม่สนุกในตอนท้าย ในเรื่องของเสียงของนักแสดงพูดชัดถ้อยชัดคำขึ้น ในช่วงที่เสียงสูงก็ฟังรู้เรื่องแล้ว โดยภาพรวมของละครทุกอย่างดีแล้ว มาในทิศทางที่ถูกต้อง เพียงแต่ต้องเพิ่มความตลกและสีสันให้มากขึ้น จะได้ทำให้ไม่น่าเบื่อ และดูต่อได้จนจบละคร

นางสาวณัฐพร ยุกตรมย์

แบบฝึกหัดการเตรียมตัวของตัวละคร

เริ่มต้นอ่านบทกันให้จบเรียบร้อย ต่อด้วยการวิเคราะห์ตัวละครไปด้วยกัน ช่วยกันทำไปทีละตัวละคร ช่วยหาคีย์เวิร์ดและฟังก์ชั่นของแต่ละตัวละคร โดยเริ่มจากเจ้าของบทและคนอื่นในโพรดักชันก็ช่วยเสริม ทำให้ได้ความหลากหลายและมุมมองใหม่ๆ มากขึ้น หลังจากนั้นก็เริ่มการปรับบริบทให้เป็นไทย และใกล้เคียงกับนักแสดงมากที่สุด เริ่มจากการเปลี่ยนตัวละครหลัก จากอายุสามสิบเป็นนิสิตที่เพิ่งจบจากเอกการแสดง หรือบทแม่ที่ต้องพูดติดสำเนียงก็เลือกเป็นจังหวัดอุดรธานี เพราะนักแสดงเป็นคนในท้องที่ ทำให้ง่ายและสะดวกต่อการแสดงมากขึ้น พอปรับบริบทเสร็จผู้กำกับจึงให้นักแสดงทุกคนไปหาเพลงที่เป็นตัวละครของตัวเอง เพื่อให้เห็นภาพ เข้าใจตรงกัน และเป็น References ให้ตัวนักแสดงเอง มีการ Improvise จากสถานการณ์ที่ให้ทุกคนอยู่ด้วยกัน และโยนประโยคหนึ่งมา โดยในสถานการณ์นั้นต้องมีคนพูดขึ้นมาโดยไม่ทับไลน์กัน นอกจากนี้ก็มีจากเพลงเสียงรอบข้าง เป็นการทำเพื่อให้เห็นภาพตัวละครชัดมากขึ้น

การซ้อมละครช่วงที่ 1

การซ้อมละครในช่วงนี้ ผู้กำกับและนักแสดงได้มาคุยกันว่าจะซ้อมถึงช่วงไหน และให้นักแสดงไปเตรียมทำการบ้านกับตัวละครอะไรและต้องไปจำบทตรงไหนมาบ้าง เพื่อให้การซ้อมไม่ติดขัด และตัวละครที่ต้องซ้อมในช่วงคือท่านชายกับแม่ ซึ่งความยากของสองตัวละครนี้คืออายุที่ห่างจากนักแสดงเป็นอย่างมาก โดยเริ่มที่ตัวท่านชายทั้งกายภาพและทัศนคติค่อนข้างห่างไกลจากนักแสดงมาก สิ่งที่ทำการบ้านเพิ่มเติมอีกอย่างของท่านชายคือการไปศึกษาข้อมูลเกี่ยวกับเช็คสเปียร์และแฮมเล็ตเพิ่มเติม ทั้งความคิดเห็นในไทยและต่างประเทศ ดังนั้นช่วงนี้จึงซ้อมไปยังไม่ได้มีความเป็นตัวละคร แต่ตัวละครแม่เป็นตัวละครที่เล่นง่ายกว่า เพราะค่อนข้างมีจริตที่ใกล้ตัวนักแสดงมากกว่าตัวท่านชาย มีแค่อายุที่ไกลจากนักแสดง ทำให้การซ้อมซีนที่แม่ จึงไปได้ง่ายกว่าตัวท่านชาย แต่ก็มีอุปสรรคคือการพูดภาษาอีสานของนักแสดงที่พูดได้ไม่ชัด ก็เป็นปัญหาในการซ้อมเช่นกัน

(1) การส่งความคืบหน้า 30%

การส่งครั้งนี้ปัญหา คือ เล่นที่ข้างนอกมากเกินไป จนไม่มีความจริงข้างในตัวละคร หรือพรีเซ้นท์คาแรคเตอร์มากจนเกินไป จนความจริงข้างในตัวละครมันหายไป จนสารของเรื่องในซีนนั้นมันหายไป Text ลอย ไม่ได้ใจความอะไรเลย ความต้องการตัวละครไม่ชัด ตัวท่านชายก็ไม่สุด ทัศนคติไม่ออก เสียงสูงเกินไปสำหรับตัวละครผู้ชาย และตัวละครแม่ซีนนี้มันตลกแต่กลับไม่ตลก เพราะปัญหาเรื่อง Text และตั้งใจให้ตลกจนมันไม่ตลก และพูดภาษาอีสานไม่ชัด จึงให้กลับไปพูดกลางให้ Text ไม่ลอย แล้วค่อยกลับมาที่ภาษาอีสานทีหลัง และยังขาดการรับส่ง อยากให้พูดคุยกันจริงๆ แต่สิ่งที่ดีในการส่งครั้งนี้คือเรื่อง Energy ดี เห็นได้ชัดว่าสิ่งที่ต้องจัดการหลังจากนี้คือความเข้าใจเรื่องตัวบทให้ชัด แล้วค่อยไปให้ความสำคัญที่คาแรคเตอร์ และสารของเรื่องถึงจะกลับมา

การซ้อมละครช่วงที่ 2

การซ้อมช่วงนี้ก็กลับมาที่บทก่อน เนื่องจากปัญหาจากการส่งรอบที่แล้ว นักแสดงและผู้กำกับทุกคนมานั่งไล่ไปที่ Text เพื่อให้นักแสดงเข้าใจในข้อความนั้นจริงๆ และสารไม่ผิดเพี้ยน และทำการบ้านกับตัวละครมากขึ้น นอกจาก Text แล้ว รอบนี้ทุกคนไปดูภาพยนต์แฮมเล็ตด้วยกัน เพื่อให้เห็นภาพนอกจากการอ่านมากขึ้น ว่าต้นฉบับเขามีการทำยังไง และเห็นภาพตัวละครหลายๆ ตัวมากขึ้น เช่น ตัวละครแม่ ในภาพยนตร์ตัวละครแม่มีจริตแบบไหน และมีมุมมองต่อโลกอย่างไร ทำให้นักแสดงได้เข้าใจในตัวละครมากยิ่งขึ้น และการส่งรอบต่อไป สิ่งที่ครูอยากดูคือพัฒนาการของตัวละคร ซึ่งในการส่ง 50% จะไม่ใช่การส่งตามเส้นเรื่อง จะทำออกมาลักษณะคล้ายๆ กับเรื่องย่อ หรือ ทีเซอร์ ที่ทำให้คนดูเห็นภาพว่าเรื่องของเราเป็นอย่างไร ซึ่งทำให้ทุกคนมานั่งคิดว่าจะทำออกมาอย่างไร และการส่งรอบนี้ก็ยังมี 2 ตัวละครเหมือนเดิม คือ ท่านชาย และ แม่

(2) การส่งความคืบหน้า 50%

การส่งรอบนี้เป็นไปได้ด้วยดี ทำให้นักแสดงเริ่มมองเห็นคาแรคเตอร์ และภาพตัวละครชัดเจนมากขึ้น ด้วยทิศทางการเล่าเรื่องที่ชัดเจน และได้เห็นตัวละครในอีกเส้นหนึ่งที่ไม่ใช่เส้นหลัก ทำให้ความเข้าใจเกี่ยวกับตัวละครมีมากขึ้น เห็นการพัฒนาตัวละครของนักแสดงแต่ละคนมากขึ้น และสามารถนำไปต่อยอดในการส่งครั้งต่อไปด้วย

การซ้อมละครช่วงที่ 3

การซ้อมในช่วงนี้จะค่อนข้างหนักหน่วง เพราะรอบนี้จะต้องส่งจบองก์ 1 ซึ่งตอน 50% ที่เราส่งเป็นเส้นเรื่องอื่นที่ไม่ใช่เส้นเรื่องหลัก ทำให้ต้องเร่งซ้อมมากขึ้น ซึ่งรอบนี้จะมีทั้ง 3 ตัวละคร คือ ท่านชาย แม่ และจิตแพทย์ แต่ในรอบนี้ท่านชายจะออกมาสองรอบ อีกรอบคือตอนก่อนจะจบองก์ 1 และตัวละครที่เพิ่มเข้ามาในรอบนี้คือ จิตแพทย์ ก็เป็นอีกตัวละครที่ห่างจากตัวนักแสดงมาก

และยากมาก แต่ละครั้งที่ซ้อมคุณภาพในซีนนี้คือไม่ได้เลย บางรอบเล่นได้ แต่บางรอบไม่ได้ และความเสถียรของแต่ละตัวละคร ยังไม่ค่อยนิ่งทำให้มีปัญหาเวลาต้องซ้อมตั้งแต่ต้นจนจบองก์ 1

(3) การส่งความคืบหน้า 70%

การส่งรอบนี้ก็ไปในทางที่ค่อนข้างดี เพราะรอบนี้ทำให้เห็นการแก้ปัญหาเรื่อง Text ลอย สารของเรื่องไม่ออกได้ รอบนี้สารส่งถึงคนดู แต่เริ่มง่วงตั้งแต่ซีนจิตแพทย์ ไปทำให้กระชับได้มากขึ้น และตัวจิตแพทย์ยังไม่ชัดยังขาดความเข้าใจกับประสบการณ์ชีวิต และเรื่องความเสถียรของแต่ละตัวละคร รอบนี้ตัวที่นิ่ง คือ ท่านชาย และทำได้ดีแล้ว ที่เหลือยังมีความแกว่งอยู่บ้าง แต่สิ่งที่ดีและยังเก็บไว้คือเอเนอร์จี้ Energy ยังดีเหมือนเดิม ไม่มีตก และอีกอย่างที่ต้องปรับปรุงคือการพูดไม่ชัดและการเข้ามาของตัวละคร ยังไม่เห็นว่าเข้ามาเพื่ออะไร

การซ้อมละครช่วงที่ 4

หลังจากที่ได้รับข้อเสนอแนะในรอบที่แล้วมา ก็นำไปปรับแก้ และเริ่มจากการปรับบทให้กระชับมากขึ้นและการซ้อมในช่วงนี้ยากมากของนักแสดง เพราะต้องเหลืออีกสี่ตัวละคร คือ บาร์เทนเดอร์ พิธีกร กีรดา และคนขุดสุสาน ที่ยังไม่เคยให้ครูได้ดู ซึ่งค่อนข้างยากและกดดันมากๆ ซึ่งรวมกับของเดิมอีกหนึ่งตัวละคร ต้องทำการบ้านอย่างหนักและให้ครูเข้ามาช่วยดูเรื่องคาแรคเตอร์เพื่อให้แตกต่างกัน ตัวบาร์เทนเดอร์ เป็นอีกตัวที่เล่นออกมายาก กว่าจะจับทางได้ถูกจุด เนื่องจากผู้แสดงติดนิสัยขมวดคิ้ว มีความจริงจัง แต่ตัวละครนี้มีความสบายๆ เป็นกันเอง ซึ่งเป็นปัญหาอย่างหนึ่งของผู้แสดงเลย ตัวพิธีกร เหมือนจะง่ายสำหรับผู้แสดง แต่ก็มีความท้าทายในการเล่นให้สนุก สีสัน ทำให้คนอยากจะซื้อของร้านเรา โดยเปลี่ยนจากการขายของในทีวี เป็นการขายของใน TikTok แทน เป็นตัวละครที่ออกมาน้อย แต่ชัดเจนมากว่าออกมาทำอะไร ส่วนกีรดา เป็นอีกตัวละครที่ยากมาก ใช้เวลาในการหาวิธีการเล่นยากมาก กว่าจะจับจุดและเข้าใจได้ เพราะต้องออกมาแบบนั่งรถเข็น ซึ่งตรงนี้ทำให้ Energy เราตก พยายามหาวิธีการหลายๆ อย่างที่ทำให้ Energy ไม่ตก ใช้วิธีการมากมาย ทั้งใช้โทนเสียงที่แตกต่าง หาบุคคลที่ใกล้เคียง วิธีการพูด การเว้นจังหวะต่างๆ และสุดท้ายคนขุดสุสาน เป็นตัวละครที่ชอบมากๆ แต่เมื่อได้ลองเล่นจริง ก็พบว่ามันยังไม่ใช่ ในการหา ตัวละครนี้ได้มีการให้น้องๆ ในโพรดักชันมาช่วยในการอ่านกลอน ลองเล่นหลากหลายรูปแบบ เผื่อจะได้เจอสิ่งใหม่ๆ และก็ได้ทดลองจนได้เวอร์ชั่นที่โอเคกัน และอุปสรรคที่เพิ่มเข้ามาในรอบนี้คือ การเปลี่ยนวิกผมของทุกตัวละคร ทำให้เราต้องเปลี่ยนชุดให้เร็วกว่าเดิม เมื่อได้ลองเล่นตั้งแต่ต้นจนจบก็พบว่าสามารถเปลี่ยนได้ทัน ไม่มีปัญหา

(4) การส่งความคืบหน้า 100%

การส่งรอบนี้องค์ประกอบเกือบครบทุกอย่าง ขาดแค่ ฉาก และ ไฟ อุปสรรคที่เกิดขึ้นในรอบนี้ คือ เปลี่ยนชุดท่านชายเกือบไม่ทัน ทำให้ตัวนักแสดงมีความพะวงและกังวลค่อนข้างมาก ทำให้มีผลต่อการแสดงที่ไม่เต็มที่ และสิ่งที่เกิดขึ้นในการส่งรอบนี้คือนักแสดงพูดกันเร็วมาก เล่นเร็ว

ทำให้จับจุดอะไรเลยก็ออกจากซีนแล้ว ปัญหาของนักแสดง คือ ตั้งแต่ตัวละครบาร์เทนเดอร์เป็นต้นไป คาแรคเตอร์เริ่มซ้ำและไม่ขาดจากกัน อาจจะทำให้ขาดได้มากกว่านี้ และให้ไปเพิ่ม Text คนขุดสุสาน ก่อนที่จะพูดว่า “ใช่ ทุกคนรวมกันในที่แห่งนี้” อยากให้เพิ่มก่อนเข้าเทค Text นี้นิดหน่อย ประมาณว่า “ผืนดินก็เป็นผืนดินเดียวกันนั่นแหละ” และเพิ่มสีสันในเรื่องให้ฉูดฉาดมากขึ้น โดยภาพรวมออกมาดี ที่ยังดีเหมือนเดิมคือเรื่อง Energy ครูอยากให้เก็บตรงนี้ไว้เหมือนเดิม

3.2.3 ปัญหาและแนวทางการแก้ไข

นักแสดง นางสาวญาตาวี จันทร รับบท เจย์

ขั้นตอนการสร้างสรรค์	ปัญหาที่เกิดขึ้น	วิธีการแก้ไข
ก่อนส่งความคืบหน้า 30%	- จับแนวทางไม่ถูกว่าจะเล่นยังไง	- ลองลงมือทำไปก่อน
ส่งความคืบหน้า 30%	- ขาดความเข้าใจในตัวละคร นักแสดงเล่นยังไม่รับส่งกัน	- ไปทำความเข้าใจกับตัวละครเพิ่มทั้งในเรื่องของเหตุการณ์ที่ตัวละครเคยพบเจอ และความสัมพันธ์ของตัวละคร
ก่อนส่งความคืบหน้า 50%	- สับสนในความเข้าใจของตัวละคร	- ลองจับจุดความต้องการสูงสุดของตัวละครก่อน เพราะถ้าจับได้จะเข้าใจในการกระทำทั้งหมด
ส่งความคืบหน้า 50%	- อาจจะมีพูดเร็วไปบ้าง	- เปลี่ยนโฟกัสจากการพูดให้ช้าลงเป็นพูดให้หมายความ
ก่อนส่งความคืบหน้า 70%	- กังวลในซีนเปิดมากเพราะรู้สึกว่าต้องการรีแอคชั่นจากผู้ชม และกลัวว่าตัวเองจะพูดไม่รู้เรื่อง	- ลองเล่นซีนนี้ให้กับคนอื่นดูที่ไม่ใช่คนในโปรดักชั่น และถามเขาว่าเข้าใจมั้ย
ส่งความคืบหน้า 70%	- ความกังวลเข้ามากวนใจในระหว่างเล่น	- พยายามอยู่กับสถานการณ์ปัจจุบัน อย่าเสียสมาธิ

ก่อนส่งความคืบหน้า 100%	- ชอบรู้ก่อนว่าจะเกิดอะไรขึ้น	- ไปนั่งเขียนช่วงเวลาของเรื่องว่าในแต่ละฉากตัวละครนี้เรียนรู้อะไรมากน้อยแค่ไหน
ส่งความคืบหน้า 100%	- ในระหว่างเล่นไม่สามารถจัดการความรู้สึกกังวลของตัวเองที่มาจากรีแอคชั่นของผู้ชมได้	- พยายามรับรีแอคชั่นที่ส่งพลังงานบวกให้กับเรา และอยู่กับสถานการณ์ให้มากขึ้น

ตารางที่ 3.41 : ตารางปัญหาและการแก้ไข (นางสาวญาตาวี จันทร)

ที่มา : ผู้ศึกษา

นักแสดง ขวัญมนัส อุทารจิตต์ รับบท ผู้หญิง 1

ขั้นตอนการสร้างสรรค์	**ขั้นตอนการสร้างสรรค์**	**ขั้นตอนการสร้างสรรค์**
ก่อนส่งความคืบหน้า 30%	- ยังมีภาพของคาแรคเตอร์ตัวละครที่ไม่ชัดเจน และยังไม่แข็งแรงพอ - ยังเข้าไม่ถึงความคิดที่ตัวละครเป็นเพราะความต่างในเรื่องอายุและทัศนคติ	- มีการทำการบ้านเพิ่มขึ้นและศึกษาหาข้อมูล โดยการไปหาหนังสือเกี่ยวกับเช็คสเปียร์ในห้องสมุดอ่านเพื่อเพิ่มคลังความรู้ - ทำเวิร์กช็อปกับสถานการณ์ต่างๆ กับตัวละครมากขึ้น

ส่งความคืบหน้า 30%	- นักแสดงมีการเล่นแค่ข้างนอกแต่ข้างในความรู้สึกหรือความคิดตัวละครยังคงกลวง ทำให้สารที่ต้องการจะสื่อส่งไปไม่ถึงคนดู - นักแสดงสนใจแต่ตัวละครของตนเองจึงทำให้ขาดการรับส่งกับคู่แสดง - นักแสดงยังขาดความเข้าใจในประโยคที่ตัวละครพูด เลยทำให้ข้อความมันไม่สื่อสารออกมา	- ทำการบ้านกับตัวละครเพิ่มขึ้นเพื่อให้คาแรคเตอร์นั้นๆ ได้แข็งแรงมากขึ้นและเพิ่มความเข้าใจกับประโยคที่ตัวละครจะพูด - ทำสมาธิก่อนเริ่มซ้อมด้วยการโยนลูกบอลเพื่อฝึกการรับส่งที่ดีและมีสติอยู่กับสถานการณ์ตรงหน้า
ก่อนส่งความคืบหน้า 50%	- นักแสดงยังไม่มีอารมณ์ร่วมกับคำพูดของตัวละคร เพราะมีทัศนคติกันคนละแบบ - การใช้เทคนิคการแสดงที่ยังไม่ชัดเจนว่าจะเป็นไปในทิศทางใด	- ศึกษาหาต้นแบบผู้ชายที่คิดว่าใช้แล้วได้ผลหรือใกล้เคียงกับตัวละคร - อนุญาตตัวเองให้ออกจากขนบธรรมเนียนการแสดงแบบเดิม เพราะตัวละครค่อนข้างเหนือจริงและมีสีสัน
ส่งความคืบหน้า 50%	- มีความตื่นเต้นเนื่องจากว่ามีผู้ชมภายนอกมาชม เลยอาจจะทำให้การรับส่งไม่ต่อเนื่องในบางครั้ง	- มีสติอยู่กับคู่แสดง และทำให้ทุกอย่างเป็นพลังบวกให้เรา ไม่ใช่อุปสรรค
ก่อนส่งความคืบหน้า 70%	- มีปัญหาเรื่องความเข้าใจของตัวนักแสดงที่ยังต้องหาเหตุผลมาสนับสนุนความคิดของตัวละครที่มีต่อแฮมเล็ตและเช็คสเปียร์	- หาเหตุผลมาสนับสนุนความคิดตัวละครและทำความเข้าใจ

ส่งความคืบหน้า 70%	- ปัญหาเรื่องประเภทที่ยังคลุมเคลือว่าจะเสียดสีไปถึงระดับไหน - เกวลินที่มีความรู้สึกที่พลุ่งพล่านแต่ข้อความที่จะส่งให้คนดูยังฟังไม่ชัด	- พูดคุยกันว่าเราจะทำละครแนวเสียดสีไปถึงขั้นไหน - ต้องใจเย็นๆในตอนที่อารมณ์มาเพราะในฐานะนักแสดงต้องมี Awareness
ก่อนส่งความคืบหน้า 100%	- ยังมีปัญหาในการทำความเข้าใจในความโดดเดี่ยวที่ตัวละครต้องเผชิญ เพราะไม่มีประสบการณ์ร่วม - ตัวละครศาสตราจารย์ยังเล่าให้คนดูเห็นภาพตามไม่ได้ - การยืนและท่าทางของนักแสดงที่หันหลังมากเกินไปจนคนดูไม่เห็นหน้า - ตัวละครไม่มีช่องว่างให้กันในตอนต้นเรื่อง เพราะนักแสดงเคยชินกับการที่ตัวละครไต่ระดับไปถึงจุดที่เข้าใจกันแล้ว	- ทำเวิร์กช็อปเพื่อจินตนาการถึงสถานการณ์ที่ตัวผู้ศึกษาไม่เคยประสบ - ปรับวิธีการเล่าให้มีไดนามิคมากขึ้นและมีการปฏิสัมพันธ์กับคนดู - ต้องมี Awereness อยู่เสมอว่ามีผู้ชมอยู่ตลอดเวลา - ต้องปรับเปลี่ยนวิธีการแสดงให้มีความใหม่อยู่เสมอเพื่อให้ได้คุณภาพที่ดี
ส่งความคืบหน้า 100%	- นักแสดงเปลี่ยนชุดจากเกวลินช่วงท้ายองก์ 1 ไปศาสตราจารย์ต้นองก์ 2 ไม่ทันทำให้ชุดเชื่อมต่อระหว่างฉากช้าลง - นักแสดงปรับอารมณ์ในการเปลี่ยนผ่านแต่ละตัวละครไม่ทันและไม่สามารถเอาความคิดเรื่องอื่นที่นอกเหนือจากการเล่นละครออกไปได้ ขณะที่ทำการแสดง	- ซ้อมเปลี่ยนชุดให้บ่อยขึ้นและทำให้ชินและไวขึ้น - ฝึกปรับอารมณ์และหาจุดโฟกัสเพื่อเรียบเรียงความคิดในหัว ทำสมาธิไม่ให้สนใจสิ่งอื่นนอกจากการแสดง

ตารางที่ 3.42 : ตารางปัญหาและแนวทางแก้ไข (นางสาวขวัญมนัส อุทารจิตต์)

ที่มา : ผู้ศึกษา

นักแสดง นางสาวนานามิ วงษ์ขุลี รับบท ผู้หญิง 2

ขั้นตอนการสร้างสรรค์ผลงาน	ปัญหาที่เกิดขึ้น	แนวทางการแก้ไข
ก่อนส่งความคืบหน้า 30%	- เล่นแบบเก้ๆ กังๆ เพราะความกังวลที่มากเกินไป ไม่ผ่อนคลาย - ความเข้าใจในตัวละครไม่มากพอ	- ทำตัวให้ผ่อนคลายมากขึ้น และสนุกเวลาที่เล่น - ทำการบ้านกับตัวละครให้มากขึ้น
ส่งความคืบหน้า 30%	- นักแสดงไม่ฟังกัน - นักแสดงไม่ทำงานกับ text เพราะโฟกัสคาแรคเตอร์มากเกินไป	- ทำแบบฝึกหัดในกับ รับ-ส่ง เพื่อให้ฟังกันมากขึ้น - ลำดับความสำคัญให้ถูก ให้ความสำคัญกับความหมาย ความจริงของตัวละคร ความรู้สึก แล้วค่อยทำมาสู่การสร้างคาแรคเตอร์
ก่อนส่งความคืบหน้า 50%	- ไม่กล้าเล่นเพราะคิดว่ามันขัดกับความเป็นจริง	- เชื่อใจผู้กำกับและเล่นไปเลยโดยไม่ต้องคิดเยอะ
ส่งความคืบหน้า 50%	- เดินตกไฟเล็กน้อย	- สังเกตและเปิดการรับรู้รอบตัวให้มากขึ้น
ก่อนส่งความคืบหน้า 70%	- เคอะเขินกับการเล่นคนเดียวบนเวทีแล้วต้องสื่อสารกับผู้ชมโดยตรง - หาคาแรคเตอร์คนส่งของไม่เจอ เพราะไม่เข้าใจความเป็นผู้ชาย	- เข้าถึงตัวละครให้มากขึ้น ลดความกังวล และซ้อมคุยกับผู้ชมจริงๆ โดยการให้รุ่นน้องหลายๆ คนมานั่งฟังระหว่างซ้อม - ให้รุ่นน้องผู้ชายหลายๆ คนมาเล่นให้ดู และหยิบจับท่าทางมาใช้ในการสร้างคาแรคเตอร์

ส่งความคืบหน้า 70%	- คาแรคเตอร์ไม่ขาดกัน แยกไม่ได้ - พูดไม่ชัดในบางคำ - ใช้พลังงานในการเล่นมากเกินไป	- เพิ่มทัศนคติของตัวละครให้ชัดเจนขึ้น เลือกเครื่องมือและวิธีการในการเล่นให้แตกต่างกัน - วอร์มเสียงและรูปปากก่อนซ้อม งับคำให้ชัดในทุกๆ คำ - ลดพลังของตัวละครบางตัวลงและเล่นให้สบาย
ก่อนส่งความคืบหน้า 100%	- คาแรคเตอร์ยังไม่เสถียรในบางตัว - ขาดความเข้าขากับคู่แสดง	- ซ้อมให้มากขึ้นแล้วจำความรู้สึกในรอบที่ทำได้ - อยู่กับคู่แสดงของตน และทำแบบฝึกหัดร่วมกัน
ส่งความคืบหน้า 100%	- ยังมีจุดที่ยังขาดอยู่ในตัวละครบางตัว - บทบางช่วงยังมีความยืดอยู่ - ฟังก์ชั่นตัวละครซ้ำกัน	- ปรับแก้ในจุดที่ต้องแก้ไข - ตัดทอนบท - ทำฟังก์ชั่นตัวละครใหม่

ตารางที่ 3.43 : ตารางปัญหาและการแก้ไข (นางสาวนานามิ วงษ์ขุลี)

ที่มา : ผู้ศึกษา

นักแสดง นางสาวณัฐพร ยุกตรมย์ รับบท ผู้หญิง 3

ขั้นตอนการสร้างสรรค์	**ขั้นตอนการสร้างสรรค์**	**ขั้นตอนการสร้างสรรค์**
ก่อนส่งความคืบหน้า 30%	- ยังจับจุดไม่ได้ว่าต้องเล่นยังไง ทำแบบไหนได้บ้าง	- ทำเวิร์กช็อปหลายๆ สถานการณ์ เพื่อให้ได้เจออะไรที่แปลกใหม่มากขึ้น และนำมาใช้ในซีน

ส่งความคืบหน้า 30%	- ยังเล่นไม่รับส่งกันมากพอ - Text ยังไม่สื่อความหมายออกมา - ยังไม่เห็นความต้องการของตัวละคร - เล่นพรีเซนท์ตัวละครมากเกินไป / ตั้งใจให้ตลก จนไม่ตลก - เสียงสูงไปในตัวละครผู้ชาย	- ฝึกทำเวิร์กช็อปโยนบอล และต่อบทกับคู่แสดง - ไปทำความเข้าใจใหม่อีกรอบ - ลองเล่นแบบเรียลก่อน แล้วค่อยไปโฟกัสที่คาแรคเตอร์ - ฝึกเสียงต่ำ และอัดเสียงทุกครั้งที่ฝึก เพื่อให้ชำนาญมากขึ้น และไปดูคลิปแบร์กิล
ก่อนส่งความคืบหน้า 50%	- ไม่มั่นใจว่าสารของเรื่องออกรึยัง - เสียงยังสูงเกินไปไหม - แอดติจูดของท่านชายออกรึยัง เพราะทัศนคติท่านชายและตัวเองต่างกันมาก	- คอยรับข้อเสนอแนะจากผู้กำกับและคนที่นั่งดูตอนซ้อม และนำไปปรับ - ใช้ร่างกายและลักษณะการมองแทน ตัวท่านชายจะมองคนอื่นต่ำกว่าตัวเอง ดังนั้นควรมองต่ำ มือไขว้หลังเพื่อเพิ่มความถือตัว
ส่งความคืบหน้า 50%	- ลักษณะท่าทางและการเดินยังมีความผู้หญิงมากเกินไป - พูดไม่ชัด	- แก้ลักษณะท่าทางด้วยการหา References ผู้ชาย ได้ ชันนี่ สุวรรณเมธานนท์ จากเรื่องน้ำตากามเทพ และ โจ๊ก โซคูล - ฝึกวอร์มเสียงและปากทุกวัน ฝึกพูดและอัดเสียงฟังเสียงตัวเองและนำไปปรับต่อ
ก่อนส่งความคืบหน้า 70%	- กังวลตัวละครใหม่ คือ จิตแพทย์ - กังวลการใช้เสียงของแต่ละตัวละครว่าแตกต่างกันยัง	- ไปทำการบ้านกับ Text และความต้องการให้ดีๆ ดู References - ฝึกบ่อยๆ โดยการอัดเสียงและฟังว่าแตกต่างกันไหม

ส่งความคืบหน้า 70%	- จิตแพทย์ ยังไม่ชัด - ตั้งแต่จิตแพทย์เริ่มง่วง - แต่ละตัวละครยังไม่มีความเสถียร นอกจากท่านชาย	- ทำการบ้านเกี่ยวกับจิตแพทย์และ Text ของจิตแพทย์ตีความให้เข้าใจง่ายมากขึ้น - ทำซีนจิตแพทย์ให้กระชับขึ้น อาจจะตัดบทที่ไม่จำเป็นออกไป เพื่อให้ได้ใจความมากขึ้น - ไปดูความต้องการตัวละคร หา References ที่ชัดขึ้น ส่วนตัวแม่เอาตอน 50% กลับมา
ก่อนส่งความคืบหน้า 100%	- กังวลเรื่องคาแรคเตอร์หลังจบองก์ 1 มาก เพราะเพิ่มจากเดิมอีก 4 ตัวละคร - การเสถียรของทุกตัวละคร	- ให้ครูเข้ามาช่วยเรื่องตัวละครที่มีปัญหา - ทำดราฟความต้องของตัวละครและคีย์เวิร์ดของตัวละครเพื่อย้ำเตือนเราก่อนเข้าซีน
ส่งความคืบหน้า 100%	- พูดเร็วมาก เพราะตื่นเต้น - ตั้งแต่ซีนบาร์เป็นต้นไป คาแรคเตอร์ยังซ้ำกันอยู่	- ต้องควบคุมอาการล่กและตื่นเต้นของตัวเอง แต่งตัวให้เสร็จและเหลือเวลาทำสมาธิก่อนเข้า - หา Reference เพิ่มเติม หาลูกเล่นให้แต่ละซีนแตกต่างกัน และให้ครูมาช่วยเสริม

ตารางที่ 3.44 : ตารางปัญหาและแนวทางแก้ไข (นางสาวณัฐพร ยุกตรมย์)

ที่มา : ผู้ศึกษา

3.3 การสร้างสรรค์ผลงานด้านการออกแบบฉาก

3.3.1 ช่วงก่อนทำการแสดง

3.3.1.1 แนวคิดการออกแบบ

คณะผู้ศึกษาได้นำบทละคร ชะนี ขยี้! แฮมเล็ต มาตีความและวิเคราะห์อย่างละเอียด ซึ่งในบทละครเรื่องนี้พูดถึงเรื่องราวการค้นหาตัวเองของ เจย์ นิสิตจบใหม่ที่ออดิชั่นละครเวทีผ่าน และ

ได้รับบทเป็น แฮมเล็ต ซึ่งเป็นบทที่ยิ่งใหญ่ในโลกของละคร และที่สำคัญคือบทนี้เป็นบทสำหรับผู้ชาย เจย์จึงทุกทางเพื่อที่จะเข้าใจแฮมเล็ต แต่ยิ่งพยายามทำความเข้าใจเท่าไหร่ ก็พบว่านอกจากตัวเธอจะไม่เข้าใจในแฮมเล็ตแล้ว เธอยังไม่เข้าใจตัวเองด้วยซ้ำ ว่าตัวเองคือใคร และต้องการจะเป็นอะไรกันแน่ ซึ่งคณะผู้ศึกษาได้ทำการประชุมวิเคราะห์และดัดแปลงบทละครให้เกิดขึ้นที่ประเทศไทยแต่ยังคงเขาโครงเดิมไว้ ผู้ศึกษาจึงได้หารือและวิเคราะห์สรุปแนวคิดในการออกแบบคอนเซ็ปต์ดีไซน์ เพื่อนำไปต่อยอดในงานออกแบบทั้งหมด จึงได้ข้อสรุปคือ “ความแตกต่างทำให้เกิดการค้นหาและมองเห็น” ซึ่งคำจำกัดความหรือคีย์เวิร์ด มีดังนี้ หลากหลาย ค้นหา มองเห็น

3.3.1.2 วิเคราะห์ลักษณะความเชื่อมโยงของบทและงานออกแบบ

ในการออกแบบฉากละครเรื่อง ชะนี ขยี้! แฮมเล็ต คณะผู้ศึกษาได้ร่วมกันวิเคราะห์และตีความเรื่องอย่างละเอียดเพื่อสร้างภูมิหลังให้กับตัวละคร เพื่อสร้างโรงละครและสถานที่ต่างๆ รวมถึงการออกแบบพื้นที่ให้สมจริงและเป็นไปได้มากที่สุด โดยในการสร้างนั้นต้องใช้ข้อมูลและทฤษฎีต่างๆ มาผสมผสานเพื่ออ้างอิงและนำมาเป็นข้อมูลหลักในการออกแบบ โดยมีจุดประสงค์เพื่อทำให้ละครเวทีเรื่องนี้มีความสมบูรณ์แบบมากที่สุด รูปแบบของฉากละครเรื่อง ชะนี ขยี้! แฮมเล็ต เป็นฉากแบบสัญลักษณ์ เพราะได้นำเอาจุดเด่นของแต่ละสถานที่ มาเป็นตัวแทนของฉากนั้นๆ เพื่อสื่อให้คนดูรู้สึกได้ถึงสถานที่จริง การทำงานจึงต้องอาศัยหลายฝ่ายช่วยทำให้ภาพนั้นเกิดขึ้น ดังนั้นการที่จะสื่อสารให้ผู้ชมเข้าใจถึงสารที่จะสื่อจึงต้องเกิดจากองค์ประกอบโดยรวมทั้งหมด และคำนึงถึงมุมมองสถานที่ในเรื่องที่เกิดขึ้นที่สามารถเชื่อมโยงกันได้ โดยฉากและพื้นที่ทั้งหมดที่ต้องแสดงให้ผู้ชมเห็นบนเวทีมีดังต่อไปนี้ (1) โรงละคร (2) สตาร์บัคส์ (3) โรงแรม (4) โบสถ์ (5) สำนักงานจิตแพทย์ (6) บาร์ (7) อพาร์ทเมนต์ (8) สุสาน สืบเนื่องด้วยทางทีมผู้ศึกษาได้มีการเปลี่ยนบริบทบทละครให้เกิดขึ้นที่ประเทศไทยแต่ยังคงเค้าโครงเดิมของเรื่องไว้ ผู้ศึกษาจึงได้วิเคราะห์ และศึกษาข้อมูลสภาพแวดล้อมที่ตั้ง ภูมิหลังของตัวละครและนำข้อมูลดังกล่าวมาใช้ในการเลือกสถานที่ในประเทศไทย ดังนี้

สถานที่	Women playing hamlet	ชะนี ขยี้! แฮมเล็ต
ที่ตั้ง	- สหรัฐอเมริกา (NYC)	- กรุงเทพมหานคร ประเทศไทย
โรงละคร	- ไม่ระบุชัดเจน	- โรงละคร black box lido hall 3
สตาร์บัคส์	- ใกล้โรงละคร	- สาขา Siam Square One
โรงแรม	- โรงแรมคาร์ไลล์	- โรงแรม เลอบัว โฮเตล

โบสถ์	- St. Genesius of the Sorrowful Virgin	- อาสนวิหารพระมารดานิจจานุเคราะห์ จ.อุดรธานี
สำนักงานจิตแพทย์	- ใกล้สี่แยกบอร์ดเวย์และเซนทรัลพาร์คเวสต์	- แผนกจิตเวช รพ.จุฬาลงกรณ์
บาร์	- ใกล้กับ NYU แคมปัส	- ร้าน Next studio bkk
อะพาร์ตเมนต์	- ไม่ระบุชัดเจน	- แกรนด์ พาร์ค วิว อโศก
สุสาน	- ใกล้กับ the Port Authority Bus Terminal	- สุสานโปรเตสแตนต์กรุงเทพ

ตารางที่ 3.45 : ตารางเปรียบเทียบสถานที่ระหว่างบริบทเดิมกับ Women playing hamlet
ที่มา : ผู้ศึกษา

3.3.1.3 วิเคราะห์โครงสร้างของฉากที่จะมาใช้ในการออกแบบ

คณะผู้ศึกษาต้องการที่จะนำเสนอให้ผู้ชมเห็นถึง การเปลี่ยนสถานที่ในโรงละครไปพร้อมกับสภาวะจิตใจของตัวละคร ดังนั้น ฉากของละครเรื่องนี้ จะต้องสามารถเปลี่ยนสถานที่ได้ตามเนื้อเรื่องของละครเพื่อให้ผู้ชมได้เห็นภาพและเข้าใจเนื้อหาละครได้มากขึ้น ผู้ศึกษาจึงเริ่มศึกษาลักษณะโครงสร้างของโรงละครในรูปแบบต่างๆ และนำทฤษฎีต่างๆ เช่น การคำนึงถึงการใช้งานที่หลากหลาย มาใช้ในการออกแบบและการเชื่อมโยงไปถึงตัวละครและเนื้อเรื่อง จึงเป็นที่มาของลักษณะโรงละครแบบ black box ที่สามารถมีการจัดวาง ปรับเปลี่ยนที่นั่งได้ตามความเหมาะสม จึงเป็นที่มาของลักษณะการวางและจัดสรรที่นั่งเป็นกรอบแบบโค้งครึ่งวงกลม ไม่แข็งกระด้าง เพื่อสื่อถึงตัวละครในเรื่องนี้ที่เล่นโดยผู้หญิงและสื่อนัยยะของการซ้อนภาพหัวกระโหลกไว้อีกด้วย การที่จะสื่อสารให้ผู้ชมเข้าใจจึงต้องเกิดจากองค์ประกอบโดยรวมทั้งหมด เนื่องจากเหตุการณ์ในเรื่องเกิดขึ้นในหลายสถานที่ภายในของโรงละคร ผู้ออกแบบจึงต้องเลือกสิ่งที่ต้องการให้เห็นในแต่ละฉากขึ้นมาก่อนโดยคำนึงถึงมุมมองผู้ศึกษาจึงต้องทำการ ดึงองค์ประกอบเด่นของฉากแต่สถานที่ออกมา เช่น บาร์ มีโต๊ะบาร์ 1 ตัว เก้าอี้ 1 ตัว เป็นต้น

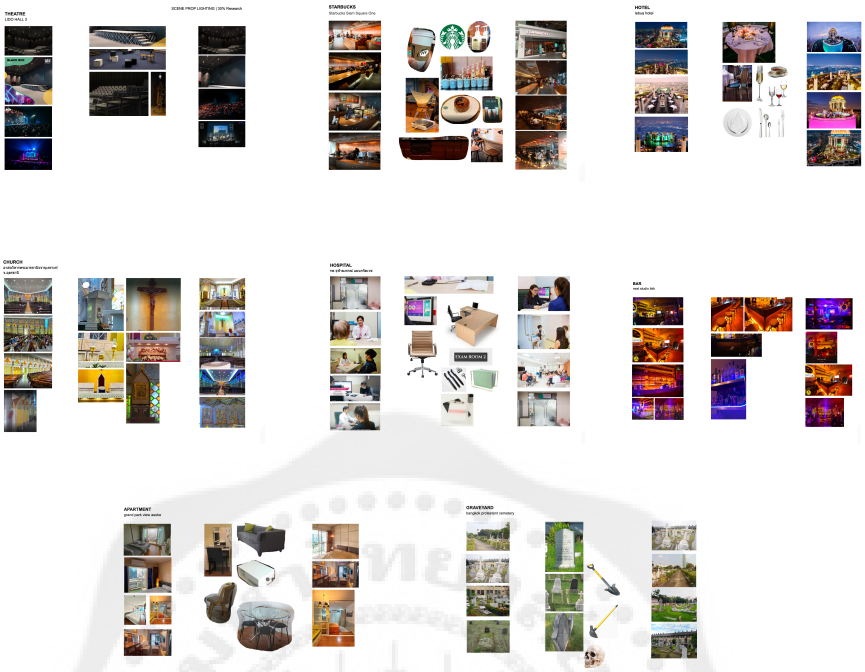

ภาพที่ 3.12 : สถานที่ (โรงละคร สตาร์บัคส์ เลอบัว โฮเตล โบสถ์ สำนักงานจิตแพทย์ บาร์ ห้องพักและสุสาน)

ที่มา : ผู้ศึกษา

3.3.2 ช่วงทำการแสดง

3.3.2.1 การส่งความคืบหน้า 30%

อยู่ในช่วงของการวิเคราะห์บทและค้นคว้าหาข้อมูลเพื่อนำมาเป็นแนวทางในการออกแบบ โดยผู้ศึกษาได้ทำการค้นคว้าสถานที่ และทำการดึงจุดเด่นของแต่ละสถานที่ที่ถูกปรับเปลี่ยนบริบทและค้นคว้าในเรื่องของสภาพแวดล้อมต่างๆ ที่ส่งผลต่อตัวละคร และสถานที่นั้นๆ

3.3.2.2 การส่งความคืบหน้า 50%

เมื่อผู้ศึกษาได้แนวทางการออกแบบจากข้างต้นเพื่อมาออกแบบฉาก ขั้นตอนต่อไปที่ผู้ศึกษาได้ค้นคว้าต่อคือ การนำมาต่อยอดกับคอนเซ็ปต์ “ความแตกต่างทำให้เกิดการค้นหาและมองเห็น” รวมถึงวิเคราะห์และตีความเพิ่มเติมในการเลือกหยิบจุดเด่นของสถานที่นั้นๆ รวมถึงการกำหนดทิศทางของการเพิ่มสัญญะให้กับพื้นเพและของตัวละคร ตามการจัดวางรูปแบบของตัวฉากและพื้นที่

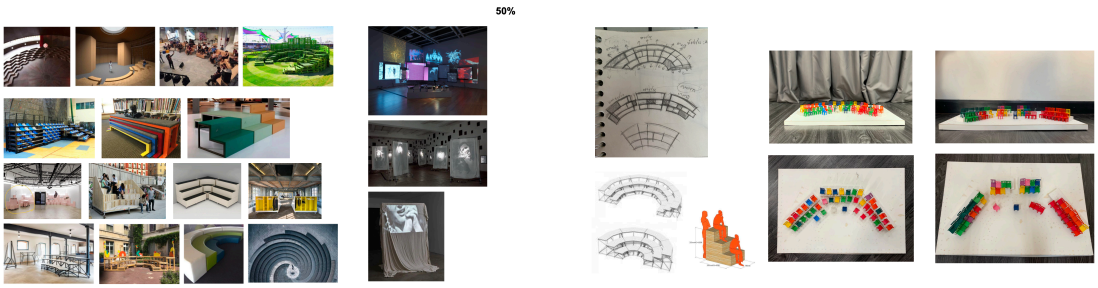

ภาพที่ 3.13 แนวคิดการออกแบบ

ที่มา : ผู้ศึกษา

3.3.2.3 การส่งความคืบหน้า 70%

เมื่อได้แบบร่างของฉากแล้ว ผู้ศึกษาได้สร้างหุ่นจำลองฉาก (white model) ขนาด 1:50 เพื่อเป็นการจำลองให้เห็นถึงขนาดของฉากบนเวที และทางเข้าออกของนักแสดงเพื่อให้ง่ายต่อการทำงานของผู้กำกับและยังง่ายต่อการทำงานร่วมกับฝ่ายอุปกรณ์ประกอบฉาก และฝ่ายออกแบบแสง ในการวางตำแหน่งต่างๆ บนเวทีและฉากโดยเริ่มจากการออกแบบฉากโดยใช้เลโก้ในการจัดวาง เพราะตัวเลโก้มีรูปร่างคล้ายกับโครงสร้างต่างๆ ที่ผู้ศึกษาต้องการที่จะใช้และง่ายต่อการแก้ไข

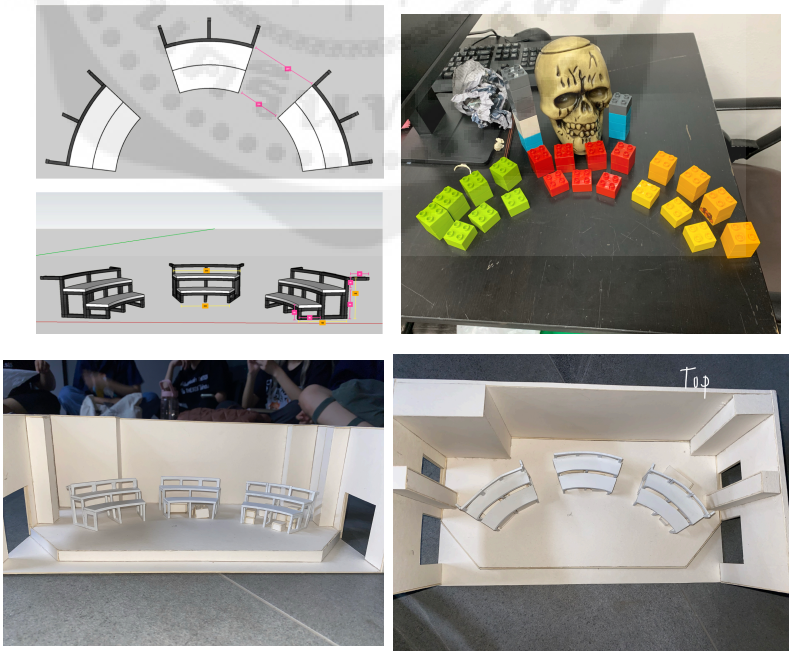

ภาพที่ 3.14 : แปลนสามมิติ หุ่นจำลองฉาก การจัดวางองค์ประกอบของฉากจากเลโก้

ที่มา : ผู้ศึกษา

3.3.2.4 การส่งความคืบหน้า 100%

หลังจากที่ได้ทำการออกแบบฉากได้ตามที่ต้องการแล้ว ผู้ศึกษาได้สร้างหุ่นจำลอง ในขนาด 1:25 รวมถึงการวางแบบแปลน เพื่อให้เป็นแนวทางที่ชัดเจนในการผลิตฉากบนเวทีจริง ทำให้เห็นการเลือกใช้วัสดุ หรือแมททีเรียล รวมถึงองค์ประกอบในการจัดวางสถานที่ต่างๆ ที่เกิดขึ้น เห็นถึงทางเข้าออกของนักแสดงและตำแหน่งการเคลื่อนที่หรือวางอุปกรณ์ประกอบฉากต่างๆ สีหรือวัสดุที่ผู้ศึกษาเลือกใช้ จะเป็นสีที่ตรงกับแมททีเรียลจริง หรือเป็นสีโทนที่ไม่มีสี คือ ขาวดำเทา เพื่อให้เห็นถึงความเป็นจริงของโรงละครมากที่สุด ผู้ศึกษาได้ทำการจำลองฉากโดยหยิบใช้สิ่งของที่มีอยู่ก่อนแทนที่ตัวฉากจริง เพื่อให้นักแสดงได้ลองทำงานกับพื้นที่และตัวฉากบนเวที

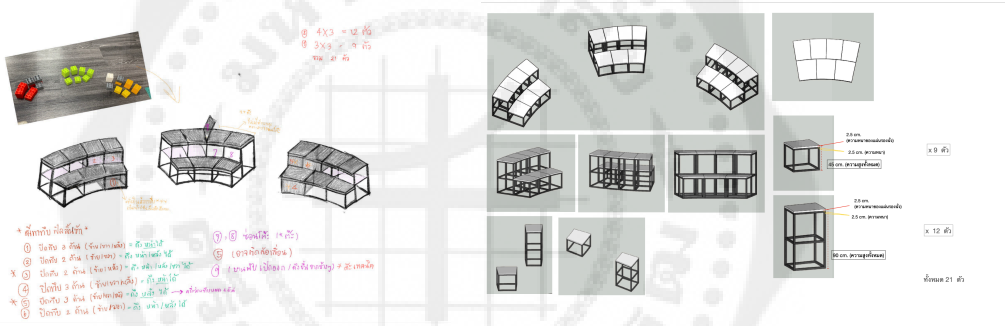

ภาพที่ 3.15 : Sketch และ โมเดลสามดี ในการจำลองฉาก

ที่มา : ผู้ศึกษา

ACT	SETTING	CAST	SCENE	PROP	POWERPIONT	TRANSITION PIC
1	โรงละคร	- เจย์	เสียงเพลงเบาลง เจย์อยู่บนเวที	X	- รูปของ คุณเศรษฐ์สิริ (ผู้ชนะรางวัล นสดนำชาย) - รูปของ คุณเศรษฐ์สิริ (ในบท เหี้ย จากละครเวที) - รูปของหลานสาวเอมี่ (ความชอบ : ตกปลา) - ภาพของเอมี่ (ไหนบอกว่า แฮมเลตสนุกกว่า ไลอ้อนคิงไง) - ภาพของเอมี่ (โอเค งั้นบอกหน่อย) - รูปของคุณเศรษฐ์สิริ (การให้เกียรติคนอื่น) - รูปของคุณเศรษฐ์สิริ (ได้เล่นเป็นแฮมเลตทรอ)	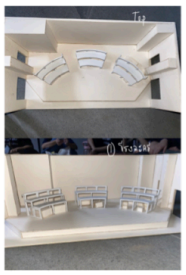
	ห้องศาสตราจารย์ (ในความคิด)	- ศาสตราจารย์ - เจย์	ศาสตราจารย์ด้านมนุษย์ศาสตร์ ปรากฏตัวขึ้น	- โพเดียม (B) - กระดานเชคชื่อ - ปากกา - กระดาษ	- รูปภาพของ ซาร่า เบิร์นฮาร์ด - รูปภาพของ จูดิธ แอนเดอร์สัน - รูปภาพของ จู๊ด ลอว์	
			ศาสตราจารย์เดินออก	X	เฟด	

ACT	SETTING	CAST	SCENE	PROP	POWERPIONT	TRANSITION PIC
			เจย์ (กับผู้ชม)	X	- รูปภาพของ เช็คสเปียร์ส (การบรรยายฉาก)	
	สตาร์บัคส์	- เจย์ - บิวตี้	บิวตี้ พนักงานสตาร์บัคส์เดินถือแก้วเข้ามา	แก้วสตาร์บัคส์ (B)	- รูปภาพของ บิวตี้ (พนักงานดีเด่นประจำเดือน) - รูปของ วิลเลี่ยม เช็คสเปียร์ส (PA : Performing Arts)	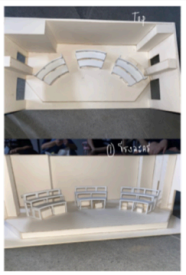
			เจย์ สุดท้ายเขาก็ให้เกียรติที่จะมารับประทานอาหารด้วยกัน	X	X	
	เลอบัว โฮเต็ล	- เจย์ - ท่านชาย	ท่านชายเปรมศักดิ์ เดินเข้ามาในมาดนักวิชาการผู้กเนคไท	- แก้ว 1 ใบ - โต๊ะ (A) - เก้าอี้ 1 ตัว (A)	- รูปของ ท่านชายเปรมศักดิ์ (ผู้ประพันธ์หนังสือการศึกษา)	
			ท่านชายเดินออกไป (แต่คนมีประสบการณ์มากพอที่จะเล่นเป็นแฮมเล็ต)	X	X	

ACT	SETTING	CAST	SCENE	PROP	POWERPIONT	TRANSITION PIC
	(โรงละคร)	เจย์	เจย์ (กับผู้ชม) ฉันไปเจอสิ่งนี้ในเฟสบุ๊ค	X	- รูปของ เกวลิน (แอคติ้งโค้ชที่ได้รับการเสนอชื่อ) - รูปโลโก้วิกิพิเดีย (เกวลิน ในบทแฮมเล็ต)	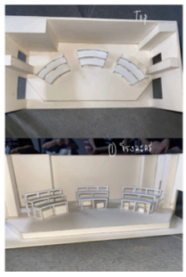
	โรงละคร	- เจย์ - เกวลิน	เจย์ อยู่ตรง Center stage	X	เฟดลง	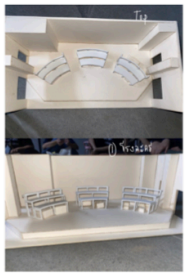
			เกวลิน (ข้างเวที)	- หมากฝรั่ง - ทิชชู - ที่ห่อขยะ - ลำโพงหิ้ว - สมุด - ปากกา - เรซูเม่	X	

ACT	SETTING	CAST	SCENE	PROP	POWERPIONT	TRANSITION PIC
			เจย์ (กับผู้ชม) แม่เป็นคนบอกหนูเอง ในงานศพของพ่อ	X	X	
	อาสนวิหาร	- เจย์ - บาทหลวง - แม่	เสียงออแกนในโบสถ์ดังขึ้น (สเตนกลาสส่องลงที่พื้น)	- โรงศพพ่อ - ขนมหม้อแกง (B)	- รูปของพ่อเจย์ (ด้วยรักและอาลัย)	
			นั้นไงแม่หนูมาแล้ว (แม่เดินเข้ามา)	- โรงศพพ่อ		
	ห้องแก้บาป	- เจย์ - แม่	บาทหลวงเดินออกไป (เจย์กับแม่เดินเข้าไปในห้องแก้บาป)	- เสื้อผ้าในตู้ (A,B)		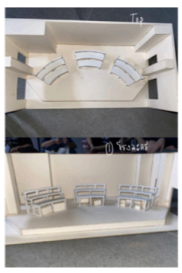

ACT	SETTING	CAST	SCENE	PROP	POWERPIONT	TRANSITION PIC
	อาสนวิหาร	- เจย์ - แม่ - บาทหลวง	เจย์กับแม่ เดินออกจากห้องแก้บาป	- กล้วย (B)		
			ลูกเด็กไปที่จะเล่นเป็นแฮมเล็ต (บาทหลวงเดินออก)	X	เฟด	
	โรงละคร	- เจย์ - เกวลิน	เกวลินเดินเข้ามา เจย์อยู่ที่ center stage	- หนังสือ hamlet - ถุงใบนึง (ในถุงมีกระดุม ผ้า หัวเข็มขัด ชิ้นส่วนของกระเป๋า)	X	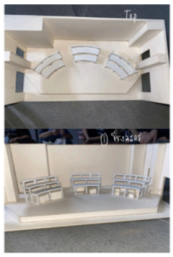
			เกวลินเดินออกฉาก	X	X	

ACT	SETTING	CAST	SCENE	PROP	POWERPIONT	TRANSITION PIC
	ออฟฟิศ โรงพยาบาล	- เจย์ - จิตแพทย์	เจย์ถือหนังสือ hamlet และเดินเข้าไปในสำนักงาน	- หนังสือ hamlet - บอร์ด - ปากกา - กระดาษ - ใบสั่งยา (B) - เอกสารกรอกแบบฟอร์ม (B)	- รูปของ ดร.ณัตรพล (ผู้เชี่ยวชาญทางด้านสุขภาพจิต)	
			เจย์หยิบใบสั่งยา	- ใบสั่งยา (B)	X	
	โรงละคร	- เจย์ - เกวลิน - บุรุษไปรษณีย์ - ท่านชาย	เจย์เดินออก เกวลินเดินเข้า (บทสามสิบสามบรรทัด)	X	เฟด	
			เสียงกระดิ่งจักรยานดังขึ้น บุรุษไปรษณีย์ปั่นจักรยานเข้ามา	- จักรายาน (A) - ซองไปรษณีย์ - ปากกา	X	
			ท่านชายขัดจังหวะโดยการเข้ามาแย่งแสงเจย์	X	- รูปของ ท่านชายเปรมศักดิ์ (ผู้ประพันธ์หนังสือการศึกษา)	

ACT	SETTING	CAST	SCENE	PROP	POWERPIONT	TRANSITION PIC
			เจย์ (จะพักครึ่งหรือไม่พักครึ่งนั่นแหละคือคำถาม)	X	X	
			(BLACKOUT)	X	- รูปของเชคสเปียร์ยิ้มแฉ่ง (ช่วงพักครึ่ง)	
2	ห้องศาสตราจารย์	- ศาสตราจารย์ - เอมี่ - เจย์	ไฟสว่างที่ศาสตราจารย์	- ปากกา - หนังสือ - เคสโทรศัพท์	- รูปภาพของ วิลเลี่ยม (มาตกรสังหารหมู่) - รูปภาพของชายศตวรรษที่ 19 (ยูจีน ซีฟเฟลิน) - รูปภาพของ นกสตาร์ลิ่ง (ชื่อทางวิทยาศาสตร์) - รูปภาพของ นกสตาร์ลิ่งกำลังขี้ (เชื้อโรคที่อยู่ในมูลนกสตาร์ลิ่ง) - รูปภาพของ เครื่องบิน (ล็อกฮีท แอล-188 อิเล็คตร้า) - รูปของหลานสาวเซียน คอมพิวเตอร์ อายุ 14 ปี (เอมี่ ไอยวริญ) - รูปของคุณ เศรษฐ์สิริ (ไปเอาเบอร์ฉันมาจากไหน) - รูปของคุณ เศรษฐ์สิริ (นี่ซีเรียสนะ)	

ACT	SETTING	CAST	SCENE	PROP	POWERPIONT	TRANSITION PIC
	โรงละคร	- เจย์ - เกวลิน - บิวตี้	(เอมี่วิ่งออกไป) (เจย์เข้ามาพร้อมอ่านบทละคร)	บทละคร	- รูปภาพของ บิวตี้ (พนักงานดีเด่นประจำเดือน)	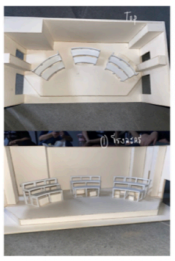
			เกวลิน บิวตี้ ออกไป	X	X	
	บาร์	- เจย์ - บาร์เทนเดอร์ - บาร์ฟลาย - ผีพ่อ	เจย์ (ฉันไม่รู้จะเอายังไงต่อไป ก็เลยไปหาเหล้ากิน)	- เซทแก้วเหล้า - แก้วของบาร์เทนเดอร์ - บาร์ - ผ้าปูโต๊ะสีครีม	- รูปของบาร์ (เซ็คส-เบียร์ บาร์ : เปิดทุกวัน)	
			(บาร์ฟลาย หญิงขี้เมาฟันหลอเข้ามา)	- ปากกา - กระดาษ - หนังสือใดๆ - ผ้าเช็ดปาก	X	
			เจย์ (กับคนในบาร์และผู้ชม) เวอร์ชั่นที่เล่าในมุมความคิดแบบผช	X	X	

ตารางที่ 3.46 : Breakdown ของฉากในเรื่อง ชะนี ขยี้! แฮมเล็ต

ที่มา : ผู้ศึกษา

3.3.2.5 ปัญหาและแนวทางการแก้ไข

ผู้ออกแบบฉาก

ขั้นตอนการสร้างสรรค์ผลงาน	ปัญหาที่เกิดขึ้น	แนวทางการแก้ไข
ก่อนส่งความคืบหน้า 30%	- ยังหาแนวทางในการออกแบบฉากและภาพรวมทั้งหมดไม่เจอ	- ปรึกษาครูที่ปรึกษา และทีมผู้ศึกษาโดยคำนึงถึงบริบทตัวละครแล้วเลือกให้เหมาะสม
ส่งความคืบหน้า 30%	- ยังหาแนวทางในการออกแบบฉากและภาพรวมทั้งหมดไม่เจอ	- ปรึกษาครูที่ปรึกษา และทีมผู้ศึกษาโดยคำนึงถึงบริบทตัวละครแล้วเลือกให้เหมาะสม
ก่อนส่งความคืบหน้า 50%	- ภาพรวมในบางจุดของยังไม่เชื่อมโยงเข้ากับฝ่ายต่างๆ	- พูดคุยเพื่อหาแนวทางกับฝ่ายต่างๆ ให้มากขึ้น
ส่งความคืบหน้า 50%	- ในด้านของการออกแบบและจัดวางพื้นที่ที่ยังไม่เหมาะสมและยังไม่ตรงตามคอนเซ็ปต์ที่วางไว้ - ภาพรวมในงานดีไซน์ยังไม่น่าสนใจในแง่ของการเพิ่มสัญญะเข้าไปในงานออกแบบฉาก	- วิเคราะห์บท ปรึกษาพูดคุยกับฝ่ายต่างๆ ให้ละเอียดมากขึ้น และนำไปปรึกษากับครูที่ปรึกษาเพื่อแก้ไขปัญหาให้ตรงจุด เพื่อจะได้ไม่หลุดจากคอนเซ็ปต์ที่ตั้งไว้ตั้งแต่แรก
ก่อนส่งความคืบหน้า 70%	- ระยะเวลาในการได้ทดลองหรือลองวางและออกแบบพื้นที่มีระเวลาที่สั้น รวมถึงมีการปรับแก้ตัวชิ้นส่วนของฉากอยู่บ่อยครั้ง	- ลงมือทำและทดลองเลือกหยิบอุปกรณ์ที่มีอยู่หรือที่ผ่านการใช้งานมาต่อยอดเพื่อทำให้เกิดภาพรวมที่มองเห็นได้มากที่สุด

ส่งความคืบหน้า 70%	- การออกแบบและจัดวางพื้นที่ยังไม่น่าสนใจเท่าที่ควร และการออกแบบตัวฉากยังไม่ได้คำนึงถึงการใช้งานที่สะดวกแก่นักแสดง	- นำเสนอเทคนิคและรูปแบบการเคลื่อนย้ายหรือจัดวางพื้นที่ด้วยการทำภาพสามมิติเพื่อให้แต่ละฝ่ายได้มองภาพไปในทางเดียวกัน
ก่อนส่งความคืบหน้า 100%	- ตัวฉากที่ออกแบบยังไม่ตอบสนองรวมถึงหาแนวทางด้านฟังก์ชั่นไม่ได้เท่าที่ควรต่อการแสดงแต่ละซีนหรือบางสถานที่	- เข้าดูซ้อมมากขึ้นและได้ทำการปรึกษากับทีมงานฝ่ายต่างๆ เพื่อหาหนทางต่อยอดและมีการพูดคุยปรึกษากับผู้กำกับและครูที่ปรึกษา เพื่อให้เห็นภาพรวมและแนวทางที่จะพัฒนาต่อเพื่อให้เหมาะสมกับการใช้งาน
ส่งความคืบหน้า 100%	- ยังไม่มีตัวฉากแบบสมบูรณ์แบบไม่นักแสดงได้ซ้อมกับของจริง เพราะอยู่ในขั้นตอนติดต่อเพื่อส่งต่อให้กับซัพพลาย	- ได้มีการนำอุปกรณ์ที่มีอยู่ที่ใกล้เคียงมาปรับใช้เพื่อให้นักแสดงได้ซ้อมและทำความคุ้นชินกับพื้นที่

ตารางที่ 3.47 : ตารางปัญหาและแนวทางการแก้ไข
ที่มา : ผู้ศึกษา

3.3.3 ช่วงสรุปการออกแบบ

3.3.3.1 ช่วงก่อนการผลิตและการแสดง

(1) ในช่วงก่อนการผลิตและการแสดงผู้ศึกษาได้พูดคุยและปรึกษารายละเอียดต่างๆ พร้อมทั้งส่งข้อมูลต่างๆ ทั้งภาพเขียนฉาก (Sketch) ภาพพิมเขียว ให้กับซัพพลายเออร์ (Supplier) ให้จัดทำและหาอุปกรณ์การทำงานทั้งหมดเพื่อเตรียมพร้อมในการผลิต

(2) ตรวจสอบความถูกต้องของฉากแต่ละชิ้น เพื่อไม่ให้เกิดความผิดพลาดและแก้ไข้ได้ทันเวลาก่อนนำมาใช้จริง

3.3.3.2 ช่วงขั้นตอนการผลิตและการแสดง

(1) เริ่มทำการขนย้ายฉากเข้าโรงละคร โดยผู้ออกแบบฉากต้องตรวจตราระมัดระวัง ดูพื้นที่และตำแหน่งการจัดวางอย่างละเอียดเพื่อไม่ให้เกิดการเปลี่ยนแปลง ผิดพลาดจากแบบที่วางไว้ อาจมีการปรับบางอย่างเพื่อความเหมาะสม

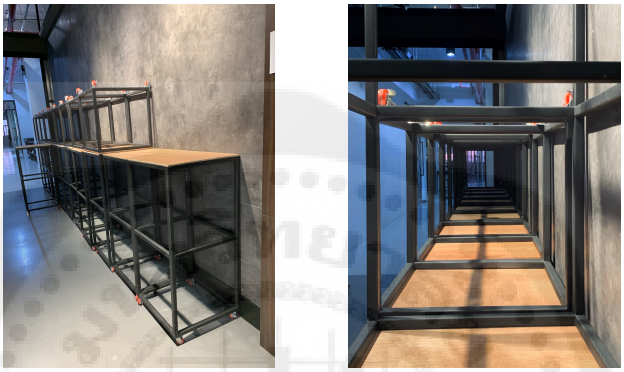

ภาพที่ 3.16 : ฉากรอการขนย้าย

ที่มา : ผู้ศึกษา

(2) ขั้นตอนการเพ้นท์ (Paint) ขั้นตอนนี้จะทำการลงสีรวมถึงเก็บรายละเอียดของตัวฉาก เริ่มจากการทาสีตามแบบภาพนำเสนอแนวความคิดแบบลงสี (Color Sketch) โดยผู้ศึกษาได้ลงสีพื้นฉากให้เป็นสีเทาเข้มเพื่อเพิ่มมิติให้กับพื้นเวทีไม่ให้แบนจนเกินไป

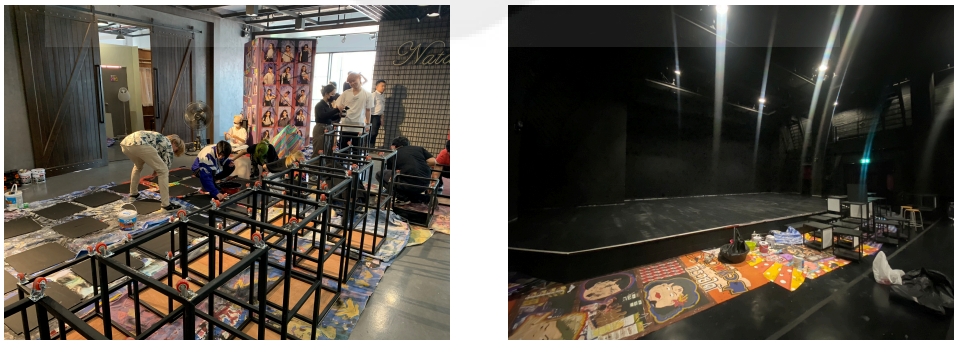

ภาพที่ 3.17 : การลงสีฉาก และสีพื้นเวที

ที่มา : ผู้ศึกษา

(3) ขั้นตอนการตกแต่งฉาก (Decoration) ในส่วนนี้จะเป็นประโยชน์ที่จะทำให้ฉากสวยงามขึ้น ตกแต่งฉากโดยที่ไม่ทำให้รูปแบบฉากนั้นดูเปลี่ยนไปจากแนวคิดคอนเซ็ปต์โดยผู้ศึกษาได้ทำการหยิบแผ่นวัสดุ ฟิวเจอร์บอร์ด มาช่วยในเรื่องของการเสริมฟังก์ชั่นในแง่การใช้งานร่วมได้กับโครงสร้างของฉาก

ภาพที่ 3.18 : การใช้วัสดุเสริมตกแต่งฉาก
ที่มา : ผู้ศึกษา

(4) ขั้นตอนการเก็บรายละเอียดทั้งหมดของฉากก่อนแสดง โดยผู้ศึกษาต้องตรวจสอบภาพรวมทั้งหมด เช่นรายละเอียดของสีฉาก ขอบงาน จุดที่ผู้ชมสามารถมองเห็น รวมถึงสิ่งที่เป็นอันตรายต่อนักแสดงและ ทีมงาน เช่น พื้นโป่งน้ำ ตะปูที่ยื่นออกมาก ความแข็งแรงของฉาก ความสะอาด และแก้ไขให้สมบูรณ์ ตามแบบที่ได้ออกแบบไว้ให้มากที่สุด

3.3.3.3 ช่วงการแสดง

(1) ผู้ศึกษาจะต้องตรวจสอบความเรียบร้อยของฉากทุกครั้ง ทั้งก่อนและหลังการแสดง สังเกตและจดรายละเอียดในระหว่างการแสดง เพื่อหาข้อผิดพลาดและแก้ไขไม่ให้เกิดข้อผิดพลาดในรอบการแสดงครั้งถัดไป ตรวจสอบการชำรุดของฉากเสมอเพื่อความปลอดภัยของนักแสดงและผู้เกี่ยวข้องทุกคน

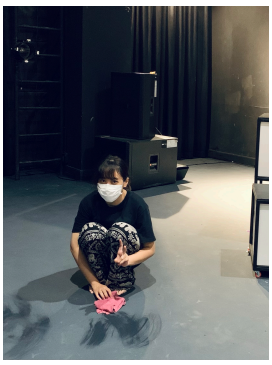

ภาพที่ 3.19 : การตรวจเช็คความเรียบร้อย

ที่มา : ผู้ศึกษา

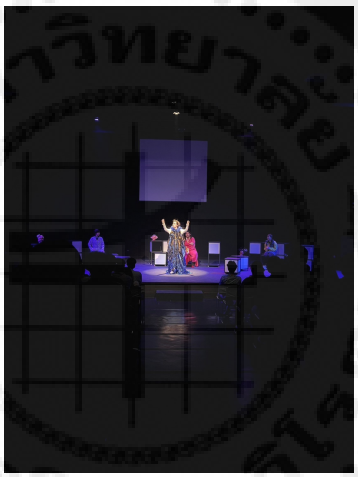

ภาพที่ 3.20 : ภาพวันแสดงจริง

ที่มา : beverstudio

3.3.4 ช่วงสิ้นสุดการแสดง (Post-Production)

หลังจากการแสดงรอยสุดท้ายเสร็จสิ้นลง ผู้ศึกษารวมถึงผู้ช่วยทำการขนย้ายฉากจัดเก็บอุปกรณ์ฉาก เก็บไว้ในห้องฉาก เพื่อเป็นประโยชน์ใช้สอยต่อในอนาคตได้ ทำความสะอาดโรงละคร ตรวจตราความเรียบร้อย เพื่อเตรียมพร้อมสำหรับโพรดักชัน ถัดไปให้ได้เข้ามาใช้โรงละครได้อย่างสะดวกรวดเร็วและปลอดภัย

3.4 การสร้างสรรค์ผลงานด้านการออกแบบอุปกรณ์ประกอบฉาก

3.4.1 ขั้นตอนการทำงานก่อนการแสดง

3.4.1.1 การศึกษาบทละครดั้งเดิม

ละครเวทีเรื่อง ชะนี ขยี้! แฮมเล็ต ได้ถูกดัดแปลงบริบทมาจากบทละครเรื่อง Women Playing Hamlet ประพันธ์โดย วิลเลียม มิสซูรีดาวน์ส (William Missouri Downs) บทละครเรื่องนี้เล่าถึงชีวิตของผู้หญิงคนหนึ่งที่ต้องมารับบทเป็น ‘แฮมเล็ต’ ซึ่งเป็นบทของผู้ชายและเป็นบทบาทที่ยิ่งใหญ่ในโลกของละคร ในเบื้องต้นผู้ศึกษาได้ศึกษาข้อมูลเพิ่มเติมเพื่อให้เกิด ความรู้ความเข้าใจและได้ทำการวิเคราะห์ตีความอย่างละเอียดถี่ถ้วนแล้วว่า บทละครเรื่อง Women Playing Hamlet ในหลายๆ เวอร์ชั่น รวมถึงการหาข้อมูลของนักแสดงผู้หญิงที่เคยเล่นเป็นแฮมเล็ตและได้ศึกษาประเด็นเรื่องความเท่าเทียมทางเพศและข้อมูลของวงการละครเวทีในประเทศไทย จนกระทั่งทำให้ผู้ศึกษาได้เกิดไอเดียสร้างสรรค์ผลงานนำไปสู่แนวคิดการออกแบบอุปกรณ์ประกอบฉากที่ว่าที่เต็มไปด้วย “สีสันจินตนาการที่สร้างตัวตนใหม่” ที่ไม่รู้จบบนผลงานละครเวที ชะนี ขยี้! แฮมเล็ต

3.4.1.2 การกำหนดทิศทางการนำเสนอ

การกำหนดทิศทางการนำเสนอด้านการออกแบบอุปกรณ์ประกอบฉากและรวมไปถึงขั้นตอนการออกแบบอุปกรณ์ฉากละครเวทีเรื่อง ชะนี ขยี้! แฮมเล็ต เพื่อให้ได้การออกแบบอุปกรณ์ฉากที่สำเร็จตามวัตถุประสงค์ที่ตั้งไว้โดยใช้องค์ประกอบของ ข้อมูลเบื้องต้นของตัวละครมาใช้เป็นสิ่งอ้างอิงในขั้นตอนของการออกแบบ โดยได้มีการปรึกษาร่วมกับธีมออกแบบในหลายๆ ฝ่ายในแง่ของธีมของงาน และจุดเริ่มต้นของงาน เริ่มจากการนำ Based on จากบทประพันธ์เดิมของ ชะนี ขยี้! แฮมเล็ต หรือ Women Playing Hamlet นั้น มาปรับใช้ให้เข้าการออกแบบในเวอร์ชั่นตัวเองให้ได้มากที่สุด จึงได้นำมาวิเคราะห์เพิ่มเติม ในส่วนของด้านการออกแบบอุปกรณ์ฉากนั้นได้มีการวิเคราะห์และมองหาสิ่งที่ทำให้อุปกรณ์ประกอบฉากเกิดความแตกต่างและมองเห็นถึงความเปลี่ยนแปลงของตัวละครอย่างชัดเจน

3.4.1.3 การวิเคราะห์บทละครและการค้นคว้าข้อมูลอ้างอิงเพื่อใช้ในการออกแบบฉาก

สถานที่ตั้งเดิมที เนื่องจากละครเวที เรื่อง ชะนี ขยี้! แฮมเล็ต นั้น ได้มีการดัดแปลงบริบทจากบทละครดั้งเดิม จึงมีการเปลี่ยนแปลงสถานที่ตั้งจากเดิม “สหรัฐอเมริกา” เป็น “ประเทศไทย” ในยุคปัจจุบัน ซึ่งสถานที่ก็จะแบ่งชัดเจนว่าต้องมีการไปที่ใดบ้าง ซึ่งได้แก่ โรงละคร สตาร์บัค เลอบัว โฮเทล โบสถ์ สำนักงานจิตแพทย์ บาร์ ห้องพัก และสุสาน จากการอ่านบทละครและการกำหนดวิธีการนำเสนอผู้ศึกษาได้มีการวิเคราะห์บทละครโดยแบ่งอุปกรณ์ประกอบที่เป็น Symbolic ที่แสดงถึงความเป็นสถานที่นั้นๆ ให้ชัดเจนว่าต้องมีอะไรบ้าง เพราะในบทละครมีการเปลี่ยนสถานที่อย่างรวดเร็วและกระชับมากๆ จึงต้องอาศัยความสะดวกในการเคลื่อนย้ายและความ

เป็นเอกลักษณ์ของอุปกรณ์ประกอบที่บ่งบอกถึงสถานที่นั้นๆ อย่างชัดเจน ในแต่ละสถานที่นั้นก็เป็นสถานที่เกิดขึ้นจากอดีตของตัวละครเอกหรือ เจย์ ที่อยู่ในความคิดต่างๆ ในความทรงจำ ทั้งนี้ จะเป็นสิ่งที่เกิดขึ้นเหมือนจินตนาการและความฝัน อาจจะไม่ต้องอาศัยความเป็นจริง ทางผู้ศึกษาได้ตีความและวิเคราะห์ขึ้นมาแล้วว่าอุปกรณ์ประกอบฉากในแต่ชิ้นนั้นจะต้องออกแบบมาเพื่อยกระดับจากสิ่งของที่ดูเป็นของทั่วไปให้ดูมีสีสันและดูเหนือความเป็นจริงขึ้นมา เราจึงทำการวิเคราะห์และมองหาความแตกต่างของอุปกรณ์ประกอบฉาก ทั้งนี้ ทางทีมออกแบบฝ่ายต่างๆ ต้องมาวิเคราะห์ร่วมกันว่าจะนำพา ชะนี ขยี้! แฮมเล็ต นี้ มาทำในเวอร์ชั่นของตัวเองให้ออกมาแตกต่างจากเวอร์ชั่นเดิมๆ ให้แปลกใหม่และไม่ซ้ำใคร ซึ่งในการทำงานครั้งนี้และได้ทำการวิเคราะห์ออกมาได้แล้วว่าพวกเราจะมาในธีม “การค้นหาและมองเห็นทำให้เกิดความแตกต่าง” หลังจากที่เราตัวตั้งต้นธีมในการทำงานแล้ว ทางผู้ศึกษามองหาต่อว่าอุปกรณ์หรือสิ่งของบางอย่างที่เกิดขึ้นบน ชะนี ขยี้! แฮมเล็ตจะสามารถหยิบยกนำสิ่งเหล่านั้นมาเป็นเครื่องมือในการออกแบบอุปกรณ์ประกอบฉาก

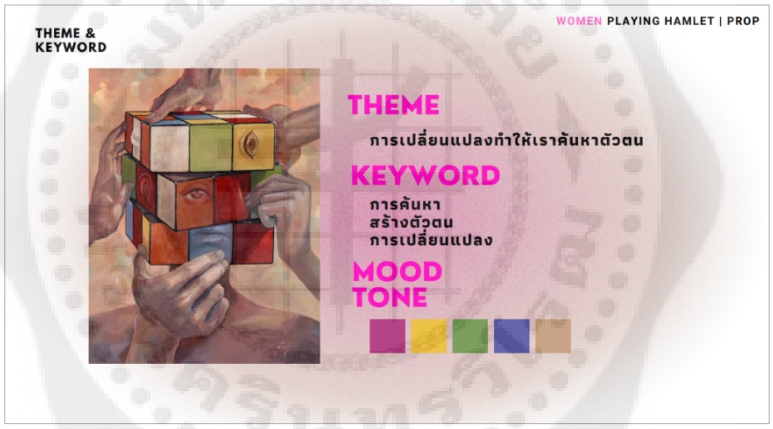

ภาพที่ 3.21 : การศึกษาบทละครดั้งเดิม (ศุภิสรา สุทธิสังข์)

ที่มา : ผู้ศึกษา

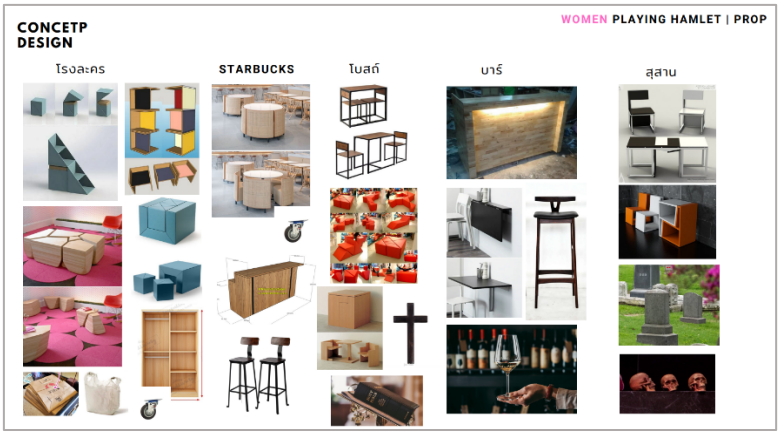

ภาพที่ 3.22 : การศึกษาบทละครดั้งเดิม

ที่มา : ผู้ศึกษา

3.4.1.4 การส่งความคืบหน้า 30%

เริ่มต้นจากการค้นคว้าและศึกษาทิศทางจากสถานที่ที่ปรับเปลี่ยนตามบริบทในประเทศไทยว่าจะต้องเป็นลักษณะแบบใดและจะต้องมีอะไรบ้างที่เป็นอุปกรณ์ประกอบฉากที่บ่งบอกว่านี่คือสิ่งของที่อยู่ในสถานที่นั้นๆ ที่จะช่วยเพิ่มและเสริมความชัดเจนในการเข้าใจเนื้อเรื่องและบทละคร รวมทั้งการใช้งานได้จริง ก็จะมีสถานที่ในองก์ 1 ได้แก่ สตาร์บัค ห้องศาสตราจารย์ (ที่อยู่ในความคิดของเจย์) โบสถ์ เลอบัว และห้องสำนักงานจิตแพทย์ ซึ่งในแต่ละสถานที่ก็จะมีอุปกรณ์ประกอบฉากที่แตกต่างกันออกไป ผู้ศึกษาจึงได้วิเคราะห์และแยกประเภทของอุปกรณ์ประกอบฉากว่าจะเลือกสิ่งใดมาใช้บ้างให้เกิดประโยชน์ต่อการใช้งานและเข้าถึงสถานที่ต่างๆ โดยอุปกรณ์ที่เรานำมาใช้จะประกอบหรือแทนค่าเป็นอะไรไปได้บ้าง เช่น นำเก้าอี้หลายๆ ตัวที่มีทั้งขนาดเล็ก กลาง ใหญ่มาประกอบกันและรวมกับโต๊ะที่เคลื่อนที่ได้นำมาปรับเปลี่ยนให้เกิดรูปทรงให้เห็นถึงสถานที่นั้นๆ เปลี่ยนเป็นอีกสถานที่นึงได้โดยใช้อุปกรณ์ที่ไม่ซับซ้อน มีฟังก์ชั่นให้เห็นภาพ เข้าใจและเข้าถึงง่าย เป็นต้น

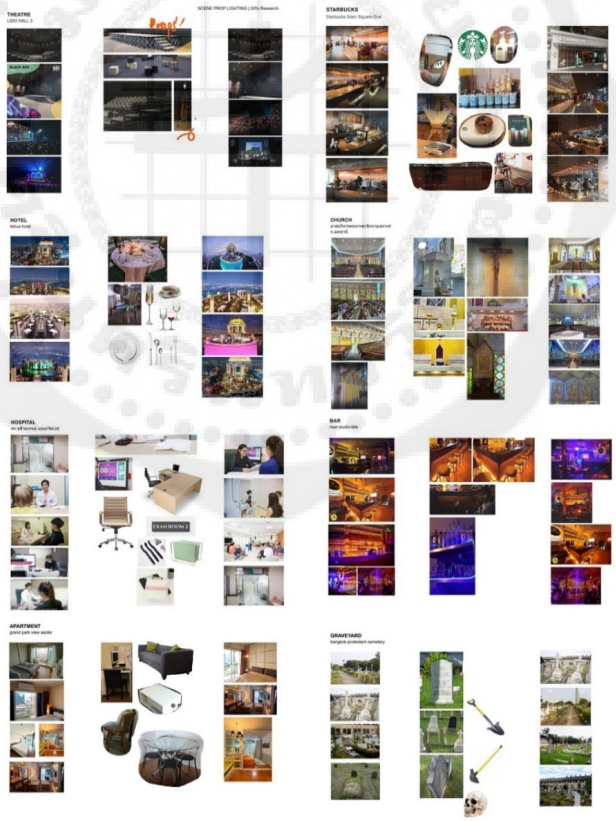

ภาพที่ 3.23 : สถานที่ (โรงละคร สตาร์บัค เลอบัว โฮเทล โบสถ์ สำนักงานจิตแพทย์ บาร์ ห้องพัก และสุสาน)

ที่มา : ผู้ศึกษา

3.4.1.5 การส่งความคืบหน้า 50%

หลังจากที่เราได้แนวคิดในการออกแบบอุปกรณ์ประกอบฉากแล้ว จึงทำให้เราต้องนำสิ่งที่เกิดขึ้นในเรื่องมาตีความเพิ่มเติม จึงได้จัดจำแนกปัจจัยของการออกแบบอุปกรณ์ประกอบฉากเพื่อกำหนดขอบเขตของการออกแบบอุปกรณ์ประกอบฉากให้เป็นไปตามลักษณะของตัว ละครและบทละคร โดยผู้ศึกษาได้ปรึกษากับฝ่ายทีมฉากว่าจะแบ่งทิศทางของฉากเป็น 3 ก้อน ซึ่งจะพอดีกับนักแสดงที่มีอยู่ 3 คน ที่มีหลากหลายบทบาทเข้ามาเพื่อให้เห็นภาพของการเปลี่ยนแปลงของตัวละครนั้นๆ อย่างชัดเจน โดยจัดฟังก์ชั่นพร้อมทั้งดีไซน์และแยกอุปกรณ์ประกอบฉากว่าในแต่ละสถานที่จะต้องมีอะไรบ้างอย่างชัดเจน ตามบริบทของเรื่องที่ปรับเปลี่ยน เป็นต้น

ภาพที่ 3.24 : รูปอุปกรณ์ประกอบฉากที่จำแนกประเภทของแต่ละสถานที่

ที่มา : ผู้ศึกษา

ภาพที่ 3.25 : แนวคิดการออกแบบ

ที่มา : ผู้ศึกษา

ภาพที่ 3.26 : เทศกาลปล่อยผี

ที่มา : จิร อังศุธรรมทัต

3.4.1.6 การส่งความคืบหน้า 70%

หลังจากที่เราได้ทำการคิดวิเคราะห์บทและค้นหาแนวทางในการทำงานในช่วง 30% กับ 50% เรียบร้อยแล้วนั้นในส่วนต่อมาเราต้องทำการลองออกแบบสร้างสรรค์ผลงานเพื่อหารูปแบบของอุปกรณ์ประกอบฉากและเทคนิคที่จะใช้ในการประกอบการแสดงในครั้งนี้ให้ตอบสนองความต้องการและสะดวกต่อการใช้งานของนักแสดงมากให้ได้มากที่สุด และในลำดับต่อมาการออกแบบและร่างแบบโดยตีความและวิเคราะห์จากบทละครด้วยการ Sketch Design เพื่อให้เห็นถึงฟังก์ชั่นและเทคนิคของอุปกรณ์ประกอบฉากนั้นๆ ด้วยการนำข้อมูลที่ค้นคว้าเบื้องต้นมาใช้ในการคิดและออกแบบขึ้นมาเพื่อให้เห็นภาพรวมร่วมกับฉากที่จะเกิดขึ้นครั้งแรกบนโรงละครเวที โดยที่คำนึงถึงการใช้งานตามหลักด้วยรูปแบบที่ออกแบบดีไซน์มา

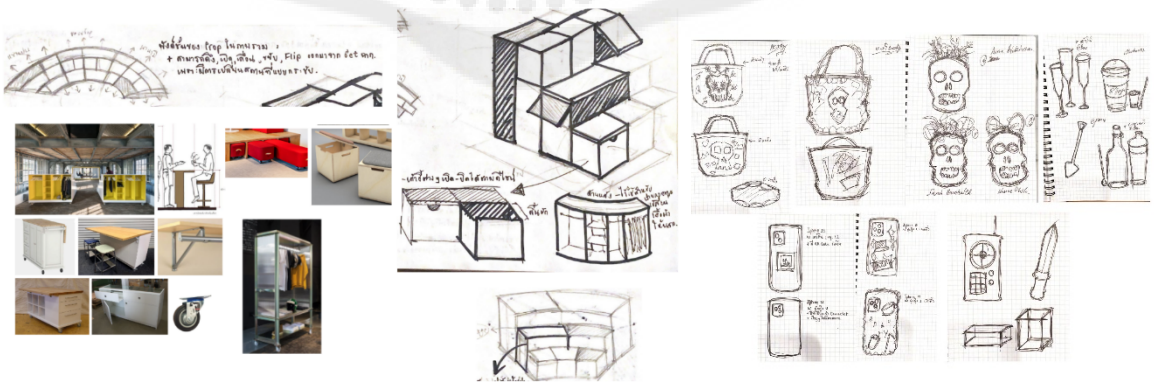

ภาพที่ 3.27 : แนวคิดและภาพร่างการออกแบบ

ที่มา : ผู้ศึกษา

3.4.1.7 การส่งความคืบหน้า 100%

หลังจากที่ได้ลองสร้างสรรค์และออกแบบสร้างสรรค์ผลงานเพื่อหารูปแบบของอุปกรณ์ประกอบฉากและเทคนิคที่ใช้ในการประกอบการแสดงบนละครเวทีในรอบ 70% ด้วยการต่อยอดเทคนิคในการใช้งานและดีไซน์ให้ดูมีมิติมากขึ้นและมองเห็นภาพรวมในทิศทางเดียวกัน และในรอบนี้ได้ทำการสรุปประมวลผลหรือการทำ Breakdown ขึ้นมา ตั้งแต่ต้นจนจบเพื่อให้รู้ว่าในแต่ละฉากที่นักแสดงออกมานั้นจะต้องมีอุปกรณ์ประกอบฉากอะไรบ้าง รวมถึงการทำควบคู่กับเทคนิคฝ่ายต่างๆ ให้ไหลลื่นและกระชับ และหลังจากที่รวบรวมข้อมูลทั้งหมดเสร็จเรียบร้อยแล้วเป็นการทำงานควบคู่ไปพร้อมกับการออกแบบในรอบ 100% นี้ โดยต้องคำนึงการใช้งานและสามารถหาวัสดุอุปกรณ์มาให้นักแสดงใช้ได้ระหว่างการซ้อมการแสดงได้ เพราะการส่งงานในรอบ 70% เน้นการคำนึงถึงการใช้งานเป็นหลัก เทคนิคการใช้งาน ซึ่งในรอบของ 100% ครั้งนี้ ต้องทำการออกแบบอุปกรณ์ประกอบฉากให้สมบูรณ์แล้วนำเอาเทคนิคต่างๆ และการใช้งานมารวมกับอุปกรณ์ที่เราออกแบบไว้ โดยเราทำการร่างภาพพร้อมและการใช้สีในการทำงานในครั้งนี้ เป็นการเลือกการใช้สีที่มีสีสันสดใสและหลากหลาย โดยเน้นสีที่เป็นสีประจำตัวคาแรคเตอร์ตัวละครของนักแสดง ได้แก่ เจย์ - สีขาว ครีม ผู้หญิง 1 – สีชมพู ผู้หญิง 2 - สีเขียว เหลือง ผู้หญิง 3 - สีฟ้า น้ำเงิน เพื่อให้เกิดความโดดเด่น ของสี เราจึงได้ทำเน้นสีสันที่สดและฉูดฉาดใส่ลงไปในเทคนิคงานด้วยการเพ้นท์และการตกแต่งด้วยวัสดุอุปกรณ์ที่หลากหลายแบบด้วยกัน จึงทำให้ชิ้นงานทุกชิ้นแตกต่างกันด้วยสีและวัสดุ ในอุปกรณ์ชิ้นนั้นๆ จึงได้เลือกนำแนวคิดและวิธีการทำนี้มาใช้ในการทำงานครั้งนี้อีกด้วย

ACT	SETTING	CAST	SCENE	PROP	A	B	TRANSITION
1	โรงละคร	- เจย์	เจย์ปรากฏบนเวทีด้วยอาการตื่นตระหนก และประหม่าเล็กน้อย	x	-	-	(เสียงเพลงของเซ็คสเปียร์ค่อยๆ เบาลง ไฟสว่างขึ้นเห็นเจย์ปรากฏบนเวทีด้วยอาการตื่นตระหนก และประหม่าเล็กน้อย)
	ห้องศาสตราจารย์ (ในความคิด)	- ศาสตราจารย์ - เจย์	ศาสตราจารย์ด้านมนุษย์ศาสตร์ปรากฏตัวขึ้น	**- รีโมท 1 (หยิบจาก BOX บน)**	-	-	ศาสตราจารย์ลากโพซิเนียมออกมาจากฝั่งวิง B บ็อกของนานามิ มาตรงข้างหน้า หยิบของจากในกล่องบล็อกของตัวเองออกมาจากชั้นโพซิเนียม
			ศาสตราจารย์เดินออก	x			
			เจย์ (กับผู้ชม)	x			
	สตาร์บัคส์	- เจย์ - บิวตี้	บิวตี้ พนักงานสตาร์บัคส์ผุดขึ้นมาจากหลังฉาก	**- แก้วสตาร์บัค 3 ใบ** **- แก้วสตาร์บัคเจย์** 1 ใบ	-	-	- บิวตี้หยิบแก้วจากบ็อกริมฝั่ง B - เจย์หยิบแก้วจากบ็อกตัวแรกโซนฝั่ง B
	เลอบัว	- เจย์ - ท่านชายเปรมศักดิ์	เจย์ไปพบท่านชายที่เลอบัว	**- แก้วไวน์ 1** **- ช้อนเล็ก 1**	-	-	- วีต้าหยิบแก้วกับช้อนขึ้นมาจากบ็อก ริมขวาสุดฝั่ง A
	โรงละคร	- เจย์ - เกวลิน	เจย์มาซ้อมละครที่โรงละคร	**- หนังสือแฮมเล็ต** (A) **- เรซูเม่ของเจย์** (A) **- มือถือเกวลิน** (B) **- ลำโพงเกวลิน** (B) **- แก้วเกวลิน** (B) **- บทละคร** (B)	* *	 * * * *	- หนังสือกับเรซูเม่เจย์จะหยิบออกมาจากกระเป๋าตัวเอง - เกวลินหยิบมือถือ ลำโพง แก้วน้ำ บทละคร จากกระเป๋าตัวเอง จากทางประตูหอนาด
	โบสถ์	- บาทหลวง - เจย์	เจย์เข้าโบสถ์	**- ถ้วยขนมหม้อแกง + ช้อน 1 ชุด (หยิบจาก BOX ฝั่งวิง B)** **- กล้วยหอม**	 *	*	- บาทหลวงลาก BOX (บน) ออกมาอยู่แนวเฉียงฝั่งวิง B หยิบขนมหม้อแกงออกมาจาก BOX - บาทหลวงถือกล้วยออกมาจากวิง A

	โรงละคร	- เจย์ - เกวลิน	เจย์ซ้อมละครอยู่ เกวลินเดินเข้ามา	**- ถุงใส่อุปกรณ์ทำกระเป๋า Hamlet (BOX บน ฝั่งวิง A)**	*		- เกวลินหยิบจาก BOX บน ฝั่งวิง A
	สำนักงาน (จิตแพทย์).	- เจย์ - จิตแพทย์	เจย์เดินเข้ามาที่สำนักงานของจิตแพทย์	**- ลำโพง** **- บอร์ด + ปากกา** **- ใบสั่งยา**	*		- จิตแพทย์ถือลำโพงออกมาจากวิง A - จิตแพทย์หยิบบอร์ดออกมาจาก BOX ล่าง ฝั่งวิง A ตัวขวามือ (คนดู) ออกมา - หยิบใบสั่งยาจาก BOX บน ตัวริมซ้ายมือ (คนดู) ฝั่งวิง A
	โรงละคร	- เจย์ - เกวลิน - บุรุษไปรษณีย์	เจย์ & เกวลิน กำลังซ้อมละคร และบุรุษไปรษณีย์ขี่จักรยานเข้ามา	**- จักรยาน** **- กระเป๋าสะพานบุรุษ (คอสตูม)** *** ข้างในกระเป๋ามี ดังนี้** **- ซองจดหมาย** **- สมุด + ปากกา** **- หวี** **- Tips (ติดตัวเจย์)**	* *		- บุรุษฯ ขี่จักรยานเข้ามาจากวิง A และออกไปวิง B
ACT	SETTING	CAST	SCENE	PROP	A	B	TRANSITION
2	ศาสตราจารย์	- ศาสตราจารย์ - เอมี่	- ศาสตราจารย์พูดบรรยายเหตุการณ์ถึงนกสตาร์ลิ่ง - เอมี่มาแนะนำตัวและเล่าเหตุการณ์	**- รีโมท** **- มือถือ**	-	*	- ศาสตราจารย์ยืนกดรีโมท - เอมี่เดินออกมาหลังจาก ศตจ. เดินออกไป และพิมพ์ข้อความในมือถือ
	โรงละคร	- เจย์ - เกวลิน - บิวตี้	เจย์ & เกวลิน พูดคุยกันอยู่และบิวตี้เดินข้ามาเป็น Understudy	**- สมุดพกเกวลิน** **- กระเป๋าบิวตี้ ภายในมี : มือถือ ,กระเป๋า Hamlet**	- -	* *	- เกวลินหยิบสมุดตารางมาเช็ค - บิวตี้เดินเข้ามาพร้อมมือถือและกระเป๋า Hamlet
	บาร์	- เจย์ - บาร์เทนเดอร์	เจย์เข้าร้านเหล้า	**- เซทแก้วบาร์ (Box บน ฝั่งวิง A และตัวกลาง)**	-		- บาร์เทนเดอร์ลาก BOX บนตัวกลางกับตัวริมขวามือสุดฝั่งวิง B มาไว้ฝั่งวิง B

		- บาร์ฟลาย		**- ช้อน 2 (Box บน ตัวกลาง)** **- ผ้าคลุม (Box ล่าง ตัวกลาง)** **- ขวดเหล้า** **- กระดาษ** **- ปากกา (ติดตัวนสด.)**		* * *	- เจย์หยิบผ้าจาก BOX ล่าง ตัวกลางขึ้นมาเล่นละครสมมติ - บาร์ฟลายถือขวดเหล้าเข้ามา - บาร์ฟลายหยิบกระดาษให้เจย์เซ็นลายเซ็นให้
	TIKTOK	- เจย์ - พิธีกร	เจย์สั่งซื้อของใน Tiktok	**- กระเป๋า Hamlet** **- กระดิ่ง** **- หูแมว** **- กล่องยาหลายๆอัน** **- มีดปลอม**	*	-	- เจย์นั่งหน้าเวที หยิบมือถือสั่งของในแอพออนไลน์ - พิธีกรขายของ
	โรงละคร	- เจย์ - เกวลิน - โรซี่ & กีรดา	เจย์ & เกวลิน พูดคุยในโรงละคร	**- กระเป๋า Hamlet** **- รถเข็น + ใบเซ็นเอกสาร** **- ตุ๊กตาน้องหมา**	* *		- เจย์กับเกวลินพูดคุยกันเกี่ยวกับกระเป๋า Hamlet - โรซี่ กีรดา ออกมาหลังจากเจย์กับเกวลินพูดคุยกันเสร็จจากวิง A
	Apartment	- เจย์ - เกวลิน	เจย์มาหาที่ห้องพักเกวลิน	**- กระเป๋าเดินทาง**		*	- เจย์เดินเข้ามาหาเกวลินที่ห้องพัก
	สุสาน	- เจย์ - คนขุดสุสาน	เจย์ผ่านเข้ามาที่สุสานเพื่อกลับอุดรธานี	**- กระเป๋าเดินทาง** **- พลั่ว** **- หัวกะโหลก*** (Box ล่าง ตัวขวาสุด (คนดู)**		* *	- เจย์เดินเข้ามาที่สุสานแบบบังเอิญ - คนขุดสุสานหยิบหัวกะโหลกขึ้นมาจาก BOX ตัวล่าง ตัวขวาสุด (คนดู)
	เอมี่บรรยาย	- เอมี่	เอมี่เล่าเรื่องเจย์ในอดีตที่ส่งผลถึงชีวิตปัจจุบันของเจย์	**- มือถือ (ห้อยติดตัว)**		*	- เอมี่เดินเข้ามาจากวิง B
	โรงละคร	- เจย์ - เกวลิน	เจย์ เกวลิน คุยกัน	**- มือถือ (ติดตัว)**	-	-	-

ตารางที่ 3.48 Breakdown ของอุปกรณ์ประกอบฉากในเรื่อง ชะนี ขยี้! แฮม เล็ต

ที่มา : ผู้ศึกษา

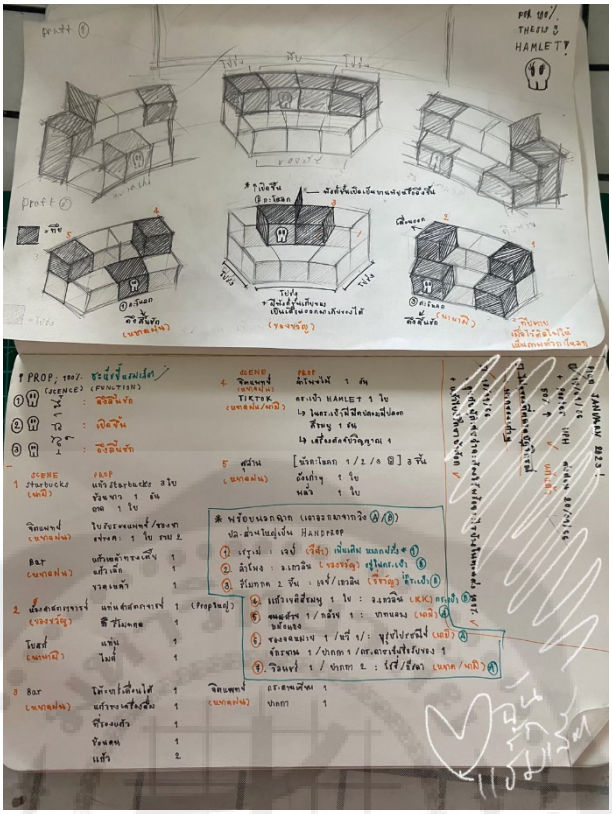

ภาพที่ 3.28 : การเขียนจัดวางตำแหน่งอุปกรณ์ต่างๆ แยกให้ชัดเจนกับฉาก

ที่มา : ผู้ศึกษา

ภาพที่ 3.29 : หัวกะโหลก

ที่มา : ผู้ศึกษา

ผู้ศึกษาได้ทำการร่างภาพออกแบบหัวกะโหลก 3 ชิ้น ให้มีคาแรคเตอร์ที่แตกต่างกัน ซึ่งอธิบายได้ดังนี้

(1) หัวกะโหลก 1 เป็นตัวแทนของ Sarah Bernhardt ซึ่งเป็นสตรีจากเมืองฝรั่งเศส ที่ได้รับบทบาทแฮมเล็ตในปี 1899 จนได้ฉายาว่า “ราชินีแห่งท่วงท่าและความพริ้วไหว” จึงได้นำตัวแทนของความพริ้วไหวอิสระและสวยงามด้วยการตกแต่งรูปร่างผีเสื้อบนหัวกะโหลกและดอกไม้สีสันที่มีความอ่อนโยนอ่อนหวานไปด้วยกัน

(2) หัวกะโหลก 2 เป็นตัวแทนของ Nance O’Neal สตรีได้รับบทเป็นแฮมเล็ต ในปี 1924 เพราะนักแสดงคนนี้ได้เล่นบทแฮมเล็ตเพื่อแสดงถึงความเป็นผู้หญิง ที่ต้องโดดเดี่ยวและค่านิยมต่างๆ ของสังคมที่ได้ถูกกักขังไว้ตามระเบียบ ทางผู้ศึกษาได้ทำการออกแบบด้วยการใช้โบว์สีชมพูที่แสดงสัญลักษณ์ความเป็นผู้หญิงที่ดูอ่อนหวานแต่ไม่อ่อนแอ และตกแต่งให้เหมือนทรงผมที่ไม่ได้ถูกระเบียบตามที่สังคมส่วนใหญ่ในยุคนั้นจะทำให้ออกมาโดดเด่นและแตกต่าง

(3) หัวกะโหลก 3 เป็นตัวแทนของ Anna Elizabet Dickinson สตรีที่ได้รับบทเป็นแฮมเล็ตในปี 1882 เป็นผู้หญิงที่แสดงจุดยืนของตัวเองชัดเจนอย่างสุดโต่งและรวมถึงการปกป้องความเท่าเทียมทางเชื้อชาติ การปฏิรูปสังคม สิทธิสตรี และการเติบโตจากความยากจน ผู้ศึกษาจึงได้ทำการออกแบบและดีไซน์หัวกะโหลกชิ้นนี้ให้มีความอู้ฟู่และโดดเด่นออกมาจากชิ้นอื่นเพื่อแสดงให้เห็นการมีจุดยืนและจุดนำของความคิด การแสดงออกถึงความอิสระสวยงามไปด้วยกัน

ภาพที่ 3.30 : กระเป๋าเดินทางของเจย์

ที่มา : ผู้ศึกษา

ทางผู้ศึกษาได้ให้ตัวนักแสดงได้เข้ามามีส่วนร่วมในการตกแต่งอุปกรณ์ประกอบฉากอีกด้วย เพื่อที่จะทำให้ชิ้นงานชิ้นนี้เกิดความเป็นตัวของตัวเองให้เหมือนกับของสิ่งนี้เป็นเหมือนกระเป๋าเดินทางในเวอร์ชั่นของตัวขึ้นมาอย่างสมบูรณ์

ภาพที่ 3.31 : ภาพดีไซน์การออกแบบอุปกรณ์ประกอบฉาก (1)

ที่มา : ผู้ศึกษา

ภาพที่ 3.32 : ภาพดีไซน์การออกแบบอุปกรณ์ประกอบฉาก (2)

ที่มา : ผู้ศึกษา

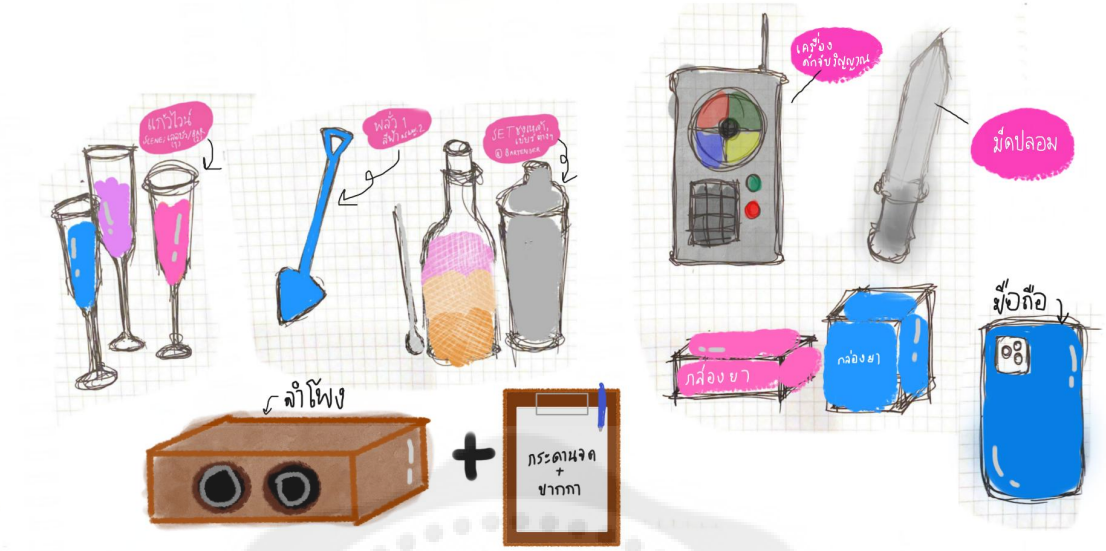

ภาพที่ 3.33 : ภาพดีไซน์การออกแบบอุปกรณ์ประกอบฉาก (3)

ที่มา : ผู้ศึกษา

ภาพที่ 3.34 : ภาพการผลิตอุปกรณ์ประกอบฉาก

ที่มา : ผู้ศึกษา

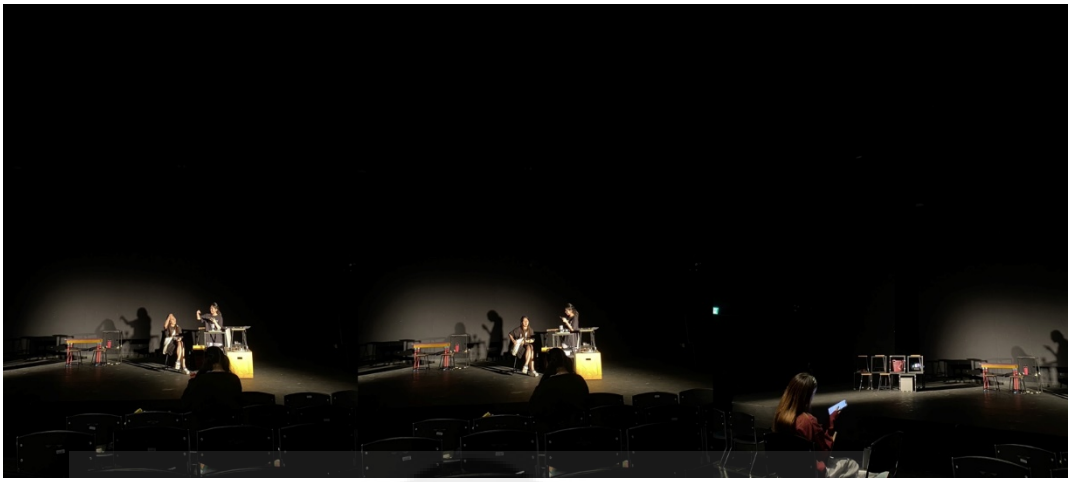

ภาพที่ 3.35 : การส่งความคืบหน้า 100%

ที่มา : ผู้ศึกษา

3.4.2 ปัญหาและแนวทางการแก้ไข

ผู้ออกแบบอุปกรณ์ฉาก

ขั้นตอนการสร้างสรรค์ผลงาน	ปัญหาที่เกิดขึ้น	แนวทางการแก้ไข
ก่อนส่งความคืบหน้า 30 %	- ยังไม่สามารถหาแนวทางในการสร้างสรรค์ผลงานได้อย่างชัดเจนมาก	- ศึกษาและค้นหาแนวทางการต่อยอดผลงานด้วยการสำรวจวิเคราะห์ชิ้นงานต่างๆ ว่าจะสามารถไปในทิศทางแบบไหนได้บ้าง
ส่งความคืบหน้า 30 %	- ยังไม่สามารถหาอุปกรณ์ที่จะเกิดขึ้นบนสถานที่ต่างๆ อย่างชัดเจนได้	- ทำการแบ่งหัวข้อสถานที่ต่างๆ และเลือกว่าในแต่ละสถานที่จะต้องใช้อะไรบ้างในการต่อยอดสู่การทำงานในช่วงรอบ 50% ในครั้งถัดไป

ก่อนส่งความคืบหน้า 50%	- ยังไม่สามารถหาวัดสุอุปกรณ์ได้ครบถ้วน - อาจจะมีบางแนวทางทำแล้วไม่ปะติดปะต่อเชื่อมโยงกับฝ่ายฉาก	- เลือกหาวัสดุอุปกรณ์ที่จำเป็นและพร้อมใช้ในการแสดงด้วยการสร้างสรรค์ขึ้นมาใหม่เอง
ส่งความคืบหน้า 50%	- มีในด้านฟังก์ชั่นของอุปกรณ์ประกอบฉากที่ยังสามาถทำให้เห็นภาพได้มากกว่านี้ และยังต้องการความชัดเจนในชิ้นงานต่างๆ - บางชิ้นงานที่ได้ทำการร่างไปถูกลดทอนให้เหลือเท่าที่จำเป็นในการใช้แสดงเพื่อความสะดวกต่อการใช้งาน	- วิเคราะห์บท ปรึกษาและพูดคุยแนวคิดกับฝ่ายฉาก และผู้กำกับให้ละเอียดถี่ถ้วนมากขึ้น และนำไปปรึกษาครูเพื่อแก้ไขปัญหาให้ตรงจุด ซึ่งเป็นไปในทิศทางที่ดีขึ้นอย่างชัดเจน
ก่อนส่งความคืบหน้า 70%	- เวลาในการทำงานลองออกแบบอุปกรณ์งานต่างๆ มีระยะเวลาที่สั้นและมีการปรับเปลี่ยนชิ้นงาน อยู่บ่อยครั้ง ทำให้ออกแบบงานได้ไม่สมบูรณ์เต็มที่มากนัก	- ได้ลองลงมือทำโดยเลือกนำเอารูปแบบที่มีและวัสดุอุปกรณ์ที่เคยใช้ผ่านมา มาต่อยอดจากรอบที่แล้วให้เกิดประโยชน์
ส่งความคืบหน้า 70%	- ยังต้องคำนึงถึงการใช้งานความสะดวกถึงนักแสดงมากขึ้น	- นำเสนอเทคนิคและรูปแบบการใช้งานด้วยการร่างภาพการออกแบบชิ้นงานเพื่อให้เห็นการใช้งานอย่างชัดเจน

ก่อนส่งความคืบหน้า 100%	- บางชิ้นงานยังหารูปแบบและเทคนิคการใช้งานที่สมบูรณ์จากการออกแบบไม่ได้เท่าไหร่มาก	- เข้าดูซ้อมบ่อยมากขึ้นและได้ปรึกษากับในทีมงานฝ่ายต่างๆ หาแนวทางในการทำงานต่อยอดอย่างชัดเจน และ พูดคุยปรึกษากับผู้กำกับโดยตรงเพื่อให้เห็นงานในทิศทางเดียวกันทั้งในหน้าที่ของตัวอุปกรณ์และเทคนิคการใช้งานที่เหมาะสมกับเรื่องและนักแสดง
ส่งความคืบหน้า 100%	- ทำอุปกรณ์เพื่อให้เห็นความชัดเจนและเทคนิคมากขึ้น เช่น กระเป๋าแฮมเล็ต สามารถทำออกยังไงให้ดูมีความทำมือเองความให้ดูมีราคามากขึ้น รวมถึงหัวกะโหลกที่สามารถทำแยกคาแรคเตอร์ให้ชัดเจนไปเลย	- ได้ทำการปรึกษา ดูแนวคิดในทิศทางที่เป็นไปได้ในทางเดียวกันเพื่อต่อยอดกับชิ้นงานต่างๆ ให้ดูมิติ มีสีสัน และความชัดเจนที่ทำให้ส่งผลต่อตัวละครได้อย่างหลากหลาย และ ได้ทำกาปรับเปลี่ยน ออกแบบชิ้นงานที่ต่อยอดมาเพื่อให้เชื่อมโยงกับฝ่ายอื่นๆ ได้อย่างชัดเจนและเข้าใจ

ตารางที่ 3.49 ตารางปัญหาและแนวทางการแก้ไข (ผู้ออกแบบอุปกรณ์ประกอบฉาก)
ที่มา : ผู้ศึกษา

3.4.3 ผลงานการออกแบบเพื่อการแสดง (Production)

3.4.3.1 ช่วงก่อนการแสดงจริง

ในช่วงหนึ่งสัปดาห์ก่อนการแสดงจริงนั้นเป็นช่วงที่เริ่มเข้าพื้นที่โรงละครหอนาฏลักษณ์จริง เพื่อเตรียมติดตั้งฉาก ซึ่งในส่วนของอุปกรณ์ประกอบฉาก ผู้ศึกษาได้ทำการจัดเตรียมของต่างๆ และแยกอุปกรณ์ไว้ให้ครบทุกชิ้น แบ่งประเภท เขียนชื่อแยก และเก็บรายละเอียดทุกชิ้น และมีการดำเนินชิ้นงานบางส่วนเพื่อต่อยอดจากรอบ 100% เพื่อให้พร้อมใช้งานได้จริง

3.4.3.2 ช่วงรอบวันแสดงจริง

ช่วงก่อนวันเริ่มการแสดงจริงในสามรอบการแสดงนั้น ผู้ศึกษาได้ทำสำรวจความเรียบร้อยของอุปกรณ์ประกอบฉากทั้งในส่วนชิ้นเล็กๆ จนถึง ชิ้นใหญ่และของใช้ต่างๆ ให้ครบถ้วนและอยู่ตำแหน่งที่จัดวางไว้ให้เรียบร้อย

ภาพที่ 3.36 : การตรวจสอบและจัดเตรียมอุปกรณ์ประกอบฉากก่อนเริ่มแสดง
ที่มา : ผู้ศึกษา

ในระหว่างการแสดง ผู้ศึกษาได้สังเกตและจดรายละเอียดดูตาราง Breakdown ทุกครั้งในระหว่างทำแสดง รวมถึงการตรวจสอบอุปกรณ์ทุกครั้ง หากมีจุดบกพร่องจะได้นำไปแก้ไขในการแสดงรอบต่อไปให้ตรงจุด ซึ่งภาพรวมทั้งสามรอบการแสดงถือว่าเป็นไปในทิศทางที่ค่อนข้างดีและน่าพึงพอใจ

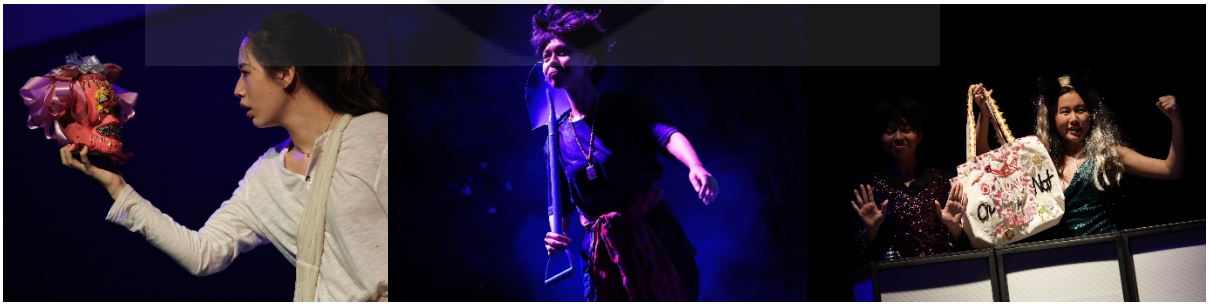

ภาพที่ 3.37 : การแสดงจริง
ที่มา : จิร อังศุธรรมทัต

3.4.4 ขั้นตอนการทำงานหลังจบการแสดง (Post Production)

หลังจากการทำการแสดงรอบสุดท้ายเสร็จสิ้นลง จึงได้ทำการรื้อถอนฉากจริง รวมทั้งการย้ายอุปกรณ์ประกอบฉากทั้งหมดออกจากโรงละครหอนาฏลักษณ์ ซึ่งขั้นตอนนี้เกิดขึ้นอย่างระมัดระวังและความปลอดภัยเป็นอย่างมาก และหลังจากทำการรื้อถอนฉากเสร็จสิ้นเรียบร้อยแล้ว จึงได้แยกประเภทในส่วนอุปกรณ์ประกอบฉาก ดังต่อไปนี้

1) อุปกรณ์ที่ยืมมา : จัดเตรียมแยกไว้เพื่อคืนเจ้าของ และบางชิ้นเจ้าของบริจาคให้กับสาขาศิลปะการแสดง

2) อุปกรณ์ที่สร้างขึ้นมาใหม่ : ชิ้นที่สามารถใช้งานได้นำไปบริจาคหรือขายต่อ / ชิ้นที่ไม่สามารถนำไปใช้งานต่อได้ถูกทำลายทิ้ง

3) อุปกรณ์ที่จัดหาซื้อมา : ชิ้นที่สามารถใช้งานได้นำไปบริจาคหรือขายต่อ / ชิ้นที่ไม่สามารถนำไปใช้งานต่อได้ถูกทำลายทิ้ง

3.5 การสร้างสรรค์ผลงานด้านการออกแบบเครื่องแต่งกาย

3.5.1 ขั้นตอนการทำงานก่อนการแสดง

3.5.1.1 ศึกษาบทละครดั้งเดิม

ผู้ออกแบบได้เริ่มจากการศึกษาบทละครดั้งเดิมเรื่อง Women playing Hamlet โดย William Missouri Downs ทำให้ผู้ศึกษาได้รู้ถึง ยุคสมัย สถานที่รวมถึงลักษณะนิสัยของตัวละครในเรื่อง ผู้ศึกษาจึงได้ตีความธีม (Theme) ของเรื่องออกมาว่า “สังคมสร้างกรอบให้เรา แต่ไม่ได้หมายความว่าเราต้องทำตาม” สืบเนื่องจากในสังคมทุกยุค ทุกสมัยมักจะมีการสร้างค่านิยมต่างๆ ขึ้นมาจากสิ่งที่คนในสังคมส่วนใหญ่เห็นว่าดีและยอมรับได้เพื่อเป็นแนวทางให้คนอื่นๆ ในสังคมปฏิบัติตาม รวมถึงในสังคมยุคปัจจุบันด้วย ซึ่งไม่ได้หมายความว่าเราต้องทำตามค่านิยมนั้น เราทุกคนล้วนแตกต่างและมีแนวทางเป็นของตัวเอง อาจจะดูขัดหูขัดตา อยู่ไม่ถูกที่ถูกทางหรือแหกกฎเกณฑ์ทางสังคมจากเดิมไป แต่ก็ไม่ได้หมายความว่านั่นคือสิ่งที่ผิด ซึ่งสิ่งนี้ก็คือคีย์เวิร์ดสำคัญที่ส่งผลกับเนื้อเรื่องและงานออกแบบเครื่องแต่งกายด้วย

จากการอ่านบททั้งหมดในเบื้องต้นผู้ศึกษาจึงได้ออกแบบเครื่องแต่งกายของตัวละครโดยอ้างอิงจากยุคปัจจุบันเป็นหลักและเพิ่มดีไซน์ความผิดแปลก แหกกฎ ขัดหูขัดตา การอยู่ไม่ถูกที่ถูกทางของเครื่องแต่งกายที่ผิดปกติไปจากยุคปัจจุบัน โดยยังคำนึงถึงคาแรคเตอร์ของตัวละครด้วย

ภาพที่ 3.38 : การศึกษาบทละครดั้งเดิม

ที่มา : ผู้ศึกษา

3.5.1.2 การกำหนดทิศทางการนำเสนอ

จากการศึกษาบทละคร ผู้ศึกษาได้ออกแบบเครื่องแต่งกายที่อ้างอิงจากจากแต่งกายในยุคปัจจุบันเป็นหลักและเพิ่มดีไซน์ความผิดแปลก แหกกฎ ขัดหูขัดตา การอยู่ไม่ถูกที่ถูกทางของเครื่องแต่งกายที่แอบมีกลิ่นอายของพังก์สไตล์ลงไปเช่นเทคนิคการตัดแยกชิ้นส่วนเสื้อผ้า การพ่นสีลงบนเสื้อแบบที่ไม่สวยงามมากนักรวมถึงการติดเข็มกลัดบนเสื้อผ้า ที่ผิดปกติไปจากยุคปัจจุบัน โดยยังคำนึงถึงคาแรคเตอร์ของตัวละครด้วย

ภาพที่ 3.39 : ภาพแนวคิดในการออกแบบเครื่องแต่งกาย

ที่มา : ผู้ศึกษา

3.5.1.3 การวิเคราะห์บทละครและการค้นคว้าข้อมูลอ้างอิงเพื่อใช้ในการออกแบบเครื่องแต่งกาย

จากการอ่านวิเคราะห์บทละครเรื่อง Women playing Hamlet ผู้ศึกษาได้มีการพูดคุยกับทีมและได้ปรึกษากับครูทุกท่านจึงเห็นตรงกันในเรื่องการปรับบริบทจากเดิมเหตุการณ์เกิดขึ้นที่สหรัฐอเมริกา ในโรงละครแห่งหนึ่งในยุคปัจจุบัน เป็นที่ประเทศไทย ในโรงละครแห่งหนึ่งในยุคปัจจุบัน ตัวละครหลักอย่าง เจสสิก้า เปลี่ยนเป็นนักศึกษาเอกการแสดงและกำกับการแสดงจบใหม่ชื่อว่า เจย์ รวมถึงชื่อเรื่องที่มีการปรับเปลี่ยนเป็น “ชะนี ขยี้! แฮมเล็ต” แต่ยังคงมีการออกแบบเครื่องแต่งกายภายใต้แนวคิดเสื้อผ้าในยุคปัจจุบันที่มีความผิดแปลก แหกกฎ ขัดหูขัดตา การอยู่ไม่ถูกที่ถูกทางของเครื่องแต่งกายที่แอบมีกลิ่นอายของพังก์สไตล์ลงไปเช่นเทคนิคการตัดแยกชิ้นส่วนเสื้อผ้า การพ่นสีลงบนเสื้อแบบที่ไม่สวยงามมากนักรวมถึงการติดเข็มกลัดบนเสื้อผ้า ซึ่งเครื่องแต่งกายที่สวมใส่ในเรื่องจะออกแบบตามบทบาท หน้าที่ และลักษณะนิสัยของตัวละครที่แตกต่างกันไป

3.5.1.4 การส่งความคืบหน้า 30%

เมื่อได้อ่านและทำความเข้าใจกับบริบทใหม่อีกรอบผู้ศึกษาจึงได้เริ่มจากการศึกษาและค้นหาความหลากหลายจากสไตล์การแต่งตัวที่เป็นตัวตนของทีมนักแสดงจริงๆ ก่อน และค่อยหาข้อมูลอ้างอิงจากคนจริงๆ ในสังคมปัจจุบันมาเทียบเคียงกับตัวละครในเรื่อง เพื่อให้เห็นภาพชัดขึ้นว่าลักษณะตัวละครแบบนี้เมื่อไปอยู่ในสังคมไทยจริงๆ จะมีลักษณะแบบไหน

ภาพที่ 3.40 : Research ญาตาวีและตัวละครเจย์

ที่มา : ผู้ศึกษา

ภาพที่ 3.41 : Research ขวัญมนัสและตัวละครผู้หญิง 1

ที่มา : ผู้ศึกษา

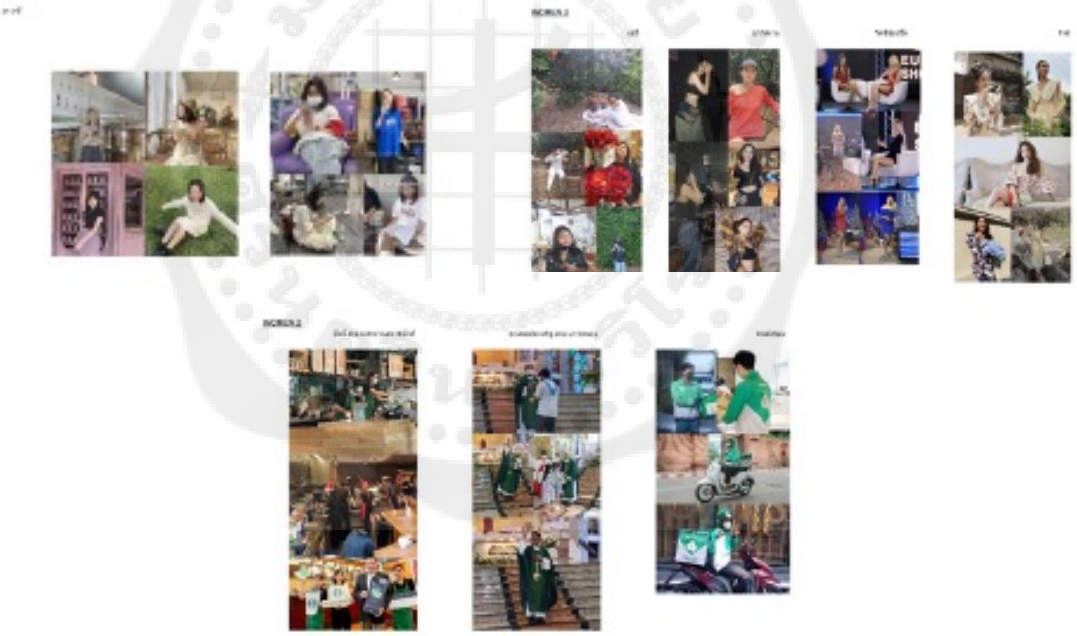

ภาพที่ 3.42 : Research นานามิและตัวละครผู้หญิง 2

ที่มา : ผู้ศึกษา

ภาพที่ 3.43 : Research ณัฐพรและตัวละครผู้หญิง 3
ที่มา : ผู้ศึกษา

3.5.1.5 ส่งความคืบหน้า 50%

หลังจากได้ศึกษาและเรียนนรู้ถึงความน่าจะเป็นของตัวละครในสังคมไทย รวมถึงลักษณะนิสัย ทางผู้ศึกษาได้มีการปรึกษากับผู้กำกับรวมถึงทีมงานในฝ่ายต่างๆ ในเรื่องของธีม (Theme) และคีย์เวิร์ดในการออกแบบใหม่เนื่องจากทิศทางที่เปลี่ยนไปของบริบทเนื้อเรื่อง เพื่อให้สอดคล้องกันทางผู้ศึกษาจึงให้คีย์เวิร์ด ถึงความแตกต่าง การค้นหา และการมองเห็น และสร้างเป็นธีมในการออกแบบเครื่องแต่งกายใหม่ว่า “ความแตกต่างทำให้เกิดการค้นหาและการมองเห็น” ซึ่งความแตกต่างของแต่ล่ะตัวละครในการเข้าซีนทำให้เจย์ค้นหาตัวเองต่อจนเกิดการมองเห็นตัวตนที่แท้จริงของตัวเอง โดยผู้ศึกษาได้มีการตั้งไว้ 3 ระดับ วัดจากการแสดงออกของแต่ละตัวละครซึ่งส่งผลต่อความเข้มของสีเครื่องแต่งกาย โดย ระดับที่ 1 คือ แสดงออกและมีความมั่นใจแบบปกติทั่วไป ระดับที่ 2 คือ ตัวละครที่มีการพัฒนามากในตอนต้นและเบาลงในตอนท้าย ระดับที่ 3 คือ ตัวละครที่แสดงออกถึงความมั่นใจหรือเชื่อมั่นในอะไรสักอย่างมากกว่าปกติ ยกเว้นสีดำเพราะชุดสีดำแทนตัวตนจริงๆ ของนักแสดงในตอนเริ่มการแสดง ยิ่งสีดำถูกสีอื่นกลืนกินพื้นที่ไปมากเท่ากับตัวนักแสดงกำลังสวมบทบาทเป็นตัวละคร ซึ่งในแต่ละตัวละครจะสวมใส่ชุดที่มีสีสันบ่งบอกถึงคาแรคเตอร์ของตัวละคร

ยกเว้นเจย์ที่สวมเครื่องแต่งกายสีขาวซึ่งเปรียบเสมือนหน้ากระดาษเปล่าที่กำลังค้นหาและเรียนรู้สีต่างๆ เพื่อหาสีของตัวเองโดยระหว่างนั้นชุดเจย์สีขาวจะเลอะสีดำเพื่อแสดงให้เห็นถึงตัวต้นที่แท้จริงที่กำลังเผยตัวตนออกมา เช่นเดียวกับตัวละครครูเกวลิน ในกลุ่มตัวละครผู้หญิง 1 ด้วย

ภาพที่ 3.44 : Sketch 50% เจย์

ภาพที่ 3.45 : Sketch 50% ผู้หญิง 1 (ผู้ชม ครูเกวลิน ศาสตราจารย์ และผีพ่อแฮมเล็ต)
ที่มา : ผู้ศึกษา

ภาพที่ 3.46 : Sketch 50% ผู้หญิง 2 (ผู้ชม บิวตี้ บาทหลวง คนส่งของ เอมี่ บาร์ฟลาย คนขายของ 2 และโรซี่)

ที่มา : ผู้ศึกษา

ภาพที่ 3.47 : Sketch 50% ผู้หญิง3 (ท่านชาย จิตแพทย์ บาร์เทนเดอร์
แม่ คนขายของ 1 กีรดาและคนขุดสุสาน)
ที่มา : ผู้ศึกษา

3.5.1.6 การส่งความคืบหน้า 70%

หลังจากส่งความคืบหน้า 50% ผู้ศึกษาได้ข้อสรุปของแนวคิดในการออกแบบเครื่องแต่งกาย ซึ่งมีการปรับโครงชุดในบ้างชุดและจัดโทนสีให้กับในแต่ล่ะของกลุ่มตัวละครเพื่อที่จะได้เห็นภาพชัดขึ้นจากแนวความคิดเดิมและเพื่อความสวยงามมากขึ้น โดยได้นำเสนอข้อมูลให้ผู้กำกับ ครูและทีมงานฝ่ายอื่นๆ ได้ทราบข้อมูลที่ตรงกัน หลังจากนั้นจึงแก้ภาพร่างเดิมบางส่วนและทดลองจัดหาเครื่องแต่งกายให้ตรงกับภาพร่าง ความเหมาะสมกับตัวละครและนักแสดงมากที่สุด

ตัวละคร เจย์ จากเดิมชุดเจย์สีขาวจะเลอะสีดำเพื่อแสดงให้เห็นถึงตัวต้นที่แท้จริงที่กำลังเผยตัวตนออกมา เปลี่ยนเป็นชุดสีขาวตั้งแต่ต้นจนจบแต่มีการถอดชุดบางชิ้นออก เพื่อเสนอแนวคิดที่ว่า สุดท้ายสีที่เรามองหาหรือตามหาอาจจะเป็นสีที่มีอยู่แล้ว การถอดชุดออกบางชิ้นก็จะทำให้เจย์มองเห็นตัวตนของตัวเองชัดขึ้น

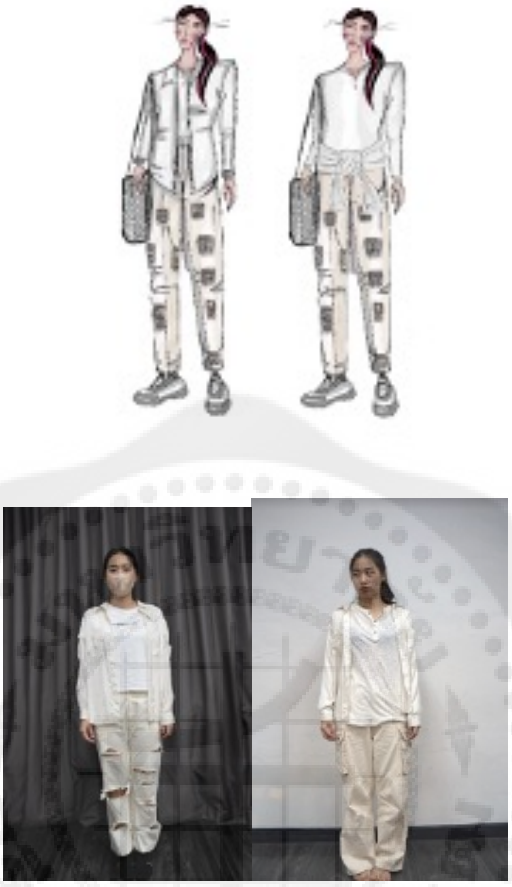

ภาพที่ 3.48 : Sketch & Look 70% เจย์

ที่มา : ผู้ศึกษา

ตัวละครกลุ่มผู้หญิง 1 (ผู้ชม ครูเกวลิน ศาสตราจารย์และผีพ่อแฮมเล็ต) ผู้ศึกษาเลือกใช้โทนสีชมพูและสีแดง เนื่องจากกลุ่มตัวละครนี้มีลักษณะที่โดนเด่นในสังคม มีความคิดและความเชื่อสุดโต่ง ตัวละครที่มีการพัฒนาอย่าง ครูเกวลิน มีความเป็นผู้หญิงที่ทันสมัยมั่นใจในตัวเอง สามารถผ่านความกดดันของสังคมชายเป็นใหญ่มาได้ จึงแทนด้วยสีชมพูบานเย็น ซึ่งสีชมพูก็เป็นเสมือนสีแทนเพศหญิง อ่อนหวาน อ่อนโยน แต่ชมพูบายเย็นจะให้ความรู้สึกต่างออกไปทำให้รู้สึกถึงความมั่นใจของผู้หญิงที่ยืนหยัดได้ด้วยตัวเอง และมีการพัฒนาไปถึงช่วงที่เจย์เจอครูเกวลินที่ห้องพัก ก็จะได้เห็นครูเกวลินในลุคที่ดูสบายมากขึ้นแล้วมีสีดำโผล่มาให้เห็น ทำให้เจย์รู้สึกได้ว่าแม้คนที่เราคิดว่าเขามีสี มีจุดยืนที่ชัดเจนของตัวเองแล้วบางทีนั้นก็อาจจะไม่ใช่ตัวตนจริงๆ ทั้งหมดของเขา

ภาพที่ 3.49 : Sketch & Look 70% ผู้หญิง 1 (ผู้ชม ครูเกวลิน ครูเกวลินในห้องพัก ศาสตราจารย์ และผีพ่อแฮมเล็ต)
ที่มา : ผู้ศึกษา

ตัวละครกลุ่มผู้หญิง 2 (ผู้ชม พนักงานร้านกาแฟ บิวตี้ บาทหลวง คนส่งของ เอมี่ บาร์ฟลาย คนขายของ 2 และโรซี่) ผู้ศึกษาเลือกใช้โทนสีเขียวและสีเหลือง เนื่องจากกลุ่มตัวละครนี้มีลักษณะที่สดใส เยาว์วัย และดูเป็นมิตร เข้าถึงได้ง่าย

ภาพที่ 3.50 : Sketch & Look 70% ผู้หญิง 2 (ผู้ชม พนักงานร้านกาแฟ บิวตี้ บาทหลวง คนส่งของ เอมี่ บาร์ฟลาย คนขายของ 2 และโรซี่)

ที่มา : ผู้ศึกษา

ตัวละครกลุ่มผู้หญิง 3 (ผู้ชม ท่านชาย แม่ จิตแพทย์ บาร์เทนเดอร์ คนขายของ 1 กีรดา และคนขุดสุสาน) ผู้ศึกษาเลือกใช้โทนสีฟ้าและสีม่วง เนื่องจากกลุ่มตัวละครนี้เป็นกลุ่มตัวละครที่ค่อนข้างมีอายุมาก ให้ความรู้สึกอึมครึม ยากที่จะอธิบาย และในกลุ่มตัวละครนี้ส่วนมากมักจะมีความสับสนในตัวเอง

ภาพที่ 3.51 : Sketch & Look 70% ผู้หญิง 3 (ผู้ชม ท่านชาย แม่ จิตแพทย์ บาร์เทนเดอร์ คนขายของ 1 กีรดาและคนขุดสุสาน)
ที่มา : ผู้ศึกษา

ในช่วงต้นเรื่องที่นักแสดงหญิง 3 คน สวมชุดสีดำออกมาในฐานะผู้ชม เปรียบเสมือนตัวแทนของพวกเราทุกคนที่ถูกประสบการณ์หล่อหลอมมา เหมือนกับการนำสีทุกสีมาผสมรวมกันก็จะกลายเป็น สีดำ

ภาพที่ 3.52 : เบื้องหลังการทำงาน 70%

ที่มา : ผู้ศึกษา

3.5.1.7 ส่งความคืบหน้า 100%

หลังจากการส่งความคืบหน้า 70% ผู้ศึกษาได้รับคำแนะนำจากครูทุกท่าน ในการปรับแก้บางชุดให้สมบูรณ์มากขึ้นจากเดิมและได้ข้อสรุปขอบเขตในการออกแบบเครื่องแต่งกายที่สมบูรณ์ หลังจากนั้นได้มีการจัดหาชุดเพิ่มเติมในบางตัวละครที่ยังไม่ครบและถูกเพิ่มเติมขึ้นมาในภายหลังส่ง 70% โดยบางส่วนที่สมบูรณ์แบบแล้วก็ได้มีการให้นักแสดงทดลองใส่ซ้อมเพื่อจะได้รู้ถึงปัญหาในการเปลี่ยนชุดว่าตรงไหนทันไม่ทันหรือควรปรับตรงจุดไหน

ตัวละคร เจย์ ได้มีการปรับเสื้อตัวในให้เป็นเสื้อแขนยาวผ้าบางและได้เพิ่มชุดตอนเจย์แสดงเป็นแฮมเล็ตด้วย โดยใช้สีน้ำเงินเป็นตัวแทนของความเศร้าและความทุกข์ภายในใจของแฮมเล็ต รวมถึงมงกุฎหนามที่ได้แรงบันดานใจมาจากมงกุฎหนามของพระเยซูเพื่อแสดงถึงการหลุดพ้นจากความทุกข์ในตอนท้าย

ภาพที่ 3.53 : 100% เจย์ในชุดแฮมเล็ต
ที่มา : ผู้ศึกษา

ตัวละครกลุ่มผู้หญิง 1 (ผู้ชม ครูเกวลิน ศาสตารจารย์ และผีพ่อแฮมเล็ต) ได้มีการจัดหาเครื่องแต่งกายชิ้นอื่นๆ ที่ขาดหายไปให้ครบ เช่น แว่นตาครูเกวลิน หมวกศาสตร์จารย์ รวมถึงปรับชุดผีพ่อแฮมเล็ตด้วย

ภาพที่ 3.54 : 100% ผู้หญิง 1 (ครูเกวลิน ศาสตร์จารย์และผีพ่อแฮมเล็ต)
ที่มา : ผู้ศึกษา

ตัวละครกลุ่มผู้หญิง 2 (ผู้ชม พนักงานร้านกาแฟ บิวตี้ บาทหลวง คนส่งของ เอมี่ บาร์ฟลาย คนขายของ 2 และโรซี่) จัดหาเครื่องแต่งกายชิ้นอื่นๆ ที่ขาดหายไปให้ครบ เช่น เสื้อเชิ้ตสีเขียวบิวตี้ รวมถึงปรับเสื้อสีเขียวด้านในของโรซี่ให้เข้มขึ้นและเพิ่มดอกไม้บนหมวก

ภาพที่ 3.55 : 100% ผู้หญิง 2 (โรซี่)
ที่มา : ผู้ศึกษา

ตัวละครกลุ่มผู้หญิง 3 (ผู้ชม ท่านชาย จิตแพทย์ บาร์เทนเดอร์ แม่ คนขายของ 1 กีรดาและคนขุดสุสาน) จัดหาเครื่องแต่งกายชิ้นอื่นๆ ที่ขาดหายไปให้ครบ เช่น โบว์สีฟ้าของท่านชาย เปลี่ยนวิธีการใส่วิกให้หลากหลายมากขึ้นในการสลับเปลี่ยนเพื่อให้เห็นถึงความแตกต่างในแต่ละตัวละคร

ภาพที่ 3.56 : 100% ผู้หญิง 3 (ท่านชาย กีรดา)
ที่มา : ผู้ศึกษา

3.5.2 ปัญหาและแนวทางในการแก้ไข

ผู้ออกแบบเครื่องแต่งกาย

ขั้นตอนการสร้างสรรค์ผล	ปัญหาที่เกิดขึ้น	แนวทางการแก้ไข
ก่อนส่งความคืบหน้า 30%	- ติดกับกระบวนการทำงานแบบแฟชั่นมากเกินไปทำให้ขาดข้อมูลและความเข้าใจในตัวละคร - ค้นหาข้อมูลยังไม่มากพอ	- ปรึกษาครูเพื่อทำความเข้าใจในกระบวนการหาข้อมูลและวิธีการ - ดู อ่าน และค้นคว้าข้อมูลเพิ่มเติมจากอินเทอร์เน็ต
ส่งความคืบหน้า 30%	- ยังขาดความหลากหลายในการรู้จักบุคคลในสังคม	- ปรึกษาและสอบถามครูในเรื่องบุคคลที่เราไม่รู้จักเพื่อให้ได้ข้อมูลเพิ่มขึ้น
ก่อนส่งความคืบหน้า 50%	- ธีมและคีย์เวิร์ดเดิมยังไม่ตอบโจทย์งาน - ชุดสามารถออกนอกกรอบได้มากกว่านี้	- ปรึกษาเพื่อนๆ ในทีมและครู - ดู อ่าน และค้นคว้าข้อมูลเพิ่มเติมจากอินเตอร์เน็ต
ส่งความคืบหน้า 50%	- สีที่ใช้ในการออกแบบในแต่ละกลุ่มตัวละครดูไม่ค่อยเรียบร้อย	- จัดโทนสีหลายๆ แบบโดยให้สีนั้นมีเฉดที่ใกล้เคียงกัน - นำโทนสีที่จัดไปปรึกษาครู
ก่อนส่งความคืบหน้า 70%	- บางชุดนักแสดงเปลี่ยน	- ลดทอนชิ้นส่วนลง
ส่งความคืบหน้า 70%	- ทรงผมบางลุคของนักแสดงกลุ่มผู้หญิง 3 ยังดูไม่ค่อยเปลี่ยน	- หาวิกทรงผมเพิ่ม
ก่อนส่งความคืบหน้า 100%	- ชุดของตัวละครในบางชุดเปลี่ยนได้ไม่ครบ	- ลดทอนชิ้นส่วนลง
ส่งความคืบหน้า 100%	- ชุดของเกวลินตอนสุดท้ายสีชมพูเปลี่ยนไม่ทัน	- ปรึกษาเพื่อนๆ ในทีมและครู - ช่วงก่อนเกวลินเปลี่ยนเป็นชุดชมพู คือชุดดำ ตัดช่วงนั้นออก

ตารางที่ 3.50 : ปัญหาและแนวทางในการแก้ไข (ผู้ออกแบบเครื่องแต่งกาย)

ที่มา : ผู้จัดทำ

3.5.3 ขั้นตอนการทำงานในช่วงการแสดง

3.5.3.1 ช่วงก่อนการแสดงจริง

ในช่วงหนึ่งสัปดาห์ก่อนการแสดงจริงนั้นได้มีการเตรียมเสื้อผ้านักแสดงไว้ข้างวิง รวมถึงบางชุดที่ต้องเปลี่ยนบนเวที ก็เตรียมไว้สำหรับบนเวทีด้วยเช่นกัน เพื่อให้พร้อมสำหรับการเปลี่ยน ได้มีการพูดคุยเรื่อง breakdown และนัดแนะกับน้องๆ ในทีมเกี่ยวกับการเปลี่ยนชุด และมีการปรับแก้ในส่วนของความยาวชุดบาทหลวง ดีเทลชุดเล็กๆ ที่เพิ่มจริตให้กับตัวละคร โรซี่ กีรดา

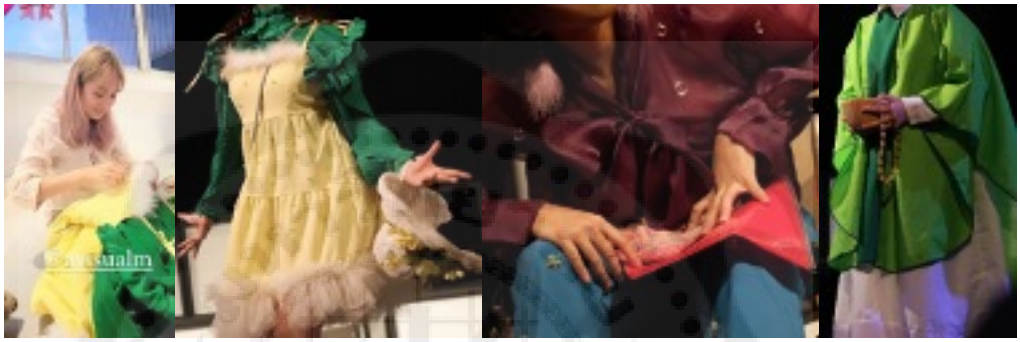

ภาพที่ 3.57 : รายละเอียดชุดโรซี่ กีรดา และบาทหลวง

ที่มา : จิร อังศุธรรมทัตและผู้ศึกษา

3.5.3.2 ช่วงวันแสดงจริง

ก่อนการแสดงผู้ศึกษาได้มีการเช็คความเรียบร้อยของเสื้อผ้าทุกชิ้นเพื่อให้พร้อมสำหรับการแสดง รวมถึงพูดคุยนัดแนะกับน้องๆ ในทีมอีกครั้ง

ภาพที่ 3.58 : การแสดงรอบวันจริง เจย์

ที่มา : จิร อังศุธรรมทัต

ภาพที่ 3.59 : การแสดงรอบวันจริง ผู้หญิง 1 (ครูเกวลิน ศาสตารจารย์ ผีพ่อแฮมเล็ต และผู้ชม)

ที่มา : จิร อังศุธรรมทัต

ภาพที่ 3.60 : การแสดงรอบวันจริง ผู้หญิง 2 (ผู้ชม พนักงานร้านกาแฟ บิวตี้ บาทหลวง คนส่งของ เอมี่ บาร์ฟลาย คนขายของ 1 และโรซี่)

ที่มา : จิร อังศุธรรมทัต

ภาพที่ 3.61 : การแสดงรอบวันจริง ผู้หญิง 3 (ผู้ชม ท่านชาย จิตแพทย์ บาร์เทนเดอร์ แม่ คนขายของ 1 กีรดา และคนขุดสุสาน)
ที่มา : จิร อังศุธรรมทัต

3.5.4 ขั้นตอนการทำงานหลังจบการแสดง

หลังจากการทำงานเสร็จสิ้นลง จึงได้นำเอาชุดทุกชุดออกจากข้างวิงและบนเวที เพื่อมาพับคัดแยกประเภท

(1) เสื้อผ้าที่ยืมมา : นำกลับมาซักและรีดให้เรียบร้อยและส่งคืนเจ้าของ

(2) เสื้อผ้าที่นำมาเอง : นำกลับซักและรีดให้เรียบร้อย

(3) เสื้อผ้าที่จัดหามาใหม่ : บางส่วนนักแสดงอยากเก็บไว้เอง และบางส่วนก็จะนำไปขายหรือส่งต่อให้น้องๆ รุ่นต่อไป

3.6 การพัฒนาและสร้างสรรค์ผลงานด้านการออกแบบแสง

3.6.1 ขั้นตอนการทำงานในการออกแบบแสง (Pre-production)

ในการออกแบบแสงของละครเวทีเรื่อง ชะนี ขยี้! แฮมเล็ต ผู้ศึกษาได้ทำการอ่านและศึกษาบทละครเรื่อง ชะนี ขยี้! แฮมเล็ต ซึ่งถูกดัดแปลงมาจากบทละครเรื่อง Women Playing Hamlet โดย วิลเลียม มิสซูรีดาวนส์ (William Missouri Downs) ทางทีมงานจึงได้ทำการปรึกษาหารือกับทางผู้กำกับนักแสดงและครูในเรื่องของแนวทางการทำงานการปรับ บริบทนักแสดงกับสถานที่เป็น

ประเทศไทย เพื่อให้ภูมิหลังของนักแสดงสอดคล้องและเข้าใจตัวละครมากยิ่งขึ้นอีกทั้งทีมออกแบบยังสามารถศึกษาสถานที่จริงและอ้างอิงได้ง่ายขึ้นอีกด้วย

3.6.1.1 การค้นคว้าประกอบการออกแบบ

การค้นคว้าการออกแบบแสงในโรงละครขั้นตอนแรกผู้ศึกษามีความจำเป็นที่จะต้องทำการศึกษาหาข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับ แหล่งกำเนิดแสงของเรื่องซึ่งก็คือ เวลา สถานที่ ทิศทางของแสง และต้องทำความเข้าใจด้านเทคนิคของแสง เพื่อนำมาปรับใช้ในการออกแบบแสงได้อย่างเหมาะสม และลงตัวที่สุดรวมถึงมีการใช้สื่อ (Media) เป็นการบอกเล่าสถานที่และสิ่งที่ตัวละครได้กล่าวถึงในบท เพื่อทำให้ผู้ชมเข้าใจได้ง่ายและเห็นภาพสื่อและการจัดแสงถือเป็นองค์ประกอบสำคัญของการออกแบบละครเวทีที่ทำงานร่วมกันเพื่อสร้างประสบการณ์การแสดงละครที่ดึงดูดสายตา ด้วยการผสานรวมองค์ประกอบเหล่านี้อย่างรอบคอบผู้ศึกษายังสามารถสร้างงานที่นำพวกเขาไปสู่โลกใบใหม่และนำเสนอการเล่าเรื่องในรูปแบบใหม่

3.6.1.2 แนวคิดในการออกแบบ (Concept Design)

แนวคิดในการออกแบบแสงของละครเวทีเรื่อง ชะนี ขยี้ แฮมเล็ต นั้นผู้ศึกษาได้แบ่งออกเป็น ความไม่สมจริงและ ความสมจริงจากในบทละครผู้ศึกษาได้มองเห็นว่าจะมีทั้งฉากที่ตัวละครนั้นได้เข้าไปอยู่ในความคิดของตัวเองในอดีตและกลับมาในปัจุบันจึงได้ทำการแบ่งตามนี้

(1) ไม่สมจริง : ใช้สีจัดจ้านและแสงอิ่มตัวเพื่อสร้างบรรยากาศที่เหนือจริงหรือเหมือนฝันใช้การจัดแสงเพื่อสร้างความแตกต่างอย่างมากระหว่างแสงและความมืด โดยเน้นผลกระทบทางอารมณ์ของการแสดงทดลองกับแหล่งกำเนิดแสงที่แปลกใหม่ เช่น นีออนหรือไฟ LED เพื่อสร้างเอฟเฟกต์ที่ไม่ปกติ

(2) ความสมจริง : ใช้การจัดแสงที่เป็นธรรมชาติเพื่อสร้างความรู้สึกของความเป็นจริงและความน่าเชื่อถือ โดยเลียนแบบสภาพแสงของสถานที่จริง ใช้แสงเพื่อสร้างความรู้สึกของเวลา เช่น ความคืบหน้าของวันหรือการเปลี่ยนแปลงของฤดูกาลใช้การจัดแสงเพื่อสร้างอารมณ์ เช่น แสงอบอุ่นนุ่มนวลสำหรับฉากโรแมนติก หรือแสงสีฟ้าเย็นสำหรับช่วงเวลาที่มืดมน

ทั้งในความไม่สมจริงและความสมจริงสิ่งสำคัญคือต้องคำนึงถึงผลกระทบทางอารมณ์ของการออกแบบแสงที่มีต่อผู้ชม การจัดแสงสามารถใช้เพื่อสร้างความรู้สึกตึงเครียดหรือปลดปล่อย เพื่อมุ่งความสนใจของผู้ชมไปยังช่วงเวลาที่เฉพาะเจาะจง หรือเพื่อสร้างอารมณ์หรือบรรยากาศโดยรวม ด้วยการเข้าใจความต้องการเฉพาะของการใช้แสงเพื่อเพิ่มการเล่าเรื่องและผลกระทบทางอารมณ์ของการแสดง

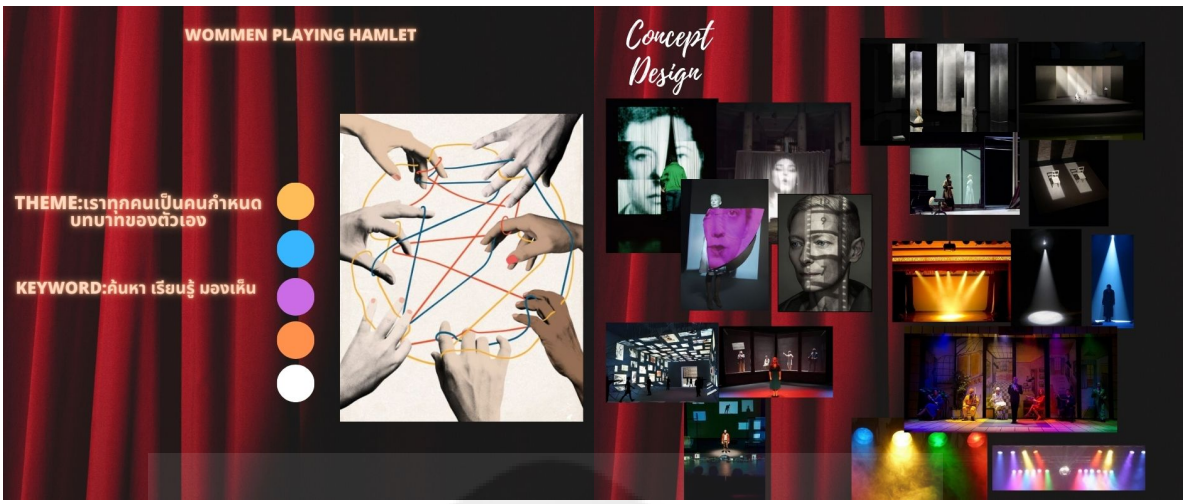

ภาพที่ 3.62 : ภาพแนวคิดการออกแบบแสง

ที่มา : ผู้ศึกษา

3.6.1.3 ขั้นตอนการผลิต

ในส่วนของขั้นตอนการผลิตนั้นเพื่อให้ผู้ศึกษาได้ทำตามความต้องการของนักออกแบบแสงจึงได้วิเคราะห์เรื่องราวและจับประเด็นสำคัญในบทเพื่อนำมาพัฒนาต่อยอดในด้านการออกแบบทำให้ผู้ออกแบบได้รู้ถึง สถานที่ ช่วงเวลา และสภาพแวดล้อมต่างๆ รวมถึงถ่ายทอดออกมาให้ผู้ชมได้เห็นถึงสิ่งที่นักออกแบบอยากจะสื่อและทำการค้นหาสถานที่ในบทละคร

(1) การส่งความคืบหน้า 30%

ในช่วงของการส่งครั้งแรกนั้นผู้ออกแบบได้อ่านบทและทำการค้นหาสถานที่ต่างๆ ในบทที่คิดว่าเหมาะสมและสามารถใช้งานได้จริงในบทละครโดยได้ปรับเปลี่ยนมาเป็นสถานที่ที่ตั้งอยู่ในประเทศไทย โดยผู้ออกแบบได้หาแหล่งกำเนิดของแสงในแต่ละสถานที่ว่ามีแหล่งกำเนิดมาจากแสงธรรมชาติหรือว่าแสงที่มาจากการประดิษฐ์สร้างขึ้นจากมนุษย์ ทั้งนี้ผู้ออกแบบยังมองหาสัญญะ (symbolic) ที่จะสามารถบ่งบอกเอกลักษณ์ของสถาที่นั้นอย่างชัดเจน อาทิเช่นสีของสถานที่ สตาร์บัคส์ ที่เป็นสีเขียวหรือว่าจะเป็น โบสถ์ ที่มีไม้กางเขนและกระจกสี (stained glass window) เป็นต้น

สถานที่ที่ปรากฏขึ้นในบทละครเรื่องนี้ (องก์ 1) โรงละคร โรงแรมเลอบัว Starbucks ห้องศาสตราจารย์ โบสถ์ (องก์ 2) คลินิกจิตแพทย์ อะพาร์ตเมนต์ สุสาน

ภาพที่ 3.63 สถานที่ : โรงละคร โรงแรมเลอบัวโฮเทล Starbucks ห้องศาสตราจารย์โบสถ์ คลินิกจิตแพทย์ อพาร์ตเม้นต์และสุสาน

ที่มา : ผู้ศึกษา

(2) การส่งความคืบหน้า 50%

จากการส่งความคืบหน้า ผู้ศึกษาได้ทำการมองเห็นถึงความเป็นไปได้ที่จะนำเทคนิคพิเศษนั่นก็คือการใช้ไฟเส้นหรือว่าการตัดแผ่นอคิลิคสีมาใช้เป็นกระจก Stained glass ใช้ประกอบการออกแบบแสงรวมไปถึง นำเอาคอนเซ็ปต์ดีไซน์มาร่วมในการออกแบบด้วยนั่นก็คือ “แตกต่าง ค้นหา มองเห็น” และหยิบเอา Symbolic ของสถานที่แต่ละสถานที่มาใช้ในการส่งความคืบหน้าครั้งนี้

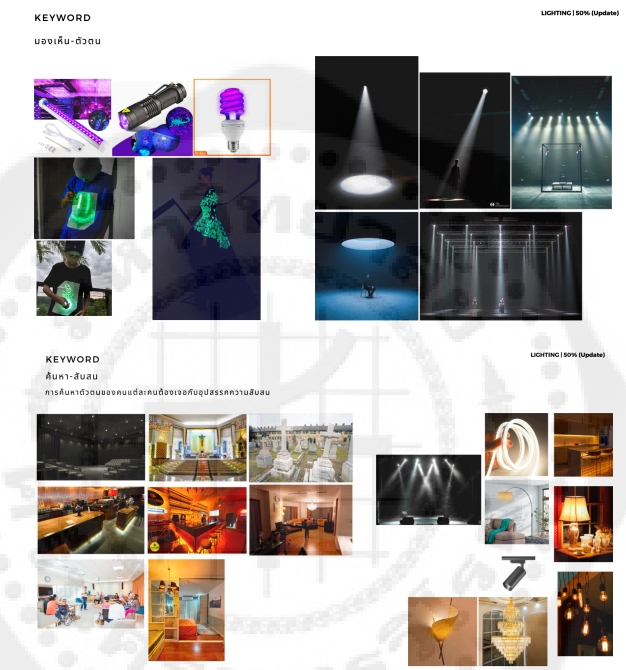

ภาพที่ 3.64 : ภาพแนวคิดออกแบบแสงกับสถานที่

ที่มา : ผู้ศึกษา

(3) การส่งความคืบหน้า 70%

ผู้ศึกษาได้ทำงานต่อโดยไดยเริ่มทำการออกแบบแสงในโปรแกรม Capture ซึ่งเป็นโปรแกรมที่สามารถจำลองเวทีและใช้สำหรับการออกแบบแสงโดยเฉพาะและได้กำหนดทิศทางของแสงรวมถึง Transition ในการเปลี่ยนฉาก เพื่อที่เวลาทำงานจริงในพื้นที่โรงละครจะเป็นการง่ายต่อการแขวนไฟและโฟกัสไฟทั้งยังง่ายต่อการปรับเปลี่ยนอีกด้วยโดยด้านล่างจะเป็นการแสดงตารางที่มีรูปภาพแสงที่ออกแบบโดย โปรแกรม Capture

Act 1

Scene	รายละเอียด	Message	Lighting
Opening Jay **ซีนเปิด**	เปิดฉากมาด้วยตัวละครเอก **'เจย์'** แนะนำตัวกับผู้ชมและมีการอิมโพรไวส์คุยกับผู้ชม -เจย์เล่าให้ผู้ชมฟังถึงปัญหาหลักที่ทำให้เล่นเป็นแฮมเล็ตไม่ได้ว่าโดนครูปิ๊มสะกดรอยตามเพราะไปขัดขวางการแสดงแฮมเล็ตที่ครูปิ๊มเล่นเป็นกษัตริย์คลอดิอุส -เล่าถึงเหตุการณ์วันนั้น คือเจย์พาน้องสาว 'เอมี่' ไปดูแฮมเล็ต แต่น้องสาวออกไปเล่นโทรศัพท์ระหว่างการแสดง เจย์ก็เลยส่งข้อความไปหาน้องสาว แต่กลายเป็นว่าเจย์โดนด่ากลางโรงละครเพราะมัวแต่เล่นโทรศัพท์รบกวนการแสดง และคืนนั้น เจย์โดนครูปิ๊มโทรหา แต่ไม่กล้ารับ และรู้สึกว่าตัวเองไม่สามารถเล่นบทนี้ได้ **ทัศนคติ** • **เจย์** มองว่าไม่สามารถเล่นเป็นแฮมเล็ตได้ เพราะสถานการณ์ในโรงละคร และมันเป็นปัญหาใหญ่มากกับคนที่พยายามจะทำทุกอย่างให้ดีเพื่อพิสูจน์บางอย่างกับตัวเองแบบเจย์ **Objective** • **เจย์** -เล่าถึงเหตุการณ์ที่ทำให้ตัวเองไม่สามารถเล่นเป็นแฮมเล็ตได้ -ต้องการเล่าความซับหายของตัวเองเพื่อให้มีคนเข้าใจ	-แนะนำ/อธิบายเกี่ยวกับแฮมเล็ต -เจย์เล่นเป็นแฮมเล็ตไม่ได้เพราะเกิดเหตุการณ์ในโรงละครที่ไม่สามารถแก้ไขได้	ณ โรงละคร - simple เน้นฟังก์ชั่นกับโปรเจคเตอร์แบบ ted talk - ไฟโรงละครสว่างทั่วเวทีเห็นคนกำลังเดินเข้า - เปลี่ยนไฟโฟกัสนักแสดง 3 คน - Fade out - ไฟแฮมเล็ต - ไฟเคลียร์ - ไฟครูปิ๊ม

ตารางที่ 3.51 : สถานที่ในบทและภาพจากโปรแกรม Capture (โรงละคร)

ที่มา : ผู้ศึกษา

Scene	รายละเอียด	Message	Lighting
สตาร์บั๊คส์ **"ปาฏิหาริย์"**	**'บิวตี้'** พนักงานสาวของสตาร์บั๊คส์เดินถือแก้วเข้ามา -พูดบรรยายฉากว่าตอนนี้อยู่ที่สตาร์บั๊คส์+มี power point (โปรเจกเตอร์) แนะนำตัวละคร -บิวตี้เป็นเพื่อนที่เรียนการแสดงมาพร้อมกับเจย์ -เจย์มาบอกบิวตี้เรื่องออดิชั่นเป็นแฮมเล็ตได้ แต่บิวตี้พูดตัดกำลังใจและบอกว่า เจย์ยังเด็กไปที่จะรับบทนี้ **ทัศนคติ** • **เจย์** ดีใจที่ได้เล่นเป็นแฮมเล็ตเพราะมันคือบทที่ยิ่งใหญ่และคิดว่าสามารถพิสูจน์อะไรบางอย่างในตัวเองได้ • **บิวตี้** อายุและประสบการณ์ต้องมากพอถึงจะเล่นเป็นแฮมเล็ตได้ ขนาดคนเก่งๆยังต้องอายุเยอะก่อนถึงจะได้เป็นแฮมเล็ตเลย **Objective** • **เจย์** ต้องการได้แรงสนับสนุนจากเพื่อนสนิทคนเดียวของเจย์ • **บิวตี้** ต้องการบอกว่าเจย์ต้องใช้ปาฏิหาริย์เท่านั้นในการรับบทนี้ มึงยังทำไม่ได้	-ปัจจัยเกี่ยวกับอายุ/เพศและประสบการณ์ ที่จะต้องมีมากพอถึงจะเล่นเป็นแฮมเล็ตได้ ขนาดคนเก่งๆยังต้องอายุเยอะก่อนถึงจะได้เป็นแฮมเล็ตเลย -ข้อมูลของนักแสดงที่ได้เล่นเป็นแฮมเล็ตทั้งหญิงชายในไทยในต่างประเทศ	สตาร์บั๊คส์ - friendly and energetic 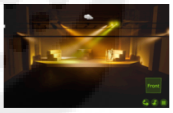

ตารางที่ 3.52 : สถานที่ในบทและภาพจากโปรแกรม Capture (Starbucks)

ที่มา : ผู้ศึกษา

Scene	รายละเอียด	Message	Lighting
เลอบัวโฮเทล “คลั่งเซ็คสเปียร์”	เจย์ไปปรึกษา **‘ท่านชาย’** นักวิชาการเซ็คสเปียร์ -พูดบรรยายฉากว่าตอนนี้อยู่ที่โรงแรมเลอบัว+มี power point (โปรเจกเตอร์) แนะนำตัวละคร -ท่านชายแสดงทีท่าว่าบูชาเคารพเซ็คสเปียร์และดูถูกคนที่ไม่เข้าใจเซ็คสเปียร์ว่าเป็นชนชั้นกลางไร้อารยธรรม และแฮมเล็ตเป็น ‘จุดสุดยอด’ ของวงการละคร **‘ไม่รับความเห็นต่าง’** **ทัศนคติ** **• ท่านชาย** เซ็คสเปียร์คือมาสเตอร์ของมาสเตอร์พีซ เป็นผลงานที่สูงส่งและมีแต่คนที่ฉลาดมากพอที่จะเข้าใจได้ และห้ามมีใครคิดเห็นต่างเด็ดขาด **• เจย์** มองว่าศิลปะมันเท่ากัน ไม่ได้มีอะไรวิเศษไปกว่ากัน ขึ้นอยู่กับรสนิยมคนที่จะชื่นชอบงานแบบไหน และเซ็คสเปียร์ไม่ได้วิเศษวิโสไปกว่าศิลปินคนอื่น และแฮมเล็ตก็ไม่ได้ยิ่งใหญ่ไปกว่าบทละครเรื่องอื่น **Objective** **• ท่านชาย** -ต้องการเชิดชูเซ็คสเปียร์ให้แก่คนที่เข้ามาหา และถ่ายทอดความเลิศเลอของเซ็คสเปียร์ให้มีคนศรัทธาในเซ็คสเปียร์มากขึ้น -ต้องการจะสูงส่งกว่าทุกคน **• เจย์** - ต้องการรู้ข้อมูลของแฮมเล็ตให้ได้มากที่สุด - ต้องการให้ท่านชายเข้าใจในมุมอื่นบ้าง	-พูดถึงเรื่อง Generation ของคนยุคเก่าที่ให้ค่าเซ็คสเปียร์เป็นสิ่งที่จับต้องไม่ได้ และต้องการอนุรักษ์ไว้ กับคนยุคใหม่ที่ไม่ได้ให้ค่ากับศิลปินแต่มองถึงคุณค่าของศิลปะและละครในแง่อื่นมากกว่า -มุมของคนคลั่งเซ็คสเปียร์แบบทฤษฎีทับตาย เชิดชูผลงานและตัวบุคคลโดยมองว่ามันคือเครื่องมือที่ทำให้ตัวเองรู้สึกสูงส่งกว่าคนอื่น	เลอบัวโฮเทล - ความยิ่งใหญ่ที่คลีเช - Generation - Melodrama / คลีเช

ตารางที่ 3.53 : สถานที่ในบทและภาพจากโปรแกรม Capture (โรงแรม เลอบัว)

ที่มา : ผู้ศึกษา

Scene	รายละเอียด	Message	Lighting
โบสถ์ “ย้อนแย้ง”	เจย์เล่าให้ผู้ชมฟังเรื่องงานศพพ่อ -เสียงออแกนดังขึ้น เปลี่ยนฉากไปอยู่ที่ ‘โบสถ์’ **‘บาทหลวง’** หนุ่มเดินเข้ามาพูดบรรยายฉาก -บาทหลวงพูดคุยกับเจย์เรื่องพ่อและเรื่องชีวิต ทำให้รู้ว่าบาทหลวงเรียนการแสดงมาเหมือนกัน -**‘แม่ของเจย์’** เข้ามา และขอคุยกับเจย์ใน ‘ห้องแก้บาป’ เรื่องที่แม่ตกหลุมรักกับลุงของเจย์ และแต่งงานกันเมื่อคืน ทำให้เจย์สับสนและโมโห -เจย์คุยกับบาทหลวง ต่อว่าที่ทำพิธีแต่งงานให้แม่กับลุงตัวเองทั้งๆที่พ่อพึ่งตายไป บาทหลวงพูดปรัชญาชีวิตในมุมมองของศาสนา และบอกว่าเจย์ยังเด็กเกินไปที่จะเป็นแฮมเล็ต **ทัศนคติ** **• เจย์** ไม่เข้าใจอะไรเลยซักอย่างกับสถานการณ์ที่เผชิญ คิดว่าแม่ไม่ควรแต่งงานใหม่ ทำใจเรื่องพ่อยังไม่ได้	-มนุษย์เผชิญปัญหามากมายกับเรื่องที่ไม่สามารถคาดเดาได้ และต้องการให้ชีวิตเป็นไปได้ตามใจนึก ซึ่งในความจริงมันไม่สามารถเป็นแบบนั้นได้ เลยทำให้เกิดทุกข์ เพราะวาดฝันชีวิตที่เพอร์เฟคเกินไป -เจย์เหมือนแฮมเล็ตในเรื่องนี้ เป็นการเหมือนแฮมเล็ตครั้งแรกของเจย์ที่คาดหวังกับชีวิต ผิดหวัง สับสน หาทางออกไม่ได้	โบสถ์ - ความย้อนแย้ง / ตรงข้ามกัน - บาทหลวงเป็นนักแสดงแทนที่จะสำรวม - แม่ดีใจดี๊ด๊าแทนที่จะเสียใจ - โบสถ์ที่ควรจะนำพาความสงบสุขกับเป็นงานศพ - งานศพที่ควรเศร้ากลับมีสีสันมากมาย - ความเป็นแฮมเล็ตแรกของเจย์ (หัวกะโหลก)

ตารางที่ 3.54 : สถานที่ในบทและภาพจากโปรแกรม Capture (โบสถ์)

ที่มา : ผู้ศึกษา

Scene	รายละเอียด	Message	Lighting
โรงพยาบาล “วัยทอง”	นักจิตแพทย์ -จิตแพทย์พูดบรรยายฉากว่าตอนนี้อยู่ที่ออฟฟิศหรู+มี power point (โปรเจกเตอร์) แนะนำตัวละคร -เจย์แอคติ้งเป็นแฮมเล็ตและบอกเล่าชีวิตให้จิตแพทย์ฟัง -จิตแพทย์วินิจฉัยว่าอาการทั้งหมดมาจากการเป็นวัยทอง และให้เจย์กินยาและทำการรักษา -เจย์รับไม่ได้และจะเดินออกไป แต่จิตแพทย์ก็พูดว่าเขารู้ว่าเจย์เป็นนักแสดง และทั้งหมดที่เจย์ทำก็เป็นการแสดง เพราะจิตแพทย์ก็จบการแสดงมาเหมือนกัน และเคยมีนักแสดงคนอื่นมาทำแบบนี้แล้วด้วย -จิตแพทย์พูดปรัชญาชีวิตในมุมมองของนักจิตวิทยาและวิทยาศาสตร์ เจย์ตัดสินใจรับยาและเดินออกไป **ทัศนคติ** • เจย์ แฮมเล็ตเป็นคนโศกเศร้าและสับสนหาทางออกไม่ได้	-ความซับซ้อนทางอารมณ์ของแฮมเล็ตทางการแพทย์คือโรควัยทอง -ปัญหาความย้อนแย้งของมนุษย์ที่ไม่สามารถปิดบังได้ มาจากการที่ความต้องการของมนุษย์มันสวนทางกับศีลธรรม ทำให้เราไม่สามารถทำอะไรได้อย่างใจหวังและทำให้เราสับสนและเคว้งคว้าง ‘เป็นเรื่องปกติ’	โรงพยาบาล - วิทยาศาสตร์ / fact - สะอาด / ปลอดภัย / สงบ - Mood การรักษา

ตารางที่ 3.55 : สถานที่ในบทและภาพจากโปรแกรม Capture (โรงพยาบาล)

ที่มา : ผู้ศึกษา

Scene	รายละเอียด	Message	Lighting
Transition “จะแฮมเล็ตหรือน้องสาวฝาแฝด”	-เจย์ลังเลว่าจะรับข้อเสนอดีมั้ย เพราะค่าตอบแทนมันสูงมาก แต่ก็ต้องเลือกว่าจะเป็นแฮมเล็ต หรือไปเล่นละครทีวี -เจย์คิดว่าหรือนี่จะเป็นสาเหตุที่ทำให้แฮมเล็ตต้องใช้เวลาในการคิด เพราะคนเราต้องใช้เวลาในการไตร่ตรองสิ่งต่างๆ ‘ท่านชาย’ เดินเข้ามาพูดแทรก -ท่านชายบอกว่าการทำหมัน คือทางแก้เดียวสำหรับคนที่ไม่เข้าใจในเช็คสเปียร์ และการอ่านงานของเช็คสเปียร์ทำให้เซลล์สมองพัฒนาและฉลาดขึ้นจริง ๆ -เจย์ขัด แต่ท่านชายก็ยังพูดต่อถึงการที่โปรดักชั่นแฮมเล็ตเล่นติดต่อกันห้าองค์โดยไม่มีช่วงพักคั่นเวลาเลย -เจย์ไล่ท่านชายออกไปและพูดเข้าช่วงพักครึ่ง พร้อมภาพจาก Power Point : รูปของเชคเสปียร์ยิ้มแฉ่ง พร้อมแคปชั่นว่า ‘ช่วงพักครึ่ง’	เจย์เริ่มเข้าใจว่าทำไมแฮมเล็ตถึงต้องผัดวันประกันพรุ่ง เพราะแฮมเล็ตต้องการเวลาในการคิดไต่ตรองสิ่งต่าง ๆ ก่อนถึงจะลงมือทำได้	โรงละคร (ใด ๆ) - ความคิดของเจย์ที่เริ่มโดนหลอกหลอน

ตารางที่ 3.56 : สถานที่ในบทและภาพจากโปรแกรม Capture (ความคิดเจย์)

ที่มา : ผู้ศึกษา

	เจย์ไปที่บาร์ห่วย ๆ ชื่อ 'เซ็คส-เบียร์' มี 'บาร์เทนเดอร์' หยาบกระด้าง มีรอยสัก สวมเสื้อคลุมสีดำยืนอยู่ -บาร์เทนเดอร์พูดบรรยายฉากว่าตอนนี้อยู่ที่บาร์+มี power point (โปรเจกเตอร์) แนะนำสถานที่ -เจย์ปรึกษาปัญหาชีวิตกับบาร์เทนเดอร์ที่มีมุมมองเป็นผู้ชายมาก ๆ และมองว่าผู้ชายมีความมั่นใจในการตัดสินใจ มากกว่าผู้หญิง		

ตารางที่ 3.57 : สถานที่ในบทและภาพจากโปรแกรม Capture (บาร์)

ที่มา : ผู้ศึกษา

Scene	รายละเอียด	Message	Lighting
	เจย์หลงทางมาอยู่ที่สุสาน เจอเข้ากับชาย **'คนขุดสุสาน'** -คนขุดสุสานพูดบรรยายฉาก+มี power point (โปรเจกเตอร์) แนะนำสถานที่ -เจย์เข้ามาบอกว่าเธอหลงทาง คนขุดหลุมศพพูดคุยกับเจย์ เล่นมุกตลกที่ไม่ขำ แล้วก็ขุดเอาหัวกะโหลกที่ทาลิปติกและติดขนตาขึ้นมาจากหลุม บอกว่านี่คือหัวของซาร่าห์ เบิร์นฮาร์ด นักแสดงชื่อดังของฝรั่งเศษ ที่เป็นผู้หญิงคนแรกที่ได้เล่นเป็นแฮมเล็ตในหนังปี 1900 แล้วหัวกะโหลกของนักแสดงหญิงที่เคยเล่นเป็นแฮมเล็ตทั้งหมด ถูกฝังอยู่ในหลุมเดียวกัน		

ตารางที่ 3.58 : สถานที่ในบทและภาพจากโปรแกรม Capture (สุสาน)

ที่มา : ผู้ศึกษา

	เจย์ขึ้นแสดงเป็นแฮมเล็ต -เสียงตัวละครชายดังขึ้นมาจากข้างเวที ก่อนที่จะถึงคิวเจย์ -เมื่อถึงคิว เจย์เดินขึ้นไปบนเวที พร้อมเล่นเป็นแฮมเล็ต -เมื่อเล่นจบ หิมะเล็ก ๆ ค่อย ๆตกลงมารอบตัวเจย์ เจย์น้ำตาไหลด้วยความตื้นตัน		
	End of Play		

ตารางที่ 3.59 : สถานที่ในบทและภาพจากโปรแกรม Capture (ซีนจบ)

ที่มา : ผู้ศึกษา

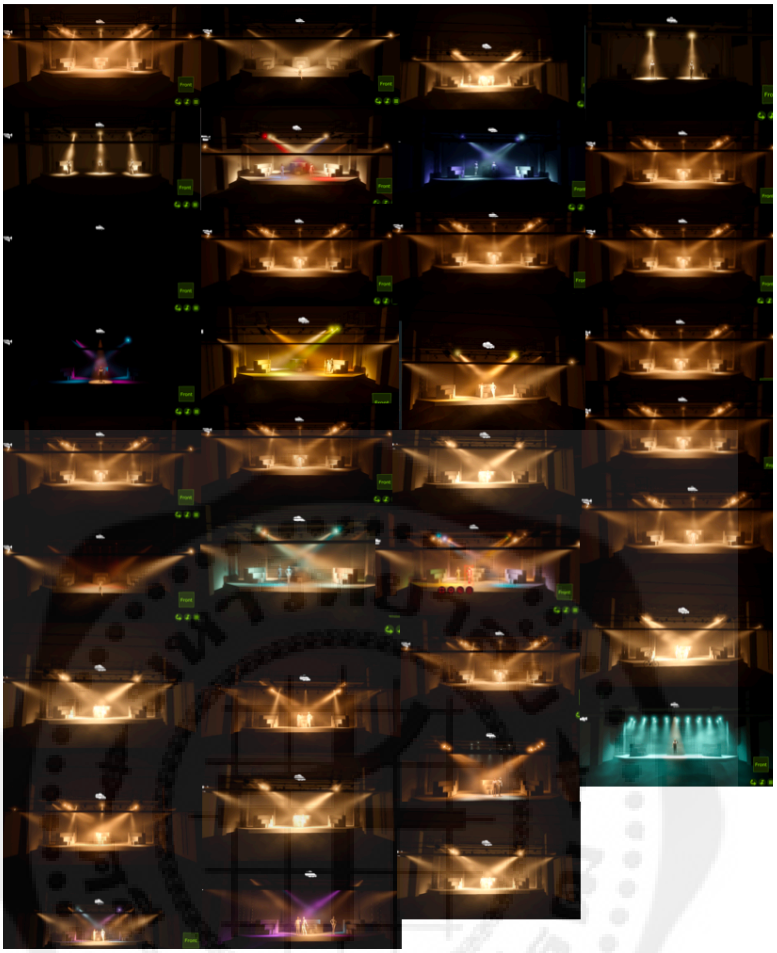

ภาพที่ 3.65 : ภาพการออกแบบแสงจากโปรแกรม Capture

ที่มา : ผู้ศึกษา

(4) การส่งความคืบหน้า 100%

ในการส่งความคืบหน้า 100% นั้นผู้ศึกษาต้องลงมือทำจริงโดยการติดตั้งไฟโดยการใช้ แปลนไฟ ที่ได้ทำไว้เพื่อง่ายต่อการติดตั้งไฟจริงและยังต้องทำเทคนิคพิเศษ เช่นการตัดโกโบ้รูปไม้กางเขน รูปเงาร่มไม้ หรือการ สร้างหิมะที่ต้องทำให้หิมะที่สร้างเกิดขึ้นได้จริงในโรงละครอีกด้วย

ในส่วนของการทำงานมีเดียในเรื่องที่ได้มีการใช้ Projector ฉายบนจอที่ทำจากไม้จ้อยและมีส่วนที่รับแสงที่ทำมาจากผ้าขาวนั้นผู้ออกแบบก็ได้เริ่มทำในขั้นตอนนี้เช่นกัน เนื่องจากจอมีขนาดใหญ่ไม่มีที่เก็บและกลัวเปื้อน ในการทำสื่อของเรื่องได้มีการนำ text ที่บอกข้อมูลของตัวละครหรือสิ่งที่ตัวละครกำลังกล่าวถึงรวมถึงแสดงภาพของตัวละครที่ได้ทำการตัดต่อรูปภาพของนักแสดงให้มีความมตลกและสอดคล้องกับตัวบทเนื้อเรื่อง

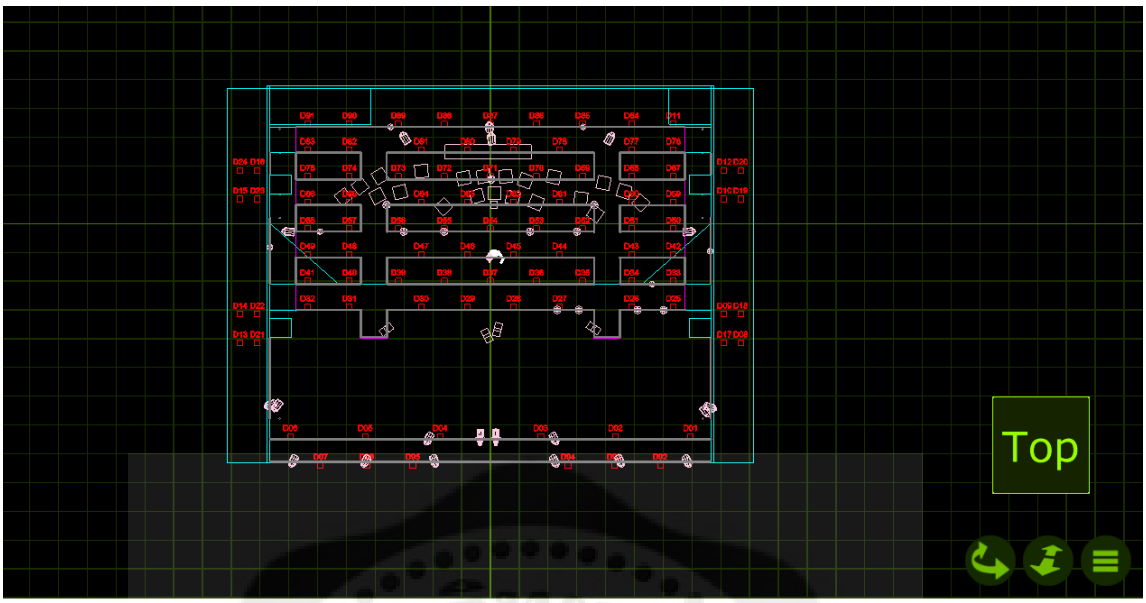

ภาพที่ 3.66 : ภาพแปลนไฟที่ใช้ในเรื่องชะนี ขยี้ แฮมเล็ตจากโปรแกรม Capture

ที่มา : ผู้ศึกษา

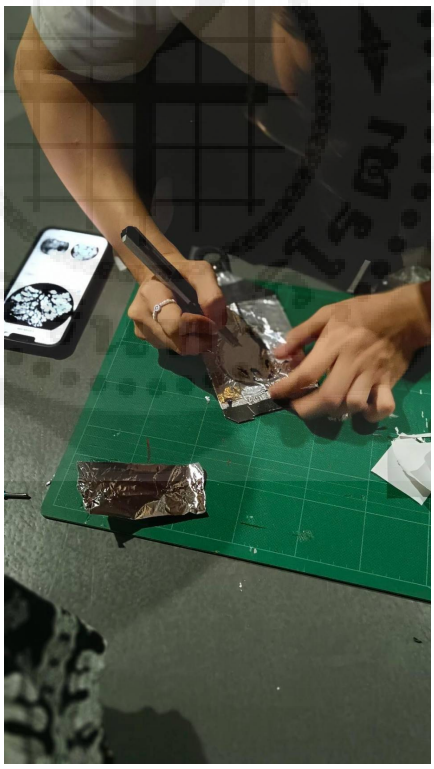

ภาพที่ 3.67 : ภาพผู้ออกแบบกำลังตัดโกโบ้

ที่มา : ผู้ศึกษา

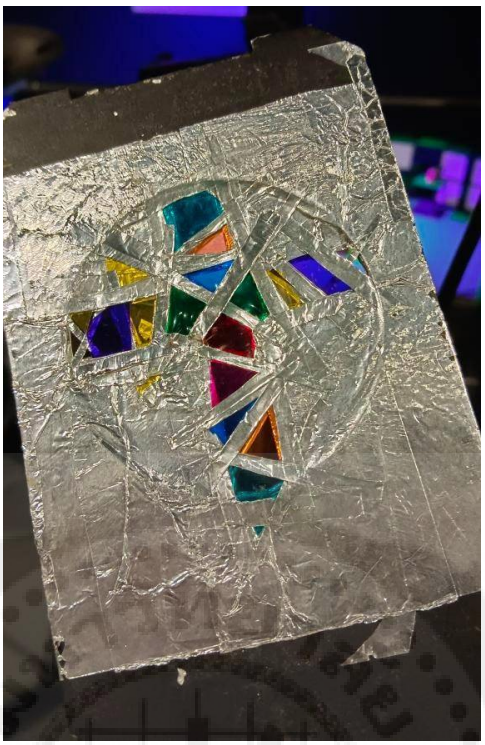

ภาพที่ 3.68 : ภาพโกโบ้ไม้กางเขน

ที่มา : ผู้ศึกษา

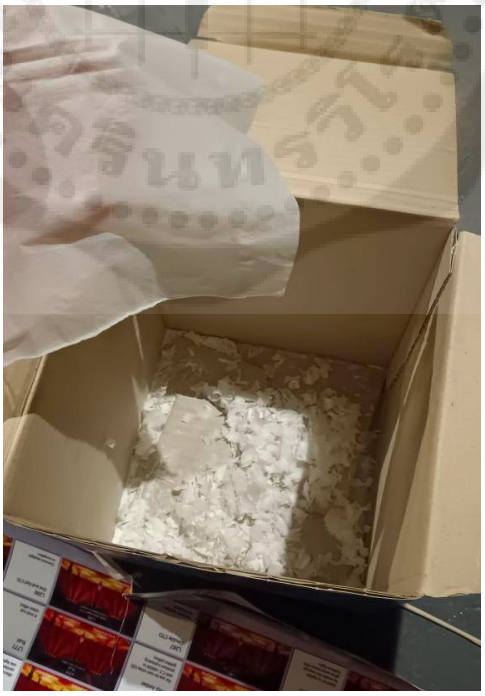

ภาพที่ 3.69 : ภาพผู้ออกแบบกำลังทำหิมะสำหรับโปรยทำที่ทำจากทิชชู่

ที่มา : ผู้ศึกษา

ภาพที่ 3.70 : ภาพผู้ออกแบบกำลังแขวนกล่องใส่สำหรับโปรยบนทางเดิน

ที่มา : ผู้ศึกษา

ภาพที่ 3.71 : ภาพผู้ออกแบบกำลังตัดไม้สร้างจอ Projector

ที่มา : ผู้ศึกษา

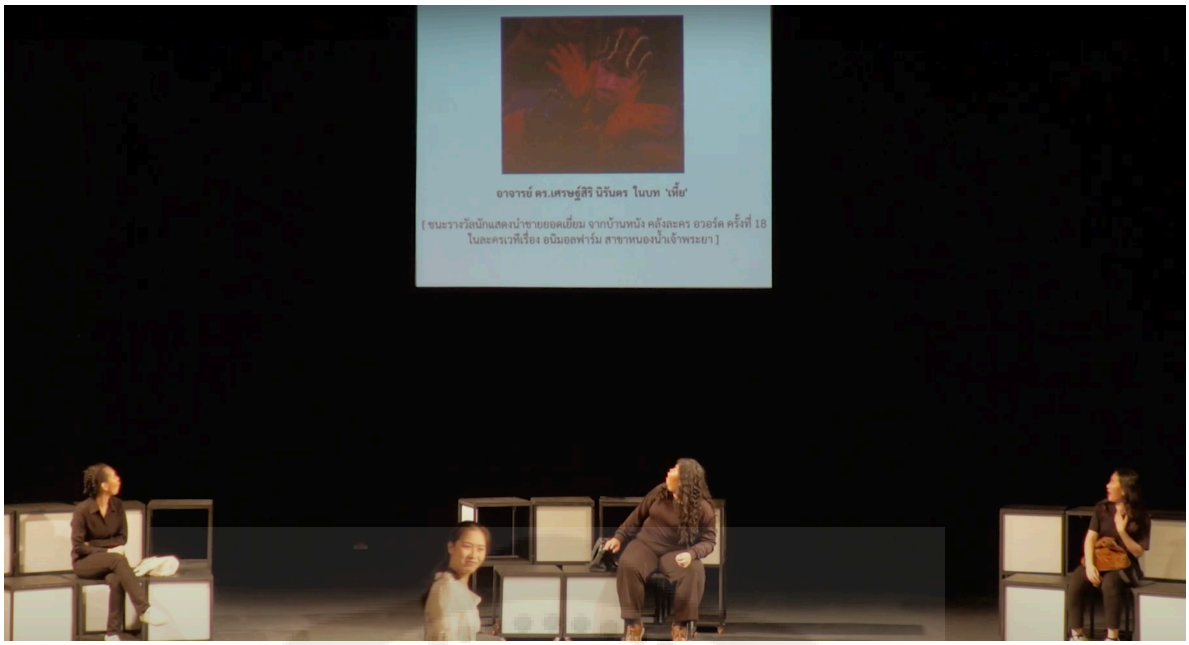

ภาพที่ 3.72 : ภาพจอ Projector ในฉาก
ที่มา : ผู้ศึกษา

3.6.2 ปัญหาและแนวทางแก้ไข
ผู้ออกแบบไฟ

ขั้นตอนการสร้างสรรค์ผลงาน	ปัญหาที่เกิดขึ้น	แนวทางการแก้ไข
ก่อนส่งความคืบหน้า 30%	- ยังไม่ค่อยเข้าใจในตัวบทละคร ยังเห็นภาพในการออกแบบแสงไม่ชัดเจน	- ปรึกษาครูที่ปรึกษากับผู้กำกับและคนในทีม
ส่งความคืบหน้า 30%	- ยังมีบางสถานที่ที่ยังไม่ชัดเจน ทำให้ไม่รู้ถึงแสงไฟในสถานที่จริง	- หาข้อมูลและศึกษาเพิ่มเติม รวมถึงคำนึงถึงสภาพแวดล้อมและบริบทต่างๆ
ก่อนส่งความคืบหน้า 50%	- ไฟไม่ได้มีเวลาเท่าที่ควรในการ Blocking ไฟในเทศกาลปล่อยผี	- ถ่ายคลิปวิดีโอเวลาเพื่อนซ้อมเพื่อที่จะได้กลับไปทบทวนคิวและดู Blocking
ส่งความคืบหน้า 50%	- ตัวคอนเซ็ปต์ยังไม่ค่อยตรงกับบทละคร	- กลับไปแก้คอนเซ็ปต์และได้ทำการปรึกษาครู

ขั้นตอนการสร้างสรรค์ผลงาน	ปัญหาที่เกิดขึ้น	แนวทางการแก้ไข
ก่อนส่งความคืบหน้า 70%	- ระยะเวลาในการได้ทดลองหรือลองวางและออกแบบพื้นที่มีระเวลาที่สั้น รวมถึงมีการปรับแก้ตัวชิ้นส่วนของฉากอยู่บ่อยครั้ง	- ลงมือทำและทดลองเลือกหยิบอุปกรณ์ที่มีอยู่หรือที่ผ่านการใช้งานมาต่อยอดเพื่อทำให้เกิดภาพรวมที่มองเห็นได้มากที่สุด
ส่งความคืบหน้า 70%	- ยังไม่ได้ทดลองทำเทคนิคพิเศษต่างๆ เหลือเวลาน้อยลง	- ลองเทคนิคต่างๆ เท่าที่ทำได้โดยการตัดโกโบ้และนำไฟมาลองฉาย
ก่อนส่งความคืบหน้า 100%	- ไม่ได้มีเวลาในการใช้พื้นที่โรงละครได้มากเท่าที่ควร Blocking ไฟไม่ทัน การทำงานต้องทำอย่างเร่งรีบเพราะใกล้ถึงเวลาที่จะต้องส่งแล้ว	- พยายามดูซ้อมให้มากยิ่งขึ้นเพื่อให้จำ ตำแหน่งต่างๆ ของตัวละครได้และทดลองทำในโปรแกรม Capture
ส่งความคืบหน้า 100%	- แสงไฟวูบวาบเกินไปและมีซีนสุดท้ายที่ไฟฉายข้างหลังจอโปรเจคเตอร์ไม่จำเป็น	- ปรับแก้ให้แสงไม่ทำให้ขัดต่อสายตาคนดู และนำแสงที่ไม่จำเป็นออก

ตารางที่ 3.59 : ตารางปัญหาและแนวทางการแก้ไข (ผู้ออกแบบแสง)

ที่มา : ผู้ศึกษา

3.6.3 ขั้นตอนการทำงานในช่วงการแสดง (Production)

ในช่วงก่อนทำการแสดง ผู้ศึกษาต้องทำการเช็คอุปกรณ์ต่างๆ เช่นโคมไฟ สายไฟ และตู้ดิมเมอร์ทุกครั้งเพื่อดูให้แน่ในว่าไม่มีปัญหาไฟติดๆ ดับๆ ระหว่างการแสดง และเพื่อป้องกันไม่ให้เกิดอันตรายต่อทุกคนในโรงละครอีกด้วย

3.6.3.1 ผลงานในการแสดงจริง

ภาพที่ 3.73 : ภาพผลงานวันแสดงจริง

ที่มา : จิร จิร อังศุธรรมทัต และ beverstudio

3.6.3.2 ปัญหาที่เจอระหว่างการแสดง

ในช่วงระหว่างการแสดงนั้นมีการใช้ไฟเป็นจำนวนมากจึงเกิดปัญหาไฟกระพริบเวลาปรับไฟขึ้นลง แต่ไม่ได้ส่งผลกระทบต่อการแสดงมากนักเพราะพึ่งจะมาเกิดในช่วงท้ายๆ ของเรื่องและอีกอย่างผู้ออกแบบคาดว่าอาจจะเกิดปัญหาที่ตัวควบคุมไฟหรือบอร์ดไฟ ที่ทำการใช้เป็นเวลานานทำให้เครื่องเกิดอาการรวนได้ ดังนั้นในการแสดงรอบถัดไป ผู้ออกแบบจึงได้ทำการพักเครื่อง 20 นาทีก่อนเริ่มการแสดงเพื่อให้บอร์ดไฟและโคมไฟไม่ร้อนจนเกินไป จะได้ไม่เกิดปัญหาขึ้นอีก

3.6.4 ช่วงหลังการแสดง (Post - Production)

เมื่อการแสดงได้จบลงเป็นที่เรียบร้อยผู้ศึกษาจึงได้ทำการถอนการติดตั้งดวงไฟทั้งหมดออกจาก Bar แขวนไฟ เพื่อให้เพื่อนโพรดักชันถัดไปได้เข้ามาใช้พื้นที่โรงละครได้อย่างเต็มที่และเพื่อเป็นการรักษาความปลอดภัยผู้ศึกษาจะไม่แขวนไฟทิ้งไว้บน Bar แขวนไฟ หากพบว่ามีสายไฟเส้นไหนขาดจะนำมาแยกไว้และทำการซ่อมแซมเพื่อให้นำกลับมาใช้ใหม่

บทที่ 4
สรุปผลจากการศึกษาค้นคว้าและสร้างสรรค์ผลงาน

4.1 สรุปผลการศึกษากระบวนการทำงานของการสร้างสรรค์ผลงานละครเวทีเรื่อง ชะนี ขยี้! แฮมเล็ต

4.1.1 สรุปผลการศึกษาด้านการกำกับการแสดง

4.1.1.1 นางสาว อภิศรา ชมภูศรี

จากการศึกษากระบวนการในการกำกับการแสดงเรื่อง ชะนี ขยี้! แฮมเล็ต ผู้ศึกษาได้นำเอาองค์ความรู้ทางศิลปะการแสดงมาประยุกต์ใช้ในการทำงานในครั้งนี้ โดยจากการศึกษาข้างต้น ผู้ศึกษาสรุปผลการทำงานในการสร้างสรรค์ผลงานได้ดังนี้

(1) บทละคร เดิมทีบทละครเรื่องนี้เป็นบทภาษาอังกฤษและมีบริบทต่างประเทศ ผู้ศึกษาจึงต้องแปลบทมาเป็นภาษาไทยเพื่อให้นักแสดงและนักออกแบบที่จะมาคัดเลือกได้เข้าใจบทคร่าวๆ และหลังจากกระบวนการแปลเสร็จสิ้น ทางคณะผู้ศึกษาและครูที่ปรึกษาตกลง ว่าจะทำการปรับบริบทให้เป็นบริบทของประเทศไทย เพื่อให้สอดคล้องกับสังคมไทยและเพื่อให้ผู้ชมที่เป็นคนไทยเข้าใจประเด็นที่จะสื่อมากยิ่งขึ้น และทำให้บทมีความร่วมสมัย ทางผู้ศึกษา ทีมนักแสดงและนักออกแบบ จึงประชุมร่วมกันเพื่อคัดเลือกสิ่งที่จำเป็นและมีผลกับประเด็นที่อยากเล่าในละครเรื่องนี้ และมีการเปรียบเทียบบริบทเดิมกับบริบทใหม่ที่คณะผู้ศึกษาได้ปรับไป ว่ามีความสอดคล้องกันของเนื้อหาและประเด็นที่ต้องการสื่อหรือไม่ ในขั้นตอนนี้จึงต้องใช้ความละเอียดและพิถีพิถันเป็นอย่างสูง และบทก็ได้มีการปรับเปลี่ยนไปตลอดการส่งความคืบหน้า ทั้งนี้ก็เพื่อให้ได้สิ่งที่ดีที่สุดและตรงกับสารที่อยากจะนำเสนอแก่ผู้ชมมากที่สุด

(2) การทำงานกับนักแสดงที่สวมบทบาทมากกว่า 1 ตัวละคร ละครเรื่องนี้ใช้นักแสดงหญิงทั้งหมดเพื่อต้องการเน้นประเด็นในเรื่องของตัวตนภายในที่ข้ามกรอบของลักษณะภายนอก ในบทละครได้อธิบายว่าต้องการใช้ผู้หญิงทั้งหมด เพราะในสมัยของเช็คสเปียร์ก็ใช้ผู้ชายทั้งหมดเช่นกัน ซึ่งเมื่อผู้ชมได้ดูละครเรื่องนี้ ในช่วงแรกการที่ผู้หญิงรับบทเป็นผู้ชาย จะมอบเสียงหัวเราะและความแปลกใหม่ให้กับผู้ชม แต่พอละครเรื่องนี้ดำเนินไป เมื่อการเลียนแบบผู้ชายของนักแสดงหญิงได้ถูกเห็นบ่อยครั้งขึ้น ผู้ชมจะไม่ได้สนใจอีกต่อไปว่าตัวละครนี้เป็นนักแสดงหญิงที่เล่นเป็นตัวละครชาย ตัวละครเด็ก หรือตัวละครแก่ แต่จะสนใจกับสารและตัวตนของตัวละครนั้นมากขึ้น ซึ่งสอดคล้องกับสารที่ผู้ศึกษาต้องการนำเสนอ ในการทำงานกับนักแสดงที่สวมบทบาทมากกว่า 1 ตัวละครถือเป็นเรื่องที่ท้าทายและแปลกใหม่สำหรับผู้ศึกษาในการช่วยให้นักแสดงทำความเข้าใจตัวละคร ค้นหาคาแรคเตอร์ ค้นหาประเด็นของแต่ละตัวละครว่าเข้ามาทำฟังก์ชั่นอะไรในเรื่อง และจะทำให้แต่ละตัวละครแตกต่างกันอย่างชัดเจนได้อย่างไรบ้าง โดยในช่วงแรกผู้ศึกษาได้ให้นักแสดงหารูปภาพ

คนหรือหาตัวละครและบุคคลที่มีอยู่จริง ที่ใกล้เคียงกับตัวละครในสำรับมา เพื่อให้นักแสดงมีภาพของตัวละครชัดขึ้นและดึงเอาเอกลักษณ์ออกมาใช้ในการค้นหาตัวละคร จากนั้นได้ให้นักแสดงหาเพลงที่บ่งบอกถึงตัวละครแต่ละตัวในสำรับมา ผู้ศึกษาได้ทำการจัดเวิร์กช็อป และเลือกทำงานกับตัวละครไปทีละตัวเพื่อให้นักแสดงได้วิเคราะห์ ค้นหา และเลือกสิ่งที่ใช่มาใช้ในการเป็นตัวละครนั้นๆ ซึ่งใช้เวลานาน เนื่องจากนักแสดงรับบทเป็นตัวละคร 7 ตัว ถึง 2 คน และ 3 ตัวละครอีก 1 คน โดยในทุกตัวละครก็มีความสำคัญและมีเอกลักษณ์ที่แตกต่างกันออกไป จึงต้องพิถีพิถันในการวิเคราะห์และสร้างแต่ละตัวละครขึ้นมาการค้นหาตัวละครจึงถือเป็นขั้นตอนที่สำคัญในการกำกับละครเรื่องนี้

(3) การนำเสนอละครในรูปแบบละครสุขนาฏกรรม (Comedy) การใช้เทคนิคของ Ted Talk การพูดบรรยายฉาก เป็นเรื่องที่ท้าทายมากสำหรับผู้ศึกษา เนื่องจากละครเรื่องนี้พูดถึงการออกนอกกรอบของมาตรฐานสังคม จึงใช้วิธีเล่าออกนอกขนบของละครแบบเก่า นอกเหนือจากการเพิ่มความแปลกใหม่แก่ผู้ชม มันเป็นการขับให้สารที่ต้องการสื่อมีความชัดเจนมากยิ่งขึ้น ผู้ศึกษาจึงต้องทำการบ้านจากบทและหาข้อมูลวิธีการในการนำสิ่งใหม่ๆ มาใช้ในการกำกับการแสดงเรื่องนี้ ทั้งการดูละครเวทีเพื่อดูประเด็น วิธีการเล่า ตัวละคร และเทคนิคในละครแต่ละเรื่อง ค้นหาข้อมูลผ่านช่องทางออนไลน์เกี่ยวกับบทละครและการเล่าแบบ Ted Talk และขอคำปรึกษาจากครูประจำโพรดักชัน และนำมาปรับใช้ในการซ้อมเพื่อค้นหาสิ่งที่พอดีสำหรับละครเรื่องนี้มากที่สุด

(4) ความยาวของละคร เนื่องจากละครเรื่องนี้มีวิธีการเล่าแบบเล่าเร็ว เพราะแต่ละตัวละครที่เป็นตัวละครตรงข้ามและเข้ามาสร้างอุปสรรคให้กับตัวละครหลักต่างก็มีประเด็นของตัวเอง ซึ่งต้องใช้เวลาในการเล่า แต่ด้วยจำนวนตัวละครและความสำคัญของประเด็น ผู้ศึกษาจึงต้องลำดับความสำคัญของตัวละครโดยเลือกจากสาร ลดทอน เลือกเล่าเฉพาะประเด็นที่มีต้องการสื่อ เพื่อให้ผู้ชมยังคงตามตัวละครหลักและประเด็นหลัก และร่นระยะเวลาการเล่นของละครให้มีความกระชับยิ่งขึ้น

(5) การใช้พื้นที่บนเวที เนื่องจากละครเรื่องนี้มีการเปลี่ยนเวลา และสถานที่หลายครั้ง จึงต้องอาศัยการเล่าภาพที่มีความรวดเร็วและน่าสนใจเพื่อให้คนดูติดตามเรื่องไปพร้อมๆ กับตัวละคร ในช่วงแรกผู้ศึกษายังไม่มีความคิดสร้างสรรค์ในการเล่าภาพบนเวที และยังขาดการทำงานควบคู่ไปกับนักออกแบบฉากและอุปกรณ์ประกอบฉาก จึงได้ประชุมกับทีมนักออกแบบเพื่อร่วมกันหาภาพของเวทีทั้งหมดและฟังก์ชั่นที่สามารถใช้เพื่อให้การซ้อมคืบหน้าไปในทิศทางที่มั่นคงและมีความเป็นเอกภาพมากยิ่งขึ้น และเนื่องจากการนำเสนอที่ต้องการหลุดจากขนบของละคร การเข้าออกของแต่ละตัวละครจึงเป็นส่วนช่วยในการเกิดภาพที่แตกต่างมากยิ่งขึ้น จึงมีการวางการเข้าออกของตัวละครจากหลายทิศทางนอกเหนือจากการเล่นบนเวทีเพียงอย่างเดียว แต่ก็ต้องมีเหตุและผลเพื่อให้คนดูสามารถเข้าใจได้ด้วย

นอกจากทักษะในการทำงานข้างต้น ผู้ศึกษาได้เรียนรู้และพัฒนาศักยภาพในการทำงานร่วมกับผู้อื่นมากขึ้น เนื่องจากเกิดโรคระบาดโควิด-19 ทำให้ในช่วงสองปีที่ผ่านมาผู้ศึกษาไม่ได้ทำงานร่วมกับคนหมู่มาก ในการทำละครเวทีในครั้งนี้จึงเป็นการกลับมาทำงานละครหลังจากที่ห่างหายไปนาน ผู้ศึกษาได้เรียนรู้ที่จะประสานงานกับคนกลุ่มใหญ่ ได้เรียนรู้ที่จะวางแผนและตัดสินใจเลือกในสิ่งที่ต้องการ เรียนรู้ที่จะรับฟังและเข้าใจผู้อื่น เพื่อให้ทุกคนได้ทำงานอย่างเต็มประสิทธิภาพและได้ชิ้นงานที่ตัวเองพึงพอใจมากที่สุด ซึ่งในท้ายที่สุดเมื่อการทำละครเรื่องนี้เสร็จสิ้นลงและผลงานที่ทุกฝ่ายตั้งใจศึกษามาตลอด 8 เดือนได้ผลตอบรับที่ดีจากผู้ชม และเป็นที่พึงพอใจแก่ผู้ศึกษา เพียงเท่านี้ผู้ศึกษาก็มองว่าการทำงานในครั้งนี้ประสบความสำเร็จแล้ว

4.1.2 สรุปผลงานด้านการแสดง

4.1.2.1 นางสาวญาตาวี จันทร

จากการศึกษากระบวนการทำงานเกี่ยวกับการแสดงเรื่อง ชะนี ขยี้! แฮมเล็ต ผู้ศึกษาได้นำเอาองค์ความรู้ทางศิลปการแสดงมาประยุกต์ใช้ในการทำงานครั้งนี้ โดยจากการศึกษาข้างต้นผู้ศึกษาสรุปผลการทำงานและสิ่งที่ได้เรียนรู้จากการสร้างสรรค์ผลงานได้ดังนี้

(1) การค้นหาตัวละคร ในช่วงแรกที่ได้รับบทบาทนี้ ผู้ศึกษารู้สึกว่าตนเองมีอะไรหลายๆ อย่างที่เหมือนกับตัวละครเป็นอย่างมาก ทั้งในเรื่องของทัศนคติ ความคิด และความเข้าใจในปัญหาที่ตัวละครกำลังเผชิญ แต่พอต้องเริ่มลองเป็นตัวละครนั้นจริงๆ ผู้ศึกษากลับรู้สึกว่าเข้าใจแต่ไม่สามารถแสดงมันออกมาได้เลย และเมื่อได้ลองปรึกษากับครูถึงปัญหานี้ ทำให้ผู้ศึกษาได้เรียนรู้ว่าผู้ศึกษากำลังพยายามสวมบทบาทเป็นคนอื่นมากเกินไป ซึ่งเกิดจากความเข้าใจที่ว่าการที่เราจะเป็นตัวละครเราจะต้องสร้างตัวละครขึ้นมาเพื่อสวมมันเข้าไป แต่เรากลับไม่ได้สร้างมันขึ้นมาจากตัวเอง ทั้งๆ ที่ความจริงแล้วตัวละครนี้มันอยู่ใกล้ตัวเรามากๆ สิ่งที่ตัวละครเป็นอาจจะคือสิ่งที่เราเป็นอยู่แล้วก็ได้ แต่ตัวเรากำลังปฏิเสธมันเพราะความคิดที่ว่าเราต้องสร้างตัวละครขึ้นมาใหม่ และตัวละครจะต้องห้ามเป็นเหมือนตัวเอง ทั้งๆ ที่ตัวละครก็คือมนุษย์คนหนึ่งเหมือนกัน

(2) Breaking the Fourth Wall (การทลายกำแพงที่สี่) การทลายกำแพงที่สี่ระหว่างตัวละครกับคนดูเป็นสิ่งที่ผู้ศึกษารู้สึกว่าท้าทายเป็นอย่างมากเพราะว่าเป็นสิ่งที่ไม่เคยทำและในเรื่องนี้ตัวละครจะต้องทลายกำแพงที่สี่ทั้งเรื่อง หมายความว่าเราจะไม่ใช่แค่รับส่งกับคู่แสดงบนเวที แต่เราต้องรับมือกับทุกอย่างที่เกิดขึ้นโรงละครให้ได้ด้วย ซึ่งเราไม่สามารถคาดเดาได้เลยว่าในการแสดงแต่ละรอบจะเกิดอะไรขึ้นบ้าง ทำให้ผู้ศึกษาจะต้องฝึกเปิด Awareness และฝึกการ Improvise ให้มากขึ้นเพื่อรับ Reaction จากผู้ชม ซึ่งในช่วงแรกในการซ้อมถือว่าเป็นปัญหาอย่างมากเพราะในห้องซ้อมมีเพียงแค่ผู้กำกับและนักแสดงเท่านั้น ทำให้การแสดงออกในส่วนนี้ของตัวผู้ศึกษายังทำได้ไม่เต็มที่ และในขณะเดียวกัน เมื่อเราคิดว่าการทลายกำแพงที่สี่คือการที่เราจะต้องโต้ตอบกับ

คนดูแล้วพอมวลคนดูในรอบนั้นไม่ดีจึงทำให้การแสดงในรอบนั้นไม่ดีไปด้วย ทั้งๆ ที่ในการซ้อมไม่เคยเป็นแบบนั้นเลย จนสุดท้ายผู้ศึกษาจึงได้เรียนรู้ว่าถึงแม้เราจำเป็นจะต้องโต้ตอบกับคนดู แต่เราก็ไม่จำเป็นต้องโต้ตอบกับคนดูทุกคนก็ได้ ถ้าเรารู้ว่าเรามองคนดูคนไหนแล้วจะทำให้เราไม่มีสมาธิ หรือเสียความมั่นใจ เราก็แค่เลือกที่จะไม่มองเขาได้ แต่สารของละครที่เราต้องการจะเล่าก็ยังจะต้องสื่อสารไปให้ถึงผู้ชมทุกคนเหมือนเดิม

(3) การแสดงแบบเล่าเร็ว (Fast-moving theatrical romp) ละครเรื่องนี้เป็นละครที่เล่าเรื่องราวในความคิดของเจย์ ซึ่งพอเป็นเรื่องราวในความคิด สถานการณ์ในเรื่องจะเกิดขึ้นอย่างไรก็ได้ ในการทำงานช่วงแรกผู้ศึกษายังไม่สามารถปะติดปะต่อหลายๆ สถานการณ์ให้เชื่อมต่อกันได้การแสดงออกของตัวละครจึงไม่เชื่อมต่อกัน และทำให้ไม่เห็นพัฒนาการของตัวละคร ผู้ศึกษาจึงไปเรียบเรียงช่วงเวลาของตัวละครและไปทำความเข้าใจเหตุผลของตัวละครว่าทำไมตัวละครถึงอยากจะเล่าสถานการณ์เหล่านั้น ในช่วงแรกของละครยังไม่มีปัญหาอะไร แต่ด้วยความที่ไดนามิกของการเล่าเรื่องที่ ต้องเพิ่มขึ้นในทุกๆ ฉากทำให้ในช่วงหลังของละครที่เป็นสถานการณ์ตึงเครียดเกิดปัญหาว่าผู้ศึกษาไม่สามารถเข้าถึงอารมณ์ในฉากต่อไปได้ในทันที เพราะผู้ศึกษาจะต้องพยายามเรียบเรียงสถานการณ์ในความคิดให้สมบูรณ์ก่อนจึงจะรู้สึกถึงอารมณ์ที่ต้องการได้ ซึ่งความเป็นจริงในการแสดงเราสามารถใช้วิธีอื่นในการเรียกอารมณ์ความรู้สึกได้ เช่น การใช้ประสาทสัมผัสทั้งห้า ไม่ว่าจะเป็น การดมกลิ่น การมองรูป การสัมผัส และอื่นๆ ซึ่งวิธีการเหล่านี้เหมาะสำหรับใช้ในการแสดงเรื่องนี้มาก เพราะเราไม่มีเวลามากพอในการที่จะเรียบเรียงทุกอย่างในความคิดให้สมจริงได้

ในระยะเวลา 8 เดือนที่ได้อยู่ในกระบวนการทำละครเรื่องนี้ ทำให้ผู้ศึกษาได้รู้ว่าปัญหาที่ตัวละครกำลังเผชิญคือปัญหาที่ผู้ศึกษากำลังเผชิญในชีวิตจริงอยู่เหมือนกัน เพียงแต่ว่าตัวละครนี้สามารถก้าวข้ามผ่านมันไปได้แล้ว แต่ผู้ศึกษายังไม่เคยก้าวข้ามผ่านมันด้วยตัวเองได้เลย การได้มารับบทเป็น “เจย์” จึงทำให้ตัวผู้ศึกษาได้เรียนรู้อะไรที่มากกว่าความรู้ด้านการแสดง เพราะเจย์เป็นเหมือนกับตัวเราในอนาคตที่มาเตือนสติเราก่อนที่จะเรียนจบว่าให้เรารีบทำความรู้จักตัวเองและพร้อมที่จะ “เลือกบทบาท” ของตัวเองได้แล้ว

4.1.2.2 นางสาว ขวัญมนัส อุทารจิตต์

จากการศึกษากระบวนการในการแสดงละครเวทีเรื่อง ชะนี ขยี้! แฮมเล็ต ตัวผู้ศึกษาได้ค้นพบว่าการสร้างสรรค์ผลงานศิลปะชิ้นนี้ ได้ทำให้ตัวผู้ศึกษาวิเคราะห์ทั้งตัวละครและตนเองได้ละเอียดขึ้น โดยผ่าน 3 ประเด็นหลักดังนี้

- ความเป็นผู้ใหญ่ (Adultism)
- การวิจารณ์ตัวเอง (Self - Criticism)
- การให้อภัยตัวเอง (Self - forgiveness)

โดยทั้งหมดเริ่มจากเมื่อได้รับบทบาท ผู้หญิง 1 ตัวผู้ศึกษาได้เริ่มจากการปรับเปลี่ยนบริบทจากต่างประเทศ มาเป็นบริบทในประเทศไทย แต่ยังคงคาแรคเตอร์ของตัวละครนี้ไว้ โดยในกระบวนการการทำงาน ผู้ศึกษาได้อิงตามบทปัจจุบันที่ทำการเปลี่ยนบริบทแล้ว เพื่อให้เกิดความง่ายต่อการเข้าถึงตัวละคร ผู้ศึกษาเริ่มทำความรู้จักกับตัวละครผ่านกระบวนการซ้อมและการเวิร์กช็อปในการซ้อมแต่ละครั้งทำให้ผู้ศึกษาได้เข้าใจตัวละครเพิ่มขึ้น ทำให้เห็นถึงลักษณะที่เหมือนกันในสามตัวละคร คือความมั่นใจในตนเองที่สูงจนเกือบจะถึงระดับมีอีโก้ แต่ไม่ได้ถูกแสดงออกมาอย่างเด่นชัดในบทละคร แต่สิ่งที่เห็นได้อย่างเด่นชัด คือการใช้ความเป็นผู้ใหญ่ (Adultism) กดขี่คนที่เด็กกว่า โดยผ่านวิธี การพูด การสอน การสั่ง และการกระทำ เพราะเชื่อว่าสิ่งที่ตนเองนั้นได้กระทำ เป็นสิ่งที่เหมาะสมและถูกต้อง จะเห็นได้ชัดในตัวละครของครูเกวลิน ที่มองว่าเจย์ยังเด็กเกินกว่าที่จะเข้าใจในสภาวะของตัวละครแฮมเล็ต จึงได้ทำการไหว้วานให้ โรซี่ และ กีรดา ไปหลอกเจย์ให้กลับไปเล่นซีรีส์ คิดว่านั่นคือหนทางที่เหมาะสมกับเจย์ในอายุเท่านี้ โดยไม่ได้ถามความต้องการของเจย์ แต่ไปตัดสินใจแทนโดยใช้มุมมองและความคิดของตัวเองเป็นที่ตั้ง

Adultism คือคำจำกัดความอคติของผู้ใหญ่บางคน ที่มองว่าถ้าหากตัวเองมีอายุมากกว่า ย่อมเหนือกว่าใครก็ตามที่อายุน้อยกว่าตนในทุกๆ ด้าน โดยไม่สนใจจะมองถึงปัจจัยอื่นเลยแม้แต่น้อย คำถามคือ คำจำกัดความข้างต้นนี้ ยังคงเครดิตความน่าเชื่อถืออยู่มากแค่ไหนในสังคมปัจจุบัน หรือเป็นเพียงแค่ความพยายามที่ผู้อาวุโสกว่าใช้เพื่อปักหมุดหมายของคำว่า ‘ถูกต้อง’ ลงไปในทุกการกระทำของตัวเอง รวมถึงบางคนนั้นถึงกับประณามเหยียดหยาม ด้อยค่าเด็กๆ ที่ไม่ได้เดินตามเส้นทางของตัวเอง (ณัชพล เนตรมหากุล, 2564)

ส่งผลให้ในหลายๆ ครั้ง การทำงานกับตัวละคร ผู้ศึกษาได้มีความรู้สึกว่าบทบาทนั้นห่างไกลตนเองออกไป เพราะขาดความรู้สึกร่วมกันกับตัวละครด้วยมุมมอง และทัศนคติที่แตกต่างกัน ทำให้ผู้ศึกษาต้องหาบุคคลตัวอย่างเพื่อมาเป็นกรณีศึกษาในด้านการแสดง จึงทำให้ผู้ศึกษาค่อยๆ วิเคราะห์และเข้าใจในความคิดของตัวละครมากยิ่งขึ้น รวมถึงได้ก้าวผ่านกรอบความคิดของตนเอง โดยเปิดรับวิธีการคิดของตัวละครเข้ามาและไม่มองด้วยอคติ แต่ต่อให้เข้าใจในความคิดของตัวละครลึกและกว้างแล้ว ก็ยังเกิดอุปสรรคในการแสดง เพราะตัวผู้ศึกษาไม่สามารถถ่ายทอดสิ่งที่อยู่ ในความคิดของตนเองออกมาผ่านตัวละครได้ เพราะเกิดจากความตั้งใจที่ต้องการจะให้ผลลัพธ์ของการแสดงออกมาได้ตามเป้าหมายที่วางไว้ จึงทำให้ในช่วงการซ้อมผู้ศึกษาได้มีความรู้สึกว่าตนเองไม่เก่งเท่าตัวละคร ตัวละครเป็นคนที่มีความรู้และความน่าเชื่อถือ มีทั้งคุณวุฒิและวัยวุฒิ ซึ่งเป็นสิ่งที่ผู้ศึกษาไม่สามารถสร้างขึ้นได้ เลยทำให้เกิดความกดดันและความไม่เชื่อมั่นในตนเอง จึงทำให้ผลลัพธ์ในการซ้อมแต่ละครั้งไม่ดีเท่าที่ควร เพราะเกิดความคิดที่จะวิจารณ์และตำหนิตนเอง (Self-Criticism) แบบไม่รู้ตัวตลอดการซ้อม และคิดว่าเป็นสิ่งที่เกิดขึ้นทำให้เป็นอุปสรรคในการซ้อมและเวิร์กชอป กับนักแสดงคนอื่นๆ เนื่องจากอารมณ์ที่ขุ่นมัวและความไม่เต็มที่ของผู้ศึกษา จึงได้ทำการปรึกษาผู้กำกับและเพื่อน

นักแสดงถึงปัญหาที่เกิดขึ้น และได้เกิดการพูดคุยกันเพื่อหาทางแก้ไข ทำให้ตัวผู้ศึกษาได้ย้อนสำรวจสภาพจิตใจของตนเอง โดยผ่านการทำพูดคุยกับตนเอง (Self–talk) ถึงการรับรู้ความเป็นจริงว่าตัวละครกับตัวของนักแสดงไม่ใช่คนคนเดียวกัน นักแสดงจะต้องเป็นคนสร้างตัวละครขึ้นมาในแบบของตนเอง จึงเป็นเรื่องปกติที่จะเกิดภาวะแบบนี้เพียงแต่ตัวผู้ศึกษาต้องยอมรับความเป็นจริงและแยกแยะให้ได้ เมื่อผู้ศึกษาเข้าใจและคิดได้ดังนั้นก็กล้าที่จะยอมรับข้อผิดพลาดของตนเองและไปต่อกับเรื่องราวทั้งหมด โดยไม่ลืมที่จะให้อภัยกับตัวเอง (Self–Forgiveness) เพื่อทำให้การทำงานยังคงไปต่อได้

ในช่วงก่อนทำการแสดงก็ได้เกิดการเปลี่ยนแปลงเกิดขึ้น เนื่องจากว่าโดยรวมของเรื่องยังไม่มีสีสันที่จัดจ้านมากพอ ทำให้ยังไม่เกิดความรู้สึกสนุกทั้งในส่วนของคนดูและนักแสดง จึงได้มีการนัดแนะครูมาช่วยแนะนำ ผู้ศึกษาจึงเกิดความรู้สึกสบายใจ เลยเป็นส่วนช่วยลดความตึงเครียดของตัวละคร และได้มีการแวะเล่นกับคนดูเพื่อหยิกหยอกมากขึ้น ทำให้ทั้งคนดูและนักแสดงรู้สึกผ่อนคลาย ส่งผลให้ในวันที่แสดงจริงนักแสดงไม่มีความกังวลและมีพลังงานที่ดีส่งสารไปถึงผู้ชม ถือว่าเป็นสิ่งที่ประสบความสำเร็จมากๆ ในฐานะนักแสดง

จากการศึกษากระบวนการในการแสดงละครเวทีเรื่อง ชะนี ขยี้! แฮมเล็ต ตัวผู้ศึกษาได้ค้นพบว่า การที่ได้รับบทบาท ผู้หญิง 1 เป็นสิ่งที่ยิ่งใหญ่และน่าจดจำมาก เพราะตลอดปีการศึกษาที่ผ่านมา บทบาทนี้ทำให้ผู้ศึกษาได้เรียนรู้กระบวนการการทำงานโพรดักชัน ได้พูดคุยและรู้จักกับตัวเองมากขึ้นทั้งกับตัวเองในอดีตและปัจจุบัน มีประสบการณ์ใหม่ๆ ในชีวิต ร่วมกับเพื่อนๆ มีการแลกเปลี่ยนมุมมองของตนเองกับตัวละคร ได้เรียนรู้ว่าอย่าให้ความตั้งใจที่มากเกินไปแปรเปลี่ยนเป็นคนความกดดัน ให้อภัยตัวเองในวันที่เราหลงทางและอย่าให้ใครมาบอกว่าเราทำอะไรไม่ได้ เพราะจะมีแค่เราที่รู้จักตัวเองดีที่สุด

4.1.2.3 นางสาวนานามิ วงษ์ขุลี

หลังจากได้รับบทผู้หญิง 2 ในละครเวทีเรื่อง ชะนี ขยี้! แฮมเล็ต ผู้ศึกษาได้นำเอาองค์ความรู้ทางศิลปะการแสดงมาประยุกต์ใช้กับตัวผู้ศึกษา โดยผู้ศึกษาสรุปผลการศึกษาได้ดังนี้

(1) การทำงานกับบทละคร เนื่องจากบทละครดั้งเดิมเป็นบทละครภาษาอังกฤษ ทำให้บริบทหลายอย่างไกลตัวผู้ศึกษา ส่งผลให้ผู้ศึกษาไม่เข้าใจบทในหลายส่วน เช่น การไม่เข้าใจมุกตลก การไม่เข้าใจสารที่จะสื่อ เป็นต้น หลังจากที่ได้ทำการปรับบทละครให้เป็นบริบทไทย ทำให้ผู้ศึกษาทำความเข้าใจบทมากขึ้น มีการสอดแทรกมุกตลกที่เข้ากับไทยมากขึ้น และมีการปรับเปลี่ยนตัวละครให้เข้ากับบริบทตามมา จึงทำให้ผู้ศึกษาเข้าใจบทได้อย่างดี และเนื่องจากบทละครเรื่อง ชะนี ขยี้! แฮมเล็ต เป็นบทละครที่ดำเนินด้วยการใช้บทพูดนำ (Text base) ผู้ศึกษาจึงต้องทำการบ้านกับการหาความหมายของทุกประโยคที่พูดเพื่อที่จะให้สารออกไปสู่ผู้ชม โดยเฉพาะบทที่

เป็นปรัชญา ผู้ศึกษาต้องทำความเข้าใจอย่างลึกซึ้ง และปรับภาษาให้ฟังได้ง่ายขึ้น ซึ่งเป็นสิ่งที่ท้าทายต่อผู้ศึกษาอย่างมาก

(2) การเล่นเป็นตัวละครที่มีหลายคาแรคเตอร์ การเล่นเป็นเจ็ดตัวละครในละครเรื่องเดียวเป็นสิ่งที่ท้าทายผู้ศึกษามากที่สุด เพราะผู้ศึกษาไม่มีประสบการณ์ในการเล่นละครแบบนี้มาก่อน การทำงานกับตัวละครนี้ก็แตกต่างกับการทำงานกับตัวละครแบบทั่วไป ผู้ศึกษาจะต้องให้ความสำคัญกับฟังก์ชั่นของตัวละครมากกว่าการลงลึกไปกับภูมิหลังตัวละคร หรือการเรียนรู้ของตัวละคร เพราะตัวละครของผู้ศึกษานั้นมีหน้าที่ในการเสริมให้ตัวละครหลักให้เกิดการเรียนรู้ มากกว่าที่ตัวละครของผู้ศึกษาเองที่จะต้องเรียนรู้ จึงต้องให้ความสำคัญกับฟังก์ชั่นมากกว่านั่นเอง ซึ่งการลงลึกกับตัวละครมาเกินไปก็ไม่เหมาะกับการแสดงอีกด้วย เพราะต้องทำการเปลี่ยนตัวละครให้ได้ในทันที จึงต้องอาศัยความรวดเร็วในการเปลี่ยนตัวละคร ผู้ศึกษาได้นำเอาเครื่องมือในการแสดงต่างๆ มาใช้กับแต่ละตัวละครอย่างแตกต่างกัน เพื่อให้เหมาะสมกับคาแรคเตอร์ของตัวละครนั้นๆ นอกจากนั้นแล้วความยากของการเล่นหลายคาแรคเตอร์นั้น คือการที่ผู้ศึกษาจะต้องทำความรู้จักกับทุกๆ ตัวละคร ระหว่างกระบวนการผู้ศึกษาต้องเรียนรู้ไปทีละตัวละคร เมื่อเริ่มเรียนรู้ตัวละครใหม่ก็ต้องไม่ทิ้งตัวละครเก่า เนื่องจากตัวละครแต่ละตัวเข้ามาในฉากในช่วงเวลาอันสั้น เมื่อซ้อมไปเรื่อยๆ บางทีก็ทำให้ตัวละครแกว่งไปบ้าง ทำให้ต้องปรับไปเรื่อยๆ ซึ่งจำเป็นต้องใช้เวลาในการฝึกซ้อมเป็นอย่างมาก จนกว่าทุกตัวละครจะเข้าที่

(3) การเล่นละครแนวสุขนาฏกรรม (Comedy) เนื่องจากผู้ศึกษาไม่เคยเล่นบทละครแนวสุขนาฏกรรม (Comedy) มาก่อน ทำให้ผู้ศึกษาไม่คุ้นเคย และผู้ศึกษาค้นพบว่าเป็นละครแนวที่ยากที่สุดเท่าที่เคยมีประสบการณ์มา ทั้งในเรื่องของจังหวะ การแสดงออกทางกายภาพและความไม่สมจริง ทำให้ในช่วงแรกของกระบวนการผู้ศึกษาไม่กล้าที่จะออกจากกรอบของตัวเอง เคอะเขินเวลาที่แสดงออกมา แต่หลังจากฝึกซ้อมไประยะหนึ่ง ผู้ศึกษาได้เรียนรู้และทำความเข้าใจใหม่เกี่ยวกับละครแนวนี้มากขึ้น ทำให้ผู้ศึกษากล้าที่จะเล่นออกมา และเริ่มสนุกกับการเล่นละครมากขึ้น ผู้ศึกษารู้สึกว่าการที่ผู้ศึกษาได้ลองทำอะไรใหม่ๆ ทำให้ผู้ศึกษามีพัฒนาการในการแสดงมากขึ้น และกล้าที่จะออกจากกรอบของตนเอง

(4) การทำงานร่วมกับผู้อื่น การจะทำละครหนึ่งเรื่องขึ้นมานั้น ไม่สามารถที่จะทำได้ด้วยตัวคนเดียว ผู้ศึกษาได้เรียนรู้การทำงานร่วมกับผู้อื่น ทั้งนักแสดงที่แสดงร่วมกัน ผู้กำกับและทีมออกแบบ ในส่วนของการทำงานร่วมกับนักแสดง ผู้ศึกษาได้เรียนรู้การรับ-ส่งกับคู่แสดง การทำความเข้าใจกับบทร่วมกัน การอยู่กับคู่แสดงและสถานการณ์ที่เกิดขึ้นตรงหน้า การเชื่อใจคู่แสดงของตน ส่วนของผู้กำกับ ผู้ศึกษาได้เรียนรู้การรับฟังผู้กำกับ การเสนอความคิดเห็นของตนเองต่อผู้กำกับ การทำความเข้าใจและหาตรงกลางร่วมกัน เชื่อใจในมุมมองของผู้กำกับ ส่วนของทีมออกแบบ ผู้ศึกษาได้เรียนรู้การไว้ใจในทีม การให้เกียรติผู้อื่น การไม่ก้าวก่ายในหน้าที่ของผู้อื่น จากทั้งหมดที่

กล่าวมาทำให้ผู้ศึกษาได้เรียนรู้การทำงานร่วมกับผู้อื่นได้อย่างดี ถึงแม้ในระหว่างกระบวนการจะมีความไม่เข้าใจและกระทบกระทั่งกันบ้าง แต่เนื่องจากทุกคนในโพรดักชันมีจุดประสงค์ร่วมกันคือการทำละครเรื่องนี้ออกมาให้ดีที่สุด ทำให้ทุกคนปรับความเข้าใจกันได้ และทำมันออกมาให้ดีที่สุด

เนื่องจากการเกิดโรคระบาดโควิด-19 ในช่วงสองปีที่ผ่านมา ทำให้ผู้ศึกษาห่างหายจากการเล่นละครเวทีเป็นเวลานาน ทำให้มีความติดขัดเกิดขึ้นบ้างในช่วงแรก ลืมการใช้เครื่องมือต่างๆ ของนักแสดง เคอะเขินเวลาที่ต้องแสดงต่อหน้าผู้คน และทำให้เกิดความรู้สึกว่าตนเองนั้นเล่นละครเวทีไม่ได้ ไม่มีความมั่นใจในตนเอง แต่เนื่องด้วยกระบวนการศึกษาของละครเวทีเรื่อง ชะนี ขยี้! แฮมเล็ต ทำให้ผู้ศึกษามีความมั่นใจมากขึ้น ได้รื้อฟื้นทักษะในการแสดง และด้วยเสียงตอบรับของผู้ชมที่เป็นไปในทางที่ดี ทำให้ในท้ายที่สุดผู้ศึกษาจึงพึงพอใจกับผลงานนี้เป็นอย่างมาก

4.1.2.4 นางสาวณัฐพร ยุกตรมย์

หลังจากที่ได้ศึกษากระบวนการแสดงในละครเรื่อง ชะนี ขยี้! แฮมเล็ต ผู้ศึกษาได้ทดลองหาคาแรคเตอร์ตัวละครที่หลากหลายรูปแบบ เนื่องจากตัวละครที่มีเยอะและต้องเปลี่ยนบทบาทที่ค่อนข้างมาก ทำให้วิธีการศึกษาแตกต่างจากที่ผู้ศึกษาเคยได้ศึกษามา โดยผู้ศึกษาจะสรุปปัญหาและแนวทางการแก้ไข ดังนี้

(1) การไม่รับส่งกันของนักแสดงสิ่งสำคัญในการแสดงละคร คือ การรับ-ส่งของนักแสดง ซึ่งการไม่รับส่งกันเกิดจากการที่คู่แสดงไม่ได้จดจ่อและอยู่กับสถานการณ์นั้นๆ ทำให้เกิดการไม่สื่อสารกัน สาเหตุมาจากที่ผู้ศึกษาเอง กังวลใจในส่วนของตัวเองมากจนเกินไป ทำให้ไม่เกิดการรับ-ส่ง กับคู่แสดง จึงทำให้บางครั้งพลาดสิ่งที่จะเกิดขึ้นใหม่ๆ ในขณะที่กำลังแสดง ดังนั้นผู้ศึกษาจึงต้องไปทำการบ้านส่วนของตัวเองอย่างหนักเพื่อให้มั่นใจและลดความกังวลขณะที่กำลังแสดงและผู้ศึกษาได้ค้นพบสิ่งใหม่ๆ และกล้าที่จะทำอะไรมากขึ้น

(2) คาแรคเตอร์ของแต่ละตัวละครไม่แตกต่างกันเนื่องจากบทต้นฉบับได้กำกับไว้ว่า บทผู้หญิง 3 จะต้องสวมบทบาทอื่นถึง 7 บท ทำให้ผู้ศึกษาจะต้องทำการบ้านกับตัวละครว่า จะทำอย่างไรให้แต่ละตัวละครแตกต่างกัน แต่ด้วยประสบการณ์ที่น้อยของผู้ศึกษา ทำให้แต่ละครมีคาแรคเตอร์ที่ซ้ำกัน ผู้ศึกษาจึงได้หารูปเป็นต้นแบบตัวละครเพื่อให้มีภาพตัวละครที่แตกต่างกันและหาบุคคลที่จะลอกเลียนแบบ และหยิบบางอย่างมาใส่ในตัวละครก็เกิดผลลัพธ์ที่ดี แต่เนื่องจากตัวละครที่มีมาก ผู้ศึกษาก็ได้ขอคำปรึกษาจากครูหลายๆ ท่าน เพื่อให้ได้คาแรคเตอร์ที่ หลากหลายมากขึ้น

(3) เล่นที่คาแรคเตอร์มากจนเกินไปเนื่องจากผู้ศึกษามัวแต่สนใจกับการหาคาแรคเตอร์ของตัวละคร จนทำให้เวลาแสดงสิ่งที่ผู้ชมได้รับมีแค่คาแรคเตอร์ แต่ลักษณะภายในว่างเปล่า และจุดนี้ก็ทำให้ความต้องการและทัศนคติของตัวละครสื่อไม่ถึงคนดู ต้องกลับไปแก้ใหม่ตั้งต้น

เริ่มจากอ่านบทใหม่และทำการบ้านความต้องการใหม่ให้ชัดเจน และลองแสดงโดยคำนึงถึงลักษณะภายในเป็นหลักก่อน เมื่อเข้าใจลักษณะภายในได้อย่างถ่องแท้ จึงค่อยนำลักษณะภายนอกกลับมา

(4) พูดออกเสียงไม่ชัดผู้ศึกษาเมื่อพูดบทละครที่ต้องใช้ความรวดเร็ว มักจะเกิดอาการลิ้นพัน ทำให้สิ่งที่ออกไปส่งผลให้ผู้ชมฟังไม่เข้าใจว่าพูดว่าอะไร โดยผู้ศึกษาก็ได้ฝึกท่องบทให้คล่อง และทำการวอร์มเสียง ปาก และคอ เพื่อไม่ให้เกิดการติดขัดระหว่างการซ้อมหรือในการแสดง

(5) ละครสุขนาฏกรรมเนื่องจากละครเรื่องนี้นำเสนอเป็นละครสุขนาฏกรรม จึงต้องมีความตลก ทำให้ช่วงแรกผู้ศึกษาสนใจแค่การทำให้ตลกจนเกินไป ทำให้สิ่งที่ออกมาไม่ตลก ผู้ศึกษาก็ได้ปรึกษาครูและผู้กำกับว่าควรทำอย่างไรดี ซึ่งครูก็ได้แนะนำว่าควรใส่ใจที่ความจริงข้างในของตัวละครก่อน ตามด้วยคาแรคเตอร์ และความตลกจะตามมาทีหลัง เมื่อได้แนวทางผู้ศึกษาก็นำมาปรับใช้

(6) ห้องซ้อมการแสดงไม่เก็บเสียงห้องที่ใช้ในการซ้อมการแสดงเป็นห้องกระจก เป็นห้องที่ไม่เก็บเสียงและเสียงเปิดประตูที่ค่อนข้างดัง ทำให้สมาธิของผู้แสดงเกิดหลุดระหว่างซ้อมการแสดง โดยทางกลุ่มศึกษาจัดการแก้ปัญหาโดยการยืนที่ประตู และแจ้งคนที่มาว่ามีการฝึกซ้อมกันอยู่ เพื่อลดปัญหาเสียงประตูเข้ามารบกวนนักแสดงในขณะการฝึกซ้อม

(7) ช่องเสียงที่ใช้ในการแสดงเนื่องจากบทที่ผู้ศึกษาได้รับมีถึง 7 ตัวละคร ทำให้ต้องมีการใช้ช่องเสียงที่หลากหลาย แต่ตัวผู้ศึกษาเองที่ไม่ค่อยมีช่องเสียงที่หลากหลายทำให้มีการฝึกซ้อมโดยการท่องบทและอัดเสียง เพื่อฟังว่าช่องเสียงและเสียงที่ใช้เป็นอย่างไรบ้าง แตกต่างกันหรือยัง เป็นช่องเสียงที่ผู้ศึกษาต้องการหรือยัง โดยการฝึกหาช่องเสียงก็ได้ปรึกษาผู้กำกับและนักแสดงคนอื่น เพื่อเป็นแนวทางในการหาช่องเสียงที่แตกต่างในแต่ละคาแรคเตอร์

จากการศึกษาตัวละครมาทั้งหมด 8 เดือน ทำให้ผู้ศึกษาได้เข้าใจกระบวนการทำงานกับตัวละครมากขึ้น โดยในช่วงแรกผู้ศึกษาค่อนข้างกังวลเป็นอย่างมาก เนื่องจากเป็นการเล่นละครตั้งแต่ต้นจนจบและขึ้นเวทีครั้งแรกของผู้ศึกษา เพราะก่อนหน้านั้นเกิดสถานการณ์โควิด-19 ทำให้ผู้ศึกษามีประสบการณ์เกี่ยวกับละครเวทีค่อนข้างน้อย การทำละครเวทีครั้งนี้ทำให้ผู้ศึกษาได้ลงมือทำละครครั้งแรก และได้เรียนรู้ทุกประบวนการ ได้ก้าวข้ามในสิ่งที่ผู้ศึกษาไม่กล้าที่จะทำ และยังช่วยพัฒนาทักษะด้านการแสดงมากขึ้น นอกจากนั้นยังได้รู้จักการทำงานร่วมกันในโพรดักชันได้มีการแลกเปลี่ยนความคิดและมุมมองต่างๆ ทำให้ผู้ศึกษาได้เติบโตและเรียนรู้หลายๆ อย่าง และผลตอบรับในงานครั้งนี้ก็ไปในทิศทางที่ดีและผู้ชมก็ได้สารในสิ่งที่กลุ่มผู้ศึกษาต้องการ เพียงผู้ชมได้รับสารในสิ่งที่กลุ่มผู้ศึกษาต้องการสื่อก็ถือว่าผลงานชิ้นนี้ได้ประสบความสำเร็จแล้วจริงๆ

4.1.3 สรุปผลการศึกษาค้นคว้าและสร้างสรรค์ผลงานด้านการออกแบบฉาก

4.1.3.1 นางสาว ฐานวีร์ ฌานธำรง

จากการศึกษาการออกแบบฉากละครเวทีเรื่อง ชะนี ขยี้! แฮมเล็ต ผู้ศึกษาสรุปผลการทำงานในการสร้างสรรค์ผลงานได้ดังนี้

(1) หน้าที่และบทบาทที่ได้รับในการทำงานฉากละครเวทีเรื่อง ชะนี ขยี้! แฮมเล็ต ถือเป็นเรื่องที่ท้าทายและน่าสนใจสำหรับผู้ศึกษา ตั้งแต่กระบวนการเตรียมตัวก่อนถูกคัดเลือกจนถึงสิ้นสุดกระบวนการทำงานของโพรดักชันบทละครเวทีเรื่อง ชะนี ขยี้! แฮมเล็ต เป็นบทละครเรื่องแรกๆ ที่ผู้ศึกษา หยิบยกและเกิดความสนใจในประเด็นเรื่อง “การค้นหาตัวเอง” ที่บทละครเล่าถึง ผู้ศึกษาจึงเกิดความสนใจที่อยากสื่อสารผลงานในรูปแบบของการออกแบบและสร้างสรรค์พื้นที่รวมถึงโครงสร้างต่างๆ ให้กับตัวละครได้มีชีวิตอยู่บนเวที ผู้ศึกษาจึงตั้งใจศึกษาบทละครพร้อมๆ ไปกับการค้นหาตัวเองผ่านบทละคร เพื่อเป็นอีกหนึ่งเครื่องมือในการที่จะเข้าใจตนเองมากขึ้น ตลอดระยะเวลาที่ได้รับหน้าที่ผู้ออกแบบฉาก การทำงานเต็มไปด้วยความตื่นเต้น ท้าทายและกดดันภายใต้สภาวะต่างๆ มากมาย ไม่ว่าจะเป็นในเรื่องของ ระยะเวลา หรือเครื่องมือในตัวผู้ศึกษานั้นยังไม่เพียงพอต่อการคิดและลงมือทำอย่างมั่นคง จึงเป็นสาเหตุที่ทำให้ผู้ศึกษาต้องค่อยๆ ย้อนกลับมาเรียนรู้ และค้นหาตัวเองไปพร้อมๆ กันที่ไม่ต่างอะไรไปจากตัวละคร “เจย์” ในเรื่อง ชะนี ขยี้! แฮมเล็ต ด้วยเหตุนี้ การได้รับบทบาทและหน้าที่ที่ท้ายในโพรดักชันนี้ จึงเป็นเรื่องที่น่าจดจำสำหรับผู้ศึกษา

(2) การสร้างสรรค์และการนำเสนอผลงานผ่านความเป็นตัวตนของผู้ศึกษานั้น เป็นอีกหนึ่งประเด็นหลักที่ผู้ศึกษาอยากสื่อสารและบอกเล่าผ่านผลงานในครั้งนี้ ตลอดระยะเวลาตั้งแต่ที่ผู้ศึกษาได้เข้าไปอยู่ในโพรดักชันและได้เริ่มกระบวนการก่อนการแสดง บทละครได้มีการปรับเปลี่ยนบริบทมาเป็นประเทศไทย ผู้ศึกษาจึงได้เรียนรู้และค้นพบพื้นที่ใหม่ๆ ชุดข้อมูลใหม่ๆ ที่ถูกซ่อนอยู่ให้ตัวเราได้เรียนรู้และค้นหาผ่านกระบวนการทำงานในแต่ละช่วงเวลา ไม่ว่าจะเป็นการทำงานในช่วงระยะเวลาแรกที่ต้องอาศัยเครื่องมือที่หลากหลายและน่าสนใจในการกำหนดพื้นที่บนเวทีอย่างสร้างสรรค์ หรือเลยไปจนถึงการนำชุดข้อมูลที่สะสมอยู่ดึงออกมาใช้ในการดีไซน์ผลงาน สิ่งเหล่านี้ทำให้ผู้ศึกษาเล็งเห็นถึงความสำคัญของการนำพาตัวเองไปอยู่ในสถานที่ใหม่ๆ หรือสิ่งแวดล้อมใหม่ๆ และเป็นเรื่องที่ไม่ได้แย่เสมอไปอีกทั้งยังเป็นข้อดีที่ทำให้เราได้รู้จักตัวเองมากขึ้นและหยิบสิ่งเหล่านั้นมาเป็นเครื่องมือในการถ่ายทอดและสร้างสรรค์ผลงานผ่านความเป็นตัวเองได้อย่างสร้างสรรค์มากยิ่งขึ้นอีกด้วย

(3) การทำงานร่วมกันกับฝ่ายอื่นๆ ในโพดักชันชะนี ขยี้! แฮมเล็ต ถือเป็นเรื่องที่ผู้ศึกษารู้สึกได้ถึงคำว่า พื้นที่ปลอดภัย ในระยะเวลาแปดเดือนที่ทำงานร่วมกันมา ถึงแม้จะต้องอาศัยการปรับตัวหรือพูดคุยและสื่อสารการทำงานภายใต้หน้าที่ต่างๆ ที่แต่ละคนได้รับ ในช่วงระยะเวลาการทำงานด้วยกันถึงแม้การทำงานในบางจุดอาจเกิดข้อผิดพลาดหรือปัญหาต่างๆ ในทีมโพรดัก

ชัน ก็ยังให้ความเชื่อมั่นและพร้อมที่จะแก้ปัญหาไปด้วยกันอยู่เสมอ ทีมฝ่ายออกแบบด้านอื่นๆไม่ว่าจะเป็น ฝ่ายออกแบบอุปกรณ์ประกอบฉากที่ต้องมีการสื่อสารที่ตรงจุดและอาศัยความเข้าใจ การทำงานร่วมกันเป็นอย่างมาก เพื่อภาพรวมของงานให้เกิดไปในทิศทางเดียวกัน ถือเป็นการทำงานที่สนุกและท้าทายทุกครั้งที่ได้ทำงานร่วมกัน ถึงแม้จะเกิดอุปสรรคและปัญหาในอาทิตย์ก่อนการแสดงเล่นจริงทุกๆ ฝ่ายในทีมออกแบบ รวมถึงผู้กำกับและนักแสดงก็พร้อมที่จะพากันแก้ปัญหาและคอยสนับสนุนกันและกันอยู่เสมอ การได้ทำงานกับทุกๆ คนในโพรดักชันชะนี ขยี้! แฮมเล็ต จึงเป็นเรื่องที่โชคดีเสมอที่เกิดขึ้นสำหรับผู้ศึกษา

และนอกเหนือจากที่ผู้ศึกษาได้กล่าวมาทั้งหมด การได้หยิบหยกเครื่องมือที่ผู้ศึกษาสะสมมาตลอดทั้ง 4 ปีที่ผ่านมา รวมถึงเครื่องมือที่ถูกสะสมจากนอกห้องเรียน ไม่ว่าจะเป็นประสบการณ์การทำงานร่วมกับผู้อื่น วิธีการสื่อสาร ประสานงานกับบุคคลที่หลากหลาย การได้ลงมือทำและลองผิดลองถูกในสถานการณ์ต่างๆ และได้นำมาถ่ายถ่ายทอดและเล่าเรื่องเป็นชิ้นงานผ่านละครเวทีเรื่องนี้ เป็นสิ่งที่ผู้ศึกษาไม่ได้คาดหวังที่จะได้รับตั้งแต่แรกเริ่ม แต่การได้ทำงานในโพรดักชันนี้ทำให้ผู้ศึกษาได้รับสิ่งที่ดีกว่าการคาดหวังกลับมาอยู่เสมอ นั้นคือการได้ค้นพบตัวเองในมุมมองจากที่เคยเป็น ทางผู้ศึกษาพึ่งพอใจและรู้สึกโชคดีที่ได้ทำงานที่สร้างสรรค์กับโพรดักชันชะนี ขยี้! แฮมเล็ต ถือว่าผลงานครั้งนี้ประสบความสำเร็จลุล่วงไปได้อย่างเป็นที่น่าจดจำ

4.1.4 สรุปผลงานศึกษาค้นคว้าและสร้างสรรค์ผลงานด้านการออกแบบอุปกรณ์ประกอบฉาก

4.1.4.1 นางสาว ศุภิสรา สุทธิสังข์

จากการศึกษาการจัดทำอุปกรณ์ประกอบฉากในละครเวที เรื่อง ชะนี ขยี้! แฮมเล็ต พบว่าการสร้างสรรค์ผลงานภายใต้ แนวคิดและทฤษฎีของ การจินตนาการ และ Color Theory ถือเป็นสิ่งที่ทางผู้ศึกษาได้เรียนรู้จากกระบวนการของการทำงานในครั้งนี้ ไม่ว่าจะเป็นการสร้างสรรค์ผลงาน วิเคราะห์ตัวชิ้นงานต่างๆ รวมไปถึงอุปสรรคในการทำงาน และสิ่งที่ผู้ศึกษาได้รับจากการทำงาน โดยจากการศึกษาข้างต้น ผู้ศึกษาสรุปผลการทำงานการสร้างสรรค์ผลงานได้ดังนี้

(1) การศึกษาเกี่ยวกับหน้าที่และบทบาทที่ตัวผู้ศึกษาได้รับมอบหมายในการทำงานรวมถึงการจัดทำออกแบบอุปกรณ์ประกอบฉากในละครเวทีเรื่อง ชะนี ขยี้! แฮมเล็ต ช่วงแรกๆ จะพบว่าบทละครเวทีเรื่องนี้ได้มีการปรับเปลี่ยนบริบทจากดั้งเดิมที่เป็นในเวอร์ชั่นที่อยู่ในเมืองนิวยอร์ค ประเทศสหรัฐอเมริกา ได้ปรับบริบทมาเป็น กรุงเทพมหานคร ประเทศไทย และมีเนื้อเรื่องที่เสียดสีสังคม ความเท่าเทียมทางเพศและวงการละครเวทีในประเทศไทย และเป็นการดำเนินเรื่องที่ ตัวละครกำลังค้นหาตัวตนของตนเอง เพื่อที่จะสร้างตัวตนออกมาเพื่อแสดงให้ทุกคนได้เห็นถึง

การเปลี่ยนแปลงของตัวละครแบบทีละระดับ ล้วนเป็นจุดประสงค์หลักที่ได้จากการคิด วิเคราะห์บทละครในครั้งนี้

(2) ระยะเวลาระหว่างการจัดทำอุปกรณ์ประกอบฉากในละครเวทีเรื่อง ชะนี ขยี้! แฮมเล็ต ในครั้งนี้ตั้งแต่ช่วงเตรียมตัวช่วงทำงานในครั้งแรก ทั้งการส่งความคืบหน้างานรอบ 30% 50% 70% และ 100% ล้วนมีการนำทฤษฎีของ จินตนาการ และColor Theory มาใช้ร่วมกับธีม (theme) หลักของเรื่องเพื่อการสร้างสรรค์ผลงาน ที่ว่า ‘ความแตกต่างทำให้เกิดการค้นหาและมองเห็น’ และการออกแบบดีไซน์อุปกรณ์ประกอบฉากให้สัมพันธ์ไปด้วยกันกับฉากเรื่องนี้ ทำให้เราได้มองเห็นถึงความแตกต่างของทั้งบทบาท สถานที่ ความหมายถึงที่อยู่ในแต่ฉากแต่ละจุด รวมถึงองค์ประกอบในทุกๆ อย่าง และการตีความบทเพื่อที่จะได้นำข้อมูลเหล่านี้มาดีไซน์งานให้ออกมาเห็นภาพตรงกันกับทุกๆ ฝ่าย และได้ภาพรวมที่ไปในทิศทางเดียวกัน ดังนั้นเราจึงได้นำการเล่าเรื่องของตัวละครมาผสมผสานกับชิ้นผลงานให้ออกมาดูมิติ บนพื้นฐานความคิดที่แตกต่างกัน อาจทำให้เราสร้าง “งาน” ที่แตกต่างกันออกไป ซึ่งตัวผู้ศึกษาได้ทำการค้นคว้าหาข้อมูลเกี่ยวกับสถานที่และสิ่งที่ควรจะต้องมีในสถานที่นั้นๆ จึงได้ทำการแบ่งประเภทสิ่งของที่จะต้องมีในแต่ละสถานที่ให้ชัดเจน ประกอบกับการสร้างสรรค์ผลงานออกมาเพื่อให้เห็นถึงการเปลี่ยนแปลงและการสร้างตัวตนขึ้นมาใหม่ผ่านชิ้นงานที่ประกอบขึ้นมาจากวัสดุใหม่ๆ หรือวัสดุที่มีอยู่แล้วมาก่อให้เกิดประโยชน์มากที่สุด

(3) การนำเสนองานในรูปแบบการออกแบบอุปกรณ์ประกอบฉากได้มีกระบวนการต่างๆ ในการทำงานแบบหลากหลายขั้นตอน ซึ่งผู้ศึกษาได้ใช้เทคนิคการออกแบบที่หลากหลาย เนื่องละครเวทีเรื่อง ชะนี ขยี้! แฮมเล็ต ได้พูดถึงความนอกกรอบของมาตรฐานสังคมอย่างชัดเจน จึงได้ใช้แนวคิดการออกแบบด้วยสีสันมาใช้ในชิ้นงานที่ออกมาในรูปแบบใหม่ นอกเหนือจากความแปลกใหม่ที่เกิดขึ้นแล้ว ชิ้นงานที่ทางผู้ศึกษาได้ออกแบบและต่อยอดแล้ว ยังต้องศึกษาค้นคว้าหาข้อมูลเจาะลึกในรายละเอียดของอุปกรณ์ประกอบฉากว่ามีที่มาที่ไปอย่างไรบ้างให้สมเหตุสมผลกับเนื้อเรื่องที่ได้ปรับบริบทไว้แล้ว และมีการได้ลดทอนการคิดฟังก์ชั่นออกแบบอุปกรณ์เพื่อที่จะต้องคำนึงถึงการการใช้งานต่อนักแสดง ซึ่งการที่ผลงานจะออกมาในแต่ละชิ้นงานนั้นผู้ศึกษาได้ทำการปรึกษากับทุกๆ ฝ่ายโดยตรง รวมถึงครูที่ปรึกษาในด้านต่างๆ เพื่อให้งานออกมาเป็นในทิศทางที่มีเหตุมีผลและมีความสอดคล้องกันกับคาแรคเตอร์ของแต่ละตัวละครอย่างชัดเจนมากยิ่งขึ้น

(4) การทำงานร่วมกันกับฝ่ายออกแบบทุกๆ ฝ่าย เนื่องจากธีมหลักของฝ่ายออกแบบจะต้องมีความสัมพันธ์และสอดคล้องกันทั้งหมด จึงต้องอาศัยการทำงานร่วมกันและค้นคว้าหาข้อมูลเพื่อที่จะได้นำแนวคิดและวิธีการออกแบบของแต่ละฝ่ายมาร่วมแบ่งปันข้อมูล ซึ่งในช่วงแรกๆ ผู้ศึกษายังขาดการทำงานร่วมกันกับฝ่ายออกแบบฉากจึงทำให้การทำงานในช่วงแรกนั้นยังไม่สามารถที่จะเล่าเรื่องหรือนำเสนองานได้อย่างออกมาชัดเจนมากนัก จึงได้ทำการประชุมและปรึกษากันว่าสิ่งที่คิดไว้กับการสร้างสรรค์ผลงานทั้งในแนวคิดต่างๆ การออกแบบภาพในเวทีทั้งหมดรวมถึงการที่ใช้

ฟังก์ชั่นให้ไปในทิศทางเดียวกัน จึงทำให้ทั้งผู้ศึกษาและฝ่ายออกแบบมีการทำงานร่วมกันมากขึ้นจนเห็นภาพการออกแบบดีไซน์ไปในทิศทางเดียวกันได้ด้วยดี ถึงแม้ว่าทางฝ่ายออกแบบฉากและฝ่ายออกแบบอุปกรณ์ประกอบฉากจะมีปัญหาก่อนวันขึ้นแสดงจริงเพียง 1 วัน ผู้ศึกษาฝ่ายออกแบบได้ร่วมกันแก้ไขปัญหาและปรึกษากับผู้กำกับรวมถึงกันอย่างรอบคอบว่าจะเลือกแนวทางที่คิดว่าสามารถไปร่วมกันได้ในภาพรวมทั้งหมดเพื่อให้ทุกอย่างเชื่อมโยงด้วยกัน ซึ่งก็สามารถผ่านปัญหานี้ไปได้อย่างราบรื่นด้วยดี รวมไปถึงฝ่ายออกแบบทุกๆ ฝ่าย และนำมาปรับใช้ในการออกแบบร่วมกันเพื่อให้รวมเป็นภาพเดียวกันในละครเวทีเรื่องนี้ให้สอดคล้องและเชื่อมโยงกันกับ บทละครเรื่องนี้มากที่สุด

(5) การได้ลงพื้นที่ละครเวทีจริง ทำให้ผู้ศึกษาได้นำอุปกรณ์ประกอบฉากมาลองใช้พื้นที่เวทีจริง และเนื่องจากละครเรื่องนี้มีการดำเนินเรื่องที่ไวและมีการเปลี่ยนสถานที่บ่อยครั้ง จึงต้องอาศัยความละเอียดและแม่นยำต่อการทำงานเป็นอย่างมาก รวมถึงตอนซ้อมการแสดง ผู้ศึกษาได้สังเกตการณ์ช่วงเวลาที่ทำการซ้อมและคอยดูจุดรายละเอียดของอุปกรณ์ประกอบฉากตลอดว่ามีจุดไหนที่บกพร่องหรือผิดพลาดไปบ้าง เพื่อที่จะได้นำมาปรับปรุงแก้ไขในรอบการแสดงครั้งต่อๆ ไปเพื่อไม่ให้มีข้อผิดพลาด และด้วยไหวพริบที่ว่องไวและฉลาดของนักแสดง ทำให้การนำเสนอชิ้นงานอุปกรณ์ประกอบฉากที่ผู้ศึกษาได้ออกแบบและสร้างสรรค์งานมา ออกสู่ผู้รับชมได้อย่างมีเหตุและผล

และนอกเหนือจากที่ผู้ศึกษาได้กล่าวข้างต้นมา เนื่องจาก 2 ปีที่ผ่านมา ได้เกิดโรคระบาดโควิด-19 มาจึงทำให้ผู้ศึกษาไม่ได้ออกมาทำงานเกี่ยวกับโรงละครเวทีอย่างเต็มที่เท่าที่ควรจะได้รับประโยชน์จากการทำงานในครั้งก่อนๆ และในรอบนี้ได้กลับมาทำงานร่วมกับผู้อื่นมากขึ้น และได้ลงมือทำงานในสถานที่จริง อีกทั้งผู้ศึกษาได้เรียนรู้การทำงานต่างๆ กับฝ่ายต่างๆ รวมถึงได้เรียนรู้การประสานงาน การเรียนรู้กับผู้อื่นทำให้เราได้เข้าใจเข้าถึงการทำงานร่วมกันอย่างมากขึ้น รวมถึงการทำงานของฝ่ายทีมงานทำอุปกรณ์ประกอบฉากที่ได้มามส่วนร่วมในการทำงานกับผู้ศึกษา และทุกคนทำงานของตนเองได้ออกมาอย่างเต็มที่และมีคุณภาพมากๆ จนทำให้เกิดภาพออกมาในเวอร์ชั่นที่ดีที่สุด ในท้ายที่สุดนั้นทางผู้ศึกษาพึงพอใจในชิ้นผลงานที่ได้ออกแบบและสร้างสรรค์มาด้วยความภาคภูมิใจและเต็มที่กับทุกๆ ผลงานในครั้งนี้เป็นที่ประสบความสำเร็จลุล่วง

4.1.5 สรุปผลการศึกษาด้านการออกแบบเครื่องแต่งกาย

4.1.5.1 นางสาว ปิยะรัตน์ จันทร์ชู

จากการศึกษากระบวนการทำงานที่ผ่านมาด้านการออกแบบเครื่องแต่งกายเรื่อง ชะนี ขยี้! แฮมเล็ต ผู้ศึกษาได้รับประสบการณ์และความรู้มากมายจากการทำงานในครั้งนี้ ตั้งแต่เริ่มกระบวนการเตรียมตัวก่อนเข้าไปอยู่ในโพรดักชันตลอดจนเข้าสู่กระบวนงานทำงาน ไปจนถึงวันที่แสดงจริง

โดยในช่วงเวลาก่อนเข้าไปอยู่ในโพรดักชันผู้ศึกษาได้มีการศึกษาบทอย่างตั้งใจและมีความต้องการที่จะเข้าไปเป็นส่วนหนึ่งในทีม เนื่องจากชอบในเนื้อเรื่องที่เล่าถึงการค้นหาตัวเองของผู้หญิงในสังคมยุคปัจจุบัน ซึ่งมีความคล้ายคลึงกับตัวของผู้ศึกษาในเวลานั้นที่ยังไม่รู้ถึงความต้องการของตัวเองแน่ชัดและเข้าใกล้ช่วงเวลาเปลี่ยนผ่านจากวัยเรียนไปสู่วัยทำงาน โดยผู้ศึกษามีความตั้งใจอย่างยิ่งที่อยากจะออกแบบเครื่องแต่งกายให้ขับเคลื่อนประเด็นของเรื่องที่ต้องการจะสื่อสารถกับคนดูให้ได้มากที่สุด จนมาถึงวันที่ตัวผู้ศึกษาได้เข้ามาในโพรดักชันได้เริ่มกระบวนการทำงานก่อนการแสดงซึ่งได้มีการปรับบริบทเนื้อหาของเรื่องให้เกิดขึ้นในประเทศไทย ตลอดระยะเวลาในการค้นคว้าหาข้อมูลผู้ศึกษาได้เรียนรู้ว่า ยังมีคนอีกมากมายหลายประเภท ในหลากหลายอาชีพที่ตัวผู้ศึกษานั้นไม่รู้จักชื่อแต่กลับรู้สึกคุ้นเคย ซึ่งจุดนั้นทำให้ผู้ศึกษาได้เรียนรู้ว่า แม้ว่าตัวผู้ศึกษาหรือคนอื่นๆ จะไม่รู้จักชื่อของพวกเขาเหล่านั้นแต่เรากลับสามารถจดจำเสื้อผ้าที่เขาใส่ ทรงผมที่เขาทำ หรือ ท่าทาง ลักษณะของเขาได้ รสนิยมหรือคาแรคเตอร์ ของบุคคลนั้นส่งผลเป็นอย่างมากต่อการจดจำของผู้คน ทำให้สิ่งนี้คือจุดสำคัญในการทำงานของผู้ศึกษากับเรื่อง ชะนี ขยี้! แฮมเล็ต ซึ่งเป็นโพรดักชันที่ใช้นักแสดง 1 คน รับบทบาทมากกว่า 1 ตัวละคร ซึ่งในช่วงแรกๆ ของการดำเนินงานผู้ศึกษามีความกังวลตลอดว่าจะสามารถทำให้ตัวละครนั้นแตกต่างออกจากกันได้มากน้อยแค่ไหน ผู้ชมจะสามารถแยกตัวละครออกได้หรือไม่ รวมถึงเรื่องเวลาในการเปลี่ยนชุดในที่ค่อนข้างมีเวลาจำกัด ซึ่งในช่วงเวลาเดียวกันบางครั้งนักแสดงก็ต้องเปลี่ยนชุดพร้อมกันมากกว่า 1 คน สำหรับตัวผู้ศึกษาค่อนข้างมีความกังวลในสองส่วนนี้มากๆ แต่พอเริ่มทำไปเรื่อยๆ เรียนรู้ ปรับแก้ และได้รับความร่วมมือจากผู้กำกับในการช่วยเลือกทิศทางในการเข้าออกซีน ของนักแสดงที่คำนึงถึงการเปลี่ยนชุดและการทำงานของฝ่ายออกแบบเครื่องแต่งกาย ในส่วนของกลุ่มนักแสดงก็ให้ความร่วมมืออย่างดีมีสติอยู่ตลอดเวลา รวมถึงในฝ่ายออกแบบด้านอื่นๆ ที่คอยอำนวยความสะดวกและให้ความช่วยเหลือกับฝ่ายออกแบบเครื่องแต่งกาย และในฐานะเพื่อนร่วมทีมทุกคนคอยช่วยเหลือกัน คอยแลกเปลี่ยนความคิดเห็นให้ในการต่อยอดงานเสมอ แม้ในช่วงวันก่อนการแสดงจริงที่ค่อนข้างมีปัญหาหนักในทุกๆ ฝ่าย รวมถึงในส่วนของฝ่ายออกแบบเครื่องแต่งกายเช่นเดียวกันที่มีการปรับแก้ชุดกระทันหัน ค่อนข้างมีความตึงเครียดอยู่มาก แต่ตลอดระยะเวลาที่ผ่านมาตัวผู้ศึกษาไม่เคยหมดหวังในทีมและเชื่อเสมอว่าตัวผู้ศึกษาและเพื่อนๆ ในโพรดักชันจะผ่านไปได้ เพราะทุกคนในโพรดักชันไม่เคยท้อกับปัญหาเป็นความเชื่อมั่นที่มาจากความสม่ำเสมอของทุกคนในทีมที่ไม่เคยท้อและพยายามทำทุกอย่างให้งานออกมาดีตลอด จนถึงวันแสดงจริงที่ค่อนข้างเป็นที่น่าพอใจสำหรับตัวผู้ศึกษา ในช่วงก่อนหน้าที่มีความกังวลเรื่องความแตกต่างของตัวละคร ในวันจริงค่อนข้างเป็นที่น่าพอใจ ทุกอย่างเป็นไปตามที่ผู้ศึกษาต้องการ ผู้ชมสามารถแยกตัวละครออกได้อย่างชัดเจนว่าใครเป็นใคร ทำอาชีพ มีลักษณะนิสัยอย่างไร ต้องขอขอบคุณคำแนะนำจากท่านครูทุกท่านที่ทำให้ความกังวลของผู้ศึกษาในข้อนี้หายไป และในส่วนของความกังวลในเรื่องการเปลี่ยนชุด ตลอดระยะเวลา 3 วันในการแสดงมีเรื่องน่าตื่นเต้นเกิดขึ้นทุกวันกับการเปลี่ยนชุด

ซึ่งก็สามารถผ่านพ้นไปได้ด้วยดีไม่มีอะไรผิดพลาด ต้องขอบคุณนักแสดงที่มีสติและเชื่อในตัวของผู้ศึกษาว่าทุกตัวละครจะออกไปด้วยชุดแบบ 100% แน่นอนหรือถ้าไม่ 100% ก็ต้องใกล้เคียงกับชุดเดิมมากที่สุด

ทั้งนี้จากที่กล่าวมาทั้งหมด ผู้ศึกษาได้เรียนรู้ในการทำงานร่วมกันเป็นทีม เรียนรู้ที่จะสื่อสารงานกับเพื่อนๆ เพื่อไม่ให้เกิดความเข้าใจที่ผิดพลาด ได้รู้จักแก้ปัญหาเฉพาะหน้า ฝึกความอดทนภายใต้ความกดดัน ตลอดจนได้พัฒนาความรู้ความสามารถที่มีและได้รับมาตลอด 4 ปีต่อยอดเป็น 1 ชิ้นงานที่น่าภาคภูมิใจ

4.1.6 สรุปผลการศึกษาค้นคว้าและสร้างสรรค์ผลงานด้านการออกแบบไฟ

4.1.6.1 นาย สรวิชญ์ ศุภเลิศตระกูล

จากการศึกษาการออกแบบฉากละครเวทีเรื่อง ชะนี ขยี้! แฮมเล็ต ผู้ศึกษาสรุปผลการทำงาน ในการสร้างสรรค์ผลงานการออกแบบไฟโดยเริ่มตั้งแต่การเตรียมตัวช่วง Pre-production ไปถึงช่วง Post-production ได้ดังต่อไปนี้

(1) หน้าที่และบทบาทที่ได้รับในการทำงานของไฟในละครเวทีเรื่อง ชะนี ขยี้! แฮมเล็ต ถือเป็นเรื่องที่ท้าทายและน่าสนใจเป็นอย่างยิ่ง เพราะตั้งแต่แรกที่ได้อ่านบทละครเรื่อง ชะนี ขยี้! แฮมเล็ต นั้นถือได้ว่าเรื่องนี้มีสถานที่หลายแห่งที่ปรากฏขึ้นในเรื่องอีกทั้งยังมีสภาวะที่เกิดขึ้นในหัวของตัวละครอีกด้วย ในเรื่องของการอ่านวิเคราะห์บทละครนั้นทีมงานได้นำ คีย์เวิร์ด ค้นหา แตกต่าง มองเห็น มาใช้ในการออกแบบและวางแผน นักออกแบบไฟจะต้องศึกษาบทละครและวางแผนการใช้แสงไฟเพื่อสร้างบรรยากาศและอารมณ์ของการแสดงโดยคำนึงถึงการใช้แสงไฟในการเน้นตัวละครหรือสถานที่ต่างๆ ในละคร เช่น สร้างบรรยากาศในสถานที่หรือบรรยากาศในหัวของตัวละครซึ่งในบทละครเรื่องนี้ จะเกี่ยวข้องกับการค้นหาตัวเอง รวมถึงการเสียดสี จิกกัดและสะท้อนสังคมในหลายๆ ประเด็นในช่วงแรกนั้นผู้ศึกษายังไม่ได้มองเห็นถึงประเด็นที่ถูกซ่อนอยู่ในบทแต่เมื่อได้เข้ามาทำงานในโพรดักชันนี้และใช้เวลากับมันทำให้ผู้ศึกษาได้เรียนรู้ถึงประเด็นต่างๆ มากมายและเติบโตไปพร้อมๆ กับ เจย์ ตัวละครหลักของเรื่องที่ได้รับบทเป็นแฮมเล็ตที่ครั้งในอดีตมีแต่ผู้ชายที่สามารถเล่นได้แต่ในครั้งนี้หญิงสาวที่จะต้องเล่นบทที่มีแค่ผู้ชายเป็นคนเล่น ผู้ศึกษาจึงนับว่าเป็นประสบการณ์ที่ดีในการที่ผู้ศึกษาได้เข้ามาร่วมทำงานในโพรดักชันนี้

(2) การสร้างสรรค์ผลงานและการนำเสนอผลงานในหน้าที่ออกแบบไฟ ผู้ศึกษาและทีมออกแบบได้ร่วมกันกำหนดธีมหลักของเรื่อง คือ ความแตกต่างทำให้เกิดการค้นหาและมองเห็น เพื่อให้งานของทีมออกแบบเป็นไปในทิศทางเดียวกันและทำงานได้ง่ายขึ้น ในช่วงต้นที่เข้ามาทำงานในโพรดักชันได้มีการปรับเปลี่ยนในเรื่องของสถานที่และบริบทของตัวละครจากบทละครดั้งเดิม Women playing hamlet ที่เกิดขึ้นในประเทศสหัฐอเมริกามาอยู่ใน ประเทศไทยจึงได้ทำการค้นหา

สถานที่ต่างๆ ที่เหมาะสมกับบริบทของตัวละครและในเรื่องของความสมจริงของแสงที่จะเกิดขึ้นในละคร จากช่วงแรกนั้นได้มีปัญหาที่เกิดขึ้นในทุกๆ ฝ่ายเช่นการเปลี่ยนสถานที่ในบท การทำความเข้าใจในการออกแบบ สิ่งเหล่านี้เองทำให้ผู้ศึกษารู้ว่าต้องนำเครื่องมือในด้านการออกแบบที่เรียนมาตลอด 4 ปีมาใช้ และต้องทำการเรียนรู้สิ่งใหม่ๆ ปรับแก้เพื่อให้การทำงานเป็นไปได้อย่างราบรื่นมากที่สุด ในส่วนของการลงพื้นที่จริงในโรงละครก็ต้องทำความคุ้นเคยเนื่องจากระยะเวลาที่หายไปในช่วง 2 ปีที่มีโรคระบาดโควิด-19 ทำให้การเรียน Stage Lighting Design นั้นต้องเรียนแต่ภาคทฤษฎีและไม่ได้ปฏิบัติมากพอทำให้ขาดประสบการณ์ ผู้ศึกษาจึงต้องหาข้อมูลและศึกษาในระยะเวลาที่จำกัด แต่สุดท้ายก็ได้มีเพื่อนเข้ามาช่วยกันและทำให้ถ่ายทอดสิ่งที่ผู้ศึกษาออกแบบออกไปสู่สายตาของผู้ชมได้อย่างสร้างสรรค์ในละครเวทีเรื่อง ชะนี ขยี้! แฮมเล็ต

(3) การปฏิสัมพันธ์ระหว่างนักออกแบบไฟกับผู้กำกับและทีมงานอื่นๆ ในโพรดักชันในการทำงานร่วมกันนั้นสิ่งสำคัญคือต้องปรับตัวและทำความเข้าใจให้ตรงกันในเรื่องของการออกแบบเพื่อให้เป็นไปในทิศทางเดียวกัน ฝ่ายออกแบบด้านอื่นๆ ได้ทำงานร่วมกันคอยสื่อสารเสนอความคิดเพื่อปรับแก้และนำไปใช้ในการออกแบบอยู่เสมอถึงแม้ว่าจะเกิดปัญหาต่างๆ แต่ก็คอยช่วยกันจนทำให้งานออกมาเป็นที่น่าภูมิใจ สำหรับทีมฝ่ายออกแบบไฟต้องทำงานร่วมกับผู้กำกับและนักแสดงเพื่อทำการแก้ซีนและ blocking ต่างๆ ในเรื่อง ผู้กำกับเห็นภาพชัดเจนทำให้ง่ายต่อการทำงานออกแบบและนำพาเรื่องนี้ให้เกิดการนำเสนอที่แปลกใหม่สำหรับละครเวที

จากที่ผู้ศึกษาได้กล่าวมาทั้งหมดนั้นผู้ศึกษาได้เรียนรู้ถึงหลายๆ สิ่งในการทำงานครั้งนี้ไม่ว่าจะเป็นการทำงานร่วมกับผู้อื่น การสื่อสาร การปรับตัว การศึกษาหาประสบการณ์ความรู้ใหม่ๆล้วนเป็นประสบการณ์ที่มีค่า ตลอดการศึกษาที่ผ่านมาผู้ศึกษาได้ความรู้ข้อมูลการออกแบบไฟและทีมงานฝ่ายไฟรวมถึงฝ่ายมีเดียที่ตั้งใจทำให้งานออกมาอย่างมีประสิทธิภาพรวมทั้งทีมฝ่ายออกแบบอื่นๆ จากผลงานในครั้งนี้ทำให้ผู้ศึกษาเห็นว่าละครเวทีไม่ได้จำเป็นต้องอยู่ในกรอบไม่มีข้อจำกัดในการออก แบบสามารถสร้างเองได้อย่างอิสระเป็นเอกลักษณ์และไม่ซ้ำใคร ผู้ศึกษาถือว่าการได้มีส่วนร่วมในการสร้างสรรค์ละครเวทีเรื่อง ชะนี ขยี้! แฮมเล็ต นั้นนับว่าเป็นความโชคดีและรู้สึกภูมิใจเป็นอย่างยิ่ง

4.1.7 ข้อเสนอแนะจากผู้ชม

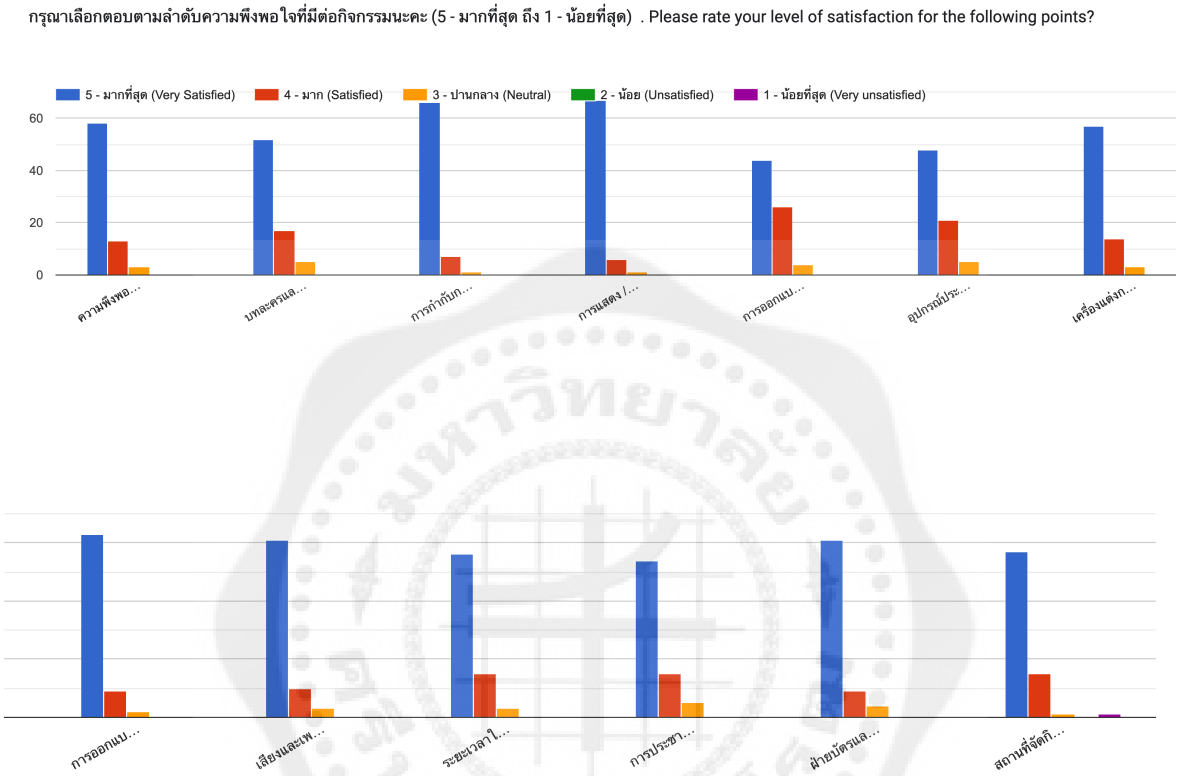

ภาพที่ 4.1 : ภาพกราฟการประเมินของผู้ชม

ที่มา : ผู้ศึกษา

ข้อเสนอแนะและข้อคิดเห็นเพิ่มเติม

.

Please share any additional comments, thoughts, and suggestions for our future events.

คำตอบ 21 ข้อ

-

ชอบมากฮะ ชอบตั้งแต่เห็นทีเซอร์ในปล่อยผีแล้ว รอดูสุดๆๆ แล้วก็ไม่เสียใจเลย!!!

แสง สี เสียง การแสดง ฉาก การเล่าเรื่อง เนื้อหาดีมากกก ก. ไก่ล้านตัวเลยค่ะ ดีมาก ๆ ตั้งแต่ดูการแสดงมาในหลายรอบ เรื่องนี้คือดีมากก

สนุกดีครับ การแสดงดี มีมุกตลก แต่ส่วนตัวผมรู้สึกมันไม่ได้โฟกัสตรงปัญหาของนางเอกน้อยไปหน่อย เหมือนดูจบมาแล้วมันก็ยังไม่รู้ปัญหาของนางเอก ละหลายๆเรื่องก็ยังไม่ได้คำตอน เช่น ทำไมอายุน้อยเกิน (พิมพ์งงๆนิดนึงนะครับ)

ส่วนตัวเพิ่งมาครั้งแรกประทับใจมากเลย รู้สึกวันหน้าได้ความสนุกความรู้แล้วก็ได้รู้จักตัวตนของนักแสดงมากขึ้นได้รู้ความหมายของตัวละคร พี่พี่ทุกคนที่แสดงมีความสามารถกันทุกคนจริงๆ และหนูหวังว่าสักวันหนูจะมาแสดงละครเวทีที่นี่

เพิ่มอุปกรณ์ประกอบอีกนิดด

เนื้อเรื่องมีในบางช่วงที่ทำให้ง่วงนอนอยู่บ้าง และเรื่องของที่นั่งนั่งไม่ค่อยสบายเท่าไหร่ การแสดงดีมาก เนื้อเรื่องที่ได้ดำเนินในตอนต้น ไม่เหมือนเป็นการแสดงเท่าไหร่ เหมือนเป็นการมาบอกพูดเฉยๆ แต่โดยรวมแล้วโอเคมาก ๆ เลย ชอบมาก

ชอบความหมายที่ตัวละครสื่อออกมาถึงการค้นหาตัวเองมากๆ

ขอบคุณที่ทำละครเรื่องนี้ขึ้นมา ดีมากจริงๆๆทั้งนักแสดงและแสงสีเสียงพร้อบฉาก และข้อคิดที่ได้กับมามีค่ามากสำหรับเราจริงๆ ขอบคุณที่สร้างสรรค์ผลงานดีๆแบบนี้ออกมานะครับ ไม่ผิดหวังและไม่เสียดายอะไรเลย

รักการแสดงมศว□□💜

Good performance

ผู้ชมทั่วไป/คนที่ไม่เคยดูการแสดงจะไม่ค่อยได้ข่าวละครเวทีเท่าไหร่ อยากให้โปรโมทให้บุคคลภายนอกมากขึ้น การแสดงดีมากๆอยากดูอีกค่ะ

ดีมากๆเลยเก่งกันมากๆ

ชื่นชอบในวิธีการเล่าเรื่อง ทำให้น่าติดตาม ทุกคนในทีมช่วงส่งกันและกันไม่ว่าจะ กำกับ แสดง ฉาก แสงสี ชุด พร๊อพ มีเดีย ทั้งหมดเลยดีมาก ได้อะไรเยอะมากนะ สุดยอดจริงๆ

โรงละครพื้นยกสูงไม่มากเท่าไหร่ทำให้ถูกคนข้างหน้าบังได้

ทำดีมากสนุกมากเลยครับ

ห้องน้ำหายากมาก น่าจะมีป้ายบอก

ขออนุญาตแชร์รีวิว และ ความรู้สึกที่เขียนไว้นะครับ (https://twitter.com/tofusan_lemonp/status/1637117868902072322?t=740nRVHeloMDHmywhv-uWg&s=19)

อยากให้มีการแสดงแนวนี้อีก แต่มันมีความเฉพาะกลุ่มเล็กน้อยสำหรับละครเรื่องนี้

ภาพที่ 4.2 : ภาพข้อเสนอแนะจากผู้ชม

ที่มา : ผู้ศึกษา

บทวิจารณ์จากผู้ชม

“ชะนี ขยี้แฮมเล็ต” : กำกับโดย อภิศรา ชมภูศรี
ละครธีสิสมศว ที่ดัดแปลงบทละครมาจากเรื่อง Woman Playing Hamlet ของ William Missouri Downs (น่าสนใจนะที่ผู้ชายเป็นคนเขียน)

*เอาจริงตอนแรกว่าจะไม่เขียนเพราะขี้เกียจ 555′ แต่ก็มีสองคนที่ทั้งเดินและโทรมาบอกว่า อยากอ่าน เห็นแก่สองคนนั้น เราก็เลย โอเคร เขียนก็ได้ แต่ยาวนะ และพวกเอ็งต้องอ่านให้จบด้วย เพราะฉันอุตส่าห์เขียนละ !

ชะนีขยี้แฮมเล็ต เล่าเรื่องของนักแสดงหญิงเจย์ ที่จบมาแล้วมีโอกาสจะได้รับบทเป็น แฮมเล็ต ตัวละครมาสเตอร์พีซ ที่ถูกเขียนขึ้นจาก ศิลปินระดับโลกอย่าง วิลเลี่ยมเชคเสปียร์
แต่แล้วนางก็ต้องมาเผชิญกับปัญหาเชาว์ของชีวิตตามสไตล์เด็กการละครที่แสนจะคุ้นเคย ซึ่งก็คือ A moment of choices ที่คุณต้องเลือกระหว่างอะไรซักอย่าง กับอะไรซักอย่าง (ที่มันอาจทำให้เรารวยขึ้นแต่บ่สุขหรือมีความสุขแต่บ่มีกินเหมือนเดิม) นั่นแหละ

ชื่อขึ้นต้นว่า ชะนีและมีแก๊งนักแสดงหญิงล้วนรายล้อมอยู่บนเวที
ในตอนแรกมันก็ชวนอดคิดไม่ได้ว่า ละครเรื่องนี้มันจะต้องออกมา เฟมินีนและตะโกนความเชื่อแบบเฟมินิสม์ไม่พักแน่ๆ แต่น่าแปลกฮะ เพราะเรากลับไม่ได้รู้สึกว่ามันตะโกนหรือยัดเยียดอะไรในประเด็นนี้เลย ซึ่งค่อนข้างเซอไพรส์ ที่จุดนี้มันกลายเป็นเพียงจุดเล็กๆ

อาจเพราะด้วยไดเร็คชั่นของผกก ที่ไม่ได้ทำให้เรารู้สึกว่าเขากำลังกำลังจู่โจมหรือเรียกร้องอะไร ในทางกลับกัน เรากลับรู้สึกว่า เพศในเรื่องนี้เป็นเพียงแค่ Concept และไอเดียที่ถูกยกมานำเสนอเฉยๆ เพราะสิ่งที่ผู้เล่าอยากจะสื่อสารจริงๆ มันไปไกลกว่าเรื่องประเด็นของบทบาททางเพศแล้ว (ในมุมเรานะ)

“ ความย้อนแย้งที่... ”
แย้งที่หนึ่ง
ถึงแม้ว่าบทละครเรื่องนี้มันจะประชดประชันแฮมเล็ตตั้งคำถามถึงเชคสเปียร์ ชี้จุดบกพร่องและช่องโหว่ของเขามากมายซักแค่ไหน แต่สุดท้ายผู้เล่าก็ยังเคารพละพร้อมจะย้อนกลับมาตบหน้าเราในตอนท้ายอยู่ดี
ให้เห็นถึงความจริงที่เขายังอยู่มาได้จนถึงยุคสมัยนี้นั้นว่ามันไม่ได้เป็นเพียงการ Overrated ลมๆ ลอยๆ

แย้งที่สอง
ในขณะที่บทพูดนั้นเต็มไปด้วยความ เสียดสี ถากถางชวนตลกร้าย และ Sound เองที่มีความเมโลดราม่ายิงตรงจูงจมูกผู้ชม
แต่เรากลับรู้สึกได้ถึงความเรียลของนักแสดงที่สื่อสารมันออกมาได้จริงมากๆ ด้านไฟก็สวยสดสุดแสนจะแฟนตาซี แต่ฉากเองนั้นกลับแสนจะโคตรมินิมอล

ซึ่งองค์ประกอบเหล่านี้มันก็ได้กลายเป็น
“ ความย้อนแย้งที่ลงตัว “
แบบปฏิเสธไม่ได้ และเราชอบนะ..
มันทำให้เรารู้สึกว่า การตั้งคำถาม อาจไม่ได้แปลว่าเกลียด , ความย้อนแย้ง ไม่ได้แปลว่าไม่ดี
ทั้งแฮมเล็ต ทั้งเชคสเปียร์และเราเอง ต่างก็ย้อนแย้งกันทั้งนั้น.. เพราะความย้อนแย้งนี่แหละ = มนุษย์

ในมุมของนักแสดงมันก็เจ๋งมากๆ ที่นักแสดงคนนึงจะสามารถรับบทได้ถึง 4-5 บทบาทและยังคงเสน่ห์และคาแรคเตอร์ของตัวละครไว้ได้โดยที่เราไม่รู้สึกติดขัดเลย นานามิ หยาดฝน ของขวัญ คือนักแสดงที่มีคุณภาพ
รวมทั้งวีวี่ที่รับบทเจย์ก็ด้วย เราชอบที่วี่เป็นคนมี Physical และจริตที่มันห้าวขบถอยู่ในตัวอยู่แล้ว มันเลยทำให้ตัวละครเจย์ออกมาดู Genderless และทำให้คนดูรู้สึกว่า สิ่งที่เจย์เผชิญ มันไม่ใช่แค่ปัญหาของผู้หญิงคนนึงนะ แต่มันคือปัญหาของ “มนุษย์” คนนึงต่างหาก

ในขณะเดียวกันขึ้นชื่อว่า แฮมเล็ต หลายๆคนก็คงคิดว่ามันจะต้องเกี่ยวกับแฮมเล็ตและเราจะต้องได้เห็นแฮมเล็ตในเวอร์ชั่นแต่งหญิงผมยาวแน่ๆเลย แต่ไม่ใช่ฮะ แฮมเล็ตในนี้เป็นเพียง Setting บางอย่าง ที่นำมาใช้เพียงเพื่อทำให้เห็นว่า “นักแสดง” ที่จะต้องมารับบทนี้นั้น จะต้องเผชิญกับอะไรและได้รับอะไรกลับไปบ้าง

“ แฮมเล็ต เป็นผู้หญิง เพราะแฮมเล็ตเป็นพวกคิดเยอะ ทำอะไรสลับซับซ้อน และเปราะบางไม่เหมือนผู้ชาย “ นั่นคือสิ่งที่เราไม่เคยคิดเลย จนละครเรื่องนี้บอกและสะท้อนเรากลับมา ถึงตัวเราในอดีตตอนที่ได้รับบทนี้ในวัย 20 ปี ว่าเราได้เจออะไรและมันเปลี่ยนแปลงอะไรเราไปบ้าง ?

เราคิดเยอะขึ้น จากที่เป็นคนคิดเยอะอยู่แล้ว เราคิดอะไรเยอะขึ้นกว่าเดิมมากๆ เหมือนคอมพิวเตอร์ที่ไม่เคยหยุดทำงาน สังเกตมากขึ้น ฟังมากขึ้น และที่สำคัญหลับยากขึ้น แต่ในเวลาเดียวกันก็ได้รู้จักยอมรับในความเปราะบางและมุมอ่อนโยนของตัวเองด้วย
อื้ม ใช่ฮะ.. เราค่อยๆถอยห่างออกจากแนวคิดความเชื่อของความเป็นชายในสังคมที่ถูกหล่อหลอมมาจากโรงเรียนชายล้วนมากขึ้นเรื่อยๆ ใช่.. เราสาวขึ้น.. จบนะ !

มันจะมีประโยคที่ตัวละครแอ้คติ้งโค้ชพูดกับเจย์ว่า “ แฮมเล็ตคือนักแสดงที่จะมารับบทนั้น “ และมันก็ทำให้เรามองย้อนกลับไปถึงเคนจิเมื่อ 7 ปีก่อนกับคำพูดของพี่กรีกผู้กำกับแฮมเล็ตอีกเวอร์ชั่นที่เคยพูดสิ่งนี้กับเราตั้งแต่วันแรกที่เข้าไปออดิชั่น
“ มึงคือแฮมเล็ต เคนจิ.. “ from พี่กรีก
ซึ่งบอกตรงๆว่าเราในตอนนั้นคือเด็กคนนึงที่ยังไม่ได้รักในละครและเข้าใจสิ่งที่เรียนอยู่เท่าไหร่เลย เราขี้เกียจจะเล่นธีสิสให้รุ่นพี่มากๆ เพราะคะแนนก็ไม่ได้เงินไม่มี แถมต้องเสียเวลาซ้อมอีก ซึ่งเราก็ปฏิเสธทุกคนที่เคยชวนไปเล่นตลอด (ก็มันไม่ใช่ธีสิสกูอ่ะ ตอนนั้นคิดแบบนั้นจริงๆ)
แต่แล้วก็ไม่รู้ว่า พี่กรีกและแฮมเล็ตมันมีเวทมนตร์อะไร ที่ทำให้สุดท้ายเราก็เสือกรับเล่นและเราแม่งก็ไม่เคยขาดซ้อมเลยอิเวร ละหลังจากนั้น ละครเวทีและแฮมเล็ตก็ได้เข้ามาเปลี่ยนแปลงบางอย่างในตัวเราไปตลอดกาล...

เอาจริงหลังๆเราไม่ได้มีฟีลอยากกลับมาดูละครที่มอเท่าไหร่ เพราะเรารู้ว่า เราจะคิดถึง เราจะ nostalgia และจะอดคิดถึงวันวานไม่ได้ มันเป็นความเศร้าปนสุขที่หลายๆคนที่จบไป คงจะรู้สึกคล้ายๆกัน ทุกครั้งที่ได้กลับมา
“ ว่ามันเป็นช่วงเวลาที่ดีช่วงหนึ่งของชีวิตเลยนะ ธีสิสเนี่ย... “

ขอบคุณผู้กำกับเกรซนะ ที่ทำให้ละครเรื่องนี้เกิดขึ้นมาได้ ขอบคุณนักแสดงและทีมงานด้วยที่จริงจังและจริงใจกับสิ่งที่ตัวเองทำ ดีใจที่ได้ดูฮะ #ชะนีขยี้แฮมเล็ต
💀

ภาพที่ 4.3 : ภาพเขียนวิจารณ์ละครเวทีเรื่อง ชะนี ขยี้! แฮมเล็ต

ที่มา : Facebook Kenji Wasin

“ชะนี ขยี้! แฮมเล็ต”
16 มีนาคม 2566
เด็กหญิงผู้หาความหมายกับเจ้าชายโลเล

เรามักจะโดนคำวิจารณ์ของสังคมมาตัดสินอยู่เสมอว่า เราทำอย่างโน้น-อย่างนี้ ไม่ได้หรอก ความกดดันที่หวังดีของคนรอบข้างมักมาบั่นทอนตัวเราด้วยท่าที และคำพูดทำนองว่า มันเป็นไปไม่ได้ มันไม่มีใครเค้าทำกัน มันไม่เหมาะ เพราะเธอเด็กเกินไป แก่เกินไป เพราะเธอเป็นผู้หญิง เป็นผู้ชาย หรือด้วยเหตุผล cliché อย่าง เพราะเธอมันยังไม่มีประสบการณ์มากพอ!

บทประพันธ์เรื่องแฮมเล็ต ของวิลเลียม เชคสเปียร์ เขียนขึ้นในราวปี ค.ศ.1600 เป็นบทละครโศกนาฏกรรมที่ยาวที่สุด ด้วยจำนวนคำ 29,551 คำใน 4,042 บรรทัด มีบทพูดมากมายที่ถูกนำไปอ้างถึงนอกเหนือไปจาก “To be, or not to be, that is the question” อย่าง “Give every man thy ear, but few thy voice” (จงสดับรับฟังทุกคน แต่จงพูดแค่กับบางคน) หรือ “Brevity is the soul of wit” (ความสั้นกระชับบ่งบอกถึงความชาญฉลาด)

เรื่องราวของแฮมเล็ตเต็มไปด้วยความขัดแย้งทั้งภายนอกและภายในของตัวละคร การตัดสินใจ คำถามเกี่ยวกับโชคชะตา และการล้างแค้น ถึงแม้เรื่องนี้จะมืดมนและจบลงด้วยภาพศพเกลื่อนเวที แต่พล็อตความอ่อนแอไม่เด็ดขาดของพระเอกกับการดิ้นรนต่อสู้ความอยุติธรรมอันเลวร้ายของสังคมที่อาจทำให้บทประพันธ์เรื่องนี้ยังเป็นที่นิยมมาอย่างยาวนาน แฮมเล็ตเองก็น่าจะเป็นคนรุ่นใหม่ที่เชื่อว่าตนเองจะสามารถเปลี่ยนแปลงโลกใน “ยุคมืด” นั้นได้เช่นกัน

ละครเรื่อง “ชะนี ขยี้! แฮมเล็ต” (Women Playing Hamlet โดย William Missouri Downs) เล่าถึง “เจย์” นิสิตหญิงเอกการแสดง มศว (ลูกศิษย์ครูปั๊ม) ที่เพิ่งเรียนจบ ตอนนี้กำลังประสบกับปัญหาการมารับบทเป็น “แฮมเล็ต” เพราะด้วยความกลัว ความไม่มั่นใจ และการไม่รู้ว่าแท้ที่จริงแล้วตนเองต้องการอะไรกันแน่ เธอจึงหาทางออกด้วยการไปปรึกษาบรรดาญาติมิตรและผู้เชี่ยวชาญ (ที่ล้วนต่างเคยเรียนการแสดงมาด้วยกันทั้งนั้น) จนกระทั่งมาจบที่การว่าจ้าง “ครูเกวลิน” โค้ชแอคติ้งมากประสบการณ์และนักแสดงที่เคยเล่นเป็นแฮมเล็ตหญิงมาสอนบทเรียนระดับสอง (ความจริงที่เย็นชา) ให้กับเธอ และนี่ไม่เคย ไม่เคยคิดจริงๆ จังๆ เลยว่ากระเป๋าของแฮมเล็ตจะเป็นยังไงและมีอะไรใส่อยู่ในนั้นบ้าง...

ในสมัยเชคสเปียร์ผู้ชายจะรับบทบาทเป็นตัวละครผู้หญิง แต่สำหรับละครเรื่องนี้ นักแสดงหญิง 4 คนกลับต้องเล่นบทผู้ชายบ้าง แถมยังต้องผลัดกันเล่นเป็นตัวละครต่างๆ อีกเกือบ 20 ตัวละคร ภายใต้พื้นที่ในโรงละครที่จำกัด แต่ด้วยความชาญฉลาดในการเลือกใช้กล่องอเนกประสงค์สีขาวที่ออกแบบให้เป็นอะไรก็ได้ สามารถโยกย้าย ใส่ซ่อน props และสร้างฟังก์ชั่นต่างๆ นานา จนพาเราออกจากห้องซ้อมละคร ไปสตาร์บั๊คส์ ไปโบสถ์ ไปคลินิก (มีแกรปชี่จักรยานมาส่งของอีก) ไปจนถึงสุสาน ฯลฯ

เริ่มเรื่อง.. “กำแพงที่สี่” ถูกทำลายลงทันทีที่เจย์ลากคนดูเข้าไปทำความเข้าอกเข้าใจในตัวเธอตั้งแต่ฉากแรก และจากนั้นเราก็ร่วมกันค้นหาตัวตนของเธอไปด้วยกันแบบลืมเวลาและไม่มีพักครึ่ง ในขณะที่เจย์ได้เรียนรู้และต่อสู้กับสภาวะแฮมเล็ตภายในตัวเธอเองอยู่ พวกเราที่เป็นคนดูก็ได้มีเวลากลับมาย้อนดูตัวเองบ้างเป็นบางขณะ หลายคำถามเกิดขึ้นพร้อมๆ กับนาง.. นี่กูรู้จักตัวเองดีพอหรือยังวะ? จริงๆ แล้วชีวิตกูต้องการอะไรกันแน่วะเนี่ย? จนสุดท้ายก็ได้รู้ว่าการเอาตัวเองเข้าไปเป็นแฮมเล็ตน่าจะยากกว่าการค้นหาความเป็นแฮมเล็ตในตัวเราเอง

To be, or not to be? นั้นอาจจะไม่ใช่คำถามที่ยิ่งใหญ่ หรือเป็นปัญหาระดับอภิปรัชญาที่ต้องมาขบคิดขนาดนั้น คำถามที่เราควรถามตัวเองและหาคำตอบให้ได้ก่อน ซึ่งอาจจะสำคัญกว่า (เหมือนอย่างที่แฮมเล็ตถามตัวเองมาตลอดเรื่อง แต่แค่มันไม่แมสเท่า) ก็คือ “Who am I?” และ “What should I do?”

ริบบิ้นที่ผูกไว้บนกระเป๋าเดินทางของเจย์ อาจจะมีมากเกินไป น่าจะถึงเวลาที่ต้องปลดออกไปบ้างแล้ว แค่เหลือริบบิ้นไว้เพียงเส้นเดียวที่ทำให้เราหากระเป๋าของเราเจอก็พอ ไม่ต้องยิ่งใหญ่ ไม่ต้องมีสีสะดุดตา แค่เป็นริบบิ้นธรรมดาที่เราเลือกแล้วและเราชอบมันก็แค่นั้น เพราะสุดท้ายเมื่อการเดินทางสิ้นสุด ริบบิ้นหรือสัญลักษณ์อะไรบนกระเป๋าเดินทางของเราก็อาจไม่จำเป็นอีกต่อไป

“There is nothing either good or bad, but thinking makes it so.”
(ไม่มีสิ่งใดในโลกที่ดีหรือเลว มีแต่ความคิดของเราเท่านั้นที่ทำให้ดีหรือเลว)
Hamlet, Act II, Scene II

#ชะนีขยี้แฮมเล็ต
#jirajoketheatrephotographer

ภาพที่ 4.4 : ภาพเขียนวิจารณ์ละครเวทีเรื่อง ชะนี ขยี้! แฮมเล็ต

ที่มา : Facebook Suphasawatt Purnaveja

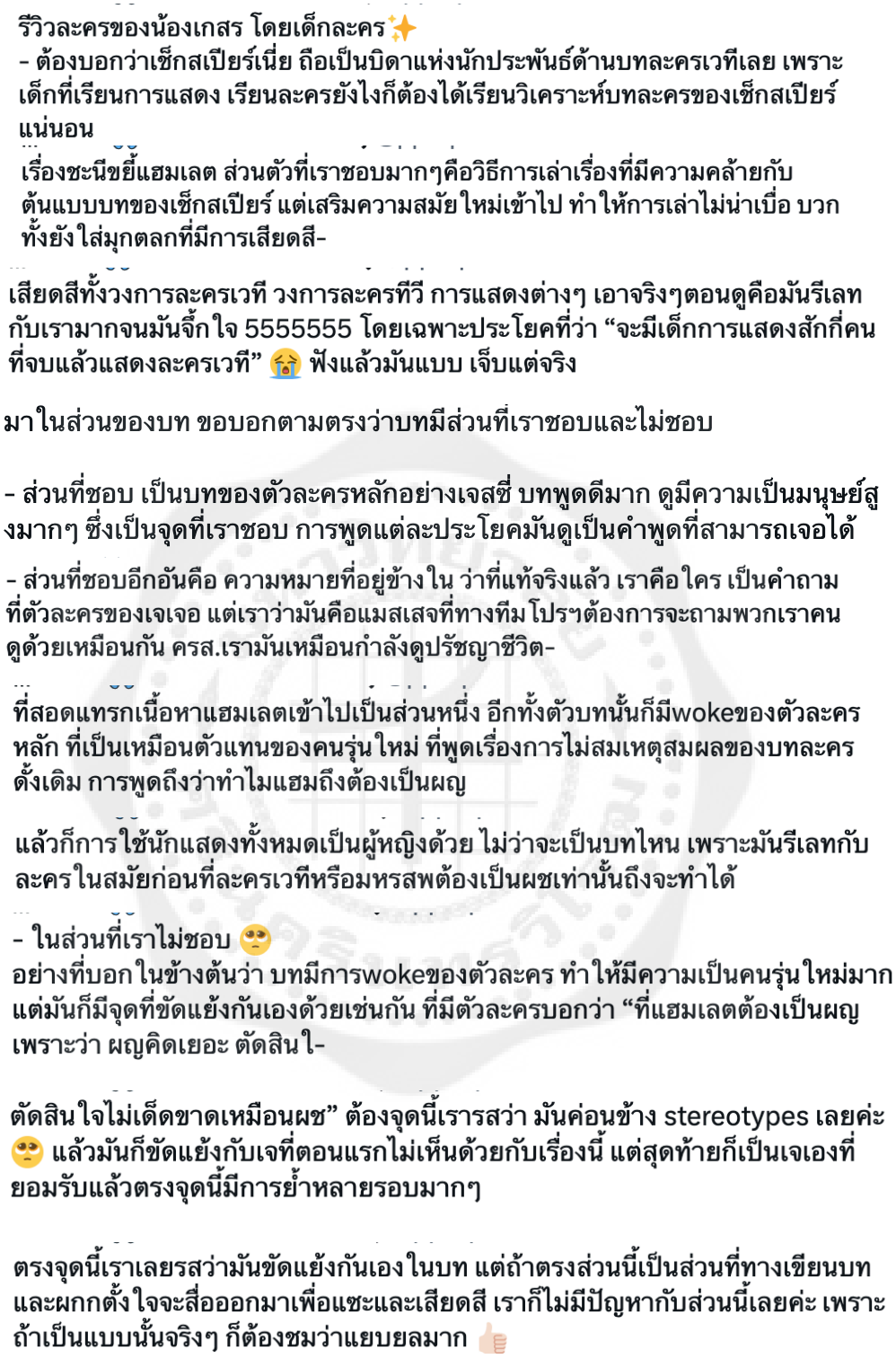
รีวิวละครของน้องเกสร โดยเด็กละคร✨
- ต้องบอกว่าเช็กสเปียร์เนี่ย ถือเป็นบิดาแห่งนักประพันธ์ด้านบทละครเวทีเลย เพราะเด็กที่เรียนการแสดง เรียนละครยังไงก็ต้องได้เรียนวิเคราะห์บทละครของเช็กสเปียร์แน่นอน
เรื่องชะนีขยี้แฮมเลต ส่วนตัวที่เราชอบมากๆคือวิธีการเล่าเรื่องที่มีความคล้ายกับต้นแบบบทของเช็กสเปียร์ แต่เสริมความสมัยใหม่เข้าไป ทำให้การเล่าไม่น่าเบื่อ บวกทั้งยังใส่มุกตลกที่มีการเสียดสี-
เสียดสีทั้งวงการละครเวที วงการละครทีวี การแสดงต่างๆ เอาจริงๆตอนดูคือมันรีเลทกับเรามากจนมันจี๊กใจ 5555555 โดยเฉพาะประโยคที่ว่า “จะมีเด็กการแสดงสักกี่คนที่จบแล้วแสดงละครเวที” 😭 ฟังแล้วมันแบบ เจ็บแต่จริง
มาในส่วนของบท ขอบอกตามตรงว่าบทมีส่วนที่เราชอบและไม่ชอบ
- ส่วนที่ชอบ เป็นบทของตัวละครหลักอย่างเจสซี่ บทพูดดีมาก ดูมีความเป็นมนุษย์สูงมากๆ ซึ่งเป็นจุดที่เราชอบ การพูดแต่ละประโยคมันดูเป็นคำพูดที่สามารถเจอได้
- ส่วนที่ชอบอีกอันคือ ความหมายที่อยู่ข้างใน ว่าที่แท้จริงแล้ว เราคือใคร เป็นคำถามที่ตัวละครของเจเจอ แต่เราว่ามันคือแมสเสจที่ทางทีมโปรฯต้องการจะถามพวกเราคนดูด้วยเหมือนกัน ครส.เรามันเหมือนกำลังดูปรัชญาชีวิต-
ที่สอดแทรกเนื้อหาแฮมเลตเข้าไปเป็นส่วนหนึ่ง อีกทั้งตัวบทนั้นก็มีwokeของตัวละครหลัก ที่เป็นเหมือนตัวแทนของคนรุ่นใหม่ ที่พูดเรื่องการไม่สมเหตุสมผลของบทละครดั้งเดิม การพูดถึงว่าทำไมแฮมถึงต้องเป็นผญ
แล้วก็การใช้นักแสดงทั้งหมดเป็นผู้หญิงด้วย ไม่ว่าจะเป็นบทไหน เพราะมันรีเลทกับละครในสมัยก่อนที่ละครเวทีหรือมหรสพต้องเป็นผชเท่านั้นถึงจะทำได้
- ในส่วนที่เราไม่ชอบ 🙄
อย่างที่บอกในข้างต้นว่า บทมีการwokeของตัวละคร ทำให้มีความเป็นคนรุ่นใหม่มาก แต่มันก็มีจุดที่ขัดแย้งกันเองด้วยเช่นกัน ที่มีตัวละครบอกว่า “ที่แฮมเลตต้องเป็นผญเพราะว่า ผญคิดเยอะ ตัดสินใ-
ตัดสินใจไม่เด็ดขาดเหมือนผช” ต้องจุดนี้เรารสว่า มันค่อนข้าง stereotypes เลยค่ะ 🙄 แล้วมันก็ขัดแย้งกับเจที่ตอนแรกไม่เห็นด้วยกับเรื่องนี้ แต่สุดท้ายก็เป็นเจเองที่ยอมรับแล้วตรงจุดนี้มีการย้ำหลายรอบมากๆ
ตรงจุดนี้เราเลยรสว่ามันขัดแย้งกันเองในบท แต่ถ้าตรงส่วนนี้เป็นส่วนที่ทางเขียนบทและผกก.ตั้งใจจะสื่อออกมาเพื่อแซะและเสียดสี เราก็ไม่มีปัญหากับส่วนนี้เลยค่ะ เพราะถ้าเป็นแบบนั้นจริงๆ ก็ต้องชมว่าแยบยลมาก 👍🏻

ภาพที่ 4.5 : ภาพเขียนวิจารณ์ละครเวทีเรื่อง ชะนี ขยี้! แฮมเล็ต

ที่มา : ผู้ศึกษา

รีวิว ชะนีขยี้แฮมเลต (1)

การรีวิวนี้เป็นมุมมองของคนไม่ได้จบการแสดง โปรดใช้จักรยานในการรับชม

เปิดด้วย abstract ของละคร ที่ปูไว้ว่า ละครจะพูดถึงเรื่องการค้นหาตัวเอง ความคาดหวังของสังคม

เราเชื่อว่าทุกคนคงเคยเหนื่อยและเจ็บจากความคาดหวัง เราจึงรู้สึกสนใจละครเรื่องนี้

รีวิว ชะนีขยี้แฮมเลต (2)

🤔ทำไมถึงเป็นชะนีขยี้แฮมเลต ?

👍 สิ่งที่ดีคือมีการ intro ผู้ชมก่อนว่า แฮมเลต คือตัวละครชายอันทรงคุณค่าของ Shakespeare

การที่นักแสดงหญิงจะได้แสดงบทนี้นั้นต้องมีความสามารถ และ ต้องแบกรับความคาดหวังของสังคม

และนี่คือที่มาของชะนีขยี้แฮมเลต

รีวิว ชะนีขยี้แฮมเลต (3)

🤯 ความว้าวซ่าของละครเรื่องนี้ คือ...

มีนักแสดงแค่ 4 คน แต่เล่นมันไป 19 ตัวละคร 😱

แต่การที่นักแสดงน้อย แล้วการแสดงไม่กระตุกระหว่างการ transit ระหว่างฉาก หรือเปลี่ยนชุดเลย

เรารู้สึกว่าแบบเก่งมากๆ เลยนะ 👏

รีวิว ชะนีขยี้แฮมเล็ต (4)

✨ อีกความเก๋ของละครเรื่องนี้ คือ เทคนิคต่างๆ

ทั้งการที่ไม่ต้องเนรมิตฉากซับซ้อน ไม่ต้องมี backstage แบบจริงจัง แต่ไม่รู้สึกขัดเลย

ทั้งการใช้มือถือหรือสมุด ที่เข้ากับบทตอนนั้นพอดีในการลดทอนการจำบท

รีวิว ชะนีขยี้แฮมเลต (5)

🔧 ไหนๆ ก็พูดเรื่องเทคนิคแล้ว...

จะบอกว่าสิ่งที่ประทับใจอีกจุดคือ การเห็นความตั้งใจในการทำ

ทีมแสง ✨ และ เสียง 📢
คือ เป๊ะมากๆ เปิดแบบถูกจังหวะหมดแบบแทบจะไม่พลาดเลย ประทับใจจริงๆ นะ

รีวิว ชะนีขยี้แฮมเลต (6)

💃 มาพูดถึง casting กันบ้าง

เรารู้สึกว่าเค้า casting คนแสดงได้เหมาะกับบทมาก ทั้งบุคลิก และ ความเข้าใจในตัวละคร

และ ทุกคนถ่ายทอดออกมาได้ดี โดยเฉพาะคุณครูเกวลิน และ เจย์

รีวิว ชะนีขยี้แฮมเล็ต (7)

📝 มาพูดถึงบท

- บทมีความยิงมุกได้ถูกจังหวะ
- ชอบความโบ๊ะบ๊ะและเป็นตัวเองของเจย์
- เสียดสีสังคมเล็กน้อย
- และ ที่ชอบคือการขยี้ซ้ำๆ ว่าหลายตัวละครเคยเรียนการแสดงมา 🤣

รีวิวชะนีขยี้แฮมเลต (8)

👩‍🏫 ข้อคิด
- สุดท้ายเราก็ได้รู้ว่าการรู้จักตัวเอง และ เป็นตัวเองในแบบที่ดีที่สุด นั้นดีที่สุดแล้ว
- สลัดความคาดหวังของสังคมไปบ้างก็ดี
- ความจริงใจที่คนอื่นมีให้เรา แม้การวิจารณ์เรา อาจทำให้เราเศร้าในบางที แต่มันจะทำให้เราพัฒนาในระยะยาวนะ

รีวิว ชะนีขยี้แฮมเลต (9)

บางทีบทละครจะนำบทประพันธ์มา, มีความ abstract ในบางจุด อาจทำให้เราตามไม่ทัน หรือ เก็บสาระข้อคิดได้ไม่ครบบ้าง

ดูอีกรอบเก็บรายละเอียดจะดีมากครับ

รีวิว ชะนีขยี้แฮมเลต (10, จบ)

จากที่รีวิวมา.. สรุป..

ประทับใจละครเรื่องนี้มาก เห็นความตั้งใจของผู้จัด การแสดงทำออกมาได้ดีมาก เทคนิคและเบื้องหลังก็ดีสุด

คุ้มค่ามากครับ สุดยอด 👏

ขอบคุณทีมงานที่มีการจัดห้องรอ, บัตรจอดรถรายวัน และ การต้อนรับที่ดีให้คนนอกด้วยฮะ

#การแสดงมศว

ภาพที่ 4.6 : ภาพเขียนวิจารณ์ละครเวทีเรื่อง ชะนี ขยี้! แฮมเล็ต

ที่มา : Twitter

บรรณานุกรม

ชุติมา มณีวัฒนา. (2546). เอกสารประกอบการสินวิชาการแสดง 4. กรุงเทพฯ : คณะศิลปกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา.

ณัชพล เนตรมหากุล. (2564). Adultism อคติของผู้อาวุโสที่ใช้ ‘อายุ’ เป็นเครื่องมือกดขี่เด็กอายุน้อยกว่า. สืบค้น 9 พฤษภาคม 2566, จาก https://themomentum.co/wisdom-adultism/

ณัฐพจน์ วิจารัตน์. (2565). ทำความรู้จัก “ไฟ LED” ในระบบแสงสีบนเวที. สืบค้นเมื่อ 19 เมษายน 2566, จาก https://www.atprosound.com/what-is-led-lighting/

ดังกมล ณ ป้อมเพชร. (2553). ปริทัศน์การละคร พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์จุฬาลงกรณ์

ทวีศักดิ์ คุณโยชัย. (2550). บรรทัดฐานทางสังคม. สืบค้นเมื่อ 21 กุมภาพันธ์ 2566, จาก http://www.satit.up.ac.th/BBC07/AroundTheWorld/soc/24.htm

พลกฤต เมืองมูล. (2563). ไฟพาร์ คืออะไรและ สำคัญอย่างไร. สืบค้นเมื่อ 20 เมษายน 2566, จาก https://www.atprosound.com/

ภัททิยา หาพุฒพงษ์. *โครงการออกแบบภายในมหรสพศิลปะการแสดงละครกรุงเทพ* (ปริญญานิพนธ์ปริญญาบัณฑิต) มหาวิทยาลัยศิลปากร. สืบค้น 16 เมษายน 2566, จาก http://www.thapra.lib.su.ac.th/objects/thesis/fulltext/bachelor/Pattiya_Harputpong_ba/Pattiya_Harputpong_ba.pdf

ศุภิสรา วันชาญเวช. (2563). การศึกษากระยวนการทางการแสดงโดยใช้เทคนิคทางการแสดงของ Lecoq และ Michael Chekhov ในการรับบทบาท อนาเตา จากเรื่อง ตำนานหมาป่าแดนหนาว (The Ice Wolf). *ศิลปกรรมสาร, 13*(2). สืบค้นเมื่อ 18 เมษายน 2566, จาก https://so05.tci-thaijo.org/index.php/fineartstujournal/article/download/243524/168664/

สดใส พันธุมโกมล. (2531). เอกสารประกอบการสอนวิชาปริทัศน์ศิลปการละคร. กรุงเทพฯ: คณะอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

ALEX ATES. (2565). Meisner Technique: an Actor's Guide. สืบค้นเมื่อ 18 เมษายน 2566, จาก https://www.backstage.com/magazine/article/the-definitive-guide-to-the-\meisner-technique-67712/

BOX BRIGHT. (2564). หลักการเลือกอุณหภูมิสีของแสง (Color Temperature) ในการออกแบบแสงสว่าง. สืบค้นเมื่อ 18 เมษายน 2566, จาก https://www.wazzadu.com/article/5719

Meir. (2563). Color Psychology: How Colors Impact Human Behavior and Emotion. สืบค้นเมื่อ 20 เมษายน 2566, จาก https://www.wix.com/blog/creative/2020/01/color-psychology/

Narisa Buachoey. (2565). ทฤษฎีสี (Color Theory) ที่เข้าใจง่าย. สืบค้นเมื่อ 17 เมษายน 2566, จาก https://library.wu.ac.th/km/

Nirvana. (2565). ความสำคัญของฟังก์ชันที่ต้องสอดคล้องไปกับความสวยงาม. สืบค้นเมื่อ 18 เมษายน 2566, จาก https://www.nirvanadevelopment.co.th/th/blog/prorutobeyou17

NocNoc Writer. (2564). 5 เฟอร์นิเจอร์มัลติฟังก์ชัน ช่วยประหยัดพื้นที่ เพิ่มพื้นที่ใช้สอย. สืบค้นเมื่อ 17 เมษายน 2566, จาก https://nocnoc.com/blog/5-multifunction-furniture-save-space/

Tan. (2565). Imagination Is More Important Than Knowledge. สืบค้นเมื่อ 17 เมษายน 2566, จาก https://www.doyobi.com/blog/imagination-is-more-important-than-knowledge

Theatre Studies and News. (2563). Blackbox theatre. สืบค้นเมื่อ 17 เมษายน 2566, จาก https://www.facebook.com/1706051286281460/posts/pfbid0kBmoLsHdvsmQrwERDD243zV4YjkmX8LHHoi7dNWmZXsZ2McpeyrGgNMtG1dPMGvHl/?mibextid=cr9u03

Thomas. (2565). Fashion-Era. สืบค้นเมื่อ 20 เมษายน 2566, จาก https://fashion-era.com/1970s/punk-fashion-history/?amp=1

ภาคผนวก

ภาคผนวก ก บทละครเวทีเรื่อง ชะนี ขยี้! แฮมเล็ต

ดัดแปลงจากบทละครเวที เรื่อง “Women Playing Hamlet”

โดย William Missouri Downs

แปลโดย อภิศรา ชมภูศรี

ตัวละคร

มีทั้งหมด 19 ตัว แบ่งเล่นทั้งหมด 5 คน

เจย์ เจสสิก้า จันทร์แจ่ม (22)

นักแสดง, มีเสน่ห์, ขี้เล่น, ฉลาด, นักศึกษาพึ่งเรียนจบป.ตรี การแสดง

***

Women 1

เกวลิน : ผู้หญิง, แอคติ้งโค้ช, จบการแสดงจากเมืองนอก

ศาสตราจารย์ด้านมนุษยศาสตร์ : ผู้ชาย, มั่นใจในตัวเองมากเกินไป

ผี : ผู้ชาย, พ่อของแฮมเล็ต

***

Women 2

บิวตี้ : ผู้หญิง, ทำงานที่สตาร์บั๊คส์, เพื่อนเจย์, ป.ตรี การแสดง

คุณพ่อประเสริฐ : ผู้ชาย, นักบวชคาทอลิก, โสด

คนส่งของ : ผู้ชายขับจักรยานส่งของ, ป.ตรี การแสดง

เอมี่ ไอยวริญ จันทร์แจ่ม (14) : เด็กผู้หญิง, หลานสาวเจย์, เซียนคอมพิวเตอร์

บาร์ฟลาย : ผู้หญิง, ติดเหล้าขี้เมา, ป.ตรี การแสดง มศว

นางแบบวีคลี่ช้อปปิ้ง : ผู้หญิง, สดใสร่าเริง

โรซี่ : ผู้หญิง, ดาราในละครน้ำเน่า

***

Women 3

ท่านชายเปรมศักดิ์ อัครชัยวงศ์ : ผู้ชาย, นักวิชาการเช็คสเปียร์

แม่ : ผู้หญิง, แม่ของเจย์จากจังหวัดอุดร

จิตแพทย์ : ผู้ชาย, จิตแพทย์, เรียนการแสดง

บาร์เทนเดอร์ : ผู้ชาย, เถื่อน, แกร่ง, มีรอยสัก

พิธีกรรายการวีคลี่ช้อปปิ้ง : ผู้หญิง, สดใสร่าเริง

กีรดา : ผู้หญิงแก่, ดาราในละครน้ำเน่า

คนขุดสุสาน : ผู้ชาย, ชอบเล่นมุก, เรียนการแสดงภาคค่ำ (สถาบันเอกชน)

***

Stage Manager : ผู้หญิง, เสียงจากข้างนอกเวที

Setting 🏗️

กรุงเทพมหานคร ในโรงละครแห่งหนึ่ง ที่มีบันได ถังขยะ ชั้นวางเสื้อผ้า และอุปกรณ์ประกอบฉากที่กลายมาเป็น setting ส่วนสถานที่ในเรื่องจะมีความหลากหลายมาก เช่น Starbucks / โบสถ์ / บาร์ / สุสาน โดยจะใช้วิธีการดูจากสไลด์ power point* และนักแสดงที่อยู่ในฉากในการเปลี่ยนสถานที่

เวลา ⏱️

เวลาปัจจุบัน (2021)
ตัวบทมีความร่วมสมัยและมีประเด็นที่อยู่ในกระแสสังคม เวลาก็มีความสลับไปมาไม่เรียงตาม timeline ขึ้นอยู่กับ Narrator ณ ขณะนั้น

Production Notes 📕

ละครเรื่องนี้สามารถใช้ cast นักแสดงผู้หญิงได้ตั้งแต่ 4-19 คน แต่จะต้องใช้ผู้หญิงทั้งหมด และใช้ผู้หญิงในการเล่นบทผู้ชาย เท่านั้น (ในสมัยก่อนใช้ผู้ชายเล่นหมดเลย ตอนนี้ถึงตาสาว ๆ จะเฉิดฉายแล้วค่าา)

ละครเรื่องนี้ควรใช้วิธีการนำเสนอแบบ ‘เล่าเร็ว’ (fast- moving theatrical romp) โดยปล่อยให้เจย์ได้อิมโพรไวส์อย่างอิสระกับคนดู และให้แต่ละ scene เล่าไปเรื่อย ๆไม่ต้องหยุดคั่นหรือ blackouts

Have Fun Kaa 😘

องก์ 1 💀

(เสียงเพลงของเช็คสเปียร์ค่อยๆ เบาลง ไฟสว่างขึ้นเห็นเจย์ปรากฏบนเวทีด้วยอาการตื่นตระหนก และประหม่าเล็กน้อย)

เจย์ ฉันเล่นเป็นแฮมเล็ตไม่ได้! ฉันเล่นเป็นแฮมเล็ตไม่ได้ เพราะครูปั๊มกำลังตามหลอกหลอนฉันอยู่!

ภาพจาก Power Point : รูปของ คุณ เศรษฐ์สิริ นิรันดร พร้อมแคปชั่นว่า

[คุณเศรษฐ์สิริ นิรันดร
ผู้ชนะรางวัล นักแสดงนำชายยอดเยี่ยมจากบ้านหนัง คลังละคร อวอร์ด ครั้งที่ 18]

เจย์ ครูปั๊ม ครูสอนแอคติ้งฉันตอนมหา'ลัย เห็นดูใจดีแบบนี้จริง ๆ เป็นคนที่สติ๊กมากเลยนะ เวลาเรียนใครเผลอหยิบโทรศัพท์ขึ้นมานิดเดียวก็คือโดนสาปไปยันชาติหน้าเลย แค่หยิบขึ้นมาดูเวลาก็ไม่ได้นะ และที่สำคัญก็คือเขายังเป็นนักแสดงละครเวทีด้วย

ภาพจาก Power Point : รูปของ คุณ เศรษฐ์สิริ นิรันดร พร้อมแคปชั่นว่า

[คุณเศรษฐ์สิริ นิรันดร ในบท 'เหี้ย'
จาก ละครเวทีเรื่องอนิมอลฟาร์มสาขาหนองน้ำเจ้าพระยา]

เจย์ ใช่ค่ะ เค้าเล่นเป็นเหี้ย ในละครเวทีเรื่องอนิมอลฟาร์มสาขาหนองน้ำเจ้าพระยาคิดดูนะว่าเค้าเก่งแค่ไหน ขนาดเล่นเป็นเหี้ยยังได้รับรางวัลเลย เขาเป็นรุ่นใหญ่ในวงการละครเวทีไทย แล้วฉันก็คิดว่าวันนี้เขาต้องมาดูฉันเล่นละครแน่ๆ ... คือแต่ก่อนฉันเคยฝันว่าฉันอยากให้ครูปั๊มมาดูละครที่ฉันเล่นนะ แต่ก็คงไม่ใช่กับตอนนี้แล้วอะ

(ในช่วงแรกและช่วงอื่น ๆ ในบทละคร เจย์สามารถอิมโพรไวส์กับผู้ชมได้เสมอ)

เจย์ อยากรู้มั้ยว่าทำไมฉันถึงต้องมาเจอกับสถานการณ์แบบนี้ เรื่องมันเกิดเมื่อประมาณสองอาทิตย์ก่อน ฉันมีแพลนจะไปดูละครที่ครูปั๊มเล่นแต่ไม่มีเพื่อนฉันว่างไปดูด้วย ฉันก็เลยต้องลากน้องสาวไปเป็นเพื่อนแทน

ภาพจาก Power Point : รูปของน้องสาวเซียนคอมพิวเตอร์ อายุ 14 ปีของเจย์ พร้อมแคปชั่นว่า

[เอมี่ ไอยวริญ จันทร์แจ่ม
ความชอบ : ตกปลา, แฟนฉัน,
ปาเป้า, ปั่นเรือเป็ด, ส้มตำปลาร้า และ Grand Theft Auto (GTA)]

เจย์ นี่เอมี่น้องสาวฉัน นางพึ่งจะเคยดูละครเรื่องแรกในชีวิต เอมี่เป็นเด็กฉลาด เคยชนะการแข่งครอสเวิร์ดหลายครั้ง สักวันนึงนางก็จะเข้าใจแฮมเล็ต... ทุกคนรู้จักแฮมเล็ตใช่มั้ยคะ...

ผู้ชม รู้จัก / ไม่รู้จัก

เจย์ แฮมเล็ตเป็นบทละครของเช็คสเปียร์เกี่ยวกับเรื่องราวของลูกชายกษัตริย์แห่งเดนมาร์กที่ต้องการจะแก้แค้นคนที่ฆ่าพ่อของตัวเอง... สี่ชั่วโมงเล่าอยู่แค่นี้แหละค่ะ... ที่สำคัญก็คือโปรดักชั่นนี้ได้ครูปั๊มมารับบทเป็นกษัตริย์คลอดิอุส

เจย์ สองนาทีก่อนเริ่มแสดง ผู้กำกับก็ขึ้นมากล่าวสุนทรพจน์นิดหน่อย เธอบอกว่าเธอตัดสินใจที่จะทำเรื่องแฮมเล็ตในแบบที่เช็คสเปียร์ตั้งใจเอาไว้ ก็คือไม่มีช่วงพักครึ่ง และฉันก็ดันโชคดีได้บัตรตรงที่ที่ดีที่สุดมา ตรงแถวสองกลางเวที *(ชี้ไปที่คนดู)* ที่ตรงนั้นแหละค่ะ

เจย์ *(กับผู้ชม)* พอถึงเวลาเราก็เข้าไปดูละครกัน แต่ผ่านไปแค่ยี่สิบนาทีเอมี่หันมาบอกฉันว่าอยากออกไปข้างนอกแล้ว ฉันเลยบอกให้นางรอก่อนเพราะมันออกไปตอนนี้ไม่ได้ แต่ฉันยังไม่ทันพูดจบนางก็ปีนข้ามที่นั่งวีไอพีไปเลย ฉันตกใจมาก แต่ฉันลุกออกไปจากที่นั่งกลางโรงละครไม่ได้ แล้วถ้าแม่รู้ว่าฉัน

ปล่อยน้องออกไปข้างนอกคนเดียวแม่ต้องด่าฉันตายแน่ ๆ ฉันเลยตัดสินใจแอบหยิบโทรศัพท์ขึ้นมาให้เบาที่สุดที่จะทำได้ แล้วก็ส่งข้อความไปหาเอมี่

(เจย์พิมพ์ข้อความ)

เจย์ “ออก ไป ไหน วะ เนี่ย” แล้วนางก็ตอบมาว่า

(เจย์ชี้ไปที่หน้าจอ)

ภาพจาก Power Point : ภาพของเอมี่พร้อมข้อความแชทเขียนว่า

“ไหนบอกว่าแฮมเล็ตสนุกว่าไลอ้อนคิงไง”

เจย์ ฉันตอบไปว่า “มันเป็นละครที่ซับซ้อน เธอต้องวิเคราะห์มัน” แล้วนางก็ตอบมาว่า

(เจย์ชี้ไปที่หน้าจอ)

ภาพจาก Power Point : ภาพของเอมี่พร้อมข้อความแชทเขียนว่า

“โอเค งั้นบอกหน่อย...
ถ้าความตายคือดินแดนอันไม่มีผู้ใดเคยสำรวจ
ที่ซึ่งไม่มีนักเดินทางใดกลับมา ทำไมในเรื่องถึงมีผี ?”

เจย์ ฉันเลยพิมพ์ตอบไปว่า “ไม่เข้าใจหรอว่าการจะเข้าใจในแฮมเล็ต ก็คือการหัวเราะให้กับความไร้สาระของชีวิตไง โมเม้นที่เราหัวเราะก็เท่ากับว่าเราเอาชนะความไร้สาระได้แต่มันก็แค่ช่วงขณะเดียวเท่านั้น ที่เราหัวเราะไปพร้อมกับแฮมเล็ตถึงความไม่ลงรอยกันของสังคม การเมือง ความตาย หรือความรัก แต่ความไร้สาระนั้นก็ยังคงอยู่ การหัวเราะคือการแก้ไขปัญหาชั่วคราวของปัญหาที่คงอยู่กับมนุษย์ตลอดกาล และแฮมเล็ตรู้ความจริงข้อนี้” *(บีท)* แต่ก่อนที่ฉันจะกดส่งข้อความไป ฉันก็รู้สึกได้ถึงพลังงานบางอย่าง... โรงละครมันเงียบสนิท และครูปั๊มที่กำลังแสดงอยู่ก็พูดขึ้นมาว่า

ภาพจาก Power Point : รูปของ คุณ เศรษฐ์สิริ นิรันดร พร้อมแคปชั่นว่า

[รูปคุณเศรษฐ์สิริ : การให้เกียรติคนอื่น ถึงมันจะไม่มีสอนในบทเรียน
แต่ก็เป็นสิ่งที่ทุกคนควรมีนะ]

เจย์ “การให้เกียรติคนอื่น ถึงมันจะไม่มีสอนในบทเรียน แต่ก็เป็นสิ่งที่ทุกคนควรมีนะ” และทุกคนก็หันมามองที่ฉันที่กำลังเล่นโทรศัพท์อยู่ และฉันก็รู้ว่าว่าครูปั๊มต้องด่าฉันแน่ ๆ เพราะนั่นมันไม่ใช่บทพูดในเรื่องแฮมเล็ต ครูปั๊มเป็นคนสอนฉันเองในวิชา Western play และทุกคนก็หันมามองที่ฉันที่กำลังเล่นโทรศัพท์อยู่ แล้วฉันก็ต้องทนนั่งดูละครต่อไปอีกสี่ชั่วโมงแบบไม่มีช่วงพักครึ่ง !!!

เจย์ ระหว่างทางที่ฉันนั่งแท็กซี่กลับบ้านเอมี่ก็พูดขึ้นมาว่า “เรื่องที่พี่โดนครูปั๊มด่ากลางโรงละคร ขอเอาไปโพสลงเฟซบุ๊กได้ป่ะ ? และคืนนั้นจู่ ๆ ก็ครูปั๊มก็โทรหาฉัน เรียนกับเค้ามาตั้งสี่ปี ครูปั๊มไม่เคยโทรหาฉันเลยซักครั้ง เขาโทรมาหลายสายมาก และแน่นอนว่าฉันไม่รับสาย แต่อยู่ ๆ ก็มีข้อความจากครูปั๊มเด้งเข้ามา

ภาพจาก Power Point : ภาพของ คุณ เศรษฐ์สิริ นิรันดรพร้อมข้อความแชทเขียนว่า

“ ได้เล่นเป็นแฮมเล็ตหรอ รอชมนะ”

เจย์ นี่ไม่ใช่ครั้งแรกที่มีคนมาทำให้ฉันรู้สึกว่าฉันเล่นเป็นแฮมเล็ตไม่ได้ ... เรื่องราวที่ฉันจะเล่าต่อไปนี้ มันอาจจะไม่เหมือนเดิมเป๊ะ ๆ แต่มันคือสิ่งที่ฉันจำได้ ย้อนกลับไปสมัยมหา’ลัย มันจะมีครูอยู่คนหนึ่งที่ฉันเคยเรียนด้วยตอนปีหนึ่งและนี่คือสิ่งที่เขาพูดเกี่ยวกับการที่ผู้หญิงรับบทเป็นแฮมเล็ต

(ศาสตราจารย์ด้านมนุษยศาสตร์ปรากฏตัวขึ้น)

ศาสตราจารย์ *(สอนหนังสือกับผู้ชม)* มันชัดเจนมากที่เช็คสเปียร์ตั้งใจจะให้แฮมเล็ต เป็นตัวละครที่เล่นโดยผู้หญิง เพราะแฮมเล็ตมีชุดความคิดแบบผู้หญิง ที่ขาดพลังความเป็นชาย

(ศาสตราจารย์คลิ๊กเม้าส์เปิดสไลด์ power point)

ภาพจาก Power Point : รูปภาพของ ซาร่า เบิร์นฮาร์ด รับบทเป็นแฮมเล็ต พร้อมแคปชั่นว่า

[ซาร่า เบิร์นฮาร์ด ในบท แฮมเล็ต]

ศาสตราจารย์ *(กับผู้ชม)* เช่นพวก ความเห็นอกเห็นใจ, การมีชั้นมีเชิง หรือการพูดเป็นเวลานาน ๆ โดยไม่มีใครสนใจอยากจะฟัง ถ้าเอาคนสวย ๆ มาเล่นก็ค่อยน่าฟังหน่อย แต่ถ้าเอาแก่ ๆ ป้า ๆ มาเล่นก็คงเหมือนผู้หญิงขี้บ่นคนนึง เป็นเหมือนแม่ที่มีทุกบ้านน่ะครับ

เจย์ *(กับผู้ชม)* เขาเป็นคนปากหมา

(ศาสตราจารย์คลิ๊กเปลี่ยนสไลด์)

ภาพจาก Power Point : รูปภาพของ จูดิธ แอนเดอร์สัน รับบทเป็นแฮมเล็ต พร้อมแคปชั่นว่า

[จูดิธ แอนเดอร์สัน ในบท แฮมเล็ต]

ศาสตราจารย์ *(กับผู้ชม)* และแฮมเล็ต ยังไม่ได้ต้องการที่จะแก้แค้นกษัตริย์คลอดิอุสทันที ซึ่งมันก็ทำให้เขาทุกข์ทรมาณมาก ถ้าฆ่าไปตั้งแต่ต้นเรื่องก็จบแล้ว เนี่ย! ลีลา! จะมีอะไรผู้หญิงไปมากกว่านี้อีกมั้ย

ภาพจาก Power Point : รูปภาพของ จู๊ด ลอว์ รับบทเป็นแฮมเล็ต พร้อมแคปชั่นว่า

[จู๊ด ลอว์ ในบท แฮมเล็ต (ปี 2008)]

ศาสตราจารย์ *(กับผู้ชม)* ด้วยเหตุผลนี้ ไอ้พวกผู้ชายที่ตุ้งติ้ง ออกตุ๊ดแต๋วเนี่ย มันถึงได้ชอบในบทนี้กันนัก อย่าง จู๊ด ลอว์ ไง แต่เอาจริง ๆ ผมก็เห็นด้วยนะที่แฮมเล็ต

จะรับบทโดยผู้หญิง แต่ในไทยก็ยังไม่มีผู้หญิงคนไหนเล่นเป็นแฮมเลตได้ ไม่ใช่เพราะโลกมันยังไม่เปิดกว้างพอ แต่เป็นเพราะไม่มีผู้หญิงคนไหนมีความสามารถมากพอต่างหาก

เจย์ *(กับผู้ชม)* ถ้าอย่างนั้น ละครของเราในวันนี้บทผู้ชายในวันนี้จะเล่นโดยผู้หญิงทั้งหมด เพราะในสมัยของเช็คสเปียร์ บทผู้หญิงถูกเล่นโดยผู้ชายทั้งหมดเช่นกัน... ถึงเวลาที่เราจะต้องเอาคืนแล้วล่ะค่ะ และนี่คือแฮมเล็ต

(ศาสตราจารย์คลิ๊กปิดสไลด์)

ศาสตราจารย์ เลิกคลาส!

(Power Point เฟด ศาสตราจารย์เดินออก)

เจย์ *(กับผู้ชม)* แล้วก็ไม่ใช่แค่การใช้ผู้หญิงเล่นทั้งหมดเท่านั้น แต่เราจะใช้เทคนิคของละครเช็คสเปียร์ที่เรียกว่า “การบรรยายฉาก”

ภาพจาก Power Point : รูปภาพของเช็คสเปียร์ พร้อมแคปชั่นว่า

[การบรรยายฉาก (Verbal Scene Painting)]

เจย์ ตัวละครจะพูดบรรยายสถานที่ในช่วงต้นซีนเพื่อให้ผู้ชมได้จินตนาการ แต่สำหรับที่นี่จะเป็นแบบนี้ค่ะ

(“ บิวตี้ ” พนักงานสตาร์บั๊คส์เดินถือแก้วเข้ามา)

บิวตี้ ยินดีต้อนรับเข้าสู่ สตาร์บั๊คส์

เจย์ *(กับผู้ชม)* ตอนนี้เราอยู่กันที่สตาร์บั๊คส์ค่ะ หลังจากนี้ถ้ามีข้อมูลที่ฉันไม่มีจังหวะจะบอกพวกคุณมันจะถูกฉายอยู่บนจอตรงนั้นนะคะ

ภาพจาก Power Point : รูปภาพของ บิวตี้ พร้อมแคปชั่นว่า

[บิวตี้ (นักแสดง)
พนักงานดีเด่นประจำเดือนของสตาร์บั๊คส์
เรียนจบปริญญาตรีด้านการแสดง]

บิวตี้ สตาร์บั๊คส์ของเรามีที่นั่งให้ผ่อนคลายมากมาย อากาศปลอดโปร่ง กลิ่นกาแฟหอมหวนจนสัมผัสได้

เจย์ *(กับผู้ชม)* นี่บิวตี้ เพื่อนฉัน เราจบ ป.ตรี ด้านการแสดงมาด้วยกัน

ภาพจาก Power Point : รูปของวิลเลี่ยม เช็คสเปียร์ พร้อมแคปชั่นว่า

[PA : Performing Arts]

เจย์ ฉันรู้ว่าในยุคเช็คสเปียร์ไม่มีพาวเวอร์พ้อย เช็คสเปียร์เกิดมาก่อนจะมีพาวเวอร์พ้อยตั้ง 426 ปี แต่ถ้าในยุคนั้นมีพาวเวอร์พ้อยบ้าง ฉันว่าเขาก็คงจะใช้เหมือนกัน

บิวตี้ *(กับเจย์)* เดี๋ยว ๆ ๆ... มึงเนี่ยนะได้เล่นเป็นแฮมเล็ต

เจย์ เออ แฮมเล็ต

บิวตี้ แฮมเล็ต ไม่ใช่ โอฟีเลีย นะ

เจย์ ใช่ แฮมเล็ต

บิวตี้ แต่แฮมเล็ตเป็นบทผู้ชายนะมึง

เจย์ ก็ใช่ แต่ก็มีผู้หญิงตั้งเยอะแยะที่เคยเล่นเป็นแฮมเล็ต อย่างซาร่าห์ เบิร์นฮาร์ดเงี้ย

บิวตี้ ก็นั่นมันต่างประเทศไง ในไทยมันไม่มีผู้หญิงเล่นเป็นแฮมเล็ตหรอกนะ อีกอย่าง... มันไม่ใช่แค่เรื่องเพศนะ มึงยังเด็กเกินไป

เจย์ แฮมเล็ตอายุสามสิบ กูอายุยี่สิบสองแล้ว อีกอย่างมึงก็รู้ว่าไม่ใช่ทุกคนที่เรียนจบการแสดงมาแล้วจะได้เล่นละครเลย

บิวตี้ กูรู้ กูถึงได้มาทำสตาร์บั๊คส์อยู่นี่ไง มึงฟังนะ มึงยังเด็กเกินไป พี่ตั้ว ศรัญญูเล่นบทนี้ตอนสามสิบห้าในต่างประเทศ โอลิเวียรับบทนี้ตอนอายุสี่สิบเอ็ดเมล กิ๊บสันตอนสี่สิบสี่ ซาร่าห์ เบิร์นฮาร์ด ตอนห้าสิบห้า

เจย์ นี่! อีบิวตี้ กูก็แค่อยากมาหาเพื่อน เพื่อนที่ฉันจะแชร์ข่าวดีด้วยกันไง

บิวตี้ อีเจย์! มึงไม่ได้ต้องการเพื่อนหรอก มึงต้องการปาฏิหาริย์มากกว่า

(บิวตี้ออกไป)

เจย์ *(กับผู้ชม)* สิ่งที่ฉันทำได้ก็คือ

บิวตี้ *(ตะโกนเข้ามา)* ปาฏิหาริย์!

เจย์ รู้แล้ว! เลิกพูดมาก แล้วขายกาแฟราคาแพงเกินคุณภาพของมึงไปเถอะ! *(เจย์รวบรวมสติและกลับมาพูดกับคนดู)*

เจย์ สิ่งที่ฉันทำได้ก็คือ ฉันจะต้องทำมันออกมาให้ดีที่สุดค่ะฉันก็เลยติดต่อไปหาท่านชายเปรมศักดิ์ อัครชัยวงศ์ เขาเป็นนักวิชาการเช็คสเปียร์ที่ยิ่งใหญ่ที่สุดที่ยังมีชีวิตอยู่ หลังจากพยายามส่งอีเมลล์ไปหาเขาหลายครั้ง สุดท้ายเขาก็ให้เกียรติที่จะมารับประทานอาหารด้วยกัน

(ท่านชายเปรมศักดิ์ เดินเข้ามาในมาดนักวิชาการผูกเนคไท)

ภาพจาก Power Point : รูปของ ท่านชายเปรมศักดิ์ อัครชัยวงศ์ พร้อมแคปชั่นว่า

[ท่านชายเปรมศักดิ์ อัครชัยวงศ์
ผู้ประพันธ์หนังสือการศึกษาเชิงวิพากษ์ของแฮมเล็ต: The Cliff Notes - Anonymous]

ท่านชาย *(บรรยายฉาก)* ไม่มีโรงแรมไหนจะเทียบเท่าเลอบัว โฮเต็ล *(กับเจย์)* เข้ามาสิ... โรงแรมนี้วิวสวยที่สุดในประเทศไทย ที่แห่งนี้เราสามารถเห็นวิวกรุงเทพได้ 360 องศาพร้อมการตกแต่งหรูหรา และการบริการที่น่าประทับใจ ช่างเป็นแลนด์มาร์คของกรุงเทพมหานครอย่างแท้จริง

ท่านชาย *(กับเจย์)* นั่งสิ... โรงแรมนี้เป็นโรงแรมที่ยิ่งใหญ่ที่สุด เช่นเดียวกับแฮมเล็ต ที่เป็นวรรณกรรมที่ยิ่งใหญ่ที่สุดที่เคยมีมา มันคือความปิติยินดีอันล้นพ้นรู้มั้ยว่ามันหมายถึงอะไร

เจย์ นี่เรากำลังพูดถึงแฮมเล็ตหรือโรงแรมคะ?

ท่านชาย ทั้งคู่เลย! มันคือวงออเคสตร้าแห่งคงอยู่ของชีวิต ที่มาปลุกสัญชาตญาณความเห็นอกเห็นใจ และจิตวิญญาณที่อ่อนไหวของความเป็นมนุษย์ *(กับเจย์)* เธอรักแฮมเล็ตมั้ย?

เจย์ แน่นอนค่ะ

ท่านชาย พูดต่อสิ

เจย์ ค่ะ แต่ให้พูดตรง ๆ หนูก็ชอบละครหลาย ๆ เรื่อง ตั้งแต่เช็คสเปียร์ยันไซม่อน-

ท่านชาย อะไรนะ

เจย์ นีลล์ ไซม่อนค่ะ

ท่านชาย นีลล์ ไซม่อน! เธอ! เธอพูดอะไรออกมา เธอพึ่งจะสร้างบาปอันใหญ่หลวงเกินกว่าที่ใครจะเคยทำเธอพูดชื่อเช็คสเปียร์กับนีลล์ ไซม่อนในประโยคเดียวกัน

เจย์ คุณเปรมศักดิ์คะ-

ท่านชาย ท่านชายเปรมศักดิ์!

เจย์ ท่านชายเปรมศักดิ์คะ ท่านต้องยอมรับนะคะว่าไม่ใช่ทุกคนที่จะชอบแฮมเล็ต คือ มันยาวมาก ๆ สี่ชั่วโมงเลยนะคะ แล้วไหนจะ-

ท่านชาย ใครหน้าไหนที่ไม่รักแฮมเล็ต ควรถูกส่งไปบ้านนอกให้หมด จะได้ไม่มาปะปนแพร่เชื้อให้คนในสังคมอีก

เจย์ มันจะไม่แรงไปใช่มั้ยคะ

ท่านชาย ล็อกดาวน์ ! เป็นทางออกเดียวที่เราจะรักษาโรคนี้ได้ มีแต่เด็กแบบพวกเธอเท่านั้นแหละที่ไม่เข้าใจในความยิ่งใหญ่ของแฮมเล็ต เพราะแฮมเล็ตคือมาสเตอร์ของผลงานมาสเตอร์พีซ แฮมเล็ตคือ ศาสดา ภูเขาเอเวอเรสต์ บิ๊กเบน รวมกันในหนึ่งเดียว แฮมเล็ตคือจุดสุดยอด! จุด - สุด - ยอด !

(ท่านชายเดินออกไป)

เจย์ *(กับผู้ชม)* แม่หนูเคยเตือนแล้วว่าถ้าย้ายลงมาอยู่กรุงเทพจะต้องเจอแต่เรื่องที่ยากลำบาก

(ท่านชายกลับเข้ามาอีกครั้ง)

ท่านชาย ฉันยังพูดไม่จบ เธอเด็กเกินไปที่จะเป็นแฮมเล็ต จูดิธ แอนเดอร์สัน เล่นเป็นแฮมเล็ตตอนอายุเจ็ดสิบสองปี แถมในประเทศไทยก็ไม่เคยมีผู้หญิงคนไหนเคยเล่นเป็นแฮมเล็ตอีกด้วย

เจย์ แฮมเล็ตอายุเจ็ดสิบสองหรอคะ?

ท่านชาย แล้วมันทำไม

เจย์ ถ้านักแสดงที่เป็นแฮมเล็ตอายุเจ็ดสิบสอง แล้วนักแสดงที่เล่นเป็นกษัตริย์คลอดิอุสไม่ต้องอายุร้อยสามสิบเลยหรอคะ

ท่านชาย ไม่รู้แหละ นี่คือความจริงที่มันย้อนแย้งมากของแฮมเล็ต คนที่เด็กพอที่จะมาเล่นเป็นแฮมเล็ตก็มักจะมีประสบการณ์น้อยเกินไปที่จะเข้าใจบทนี้ แต่คนที่มีประสบการณ์มากพอที่จะเล่นเป็นแฮมเล็ตก็มักจะแก่เกินไปที่จะจำบทได้

(ท่านชายเดินออกไป)

เจย์ *(กับผู้ชม)* แฮมเล็ตอายุเจ็ดสิบสองหรอว้ะ... ไม่เชื่อหรอก แต่ว่าหนูก็ยังโชคดีที่ได้ไปเจอกับสิ่งนี้ในเฟซบุ๊ก

ภาพจาก Power Point : รูปของ เกวลิน ศรีปรีชากุล พร้อมแคปชั่นว่า

[แอคติ้งโค้ชที่ได้รับการเสนอชื่อเข้าชิงรางวัลศิลปาธร
สาขาผู้เชี่ยวชาญด้านเช็คสเปียร์ โทร 089-xxx-xxxx]

เจย์ รางวัลศิลปาธร! ตอนแรกฉันก็ไม่ได้คิดจะหาแอคติ้งโค้ชหรอก แต่พอลองเข้าไปเสิร์จข้อมูลของเขาในหน้าวิกิพิเดียก็ไปเจอกับสิ่งนี้

ภาพจาก Power Point : รูปโลโก้วิกิพิเดีย พร้อมแคปชั่นว่า

[เกวลิน ศรีปรีชากุล ในบท แฮมเล็ตได้รับคำวิจารณ์อย่างยอดเยี่ยม
ละครปิดทำการแสดงหลังจัดแสดงไปเพียงรอบเดียว]

เจย์ "ปิดทำการแสดงหลังจัดแสดงไปเพียงรอบเดียว" ฉันต้องรู้ให้ได้ว่ามันเป็นเพราะอะไร เรานัดเจอกันที่โรงละครก่อนจะเริ่มการซ้อมครั้งแรก

(ภาพจาก Power Point ค่อย ๆ เฟดลง)
(เจย์อยู่ตรง Center stage)
(ปล . เจย์มีพรสวรรค์ในการพูดและเป็นนักแสดงที่ดี แต่ด้วยความรู้และความมั่นใจเล็ก ๆ น้อย ๆ เธอก็จะสามารถเป็นแฮมเล็ตได้)

เจย์ *(อ่าน)* จักคงชีวิตหรือมรณานั่นคือปุจฉา ใจจักสง่าขึ้นหรือไม่ หากยอมทนทุกข์ ต่อศรกระสุนแห่งโชคชะตาอันทารุณ

(เจย์เดินไปลองเล่น)

เกวลิน *(จากข้างเวที)* แล้วเธอจะทำยังไงต่อล่ะ

เจย์ *(หรี่ตามอง)* ครูเกวลิน ? มาตั้งแต่เมื่อไหร่คะ

เกวลิน ซักพักแล้ว

เจย์ สวัสดีค่ะ

(เกวลินเป็นแอคติ้งโค้ชที่เข้มงวด เป็นคนที่ชอบเสียงตัวเองมากพอ ๆกับผ้าพันคอสวยงามผืนหนึ่ง)

เกวลิน สเตลล่า แอดเลอร์ผู้ยิ่งใหญ่ และเป็นครูสอนการแสดงของฉัน เคยกล่าวไว้ว่าชีวิตทำลายจิตวิญญาณ แต่โรงละคร จะย้ำเตือนว่าเธอยังมีมันอยู่
(บีท) เรซูเม่!

เจย์ นี่ค่ะ

(เจย์ยื่นเรซูเม่)

เกวลิน *(อ่านเรซูเม่)* เจย์ เจสสิก้า จันทร์แจ่ม ?

เจย์ เป็นชื่อที่ใช้ในวงการค่ะ เอเจนซี่บอกหนูว่าถ้าใช้ชื่อแบบฝรั่งงานจะเยอะค่ะ

เกวลิน แล้วชื่อจริงล่ะ

เจย์ จิรพา จันทร์แจ่มค่ะ

เกวลิน ฉันคุ้น ๆหน้าเธอนะ

เจย์ มีคนเคยทักเหมือนกันค่ะ หนูเคยเล่นซีรีส์คลับฟรายเดย์ชุดรักร้อนซ่อนเร้นด้วยนะคะ

เกวลิน รักร้อนซ่อนเร้น ?

เจย์ แต่หนูอยู่ในละครแค่สามเดือนค่ะ

เกวลิน เดี๋ยวนะ เลขาคนที่ตายเพราะโดนเมียหลวงสาดน้ำกรดใส่ใช่มั้ย?

เจย์ ใช่ค่ะ ! ครูเคยดูรักร้อนซ่อนเร้นด้วยหรอคะ

เกวลิน เปล่า ฉันไม่เคยดู

เจย์ จริง ๆ ผู้กำกับเขาอยากให้หนูกลับไปเล่นด้วยนะคะ แต่ว่าก็ไม่ได้เพราะเขาเขียนให้ตัวละครหนูตกระเบียงตายไปแล้ว

เกวลิน วอร์ม!

(เจย์ยืดกล้ามเนื้อ วอร์มร่างกาย)

เจย์ ครูเป็นแอคติ้งโค้ชเบอร์ต้น ๆเลยนะคะ

เกวลิน ฉันรู้

เจย์ แล้วก็ยังเคยมีชื่อเข้าชิงรางวัลศิลปาธรเมื่อยี่สิบปีก่อนด้วย สุดยอดมากค่ะ

เกวลิน “สอง” รางวัล... สอง รางวัลในปีเดียว

เจย์ อ๋ออ... พอดีอ่านเจอแค่ครั้งเดียวหน่ะค่ะ

เกวลิน แล้วเธอไปอ่านมาจากไหนล่ะ

เจย์ วิกิพิเดีย

เกวลิน ถ้าเธออ่านมาจากวิกิพิเดีย ก็แสดงว่าเป็นเรื่องจริง!! งอนิ้วกลางแล้วกัดเอาไว้อย่างนั้นแหละ!

(เจย์ทำตามที่เกวลินสั่ง)

เกวลิน พูดตาม The Hamstrung Hamlet Hung His Hat in the Hall

เจย์ The Hamstrung Hamlet Hung His Hat in the Hall

เกวลิน เอาใหม่อีกรอบซิ

เจย์ The Hamstrung Hamlet Hung His Hat in the Hall

เกวลิน เอานิ้วออกได้

เจย์ หนูซื้อบทมาแล้ว ครูอยากให้ลอง-

เกวลิน เรื่องธุรกิจต้องมาก่อนสิจ๊ะ

เจย์ อ๋อ แน่นอนค่ะ! หนึ่งหมื่นบาทต่อคอร์สใช่มั้ยคะ

เกวลิน สำหรับระดับที่หนึ่ง ระดับที่สองจะเป็นสองหมื่นบาทต่อชั่วโมง

เจย์ มันต่างกันยังไงหรอคะ

เกวลิน ในระดับที่หนึ่ง ฉันจะสร้างความมั่นใจ และทำให้เธอเชื่อให้ได้ว่าเธอเหมาะสมที่จะเล่นเป็นแฮมเล็ต ในทุกๆวันของการซ้อม เธอมั่นใจได้เลยว่าจะไม่มีอะไรมาขวางเส้นทางในการเป็นนักแสดงของเธอ

เจย์ แล้วระดับที่สองล่ะคะ

เกวลิน ฉันจะพูดความจริงกับเธอ

(เจย์นิ่งคิดซักพัก)

เจย์ งั้นหนูเลือก... ระดับสองค่ะ

เกวลิน แน่ใจใช่มั้ย?

เจย์ *(ลังเล)* แน่ใจค่ะ หนูเลือกระดับสอง

เกวลิน โอเค งั้นเรามาเริ่มกันเลย เธอคือใคร และมีอะไรที่เหมือนกับแฮมเล็ต

(เกวลินดึงดวงไฟ Ghost light ไปที่ด้านข้าง)

เจย์ *(กับผู้ชม)* หนูมีอะไรเหมือนกับตัวละครเมื่อสี่ร้อยปีก่อนบ้าง? มีอย่างเดียว แค่อย่างเดียวเลยคือแม่หนูแต่งงานกับลุงของหนู เหมือนที่แม่ของแฮมเล็ตไปแต่งงานกับกษัตริย์คลอดิอุส เรื่องจริงนะคะ แม่เป็นคนบอกหนูเอง ในงานศพของพ่อ

(เสียงออแกนที่ฟังดูศักดิ์สิทธิ์เหมือนในโบสถ์ดังขึ้น มีแสงสเตนกลาสส่องลงที่พื้น)

ภาพจาก Power Point : รูปของพ่อเจย์ พร้อมแคปชั่นว่า

[ด้วยรักและอาลัย วีรยุทธ์ จันทร์แจ่ม
ความชอบ : ตกปลา, คณะหมอลำไหมไทยหัวใจศิลป์,
ยิงนก, ชนไก่, ซอยจุ๊ และบุหรี่ L&M สีแดง 7.1]

(บาทหลวง รับบทโดยผู้หญิงเดินเข้ามา ในมือถือขนมหม้อแกง ทั้งคู่ยืนตรงหน้าโลงศพ (ล่องหน) ของพ่อเจย์)

บาทหลวง *(บรรยายฉาก)* เราอยู่กันที่ อาสนวิหารพระมารดานิจจานุเคราะห์ โบสถ์ทรงเสน่ห์ ตั้งอยู่ที่อำเภอเมืองจังหวัดอุดรธานี สเตนกลาสอันวิจิตรตระการตาช่วยเพิ่มสีสันให้แก่ช่วงเวลาแห่งความมืดมนนี้

บาทหลวง เสียใจด้วยนะ

เจย์ ขอบคุณค่ะ

บาทหลวง พ่อหนูเป็นคนดีนะ

เจย์ ค่ะ

บาทหลวง แต่ตอนนี้เขาได้จากไปแล้ว

เจย์ ใช่ค่ะ

บาทหลวง ออกเดินทางไป

เจย์ ค่ะ

บาทหลวง ตาย

เจย์ ตายแล้วค่ะ

บาทหลวง *(บทแฮมเล็ต)* ความตายคือดินแดนอันไม่มีผู้ใดเคยสำรวจ ที่ซึ่งไม่มีนักเดินทางใดกลับมา

เจย์ อ๋าา ... แฮมเล็ตใช่มั้ยคะ

บาทหลวง ทุกชีวิตซึ่งยอมทนรับความทุกข์ทั้งหลายอยู่ต่อไปมากกว่าที่จะกล้าโผล่บินไปยังถิ่นไกลโพ้น

เจย์ บาทหลวงจำบทแฮมเล็ตคล่องมากเลยนะคะ

บาทหลวง พ่อเคยเทคคอร์สด้านการแสดงมาหน่ะจ้ะ

เจย์ จริงหรอคะ?

บาทหลวง เคยอยากจะเป็นนักแสดง แต่พระเจ้าท่านเรียกไว้หน่ะ

เจย์ ตอนนี้ก็เรียกอยู่หรอคะ

บาทหลวง นั่นไง! แม่หนูมาแล้ว

(แม่เจย์เดินเข้ามา เธอเป็นคนดีศรีอุดรธานี)

เจย์ แม่

แม่ *(ติดสำเนียง)* อ้าว ดู ดู ดู ก็นึกว่าใคร ลูกสาวคนสวยของแม่นี่เอง แม่ดีใจเด้อที่ลูกมาได้

เจย์ นี่งานศพพ่อนะ หนูก็ต้องมาสิ

แม่ อ้าว ก็ลูกมัวแต่ยุ่งกับไอ้การแสดงอะไรของลูกนั่นแหละ *(กับบาทหลวง)* คุณพ่อประเสริฐ นี่เจย์ลูกอิฉันเองจ้ะ ที่เล่นเป็นนางร้ายดัง ๆ ชื่อกีวี่ในรักร้อนซ่อนเร้นไปตลาดทีไร ก็มีแต่คนว่าเล่นดี น่าตบอีหลี บอกคุณพ่อเค้าไปสิ

เจย์ แม่! *(กับบาทหลวง)* ก็ไม่ขนาดนั้นหรอกค่ะ *(เปลี่ยนเรื่อง)* แม่ หนูเตรียมบทพูดมานิดหน่อยด้วย

แม่ อย่าโกรธแม่เลยเด้อ แต่แม่ให้คุณพ่อเค้าเตรียมให้หมดแล้ว คุณพ่อเค้าเคยเทคคอร์สการแสดงมา

เจย์ หนูก็เรียนมาเหมือนกันนะ

แม่ ก็ใช่... แต่คุณพ่อเค้าจบจากเมืองนอกพู้นหน่ะ

บาทหลวง *(มั่นใจ)* เยลล์หน่ะครับ

แม่ คุณพ่อคะ ฉันอยากคุยกับลูกฉันสักหน่อยจ้ะ พอจะมีตรงไหนที่เป็นส่วนตัวบ้างไหมจ๊ะ

บาทหลวง *(ชี้)* ถ้าห้องไม่มีนะครับ

แม่ อ้าว ทำยังไงดีทีนี้

บาทหลวง เอาเป็นตู้แทนได้มั้ยครับ

แม่ ใช้ได้พอดีเลยจ้ะ

บาทหลวง แล้วได้เอามันลอดช่องมาด้วยมั้ยครับ

แม่ โอ๊ย ต้องเอามาอยู่แล้วจ้ะ อยู่ในตู้เย็นข้าง ๆ เค้กเลยจ้า

(บาทหลวงเดินออกไป)
(เจย์กับแม่เดินเข้าไปในห้องแก้บาป ที่มาจากมุมที่มีเสื้อผ้าแขวนอยู่)

แม่ *(บรรยายฉาก)* คุณพระคุณเจ้า ในตู้มันแคบแค๊บ ผนังก็มีแต่รอยอะไรไม่รู้เต็มไปหมด

เจย์ *(กับผู้ชม)* ตอนนี้เราอยู่ในตู้สารภาพบาปค่ะ

แม่ แม่จะเริ่มแล้วนะเจย์ เสื่อน้ำมันผืนนี้ได้ถูกประทับตราไปด้วยบรรดารอยเท้าของผู้มีศรัทธาอันแรงกล้าที่ได้มาเยี่ยมเยียน นอกจากนั้น ความมืด อาจหมายถึงเพดานที่เต็มไปด้วยภาพสะท้อนอันน่าเศร้าของความเสื่อมโทรมและสูญเสีย-

เจย์ แม่จะพูดอะไร

แม่ โอ้ย คืออย่างนี้เจย์ แม่ว่าแม่พาตัวเองมาลำบากแล้ว แม่ตกหลุมรักเวนย์

เจย์ เวนย์ ?

แม่ ใช่ ... เวนย์

เจย์ แม่หมายถึง ลุงเวนย์ พี่ชายพ่ออ่ะนะ!

แม่ ใช่ แต่คือแม่กับลุงเวนย์เรารักกันมานานแล้ว อีกอย่างพ่อของลูกก็ไม่อยู่แล้ว

เจย์ พ่อยังไม่ทันได้ฝังเลยนะแม่

แม่ ก็ใช่ แต่เดี๋ยวก็ฝังแล้วไง

เจย์ แม่ไม่ได้จะประกาศแต่งงานกับลุงเวนย์ใช่มั้ย?

แม่ โอ้ย...บ่ ๆ

เจย์ โอ้ย ก็แล้วไป

แม่ เพราะแม่แต่งไปแล้วเมื่อคืนนี้

เจย์ แม่ !!! นี่มันแย่มากเลยรู้ปะ คือแม่ทำแบบนี้ไม่ได้ ไม่ได้เลย

แม่ *(ดราม่า)* โอ้ย ลูกคนนี้! ทีตัวเองนะ วัน ๆ ไปออดิชั่นละครเวที แทนที่จะไปรับงานซีรีส์มันดังกว่า แต่แม่นะ ก็ไม่เคยบังคับให้ลูกไปรับงานซีรีส์เลย แม่เข้าใจลูกทุกอย่าง แล้วทำไม ลูกไม่คิดจะเข้าใจแม่เลย

เจย์ แม่! แต่มัน-

แม่ มันจะใจดำเกินไปไหม ที่ไม่เห็นแก่ความสุขของแม่น่ะ

เจย์ แม่! แม่รออีกหน่อยไม่ได้เหรอ

แม่ อยากให้แม่รออีกนานแค่ไหน ลองบอกมาซิ

เจย์ ปีนึงมั้ง

แม่ โห ปีนึง นานขนาดนั้นแม่ก็ตามพ่อของลูกไปแล้วเจย์ ชีวิตคนเรามันไม่แน่ไม่นอนเด้อ

เจย์ แม่ไม่รู้สึกอะไรกับพ่อแล้วหรอ

แม่ รู้สึกหมดนั่นแหละ แต่มันแค่ไม่เหมือนกับความรู้สึกที่แม่มีให้ลุงเวนย์ เมื่อคืนเรามีอะไรกัน แล้วมันก็ดีมาก ๆ เลย

เจย์ แม่! หนูไม่อยากจะมานั่งฟังเรื่องชีวิตเซ็กส์ของแม่ในงานศพพ่อหรอกนะ!

แม่ แล้วลูกอยากฟังเรื่องอะไรล่ะ

เจย์ เรื่องพ่อไง

แม่ อ๋อ เรื่องเซ็กส์กับพ่อลูกหน่ะหรอ แค่สี่นาทีก็เสร็จแล้ว แม่ยังไม่ทันได้ทำอะไรเลย-

เจย์ หนูไม่อยากฟังเรื่องเซ็กส์ของแม่กับใครทั้งนั้นแหละ!

(เจย์เดินออกจากห้องแก้บาป แม่เดินตามออกมา บาทหลวงเดินเข้ามาพร้อมกินกล้วย)

บาทหลวง พ่อหาลอดช่องไม่เจอ เลยไปเอากล้วยมาแทน ไม่ว่ากันเนอะ

แม่ ตามสบายเลยจ้า

บาทหลวง รู้มั้ยครับว่าเราไม่ควรเอากล้วยไปใส่ในตู้เย็นนะ

แม่ ตายแล้ว เวนย์ไม่ค่อยรู้เรื่องอาหารเท่าไหร่น่ะจ้ะ ไปก่อนนะจ๊ะคุณพ่อ *(ตะโกน)* บักเวนย์! กูบอกจักรอบแล้วว่าอย่ากล้วยไปใส่ในตู้เย็น บ่ฮู้จักจำเลย! กูล่ะงึดหลาย เวนย์เอ้ย!

(แม่เดินออกไป)

เจย์ *(โมโห)* บาทหลวงคะ คุณทำพิธีแต่งงานให้แม่กับลุงหนู หลังพ่อหนูตายไปแค่สองวันเนี่ยนะ!

บาทหลวง ถ้าจะพูดเรื่องนี้เราไปคุยกันในตู้เหมือนเดิมดีกว่ามั้ยลูก

เจย์ หนูจะไม่กลับไปคุยในนั้นอีกแล้วค่ะ

บาทหลวง *(ด้วยความเข้าใจอย่างสุดซึ้ง)* พ่อสัมผัสได้ถึงแฮมเล็ตในตัวลูกเหมือนกับเครื่องดูดฝุ่นแห่งปรัชญา

เจย์ ห้ะ

บาทหลวง ความจริง ลูกก็แค่กำลังค้นหาแก่นแท้ของจิตวิญญาณ

เจย์ ไม่เข้าใจค่ะ

บาทหลวง *(ปรัชญา)* ไม่มีจิตวิญญาณใดที่จะหลบซ่อนอยู่เบื้องหลังการกระทำได้ มนุษย์ล้วนเห็นแก่ตัว ลักษณะที่ไม่น่าไว้วางใจนี้ จะดึงเราให้จมลงสู่ก้นอุปสรรคแห่งการตามหาความจริงและมันก็ย้อนแย้งแบบนี้เสมอ มันคงเหมือนกับการที่เราพยายามเอาภาชนะต่างๆ ใส่เข้าไปในเครื่องล้างจานหรือการไปส่งลูกๆ ที่โรงเรียน แต่แท้จริงแล้วพวกเราเหมือนกับแฮมเล็ต เราทุกคนต่างก็เขียนเรื่องราวชีวิตที่ยิ่งใหญ่เพื่อที่จะเผชิญกับมันในวันข้างหน้านั่นล่ะชีวิต

เจย์ ที่บาทหลวงพูดมามันจริงหมดเลยค่ะ แต่หนูไม่เชื่อคำพูดสวยหรูจากวิกิพีเดียหรอก

บาทหลวง ที่เยลล์ไม่อนุญาตให้ใช้วิกิพิเดียหรอกลูก

(บาทหลวงกำลังจะเดินออก แต่ก็หยุดเดิน)

บาทหลวง อ๋อ... อีกอย่างนะ ลูกยังเด็กเกินไปที่จะเป็นแฮมเล็ต

(บาทหลวงเดินออกไป)
(ภาพจาก Power Point ค่อย ๆ เฟด ลง)
(กลับมาที่โรงละคร เกวลินเดินเข้ามา เจย์อยู่ที่ center stage)

เจย์ “เหตุการณ์ทุกอย่างชี้ให้เห็นอย่างเด่นชัดว่าตัวข้านั้นมิได้ทำในสิ่งที่ควร ครานี้ความครุ่นแค้นของข้าถูกกระตุ้นให้มีพลังขึ้นอีกครั้ง!”

เกวลิน หยุด! แฮมเล็ตคือใคร ?

เจย์ เอ่อ.. แฮมเล็ต คือ.. คือ *(ถ่วงเวลา)* ตัวละครตัวหนึ่งในเรื่องแฮมเล็ต...

เกวลิน ขอแบบละเอียดๆสิ! เขามีเพื่อนไหม?

เจย์ มีค่ะ! ชื่อโฮราชิโอ้ แล้วก็มีเพื่อนปลอมๆ อีกสองคนชื่อ โรเซ็นครานซ์ กับ กิลเดสเทิร์น

เกวลิน เขาชอบใช้กำลังรึเปล่า ?

เจย์ นาน ๆทีค่ะ

เกวลิน เขามีความเศร้าไหม ?

เจย์ เป็นบางครั้งค่ะ

เกวลิน ตลกรึเปล่า ?

เจย์ ก็มีมุกแห้ง ๆอยู่บ้างค่ะ

เกวลิน เจ้าคิดเจ้าแค้นล่ะ ?

เจย์ ในช่วงสองนาทีสุดท้ายของละครค่ะ

เกวลิน แล้วเธอล่ะคือใคร ?

เจย์ หนูหรอ?

เกวลิน การที่จะเล่นบทที่ยิ่งใหญ่แบบนี้ได้ เธอควรจะต้องรู้จักตัวเองเสียก่อน

เจย์ หนู ...

เกวลิน ใช่ไหม?

เจย์ ไม่แน่ใจว่า ครูกำลังหมายถึง...

เกวลิน เธอมีเพื่อนบ้างไหม ?

เจย์ ถ้านับล่าสุดเมื่อเช้านี้ หนูมีเพื่อนหนึ่งพันห้าร้อยห้าสิบคนในเฟซบุ๊กค่ะ

เกวลิน ฉันหมายถึงเพื่อน “จริง ๆ” น่ะ

เจย์ คนเดียวค่ะ

เกวลิน เธอชอบใช้กำลังรึเปล่า?

เจย์ หนูเคยทุบหลังเพื่อนดังอั๊กเลยค่ะ

เกวลิน แล้วรู้สึกผิดไหม ?

เจย์ ตอนแรกก็ไม่นะคะ แต่พอผ่านมาก็เริ่มรู้สึกแล้ว

เกวลิน เธอตลกไหม ?

เจย์ ก๊อก ก๊อก

เกวลิน ห้ะ ?

เจย์ ก๊อก ก๊อก

เกวลิน นั่นใครน่ะ ?

เจย์ แฮมเล็ต

เกวลิน แฮมเล็ตไหน ?

เจย์ *(ร้องเพลง)* Hamlet the dogs out! Woof, woof woof woof

(เกวลินไม่ขำมุก)

เกวลิน ถ้าอย่างนั้นคำตอบก็คือไม่ นี่เธออยากจะเล่นบทนี้จริงๆใช่ไหม?

เจย์ *(ลังเล)* มันคือโอกาสครั้งสำคัญของหนู *(อิมโพรไวส์กับคนดู)*

(เกวลินหยิบถุงใบนึงขึ้นมา)

เกวลิน ฉันมีการบ้านให้เธอไปทำ เธอจะต้องเอาของที่อยู่ในถุงนี้กลับไป แล้วก็สร้างกระเป๋าของแฮมเล็ตขึ้นมา

เจย์ สร้างกระเป๋าหรอคะ

(เจย์เปิดถุงมาก็พบว่าในถุงเต็มไปด้วย กระดุม ผ้า หัวเข็มขัดและก็ชิ้นส่วนของกระเป๋า)

เกวลิน เธอไม่มีทางเล่นเป็นผู้ชายคนไหนได้ ถ้าเธอไม่เคยสวมรองเท้าที่เขาใส่ และเธอก็ไม่มีทางเข้าใจผู้หญิงคนไหนได้ ถ้าหากเธอไม่เคยลองถือกระเป๋าของเขา

เจย์ ที่หนูเข้าใจก็คือครูจะให้เอาสิ่งของพวกนี้กลับไปทำกระเป๋าของแฮมเล็ตถูกไหมคะ? แบบว่าต้องทำเองใช่ไหม... คือหนูประดิษฐ์อะไรไม่ค่อย...

เกวลิน ถ้าเธออยากจะเข้าถึงจิตวิญญาณที่แท้จริงของแฮมเล็ต เธอจะต้องเข้าใจและรู้จักกระเป๋าของเขาให้ได้ก่อน! ไปทำมาให้เสร็จ! แล้วคลาสหน้าก็เอามาซ้อมด้วย!

(เกวลินเดินออกจากฉาก)

เจย์ *(กับคนดู)* ฉันไม่เข้าใจ ใครเข้าใจบ้าง? ฉันรู้ว่าในการเป็นนักแสดงที่ดี เราก็ต้องเข้าใจตัวละครที่ตัวเองเล่น ซึ่งแฮมเล็ตก็คือคนมีปมที่หมกมุ่นกับตัวเองจนไม่ทำอะไรเลย แต่ฉันก็ไม่เข้าใจอ่ะ... ทำไงดี... มันต้องมีสิ... วิธีที่จะทำให้ฉันเข้าใจถึงจิตวิญญาณที่แท้จริงของแฮมเล็ต

เจย์ แล้วในคืนนั้นฉันก็เกิดคิดอะไรดีๆ ออกว่า ถ้าฉันอยากจะเข้าใจถึงจิตวิญญาณของแฮมเล็ตจริงๆ ทำไมฉันไม่ไปหาจิตแพทย์ล่ะ? แต่ฉันไม่ได้ไปรักษาตัวเองนะเพราะฉันปกติดี แต่ฉันจะไปในฐานะแฮมเล็ต ใช่ ฉันจะต้องสวมบทบาทเป็นแฮมเล็ตตอนที่ไปปรึกษาจิตแพทย์ ดูสิว่าจะเขาจะช่วยให้ฉันเข้าใจอะไรแฮมเล็ตเพิ่มขึ้นบ้าง

(เจย์ถือหนังสือ a la Hamlet และเดินเข้าไปในสำนักงาน)

ภาพจาก Power Point : รูปของ ดร. ณัตรพล ยุกต์อุดมสุข ชายไว้หนวด พร้อมแคปชั่นว่า

[ดร.ณัตรพล ยุกต์อุดมสุข ผู้เชี่ยวชาญทางด้านสุขภาพจิต
วุฒิปริญญาเอกจาก Clinical Psychology Long Island University]

(จิตแพทย์เดินเข้ามา)

จิตแพทย์ *(บรรยายฉาก)* ขอต้อนรับสู่ออฟฟิศสุดหรูของผม ... เข้ามาสิครับ ที่นี่เต็มไปด้วยอาคารตึกสูงมากมายกับต้นไม้ร่มรื่น คุณไม่คิดว่าวิวของสวนสาธารณะ มันชวนผ่อนคลายหรอกหรอครับ *(เอียงตัวไปมองวิว)*

เจย์ *(เศร้า/เล่นเป็นแฮมเล็ต)* ค่ะ *(เอนไปชมวิว)* วิวสวยดีนะคะ

(เจย์นั่งที่โซฟา จิตแพทย์ถือบอร์ดขึ้นมา)

จิตแพทย์ คุณชื่ออะไรครับ

เจย์ เจย์ค่ะ

จิตแพทย์ คุณมาที่นี่เพราะอะไรเจย์

เจย์ ฉัน... *(ดราม่า)* ไม่มีความสุข

จิตแพทย์ เราทุกคนก็ไม่มีใครมีความสุขไม่ใช่หรอครับ

เจย์ ฉันจมอยู่กับอารมณ์เศร้าที่หาทางออกไม่ได้ พ่อฉันตายค่ะ

จิตแพทย์ ความทุกข์เป็นเรื่องธรรมดาครับ

เจย์ แล้วฉันก็ถูกเลื่อนตำแหน่งในที่ทำงาน

จิตแพทย์ *(ติ๊กแบบฟอร์ม)* ซึ่งทำให้เกิดความวิตกกังวล เป็นเรื่องปกติครับ

เจย์ ฉันคิดว่า ฉันรู้สึกไม่ดีเกี่ยวกับเรื่องเซ็กส์ของแม่ฉัน

จิตแพทย์ *(สนใจมาก)* แล้วคุณรู้ได้ยังไงครับว่ามันไม่ดี

เจย์ ก็ทุกครั้งที่แม่ฉันพูดถึงเรื่องเซ็กส์ ฉันรู้สึกว่ามันไม่ดีต่อสภาพจิตใจฉันเลย

จิตแพทย์ อ้อออ... อิดิปุส คอมเพลกซ์?

เจย์ ผู้หญิงก็เป็นได้หรอคะ?

จิตแพทย์ โดยทั่วไปก็ไม่หรอกครับ *(ติ๊กแบบฟอร์ม)* งั้นเรียกมันว่า พรีอิดิปุสแอมบิวาเลนซ์แล้วกัน

เจย์ *(หวาดกลัว)* กรี๊ดดดด

จิตแพทย์ ทำไม มีอะไรครับ?

เจย์ ผี!

จิตแพทย์ ขอโทษนะครับ ผีหรอ?

เจย์ ผีพ่อของฉันค่ะ มันตามฉันไปทุกที่

จิตแพทย์ *(ติ๊กแบบฟอร์ม)* กิจกรรมเหนือธรรมชาติ ควบคู่กับการโดนผีครอบงำ

เจย์ ไม่ ๆ คือฉันไม่ได้โดนผีอำค่ะ คือฉันก็ไม่รู้ว่ามันคือผีจริงๆมั้ย หรือมันเป็นแค่สิ่งที่ฉันสร้างขึ้นมาจากบาดแผลในจิตใจฉันหน่ะค่ะ

จิตแพทย์ *(ติ๊กแบบฟอร์ม)* ต่อต้านการถูกครอบงำโดยผี ท้องผูกมั้ยครับ?

เจย์ ก็มีบ้างค่ะ ... แต่ที่สำคัญกว่านั้นคือ ฉันอยากตายค่ะ...

จิตแพทย์ ใช่ นั่นสำคัญที่สุดเลย... คุณถึงจุดสุดยอดครั้งล่าสุดเมื่อไหร่ครับ

เจย์ อะไรนะคะ

จิตแพทย์ คุณถึงจุดสุดยอดครั้งล่าสุดเมื่อไหร่ครับ

เจย์ เอ่ออ ฉันไม่ได้จดวันที่เอาไว้หรอกนะคะ เอาเป็นว่า ซักพักนึงแล้ว

จิตแพทย์ *(ติ๊กแบบฟอร์ม)* อารมณ์ทางเพศลดลง ท้องผูก... เล็ดมั้ย?

เจย์ เล็ด ?

จิตแพทย์ ปัสสาวะเล็ดหน่ะครับ

เจย์ แล้วมันเกี่ยวอะไรกับ-

จิตแพทย์ ผมว่าผมพอจะทราบแล้วครับว่าปัญหามันเกิดจากอะไร

เจย์ จริงหรอคะ!

จิตแพทย์ คุณเป็นโรคที่มาจากการหมกมุ่นกับสภาวะแห่งความเป็นอยู่มากเกินไป หรือเรียกอีกอย่างคือ... คุณเป็นวัยทองครับ

เจย์ ห้ะ...

จิตแพทย์ หายากในผู้หญิงวัยเท่าคุณแต่ก็ใช่ว่าจะไม่มีนะครับ เดี๋ยวผมจะให้ใบสั่งยาสำหรับ โมโนเอมีน ออกซิเดส อินฮิบิเตอร์ และ ไตรไซคลิคนะครับ

เจย์ โมโนเอมีนอะไรนะคะ

จิตแพทย์ ยากล่อมประสาทหน่ะครับ แล้วเดี๋ยวผมจะจัดให้คุณเข้าโปรแกรมทดแทนฮอร์โมนด้วยนะครับ

(จิตแพทย์เขียนใบสั่งยาหลายแผ่น)

เจย์ เดี๋ยวนะ ๆ นี่คุณกำลังจะบอกว่าปัญหาจากปรัชญาเชิงลึกของฉัน แล้วก็ไอ้อาการทางประสาททั้งหมดนี่ เป็นปัญหาวัยทองหรอคะ

จิตแพทย์ ไม่ต้องห่วงนะครับ เดี๋ยวตอนที่ผมตรวจเนี่ย ผมจะใช้สารหล่อลื่นของเวจิแมกซ์เซอร์ มันลื่นดีกว่าพวกน้ำมันสังเคราะห์เยอะเลยนะครับ

เจย์ อ่อขอบคุณนะคะหมอ แต่ไม่เป็นไรแล้วค่ะ

(เจย์จะเดินออกไป)

จิตแพทย์ “การแสดงต้องสอดคล้องกับถ้อยคำ, ถ้อยคำคล้องกับการแสดง, ใส่ใจจุดนี้เป็นพิเศษ อย่าให้พลาดจนหลุดจากสมดุลของธรรมชาติ ” บอกผมมาตรงๆ เถอะครับ

เจย์ หมอรู้หรอคะ

จิตแพทย์ คิดว่าคุณเป็นนักแสดงคนแรกที่เคยทำแบบนี้หรอครับ

เจย์ คนอื่นก็ทำหรอคะ

จิตแพทย์ เยอะเลยแหละครับ

เจย์ คุณรู้หรอว่าฉันเล่นเป็นแฮมเล็ต

จิตแพทย์ ผมเรียนเอกการแสดงมาครับ *(ถือใบสั่งยาขึ้นมา)* คุณกำลังรับบทเป็นตัวละครที่น่าสับสนและขัดแย้งที่สุดเท่าที่เคยมีมา... แฮมเล็ตเป็นละครที่ยอดเยี่ยมเพราะมันสามารถบ่งบอกถึงลักษณะนิสัยของมนุษย์ได้

เจย์ ทำไมคะ ?

จิตแพทย์ *(ปรัชญา)* ไม่มีจิตวิญญาณใดที่จะหลบซ่อนอยู่เบื้องหลังการกระทำได้ ในสมรภูมิแห่งการต่อสู้กันของ อิดอีโก้ และ ซูเปอร์อีโก้ ในก้นบึ้งของจิตวิญญาณเรา ไม่มีอะไรมากไปกว่า ความแปรปวนของแรงปรารถนาที่มันย้อนแย้ง เราก็เหมือนแฮมเล็ต ที่ไม่ได้ดีพร้อมไปซะทุกอย่าง แต่มีเศษส่วนของความต้องการที่หลากหลายและมีสภาวะจิตใจที่เปลี่ยนแปลงอยู่ตลอดเวลา ล่องลอยเคว้งคว้าง ไร้จุดหมาย ถูกทอดทิ้ง หรือถูกตัดขาดจากโลกทั้งปวง

((บีท) เจย์หยิบใบสั่งยา)

จิตแพทย์ ฉลาดมากครับ

(เจย์เดินออกไป จิตแพทย์ค่อยๆเดินออกไป Power point เฟด)
(เกวลินเดินเข้า)

เกวลิน บทสามสิบสามบรรทัดที่รู้จักกันดีในประวัติศาสตร์ของละคร อีกรอบ! ไม่ต้องเว่อร์เหมือนที่สเตลล่า แอดเลอร์กล่าวไว้ว่า “ ละครไม่ได้อยู่ในบทพูด แต่อยู่ในตัวคุณ! ” พร้อมมั้ย ฉันจะให้คิวเอง กษัตริย์คลอดิอุสพูดว่า พวงแก้มของโสเภณี, อันงามด้วยประทินโฉม, อัปลักษณ์ไม่แพ้เครื่องสำอางที่ช่วยซ่อนแก้มนั้นฉันใด,การกระทำของข้าก็ไม่ต่างจากวาจาอันแยบยลที่ใช้ซ่อนตนฉันนั้น“โอ, บาปอันหน่วงหนัก!” โพโลเนียส ตอบว่า "“ข้าได้ยินเสียงเขาเดินมาแล้ว, เราถอยก่อนเถิด ฝ่าบาท” เริ่มได้!

เจย์ “จะอยู่-”

(เจย์หยุดค้าง)

เกวลิน “หรือจะตาย” ง่ายมากใช่มั้ย

เจย์ *(หงุดหงิด)* หรือจะตาย

เกวลิน ทำไมถึงเว้นช่วงนานขนาดนั้น

เจย์ หนูกำลังดราม่าอยู่ไงคะ

เกวลิน ไม่ต้องเว้นนาน- อีกรอบ!

(เจย์เริ่มใหม่)

เจย์ “จะอยู่” *(ใส่อารมณ์)* “หรือจะตาย สิ่งใดจะสง่ากว่าระหว่างเจ็บปวดทรมาณใจด้วยลูกธนู”-

เกวลิน นี่แฮมเล็ต เป็นคน เล่นให้เป็นคน

เจย์ “จะอยู่ หรือจะตาย”-

เกวลิน นี่เธอทำอะไรเนี่ย

เจย์ หนูกำลังลองใส่อารมณ์ทั้งหมดลงไปค่ะ

เกวลิน อารมณ์อะไร

เจย์ หนูวิเคราะห์บทมาแล้วว่าในสามสิบสามบรรทัดนี้ มีทั้งหมดห้าสิบสองอารมณ์

เกวลิน ห้าสิบสอง?

เจย์ ดูนี่นะคะ...

(เจย์เอาลิสต์อารมณ์ทั้งหมดขึ้นมา)

เจย์ *(แสดงแต่ละอารมณ์)* ความไม่แน่นอน “จะอยู่หรือจะตาย นั่นแหละคือปัญหา” ความขุ่นเคืองใจ “สิ่งใดจะสง่ากว่าระหว่างเจ็บปวดทรมาณใจด้วยลูกธนูของโชคชะตาอันเกรี้ยวกราด” การใคร่ครวญ “หรือจะถืออาวุธเพื่อต่อสู้กับห้วงทะเลแห่งปัญหา แล้วยุติมันด้วยการต่อต้าน มรณานิทรา” ความตระหนักรวมกับการ ยอมจำนนผสมกับความผิดหวังรวมกับการตระหนักรู้ “และด้วยนิทรารมณ์นี้ เราอาจกล่าวว่าเรายุติความเจ็บปวดใจ และบาดแผลธรรมชาติอีกนับพันที่เลือดเนื้อสืบทอดมา”-

เกวลิน หยุด!

เจย์ ทำไมคะ

(เกวลินเดินขึ้นไปบนเวที)

เกวลิน ตลอดหลายปีที่ฉันสอนมา ฉันไม่เคยเจอใครที่...

เจย์ *(มีหวัง)* คะ?

เกวลิน ไม่เตรียมตัวและทำการบ้านในการเป็นแฮมเล็ตขนาดนี้

เจย์ คือหนู -

เกวลิน - ฉันยังพูดไม่หมด ไม่ใช่แค่เธอไม่ได้เป็นแฮมเล็ต แต่เธอขาดความลึกซึ้งทางอารมณ์ที่ควรจะมี เธอไม่มีดีเอ็นเอในการเป็นแฮมเล็ต

เจย์ มันไม่ใช่เรื่องง่าย ๆนะคะ หนูอาจจะต้องให้ครูช่วยสอนนิดหน่อย

เกวลิน เธอทำกระเป๋าแฮมเล็ตเสร็จรึยัง

เจย์ หนูยังทำไม่เรียบร้อยเท่าไหร่ค่ะ

เกวลิน ฉันคิดไว้แล้ว วันนี้พอแค่นี้

(เกวลินเก็บของจะออกไป)

เจย์ *(เลิกเสแสร้ง)* เอาจริง ๆหนูว่าหนูไม่ได้มีปัญหาอะไรหรอก แต่บทละครแหละที่มีปัญหา

เกวลิน เธอพูดว่าไงนะ

เจย์ พล็อตการแก้แค้นง่าย ๆ ไม่ได้แปลกใหม่ การแก้แค้นเป็นธีมยอดนิยมในสมัยของเช็คสเปียร์เค้าอาจจะรีบเขียนมาก ๆ จนเขาอาจจะไปลอกบทละครเรื่องนี้มาจากนักเขียนคนอื่นก็ได้

เกวลิน การดัดแปลงอย่างสร้างสรรค์คือเมล็ดพันธุ์ของความอัจฉริยะ

เจย์ งั้นเช็คสเปียร์ก็รีบเขียนแฮมเล็ตมาก จนทำให้มีข้อผิดพลาดด้วย

เกวลิน ข้อผิดพลาด? ในแฮมเล็ตเนี่ยนะ?

เจย์ แฮมเล็ตบอกว่า “ความตายคือดินแดนอันไม่มีผู้ใดเคยสำรวจ ที่ซึ่งไม่มีนักเดินทางใดกลับมา” แต่เมื่อซีนก่อนเขาพึ่งจะไปยืนคุยกับผีพ่อตัวเอง

เกวลิน แล้วไง

เจย์ ก็แสดงว่ามันมีคนที่ได้กลับมาไงคะ

เกวลิน ผี อยู่ในโลกคู่ขนานระหว่างชีวิตและความตาย -

เจย์ ในช่วงต้นเรื่อง โฮราชิโอ้ บอกว่าแฮมเล็ตอยู่ในสมรภูมิที่พ่อเขาฆ่ากษัตริย์แห่งนอร์เวย์แต่ในช่วงท้ายเรื่อง สัปเหร่อกลับบอกว่าแฮมเล็ตพึ่งจะเกิดที่ปราสาทในวันนั้น

เกวลิน ประเด็นคือ?

เจย์ มันคือความผิดพลาดไงคะ

เกวลิน มันคือความแอ็บสแตรค

เจย์ แล้วเรื่องมันก็ยาวเกินไปมาก ๆ ตั้งสองหมื่นเก้าพันห้าร้อยห้าสิบเอ็ดคำ เขาจะเขียนอะไรเยอะขนาดนั้น ได้เงินตามตัวอักษรหรอ

เกวลิน นี่เธอกำลังลบหลู่เช็คสเปียร์อยู่นะ

เจย์ ตอนหนูเรียนปีสองหนูเคยเล่นเป็นโอฟีเลียในแฮมเล็ต แต่ก็ต้องขอถอนตัวมาก่อนในตอนช่วงต้นขององค์ห้า เพราะหนูต้องรับปริญญาแล้ว

เกวลิน พูดตามฉัน แฮมเล็ตเป็นโมนาลิซ่าของวรรณกรรม เช็คสเปียร์คือลีโอนาโด้ของนักเขียนบทละครพูดตามนี้ หรือไม่เราก็แยกกันตรงนี้

เจย์ *(ลังเล)* แฮมเล็ตเป็นโมนาลิซ่าของวรรณกรรม เช็คสเปียร์บลา บลา บลา

เกวลิน เขาเป็นอัจฉริยะ! พูดออกมา

เจย์ อัจฉริยะที่ผสมคำพูดสวย ๆงาม ๆรวมกับสำนวนงี่เง่าแล้วก็มุกตลกแห้ง ๆ หน่ะหรอคะ

เกวลิน พระเจ้า! คนเจนเนอร์เรชั่นพวกเธอเชื่อในอะไรบ้างรึเปล่าเนี่ย

เจย์ แฮมเล็ตไม่มีอะไรเลย นอกจากโครงเรื่องตื้น ๆ ที่เช็คสเปียร์ใช้ครอบงำผู้คนเพื่อทำให้ตัวเองกลายเป็นศาสดา

เกวลิน แล้วเธอไปอ่านมาจากไหน... วิกิพิเดียหรอ?

เจย์ เปล่าค่ะ... มันคือ...คือ...

เกวลิน มันคือวิกิพิเดียใช่มั้ย

เจย์ กับแหล่งข่าวอื่น ๆ ที่เชื่อถือได้ค่ะ

เกวลิน ลาก่อน

เจย์ หนูเอาชนะนักแสดงหลายสิบคนจากการออดิชั่นสี่ครั้งในสองสัปดาห์และหนูได้เป็นแฮมเล็ต ! หนูมีดีเอ็นเอ!

(เสียงกระดิ่งจักรยานดังขึ้น บุรุษไปรษณีย์ ฮิปปี้ปั่นจักรยานเข้ามา)

บุรุษไปรษณีย์ ขอโทษที่มาขัดจังหวะนะคร้าฟ ผมมาหาคนชื่อ เจสสิก้า จันทร์แจ่มคร้าฟ

เจย์ ฉันเอง

บุรุษไปรษณีย์ จากเอเจนซี่คุณ

(ส่งของให้ เจย์เปิดดูซองเอกสาร)

บุรุษไปรษณีย์ เค้าโมโหมากเลยนะคร้าฟ เค้าฝากมาบอกว่าเปิดโทรศัพท์ด้วย! เซ็นรับตรงนี้คร้าฟ

(บุรุษไปรษณีย์ส่งคลิปบอร์ดให้เจย์ เจย์รับไปเซ็น เปิดเอกสารอ่าน)

เกวลิน อะไรจะสำคัญขนาดที่ต้องหยุดการซ้อม

บุรุษไปรษณีย์ อ๋อ... เค้าถูกเสนอบทให้หน่ะสิคร้าฟ

เกวลิน บทอะไรจะสำคัญไปกว่าแฮมเล็ต

เจย์ *(อ่านข้อความ)* ไม่มีอะไรหรอกค่ะ

บุรุษไปรษณีย์ นี่ ผมว่าคุณต้องให้ทิปผมบ้างนะคร้าฟ กว่าผมจะถ่อมาถึงที่นี่ได้ แม่งต้องปีนฟุตบาทขึ้นมา โดนด่าแม่ไปตั้งสองรอบเลยนะคร้าฟ

(บุรุษไปรษณีย์แบมือ เจย์ล้วงกระเป๋าหาทิป)

เกวลิน บทอะไร

เจย์ รักร้อนซ้อนเร้นอยู่ ๆก็เรตติ้งพุ่งขึ้นมากค่ะ ผู้จัดก็เลยต้องเขียนบทใหม่ด่วน เพราะเขาอยากจะทำภาคต่อเลย แถมคนดูก็ชอบบทเลขามาก ๆ พวกเขาเลยอยากให้หนูกลับไปเล่น

เกวลิน ฉันนึกว่าตัวละครเธอโดนน้ำกรดสาดตกระเบียงตายไปแล้วซะอีก

เจย์ เขาจะให้หนูเล่นเป็นน้องสาวฝาแฝดตัวร้ายของกีวี่

บุรุษไปรษณีย์ เชี่ย!!! น้องคือเลขาคนนั้น พี่รู้จัก ๆ พี่ดูอยู่นะคร้าฟ

เจย์ เอานี่ไป... ไปได้แล้ว

(เจย์ให้ทิปไปนิดหน่อย)

บุรุษไปรษณีย์ *(ปรัชญา)* ถ้าให้พี่แนะนำนะคร้าฟ มนุษย์เราเนี่ยไม่ต้องมีไอ้พวกตรรกะหรือปรัชญาอะไรหรอกนะคร้าฟ เราถูกออกแบบมาให้ต่อสู้กับนักล่า ดิ้นรนหา

แหล่งอาหาร และแสวงหาการแก้แค้น มันคือสิ่งที่ทำให้แฮมเล็ตโคตรจะสุดยอดเลย การแก้แค้นไงล่ะคร้าฟ

เจย์ คุณเป็นใครถึงมาให้คำแนะนำฉันเรื่องแฮมเล็ต

บุรุษไปรษณีย์ โห น้อง ไม่รู้จักพี่ซะแล้วคร้าฟ เห็นแบบนี้พี่ก็จบเอกการแสดงมานะคร้าฟ

เจย์ จะไปไหนก็ไปเลยไป

บุรุษไปรษณีย์ เอ้า! พี่แค่อยากจะช่วยเองนะคร้าฟ

เจย์ ออกไป!

(บุรุษไปรษณีย์กำลังออกไป แต่ก็หยุด)

บุรุษไปรษณีย์ เอ้อน้อง ... พี่ว่าน้องยังเด็กเกินไปที่จะเล่นเป็นแฮมเล็ตนะคร้าฟ

(บุรุษไปรษณีย์รีบออกไปทันที)

เกวลิน เธอเอาน้องสาวฝาแฝดตัวร้ายของกีวี่ มาแทนที่แฮมเล็ตเนี่ยนะ

เจย์ ค่าตอบแทนมันเยอะมากเลยหน่ะค่ะ แล้วก็มีข้อเสนอให้ต่อสัญญา กับตั๋วเครื่องบินเฟิร์สคลาสด้วย

เกวลิน แทนที่การรับบทบาทที่ยิ่งใหญ่ที่สุดในโลกของละครหน่ะหรอ

เจย์ ซึ่งครูบอกว่าหนูไม่มีความสามารถพอจะเล่นได้

เกวลิน ยังไม่ได้ในตอนนี้ต่างหาก *(บีท)* แฮมเล็ต หรือน้องสาวฝาแฝด เธอจะเลือกอะไร

(ไฟเฟด ลงมาจนเหลือแสงแค่จุดเดียว เจย์เดินไปในวงไฟ)

เจย์ *(กับผู้ชม)* จะเป็นน้องสาวฝาแฝด หรือไม่เป็นน้องสาวฝาแฝด นั่นแหละคือคำถาม บทที่ยิ่งใหญ่ในโลกของละคร หรือ ความมั่นคงในโลกความเป็นจริง... เดี๋ยวนะ ! นี่เป็นเหตุผลที่ทำให้แฮมเล็ตต้องใช้เวลาใช่มั้ย เพราะเธอต้องการเวลาในการคิด เราทุกคนต้องการเวลาพักในการคิดไตร่ตรองสิ่งต่าง ๆ -

(ท่านชายขัดจังหวะโดยการเข้ามาแย่งแสงเจย์แล้วผลักเธอออก)

ภาพจาก Power Point : รูปของท่านชายเปรมศักดิ์ อัครชัยวงศ์ พร้อมแคปชั่นว่า

[ท่านชายเปรมศักดิ์ อัครชัยวงศ์
ผู้ประพันธ์หนังสือการศึกษาเชิงวิพากษ์ของแฮมเล็ต: The Cliff Notes - Anonymous]

ท่านชาย *(สอนผู้ชมอย่างเย่อหยิ่ง)* การทำหมัน!!!

เจย์ อีกแล้วหรอ?

ท่านชาย คือทางออกเดียวสำหรับคนที่ไม่เข้าใจในเช็คสเปียร์ *(สอนผู้ชม)* คุณรู้มั้ยว่าการสร้างไวยากรณ์ที่ซับซ้อนในรูปแบบที่สูงส่งของเช็คสเปียร์ สามารถทำให้ผู้อ่านมีพัฒนาการทางเซลล์สมองเพิ่มขึ้น เรื่องจริงนะ! ถ้าคุณลองเข้าเครื่องแสกนสมองจะเห็นได้ชัดเลยว่าคุณจะฉลาดขึ้น

เจย์ โทษนะคะ คือฉันกำลังพูดโซลิโลควี่ ถึงการพักอยู่

ท่านชาย บทรำพึงรำพันหน่ะหรอ รู้รึเปล่าว่าตอนแฮมเล็ตทำการแสดงครั้งแรกหน่ะมันยังไม่มีช่วงพักครึ่ง การพักครึ่งมีขึ้นตอนที่มีโรงละคร อินดอร์ที่ต้องใช้เทียนในการให้แสงสว่างบนเวที จึงต้องมีเวลาในการจุดเทียนเล่มใหม่ระหว่างเล่น -

เจย์ ออกไปก่อนค่ะ

ท่านชาย แฮมเล็ต! จุดสุดยอด!

เจย์ ไปได้แล้ว!

ท่านชาย *(ดราม่า)* การทำหมัน!

(ท่านชายหลบออกจากไฟ เจย์เข้าไป)

เจย์ *(แบบแฮมเล็ต)* จะพักครึ่ง หรือไม่พักครึ่ง *(ดราม่า)* นั่นแหละคือปัญหา

(Blackout)

ภาพจาก Power Point : รูปของเช็คสเปียร์ยิ้มแฉ่ง พร้อมแคปชั่นว่า

[ช่วงพักครึ่ง]

— End of Act 1 —

องก์ 2 💀

(ไฟสว่างขึ้นที่ศาสตราจารย์)

ภาพจาก Power Point : รูปภาพของ วิลเลี่ยม เช็คสเปียร์ที่โกรธจัด พร้อมแคปชั่นว่า

[วิลเลี่ยม เช็คสเปียร์ -ฆาตรกรสังหารหมู่!]

ศาสตราจารย์ *(โอ้อวด/สอนผู้ชม)* วิลเลี่ยม เช็คสเปียร์ ฆาตรกรสังหารหมู่!

(ศาสตราจารย์คลิ๊กเปลี่ยนสไลด์)

ภาพจาก Power Point : รูปภาพของชายศตวรรษที่ 19 สวมหมวก พร้อมแคปชั่นว่า

[ยูจีน ชีฟเฟลิน (1827-1906)
คนรักนก, แฟนตัวยงของเช็คสเปียร์!]

ศาสตราจารย์ ในปี 1891 ยูจีน ชีฟเฟลิน ผู้เชี่ยวชาญด้านเช็คสเปียร์ ได้เอานกทุกตัวที่เช็คสเปียร์เคยพูดถึงในงานเขียนของเขามาสู่ทวีปอเมริกาเหนือ

(ศาสตราจารย์คลิ๊กเปลี่ยนสไลด์)

ภาพจาก Power Point : รูปภาพของนกสตาร์ลิ่ง พร้อมแคปชั่นว่า

[นกสตาร์ลิ่ง - ชื่อทางวิทยาศาสตร์ : Sturnus Vulgaris
เชื้อโรคที่อยู่ในมูลนกสตาร์ลิ่ง : E. Coli, Salmonella, Cryptococcosis & Paratuberculosis]

ศาสตราจารย์ เพื่อเติมเต็มความบ้าของเขา ยูจีนได้นำเข้านกสตาร์ลิ่ง หรือนกกิ้งโครงพันธุ์ยุโรป 60 ตัว มาจากทวีปยุโรป แล้วปล่อยพวกมันในเซ็นทรัล พาร์ค ทุกวันนี้มีนกสตาร์ลิ่งกว่าร้อยล้านตัวทั่วทั้งทวีปอเมริกาเหนือ รวมถึงในประเทศไทยด้วย ถ้านึกภาพนกสตาร์ลิ่งไม่ออก ก็ลองนึกถึงฝูงนกพิราบบ้านเรานี่แหละ และขี้ของมันก็เป็นพาหะนำโรคมากมาย

(ศาสตราจารย์คลิ๊กเปลี่ยนสไลด์)

ภาพจาก Power Point : รูปภาพของ เครื่องบิน four-engine prop พร้อมแคปชั่นว่า

[ล็อกฮีท แอล-188 อิเล็คตร้า (62 ศพ)
อุบัติเหตุที่ร้ายแรงที่สุดในประวัติศาตร์การบิน สาเหตุมาจากการถูกนกโจมตี]

ศาสตราจารย์ เมื่อวันที่ 4 ตุลาคม ปี 1960 นกสตาร์ลิ่งฝูงใหญ่ เกือบสองหมื่นตัว บินเข้าไปในเส้นทางการบิน จากสนามบินโลแกนในบอสตัน มีคนตายจากเหตุการณ์ในวันนั้น รู้มั้ยว่าเหตุการณ์นี้มันเกิดขึ้นเพราะอะไร *(ถามคนดู)* ก็เพราะเช็คสเปียร์พูดถึงนกสตาร์ลิ่งไง! นี่ดีนะที่เช็คสเปียร์ไม่ได้พูดถึงเพนกวินด้วย ไม่งั้นขั้วโลกก็ชิบหายหมดแล้ว! เราทุกคนต้องเวียนมาเจอกับเช็คสเปียร์สักครั้งนึงในชีวิตของเรา ทั้งคำพูด ปรัชญา และนกสตาร์ลิ่ง คิดดูสิ...ขนาดพี่เบิร์ด ธงชัยยังมีนกกิ้งโครงในเพลงเลยนะ

(ศาสตราจารย์เดินออกไป เอมี่เข้ามา)

เอมี่ *(พูดติดลำเนียง) (กับผู้ชม)* สวัสดีทุกคน นี่หนูเอง เอมี่น้องพี่เจย์ พี่บ่นเรื่องหนูไปตอนองค์หนึ่ง แฮมเล็ต, อายุสิบสี่, วันที่โดนครูปั๊มอ่ะ จำได้บ่?

ภาพจาก Power Point : รูปของน้องสาวเซียนคอมพิวเตอร์ อายุ 14 ปีของเจย์พร้อมแคปชั่นว่า

[เอมี่ ไอยวริญ จันทร์แจ่ม
ความชอบ : ตกปลา, แฟนฉัน,
ปาเป้า, ปั่นเรือเป็ด, ส้มตำปลาร้า และ Grand Theft Auto (GTA)]

เอมี่ รู้ป่ะ? พี่เจย์โมโหมากเลยนะตอนที่พูดถึงเรื่องวันนั้น ความจริงหนูก็รู้สึกแย่กับเรื่องวันนั้นนะ แย่มากด้วย คืนนั้นหนูก็เลยส่งข้อความไปหาครูปั๊ม บอกเขาว่าพี่เจย์รู้สึกแย่มากที่ไปขัดจังหวะการแสดงของครู แล้วหนูก็กลัวว่าเค้าจะแบบ ปิดตัวเองอะไรแบบนั้นอ่ะค่ะ ครูช่วยโทรไปหาพี่เจย์แล้วบอกพี่เจย์ว่าไม่เป็นไรได้มั้ย เขาตอบมาว่า

(เอมี่ชี้ไปที่จอ)

ภาพจาก Power Point : รูปของคุณ เศรษฐ์สิริ นิรันดร พร้อมข้อความแชทเขียนว่า

[“ไปเอาเบอร์ฉันมาจากไหน”]

เอมี่ หนูเลยตอบไปว่า *(ข้อความ)* ไม่เห็นจะยากเลย หนูเป็นวัยรุ่น แล้วก็เก่งเรื่องคอมพิวเตอร์มาก ๆ ด้วย รู้จักป่ะ ‘เอมี่ไอทีเกิร์ล’ เขาตอบมาว่า

(เอมี่ชี้ไปที่จอ)

ภาพจาก Power Point : รูปของคุณเศรษฐ์สิริ นิรันดร พร้อมข้อความแชทเขียนว่า

[“นี่ซีเรียสนะ เธอไปได้เบอร์มาจากไหน”]

เอมี่ หนูก็เลยให้เบอร์พี่เจย์ไป *(ข้อความ)* หนูสัญญาเลยว่าจะไม่ทักมาอีกแล้ว ถ้าครูปั๊มโทรไปหาพี่เจย์ แล้วถ้าครูปั๊มเป็นคนดีมีศีลธรรม โทรไปยกโทษให้พี่เจย์เถอะนะ *(กับผู้ชม)* รู้ป่ะ? หนูว่าเขาไม่ได้โทรไปหรอก หนูก็เลยโพสเบอร์โทรครูปั๊มและสร้างเฟคนิวส์นิด ๆ หน่อย ๆ ลงในเฟซบุ๊กของหนูที่มีฟอลโลเวอร์ 2,343 คน *(ยิ้ม)* หนึ่งสิ่งที่ได้เรียนรู้จากแฮมเล็ตแฮชแท็ก แก้แค้น!

(เอมี่วิ่งออกไป)

(Power Point เฟด กลับมาที่โรงละคร)

(เจย์เข้ามาพร้อมอ่านบทละคร)

เจย์ “โอ้, ข้าปรารถนานัก ให้เลือดเนื้ออันโสมมนี้สิ้นสลาย, ละลาย, ระเหย กลายเป็นหยาดละออง; ขอเพียงพระผู้เป็นเจ้าไม่เล็งปืนแห่งพิพากษาแก่บาปสังหารตน โอ้ พระเจ้า, พระเจ้า!” *(เหนื่อย)* คำ คำ คำ นี่ก็คำ นั่นก็คำ

(เกวลินเข้ามา)

เกวลิน ฉันคิดว่าเธอจะไม่ทำแล้ว

เจย์ เขาให้เวลาหนูตัดสินใจ 1 วันค่ะ

เกวลิน ฉันจะไม่ขอทำงานกับเธอ นอกจากว่าเธอจะแน่วแน่และยอมรับในแฮมเล็ต

เจย์ *(ไม่แน่ใจ)* หนูยอมรับในแฮมเล็ตแล้ว

เกวลิน หรอ ถ้างั้นก็พูดสิ แฮมเล็ตเป็น...

เจย์ แฮมเล็ตเป็นโมนาลิซ่าของวรรณกรรม เช็คสเปียร์คือลีโอนาโด้ของนักเขียนบทละคร

เกวลิน แล้วเรื่องผีล่ะ

เจย์ ผี อยู่ในโลกคู่ขนานระหว่างชีวิตและความตาย

เกวลิน เดี๋ยวฉันเช็คตารางอาทิตย์หน้าให้ว่าพอจะมีเวลาว่างมั้ย

(เกวลินเอาตารางเวลามาดู)

เจย์ เราเรียนกันวันนี้ไม่ได้หรอคะ

เกวลิน วันนี้ฉันมีนักเรียนคนอื่นที่ต้องสอนหน่ะ Understudy ของเธอไง

เจย์ Understudy ของหนูหรอคะ ?

(บิวตี้ พนักงานสตาร์บั๊คส์วิ่งเข้ามา)

บิวตี้ ขอโทษค่ะ ขอโทษที่มาช้านะคะ พอดีลืมเปลี่ยนไทม์โซนที่นาฬิกานิดหน่อย

เจย์ บิวตี้?

ภาพจาก Power Point : รูปภาพของ บิวตี้ พร้อมแคปชั่นว่า

[บิวตี้ (นักแสดง)
พนักงานดีเด่นประจำเดือนของสตาร์บั๊คส์
เรียนจบปริญญาตรีด้านการแสดง]

เจย์ นี่มึงเป็น...

บิวตี้ Understudy มึงไง บทเรายากมากเลยเนอะ

เกวลิน รู้จักกันแล้วหรอ

เจย์ เราจบการแสดงมาด้วยกันค่ะ

เกวลิน *(ไม่ใส่ใจ)* ดีจังเลย- งานเลี้ยงรุ่นจบแล้ว เริ่มเรียนได้

เจย์ แต่ว่า-

เกวลิน *(กับเจย์)* เธอทำกระเป๋าแฮมเล็ตเสร็จรึยัง

เจย์ เอ่อ... ก็... -

บิวตี้ หนู ๆ หนูทำเสร็จแล้ว! นี่ค่ะ

(บิวตี้ยกกระเป๋าแฮมเล็ตขึ้นมา สภาพดูไม่ค่อยได้ เป็นงานตัดแปะที่ไม่ค่อยเข้ากัน)

เกวลิน นี่มันสุดยอดไปเลย

เจย์ ยอดแย่อะดิ

เกวลิน *(กับเจย์)* ทำไมเธอไม่ไปทำการบ้านของเธอให้เสร็จ แล้วปล่อยให้พวกเรา
คนที่ยอมรับในแฮมเล็ตเริ่มซ้อมกันซักทีล่ะ

(เกวลินหันหลังให้เจย์)

เกวลิน บิวตี้ ฉันขอบอกเลยว่าเธอเริ่มต้นได้ดีมาก

บิวตี้ *(ตื่นเต้น)* ขอบคุณค่ะ

เกวลิน ฉันไม่ค่อยได้พบเจอคนที่มีพรสวรรค์ในงานของเช็คสเปียร์แบบนี้เท่าไหร่

บิวตี้ จริงหรอคะ

เกวลิน ฉันว่าเช็คสเปียร์ต้องนึกถึงเธอตอนที่แต่งเรื่องของเจ้าชายผู้โศกเศร้าของเดนมาร์กแน่ ๆ เลย

(เจย์กระแอมคอ)

เกวลิน ว่าไง

(เจย์ส่งสัญญาณให้เกวลินปลีกตัวมาหา)

เจย์ *(กระซิบ)* บิวตี้เก่งขนาดนั้นเลยหรอ

เกวลิน *(กระซิบ)* เปล่า เธอเลือกเรียนระดับที่หนึ่ง

(เกวลินกลับไปหาบิวตี้)

บิวตี้ ทายสิคะว่าใครโหลดเกมส์แฮมเล็ตมาเล่น

เกวลิน *(แกล้งตื่นเต้น)* เกมส์แฮมเล็ต?

บิวตี้ ค่ะ แต่มันไม่ค่อยสนุกเท่าไหร่

เกวลิน อ๋อออ หรอจ้ะ

บิวตี้ หนูเล่นไปสี่ชั่วโมง แต่พึ่งจะมาเริ่มตื่นเต้นตอนสองนาทีสุดท้าย

เกวลิน *(กับบิวตี้)* วอร์มกันเถอะ งอนิ้วกลางแล้วกัดเอาไว้ พูดตาม "The Hamstrung Hamlet Hung His Hat in the Hall"

(เกวลินและบิวตี้ออกไป)

เจย์ *(กับคนดู)* Understudy ... ทุกคนคิดดูนะโปรดักชั่นไม่บอกอะไรก่อนเลยสักอย่าง แล้วอยู่ๆก็มี understudy มาเฉยเลยเนี่ยนะ *(บีท)* ฉันไม่อยากเป็นคนที่ยอมแพ้ให้อะไรง่าย ๆ หรอก แต่ฉันไม่รู้ว่าจะเอายังไงต่อแล้ว ฉันก็เลยไปหาเหล้ากิน

ภาพจาก Power Point : รูปภาพของบาร์ พร้อมแคปชั่นว่า

[“เช็คส-เบียร์ บาร์ : เปิดทุกวัน (17:00 น.)”]

(ที่บาร์ห่วย ๆ มีบาร์เทนเดอร์หยาบกระด้าง มีรอยสัก สวมเสื้อคลุมสีดำยืนอยู่)

บาร์เทนเดอร์ *(บรรยายฉาก)* ที่นี่คือ เช็ค-สะ-เบียร์ ร้านเหล้าท้องถิ่น ใกล้กับย่านอโศกที่แห่งนี้ *(ลมหายใจเดียว)* อยู่ใกล้กับมศวไม่มีจุดมีแต่ตุ๊ดทั้งมหาลัย มีตัวย่อเอสดับบิวยูที่มา จาก single women university ที่ ๆ มีสาวโสดทั้งเด็กและแก่มารวมตัวกันณ ย่านอโศก ชีวิตดี ๆ ที่ลงตัว *(กับเจย์)* จะรับอะไรดีครับ

เจย์ *(มึนๆ)* เดี๋ยวนะ บอกหนูมาก่อน เฮียจบการแสดงมารึเปล่า

บาร์เทนเดอร์ เฮียไม่ได้จบการแสดง แต่เฮียชอบแฮมเล็ตเฉย ๆ เลยตั้งชื่อร้านว่าเช็ค-สะ-เบียร์

(เจย์จะเดินออกไป)

บาร์เทนเดอร์ อ้าวจะไปไหนอ่ะน้อง อย่าพึ่งไปสิ... เฮียเลี้ยงเอง

เจย์ ได้เฮีย

บาร์เทนเดอร์ ไวน์หน่อยมั้ย

เจย์ ไม่รู้หว่ะเฮีย

บาร์เทนเดอร์ เบียร์ล่ะ

เจย์ ไม่เอาอ่ะ

บาร์เทนเดอร์ ไวน์ไม่เอา เบียร์ไม่กิน งั้นแสงโสม!
(บาร์เทนเดอร์เอาแสงโสมมารินใส่แก้วให้เจย์)

บาร์เทนเดอร์ น้องแม่ง... โครตจะผู้หญิ้งผู้หญิงเลย

เจย์ ผู้หญิงยังไงเฮีย

บาร์เทนเดอร์ ใช้เวลาเยอะไง ถ้าเป็นผู้ชายก็คงจะมาถึงแล้วก็สั่งอะไรง่าย ๆ ผู้หญิงจะต้องใช้เวลาคิดก่อน

เจย์ ทำไมเป็นงั้นล่ะเฮีย

บาร์เทนเดอร์ เพราะว่าผู้ชายอย่างพวกเรามีความมั่นใจมากกว่ายังไงล่ะ ผู้ชายหน่ะคิดอะไรเด็ดขาด หนึ่ง/ศูนย์, ปิด/เปิด, สวรคค์/นรก เป็นมิตรหรือจะเป็นศัตรู ด้วยมุมมองของชีวิตที่ไม่ได้มีความซับซ้อนอะไร มองแค่ผลลัพธ์เดียวที่เป็นไปได้ และมีความมั่นใจเท่านั้น

(บาร์ฟลาย หญิงขี้เมาฟันหลอเข้ามา ใส่เสื้อคลุมอาบน้ำเก่าๆ)

บาร์ฟลาย *(หน้าแหย่)* พวกผู้ชายคิดอะไรซับซ้อน ๆ ไม่ได้หรอก เชื่อฉันสิ ฉันแต่งงานมาแล้วสี่รอบ

(พูดว่าสี่รอบ แต่ชูนิ้วแค่สามนิ้ว เธอสลบลงไปกับบาร์)

บาร์เทนเดอร์ ผู้หญิงเป็นพวกที่เอาแน่เอานอนไม่ได้ ปุ๊บปั๊บก็เปลี่ยน เรื่องเยอะ อันนี้ก็ไม่ได้ อันนั้นก็ไม่เอาอย่างที่เช็คสเปียร์พูดว่า “พระเจ้าประทานใบหน้าให้เจ้าหนึ่ง...

เจย์ ...แต่เจ้ากลับสร้างอีกหนึ่งขึ้นมาซ้อน”

บาร์เทนเดอร์ น้องนี่ใช้ได้เหมือนกันนะเนี่ย... น้องเป็นไงบ้างล่ะ

เจย์ หนูไปเวิ่นเว้อกับตัวเองมาสองวันแล้วเรื่องอาชีพหนู คือหนูตัดสินใจไม่ได้ซักที คิดแล้วคิดอีกว่าจะเอายังไง แต่ก็ยังตัดสินใจไม่ได้

บาร์เทนเดอร์ อ๋ออ... น้องกำลังถามคำถามที่คนมากมายในสังคมสงสัยอยู่

เจย์ อะไรหรอ?

บาร์เทนเดอร์ สงสัยว่าทำไมแฮมเล็ตถึงใช้เวลาไง

เจย์ ก็เห็น ๆ อยู่ไม่ใช่หรอ เขาต้องการเวลาคิดว่าผีต้องการอะไรกันแน่

บาร์เทนเดอร์ ผิด

เจย์ เขาต้องการเวลาเหมาะ ๆ ที่จะโจมตี!

บาร์เทนเดอร์ ไม่ใช่

เจย์ เขาต้องการหาหลักฐานว่ากษัตริย์คลอดิอุสเป็นคนฆ่าพ่อตัวเอง

บาร์เทนเดอร์ โว้ย! ผิดไปหมด

เจย์ เขาเป็นโรคที่มาจากการหมกมุ่นกับสภาวะแห่งความเป็นอยู่มากเกินไป

บาร์เทนเดอร์ นั่นพูดภาษาคนอยู่รึเปล่าเนี่ย

เจย์ หนูก็ไม่รู้ แต่ก็ฟังดูดีเลยนะ

บาร์เทนเดอร์ ที่แฮมเล็ตใช้เวลานานก็เพราะว่า แฮมเล็ตหน่ะเป็นผู้หญิง! ความไม่แน่ใจกับผู้หญิงเป็นของคู่กันส่วนผู้ชายน่ะตัดสินใจได้ดี เพราะเรามีคาแรคเตอร์ให้เป็นน้อยไงล่ะ สามี, พ่อ,บาร์เทนเดอร์ แต่ผู้หญิงนี่มีเป็นร้อย ภรรยา, พยาบาล, ครู, ลูกสาว, คนรักสงบ, บอส, แม่, สาวเวอร์จิ้น กะหรี่ หรือว่าจะเป็นเลขา ที่-ถูก-น้ำ-กรด-สาด-และ-ถูก-ผลัก-ตก-จาก-ระ-เบียง

เจย์ *ห้ะ?*

บาร์เทนเดอร์ จำได้นะ ที่น้องเล่นซีรีส์เรื่องนั้นหน่ะ เล่นดีนะนั่น *(ตะโกนบอกผู้ชม)* นี่ทุกคน ผู้หญิงคนนี้ไงเล่นเป็นเลขาที่ชื่อกีวี่ในเรื่องรักร้อนซ่อนเร้น

(บาร์ฟลาย ตื่นขึ้นมา)

บาร์ฟลาย ว้ายยย กีวี่ หรอ ขอลายเซ็นหน่อย ๆ

เจย์ *(งง)* อ๋อ... ได้ค่ะ

(เจย์เซ็นที่ผ้าเช็ดปาก)
(บาร์เทนเดอร์วางแก้วเหล้าสีเหมือนฉี่ตรงข้างหน้าเจย์)

บาร์เทนเดอร์ แก้วนี้เฮียให้

เจย์ คืออะไรเฮีย

บาร์เทนเดอร์ แก้วนี้คือสุดยอดของสุดยอด

บาร์ฟลาย ว้ายย *(เหล่มองผ้าเช็ดปาก)* นี่มันอะไรหน่ะ เจส... เจสสิก้า?

เจย์ ชื่อหนูเอง

บาร์ฟลาย ไม่เอา! เซ็นให้ถูกสิ... เซ็นว่ากีวี่!

(เจย์ขีดฆ่าแล้วเซ็นใหม่อีกรอบ)

เจย์ *(กับบาร์เทนเดอร์)* เฮียจะบอกว่าคาแรคเตอร์แฮมเล็ตถูกครอบงำด้วยตัวแปรมากเกินไป ทำให้เกิดการผัดวันประกันพรุ่งไปเรื่อย ๆหรอ

บาร์เทนเดอร์ ถูกต้อง

เจย์ งั้นทำไมแฮมเล็ตถึงตัดสินใจลงมือล่ะ

(เจย์ยื่นผ้าเช็ดหน้าให้ บาร์ฟลาย)

บาร์เทนเดอร์ แต่ก็ไม่สำเร็จ จนถึงสองนาทีสุดท้าย... แม่งช้าชิบหาย โครตจะผู้หญิ๊งผู้หญิง

บาร์ฟลาย *(อ่าน)* โอ้! ว้ายยย

บาร์เทนเดอร์ เพราะงี้ไงน้อง... แฮมเล็ตมันถึงได้น่าเบื่อ

เจย์ แล้วเฮียต้องการอะไร อยากจะให้แฮมเล็ตเล่าแบบขาว/ดำ ตามความคิดของผู้ชายงั้นหรอ

บาร์เทนเดอร์ เฮ้ย! ถ้าแบบแฮมเล็ตก็คงจะสนุกขึ้นเยอะเลยล่ะ

เจย์ *(กับคนในบาร์และผู้ชม)* ทุกคนฟังทางนี้! ต่อจากนี้ฉันจะขอนำเสนอละครในละครแฮมเล็ตของเช็คสเปียร์ เวอร์ชั่นที่เล่าในมุมความคิดขาวและดำแบบผู้ชาย

(เสียงฟ้าผ่าดังขึ้น มีไฟสลัว และหมอก)

ภาพจาก Power Point : รูปภาพของ อาร์โนลด์ ชวาร์เซเน็กเกอร์ เล่นเป็นแฮมเล็ต พร้อมแคปชั่นว่า

[แฮมเล็ต โดยเช็คสเปียร์
เล่าในมุมมองแบบผู้ช้ายผู้ชาย]

(แสงไฟสลัว ผีพ่อแฮมเล็ตปรากฏตัวขึ้น แฮมเล็ตเล่นโดยเจย์)

ผี แฮมเล็ต! แฮมเล็ต!

(เจย์ที่แต่งตัวด้วยผ้าปูโต๊ะสีครามรับบทเป็นแฮมเล็ต)

แฮมสิก้า *(ดราม่า)* เห้ย นั่นอะไรหน่ะ!! ไม่จริงหน่าา อย่าบอกนะว่านั่นคือวิญญาณของพระราชา ท่านพ่อ!

ผี ลูกพ่อ

แฮมสิก้า เหี้ย !!

ผี ไม่ใช่เหี้ย พ่อเอง ไอ้ลุงขี้เรื้อนของแกมันฆ่าฉัน! จัดการมันซะ!

แฮมสิก้า ให้เป็นหน้าที่ข้าเอง เดี๋ยวนะ หอกข้าอยู่ไหน

(บาร์เทนเดอร์ส่งส้อมให้เจย์)

แฮมสิก้า ข้าพร้อมแล้วสำหรับการแก้แค้น

(เจย์วิ่งออกไป และกลับเข้ามาใหม่)

แฮมสิก้า ข้าไปจัดการมันละท่านพ่อ

ผี ต้องอย่างนี้สิ ลูกข้า

แฮมสิก้า พ่อ

ผี ว่าไง ลูกรัก

แฮมสิก้า ถามจริง ๆ นะพ่อ ถ้าความตายคือดินแดนอันไม่มีผู้ใดเคยสำรวจ ที่ซึ่งไม่มีนักเดินทางใด กลับมาแล้วพ่อมาทำห่าเหวอะไรที่นี่เนี่ย!

ผี แกคิดเยอะเกินไปแล้ว ตอนนี้แกแค่ต้องยกโทษให้แม่แก แล้วก็ไปทำลูกกับโอฟีเลียซะ!

แฮมสิก้า *(จัดเป้ากางเกงเหมือนผู้ชาย)* ได้ดิค้าบพ่อ

(บาร์เทนเดอร์กับ บาร์ฟลาย ปรบมือ ผีและเจย์โค้งให้ผู้ชม)
(บาร์ฟลาย สลบเหมือนเดิม ผีเดินออกไป)
ภาพจาก Power Point : รูปภาพของบาร์ พร้อมแคปชั่นว่า

[“เช็คส-เบียร์ บาร์ : เปิดทุกวัน (17:00 น.)”]

เจย์ แบบนี้ใช่มั้ยที่เฮียอยากดู ละครน้ำเน่าโง่ ๆ เรื่องนึง ใช่มั้ย?

บาร์เทนเดอร์ ก็ใช่ แต่เฮียไม่คิดว่ามันจะเป็นอย่างนี้-

เจย์ ละครน้ำเน่าพวกนั้นล้างสมองเราให้คิดว่าโลกนี้มันไม่ได้ซับซ้อน มีแค่ตัวเลือกขาวกับดำ แฮมเล็ตมัวแต่คิดหน้าคิดหลัง แต่ไม่ค่อยได้ลงมือทำจริง ๆ ทำไมหน่ะหรอ? ก็เพราะชีวิตจริงไม่เหมือนกับในละครไง! เฮียจะไปช่วยแจ็คหลังเรือไททานิคล่มมั้ย หรือจะเอาตัวไปบังกระสุนให้คนที่กำลังจะโดนยิงเหมือนในละครมั้ยล่ะ ก็เพราะว่าชีวิตจริงมันซับซ้อนกว่านั้นไง!

บาร์เทนเดอร์ *(ปรัชญา)* พระเจ้า น้องพูดถูก! *(เข้าใจอย่างสุดซึ้ง)* หรือนี่จะเป็นเหตุผลที่เฮียไม่เคยออกไปจากบาร์นี้เลย ทำไมเฮียถึงต้องเสียเวลาหลายสิบปีในชีวิตไปกับความลังเลด้วยนะ มันเป็นเหตุผลที่น้องยังตัดสินใจเรื่องงานไม่ได้ซักทีไง! มันไม่ใช่พราะเราเป็นไอ้โง่ขี้ขลาด ขี้ลังเล แต่เพราะว่าเรามีไอดอลเป็นสุดยอดตัวละครของโลกไง!

เจย์ ใช่เฮีย

เจย์/บาร์เทนเดอร์ แด่แฮมเล็ต!!!

บาร์เทนเดอร์ เชียร์ส!

(เจย์กับบาร์เทนเดอร์ชนแก้วและดื่ม (บีท))

เจย์ แน่ใจนะว่าเฮียไม่ได้จบการแสดงอ่ะ

(บาร์ฟลาย ตื่นขึ้น)

บาร์ฟลาย แต่ฉันจบมานะ การแสดง มศว!

(บาร์ฟลาย สลบลงไปอีกรอบ Power Point เฟด บาร์เฟด)
(ไฟส่องที่กลางเวที เจย์เดินไปตรงไฟ)

เจย์ *(กับผู้ชม)* เช็คสเปียร์เขียนบทให้ผู้ชายหนึ่งร้อยตัว ส่วนบทผู้หญิงมีแค่เจ็ดสิบห้าตัวคิดค่าเฉลี่ยเป็นเจ็ดต่อหนึ่ง ไม่แฟร์เลยว่ามั้ย โรซาลินด์ ใน As You Like It เป็นบทผู้หญิงที่เด่นที่สุดของเช็คสเปียร์ มีแค่หกร้อยแปดสิบห้าประโยค แฮมเล็ตบทผู้ชายที่เด่นที่สุดของเช็คสเปียร์ มีทั้งหมดหนึ่งพันสี่ร้อยสามสิบแปดประโยค *(เจย์ค่อย ๆ สร่างเมา)* แต่พอฉันเริ่มสร่างเมา ก็เลยเข้าไปไถติ๊กต่อกแล้วเจอนี่

(เจย์กดโทรศัพท์)

ภาพจาก Power Point : รูปภาพของโลโก้ Tiktok พร้อมแคปชั่นว่า

[“แอปพลิเคชัน Tiktok"]

(พิธีกรและนางแบบเดินเข้ามา)

พิธีกร *(กับผู้ชม)* สวัสดีค่ะ นี่คือกระเป๋าโค้ชรุ่นใหม่จากวรรณกรรมชื่อดัง ฉายาหัวใจแห่งความมืด กระเป๋าแฮมเล็ต!

(นางแบบเปิดตัวกระเป๋าหลากสีสัน และแสดงสีหน้าว่า “ ว้าว! ราคาเหมาะสมสุดๆไปเลยจ้า ”)

(เจย์วางบทลงและตั้งใจดูไลฟ์)

ภาพจาก Power Point : รูปภาพของกระเป๋าแฮมเล็ต พร้อมแคปชั่นว่า

[กระเป๋าแฮมเล็ต - สินค้า #1603!]

พิธีกร ได้แรงบันดาลใจจากเจ้าชายแห่งความมืดจอมเก็บตัวของเช็คสเปียร์ ภายนอกดูม่อยมีอะไรแต่เปิดดูภายในซิคะ

(นางแบบรูดซิปออก โชว์ให้เห็นภายในที่เต็มไปด้วยสีสันสดใสของช่องในกระเป๋า, มีช่องเล็ก ๆ, ปลอกยางและแหวน)

พิธีกร กระเป๋าใบนี้เต็มไปด้วยช่องและพื้นที่มากมายเอาไว้ใส่กล่องยากล่อมประสาทของพวกคุณ

(นางแบบโชว์ขวดยาขนาดเล็กหลายขวด)

นางแบบ St John's wort for the bad days. Monoamine oxidase inhibitors for the best days !

พิธีกร และทางด้านนี้เรายังมีปลอกมีดเปล่า เอาไว้เผื่อคุณเกิดอยากจะแทงตัวเองด้วย นะคะ โอ้! แล้วเราก็ยังมีกระเป๋าเล็กสำหรับใส่เครื่องตรวจจับวิญญาณรุ่นโปรของ คุณ แต่ก็กว้างพอที่จะใส่ ดีลักซ์โมเดลที่สามารถตรวจจับคลื่นความถี่ได้สามร้อย หกสิบองศา

นางแบบ และทั้งหมดนี้ทำขึ้นมาจากผ้าคล้ายโพลีเอสเตอร์ที่มีความทนทานสูง ทำให้คุณสามารถกระโดดลงไปในหลุมศพของโอฟีเลียได้ โดยไม่ต้องกังวลเรื่องเศษหญ้าเลยค่ะ

พิธีกร ใครสนใจกดใส่ตะกร้าได้เลยนะ มีจำนวนจำกัด สั่งก่อนได้ก่อน ช้าหมดอดแน่!

(เจย์หยิบโทรศัพท์ขึ้นมาสั่ง)

เจย์ เอาวะ!

(เจย์เมาค้าง เดินออกไปและสะดุดล้ม)
(พิธีกรกับนางแบบขนของออกไป Power Point เฟด)
(เกวลินเดินเข้ามาในโรงละครคนเดียว)

เกวลิน *(กับตัวเอง)* บิวตี้... ระดับ 1 โอเค ให้กำลังใจ สร้างความมั่นใจ ทำให้เชื่อว่าเล่นได้ ต่อบทให้ก่อนแล้วกัน *(อ่านบท)* พวงแก้มของโสเภณี, อันงามด้วยประทินโฉม, อัปลักษณ์ไม่แพ้เครื่องสำอางที่ช่วยซ่อน แก้มนั้นฉันใด, การกระทำของข้าก็ไม่ต่างจากวาจาอันแยบยลที่ใช้ซ่อนตนฉันนั้น

“โอ, บาปอันหน่วงหนัก!” โพโลเนียส ตอบว่า "“ข้าได้ยินเสียงเขาเดินมาแล้ว, เราถอยก่อนเถิด ฝ่าบาท” เริ่มได้!

(เจย์เดินเข้ามา)

เจย์ "จะอยู่ หรือจะตาย นั่นแหละคือปัญหา ”

เกวลิน เธอมาทำอะไรที่นี่

เจย์ หนูตัดสินใจแล้วค่ะ หนูจะเล่นบทนี้

เกวลิน แล้ว understudy เธอล่ะ

เจย์ อาจจะโดนขังอยู่ที่ไหนซักที่มั้งคะ

เกวลิน เธอยอมรับในแฮมเลตอย่างแท้จริงแล้วงั้นหรอ

เจย์ *(ยังลังเลอยู่)* ... ใช่ค่ะ

เกวลิน แน่ใจนะ

เจย์ *(ไม่แน่ใจ)*... แน่ใจค่ะ

เกวลิน งั้นฉันจะให้โอกาสเธอเป็นครั้งสุดท้าย ครั้งสุดท้ายนะ! บอกฉันซิว่าแฮมเล็ตรู้สึกอะไรตอนที่พูดประโยค 33 บรรทัดนี้

เจย์ เธอ...โดดเดี่ยว

เกวลิน แล้วแฮมเล็ตไม่รู้หรอว่ากษัตริย์คลอดิอุสกับโพโลเนียสแอบดูอยู่

เจย์ รู้ค่ะ แต่เธอก็ยังรู้สึกโดดเดี่ยว

เกวลิน ไม่ใช่แค่โดดเดี่ยว แต่แฮมเล็ตขาดการสื่อสารกับจิตวิญญาณของตัวเอง เธอเคยสื่อสารกับจิตวิญญาณตัวเองบ้างมั้ย

เจย์ ก็...หลายครั้งอยู่ค่ะ

เกวลิน เมื่อไหร่

เจย์ หนู... หนูเคยติดอยู่ในลิฟต์ครั้งนึง-

เกวลิน ให้ตายสิ-

เจย์ ติดอยู่เกือบสิบห้านาทีเลยนะคะ ติดอยู่กับนักแสดงอีกคนนึง แต่เขาไม่ได้พูดอะไรมาก

เกวลิน ฉันหมายถึงความโดดเดี่ยวอยู่ที่ชายขอบป่าอันบริสุทธิ์ กลางฤดูหนาวในตอนตีสามไม่มีรอยเท้ารอบ ๆ หิมะข้าง ๆ เธอเลย เธอโดดเดี่ยว มีแค่เธอกับลมหายใจอันหนาวเหน็บของตัวเอง กับความหลงใหล ความคิด และความนิ่งเฉยเป็นเพื่อนเท่านั้น

เจย์ หนูเคยอยู่คนเดียวนะคะ

เกวลิน ถ้าอย่างนั้น เธอก็สามารถสร้างหิมะได้

เจย์ สร้างอะไรนะคะ

เกวลิน สร้างหิมะ!

เจย์ หนูไม่เข้าใจค่ะ... แบบว่า ข้างในหรอคะ?

เกวลิน ใช่

เจย์ ก็คือครูต้องการให้การแสดงของหนูเปลี่ยนสภาพอากาศในโรงละครให้หิมะตกได้หรอคะ

เกวลิน ในช่วงนี้ของละคร แฮมเล็ตพบความจริงของตัวตนที่บูดเน่าของตัวเอง แฮมเล็ต เหมือนกับผู้หญิงทุกคนบนโลก ที่ต้องติดอยู่กับตัวตนปลอม ๆ ที่ผู้ชายทุกคนสร้างให้ แต่ไม่เคยได้เป็นตัวเองจริง ๆ เลยซักครั้ง ยกเว้นแต่ตอนที่เขาได้อยู่คนเดียว เมื่อเราเข้าถึงช่วงเวลาที่หายากของการได้รับรู้ตัวเองแล้ว สิ่งเดียวที่จะเกิดขึ้นได้ก็คือหิมะ

เจย์ จะว่าไงดีคะ คือสิ่งที่ครูต้องการมันเกิดขึ้นได้ยาก... แบบ... มาก ๆเลย

เกวลิน ฉันจะให้โอกาสเธอครั้งสุดท้าย ฉันจะให้คิวเอง สร้างหิมะซะ!

เจย์ *(หายใจลำบาก)* สร้างหิมะ... โอเค

(เจย์เดินขึ้นไปบนเวที เกวลินเดินมาแทนที่เจย์)

เกวลิน พวงแก้มของโสเภณี, อันงามด้วยประทินโฉม, อัปลักษณ์บลา บลา บลา “ข้าได้ยินเสียงเขาเดินมาแล้ว, เราถอยก่อนเถิด ฝ่าบาท” เริ่ม!!

(เจย์เดินกลับเข้ามาพร้อมกระเป๋าแฮมเล็ตที่สั่งมา)

เจย์ “จะอยู่-”

เกวลิน นั่นอะไรหน่ะ

เจย์ กระเป๋าแฮมเล็ตของหนูเองค่ะ

เกวลิน เธอทำเองหรอ

เจย์ ใช่ค่ะ หนูคิดว่ามันโชว์ให้เห็นถึงความเข้าใจลึกซึ้งที่หนูมีต่อแฮมเล็ตได้

เกวลิน *(สงสัย)* เธอประดิษฐ์มันเองหรอ

เจย์ ใช่

เกวลิน ด้วยมือของเธอเองเลยหรอ

เจย์ *(เริ่มไม่มั่นใจ)* ...ใช่สิคะ

เกวลิน เธอไม่ได้ซื้อมาจากในติ๊กต่อกแน่นะ

เจย์ หนูหรอ เปล่านะคะ

เกวลิน แปลกจัง

(เกวลินหยิบกระเป๋าใบที่เหมือนของเจย์ขึ้นมา)

เกวลิน เพราะฉันไปซื้อมาไงล่ะ

เจย์ หนูอธิบายได้นะคะ-

เกวลิน ฉันมองเธอถูกแล้วจริงๆ พอ! เลิก!

เจย์ ไม่ได้นะคะ ครูจะไปไม่ได้!

เกวลิน แล้วเธอต้องการอะไร จะให้ฉันเริ่มต้นใหม่จากขั้นที่หนึ่งหรอ

เจย์ เปล่า หนูอยากได้กุญแจ!

เกวลิน กุญแจ?

เจย์ ในการเป็นแฮมเล็ต! มันเหมือนเช็คสเปียร์ล็อคแฮมเล็ตเอาไว้ในกล่อง รอการประกอบขึ้นมา

เกวลิน แฮมเล็ตชัดเจนตั้งแต่บทบรรทัดแรก เช็คสเปียร์ไม่ได้เป็นคนสร้างแฮมเล็ต

เจย์ แล้วใครสร้างล่ะคะ

เกวลิน นักแสดงที่เล่นเป็นแฮมเล็ต เป็นคนสร้างแฮมเล็ตขึ้นมา

เจย์ ด้วยอะไร

เกวลิน ตัวตนของพวกเขาไง ซึ่งก็ทำให้เรากลับมาที่คำถามแรก เธอคือใครและมีอะไรที่เหมือนกับแฮมเล็ต

(เจย์ผิดหวัง นั่งลง)

เจย์ *(กับตัวเอง)* นี่กูทำอะไรอยู่วะเนี่ย

(เกวลินนั่งลงข้าง ๆ เจย์)

เกวลิน *(อ่อนโยน)* มันไม่ได้เป็นที่เธอ เจย์ มันเป็นที่อายุของเธอ ฉันไม่ได้มีอคติอะไรกับเธอเลย แต่มันคือข้อเท็จจริงง่าย ๆ เธอกับเพื่อนไฮเปอร์ของเธอกำลังจะเป็นเจเนอเรชั่นแรกในรอบสี่ร้อยปีที่จะไม่เข้าใจในแฮมเล็ต เพราะเธอมีประสบการณ์น้อยทั้งในทางปรัชญา และกับตัว ตนของตัวเอง และด้วยเหตุนี้ เธอจึงเลือกที่จะละทิ้งบทบาทที่ยิ่งใหญ่และความทุกข์ทรมานที่มาพร้อมกับมัน แล้วไปเลือกหยิบเอาอะไรก็ได้ที่มันง่ายกว่ามาแทน และเธอจะไม่มีวันรู้จักหิมะ

(เกวลินกำลังจะออกไป แต่ก็หยุด)

เกวลิน เธอรู้มั้ยว่าเช็คสเปียร์เป็นค้นคิดค้นชื่อ “เจสสิก้า” ขึ้นมา... เรื่องจริงนะ เป็นหนึ่งในหนึ่งหมื่นเจ็ดพันคำที่เขาคิดขึ้นมาแบบง่าย ๆ เหมือนแค่หลับตาคิด นั่นแหละคือพรสวรรค์ พรสวรรค์ของแท้

(เกวลินเดินออกไป)

เจย์ ฉันจบแล้ว นี่ฉันกำลังทำอะไรอยู่ มันเหมือนฉันกำลังทำอะไรซักอย่างเพื่อต้องการอะไรซักอย่าง มันเหมือนฉันต้องการจะพิสูจน์อะไรกับทุกคน แล้วก็ตัวฉันเอง ฉันเลยทำมันอย่างเต็มที่ โดยที่ไม่คิดเลยว่าฉันจะทำมันได้รึเปล่า แล้วฉันก็รู้แล้วว่าฉันมันโครตของโครตห่วย ตอนนี้ฉันไม่รู้ด้วยซ้ำว่าฉันพยายามทำทุกอย่างนี่ไปทำไม

(เสียงดังมาจากข้างเวที)

โรซี่ ขอโทษที่เข้ามาขัดจังหวะนะคะ

กีรดา มีใครอยู่มั้ย

(โรซี่และกีรดา ดาราดังเดินเข้ามาในชุดสวยงามอลังกาล เครื่องเพชรแวววาว และวิกเป๊ะๆ)
(โรซี่อายุน้อยกว่ากีรดา dramatic และเซ็กซี่ เข็นวีลแชร์พากีรดาเข้ามา กีรดาแก่และมีปัญหาในการได้ยินและ stroke)

โรซี่ เจย์!

เจย์ *(ดีใจที่ได้เจอ)* โรเซ็นครานซ์! กิลเดสเทิร์น!

โรซี่ ไม่ใช่ ฉันโรซี่ นี่พี่กีรดาไง จากรักร้อนซ่อนเร้น

ภาพจาก Power Point : รูปภาพของโลโก้ละครรักร้อนซ่อนเร้น พร้อมแคปชั่นว่า

[กีรดา และ โรซี่ ดาราละครน้ำเน่า
จบปริญญาตรี ด้านการแสดง]

เจย์ ใช่ไง ... พวกพี่มาทำอะไรที่นี่หรอ

กีรดา พวกเรามาจากกองถ่ายเมื่อกี้เอง เพื่อมาช่วยเธอ

โรซี่ มาเจอเธอ

เจย์ มาเจอหนูหรอ จริงหรอคะเนี่ย

โรซี่ *(สนใจโรงละคร)* ว้าววว! ที่ฉันรักกลิ่นของโรงละครเปล่า ๆ ที่สุดเลย *(ร่าเริง)* กลิ่นของฝุ่น ความสกปรก ชีวิตที่พังทลาย สร้างแรงบันดาลใจสุด ๆ

กีรดา ละครมันชื่อว่าอะไรนะที่รัก

เจย์ แฮมเล็ตค่ะ

กีรดา *(ไม่ค่อยได้ยิน)* ฮอบบิท? อ๋าา... จำได้แล้วๆ

เจย์ ไม่ใช่ค่ะ ๆ แฮมเล็ต!

โรซี่ ไม่สำคัญหรอกจ้ะ สิ่งที่สำคัญที่สุดคือเธอยืนหยัดในอุดมการณ์ของตัวเอง ใน... ในอะไรนะ

เจย์ ศิลปะ?

โรซี่ ในศิลปะ!

กีรดา ฉันขอแนะนำอะไรเธออย่างนึงนะ

เจย์ ได้สิคะ

กีรดา เธอหน่ะสูงเกินไปที่จะเป็นฮอบบิท

เจย์ ไม่ใช่ฮอบบิท... แฮมเล็ตค่ะ! *(เปลี่ยนเรื่อง)* พวกพี่มาทำอะไรแถวนี้หรอคะ

โรซี่ เราผ่านมาหน่ะจ้ะ เรากำลังจะไปอังกฤษกัน แล้วก็คิดว่าเราควรมาหาเธอ แล้วบอกเธอว่าเธอคิดถูกแล้วล่ะ ที่ไม่เซ็นสัญญานั่น เธอรู้มั้ยว่าถ้าเธอกลับมารับบทเป็นน้องสาวฝาแฝดตัวร้ายของกีวี่จะเกิดอะไรขึ้น

((บีท) โรซี่สะกิดให้คิวกีรดาพูดต่อ)

กีรดา โอ้ ! ชีวิตของเธอจะเหมือนตกนรกเลยล่ะ

โรซี่ การเล่นละครทีวีหน่ะ ทำให้เรามีชะตากรรมที่เลวร้ายยิ่งกว่าความตายซะอีก *(กับกีรดา)* รู้มั้ยว่าเมื่อเช้านี้ ลิมูซีนของเรามาสายด้วยนะ

กีรดา อีกแล้วหรอ!

โรซี่ ฉันต้องยืนรอที่ริมถนนตั้งเกือบยี่สิบนาทีแหนะ *(กับเจย์)* เธอคงไม่ต้องทนทุกข์กับอะไรพวกนี้ใช่มั้ย

เจย์ ก็ไม่หรอกค่ะ... แต่-

โรซี่ แล้วก็เมื่อกี้นี้เอง ก่อนเราจะเข้ามาหาเธอ เราโดนก่อกวนจากพวกคนที่มาขอลายเซ็นด้วยนะ

กีรดา ฉันล่ะเหนื่อยกับการเป็นที่ชื่นชมที่สุดเลย

โรซี่ เธอคงไม่อยากถูกคนที่มาขอลายเซ็นมาตามรังควานหรอกใช่มั้ยจ้ะ

เจย์ *(หมดความมั่นใจ)* คงงั้นมั้งคะ

โรซี่ แล้วที่แย่กว่านั้นคือ พรุ่งนี้พวกเขา ‘บังคับ’ นักแสดงทุกคนของรักร้อนซ่อนเร้น ให้ไปล่องเรือสำราญสุดหรูในอังกฤษหนึ่งอาทิตย์ เพื่อกินไวน์กับอาหารระดับมิชลินสตาร์ คิดดูสิ ถ้าเธอเซ็นสัญญาเธอก็ต้องมาทนกับนรกแบบนี้เหมือนเราใช่มั้ยล่ะ

(กีรดาลืมคิวอีกรอบ โรซี่สะกิดให้คิวกีรดาพูด)

โรซี่ ใช่มั้ยล่ะจ้ะ

กีรดา อย่างน้อยหนึ่งในพวกเราก็ยังมีคนที่คิดได้แหละนะ

เจย์ หนูได้โอกาสจริง ๆจัง ๆในการรับบทที่ยิ่งใหญ่ที่สุดในประวัติศาสตร์การละครในการเป็นตัวละครตัวหนึ่งที่ต้องเผชิญกับมรสุมแห่งปัญหาเพื่อ-

กีรดา เพื่อต่อสู้กับอสูรร้าย!

โรซี่ พอเถอะ! เธอตัดสินใจแล้ว *(กับกีรดา)* มาเถอะ! อย่าทำให้เธอต้องลำบากใจอีกเลย ลิมูซีนของเรารออยู่

(โรซี่และกีรดากำลังจะออกไป)

เจย์ *(กับตัวเอง)* เดี๋ยวก่อน! นี่ฉันทำอะไรอยู่เนี่ย เมื่อไม่กี่อาทิตย์ก่อนฉันคงจะมีความสุขดี แล้วก็ใช้ชีวิตเป็นดาราไปจนแก่แล้ว บางทีฉันอาจจะคิดผิด พอมาคิดดี ๆ แล้วแฮมเล็ตก็ไม่ได้วิเศษอะไรเท่าไหร่ แฮมเล็ตก็เป็นแค่เด็กซึมเศร้า ที่มัวแต่ชักช้าจนทำให้คนเจ็ดคนต้องตายไปอย่างสูญเปล่า

โรซี่ เจ็ดคน นั่นมันเยอะกว่าคนตายในรักร้อนซ่อนเร้นทั้งซีซั่นเลยนะน้องเจย์

เจย์ *(โน้มน้าวตัวเอง)* ผู้หญิงอย่างพวกเราไม่ควรต้องมารับบทเป็นคนเวิ่นเว้อเก็บตัวน่ารำคาญแบบนี้ เราไม่ต้องการของเหลือจากพวกผู้ชายหรอก!!

โรซี่ ถ้าน้องเกิดอยากเปลี่ยนใจล่ะก็...

(โรซี่เปิดกระเป๋าหลุยส์ของเธอและหยิบสัญญาขึ้นมา)

โรซี่ พี่เอาสัญญามาด้วยนะ!

(โรซี่สะกิดกีรดาที่หลับไปแล้ว)

กีรดา ห้ะ...

(โรซี่ส่งสัญญาณว่าถึงคิวกีรดาพูดแล้ว)

กีรดา อ๋อออ

(กีรดาเปิดกระเป๋าหลุยส์แล้วหยิบปากกาขึ้นมา)

กีรดา ฉันพกป๊อกกี้มาด้วย!

โรซี่ ปากกา เธอเอาปากกามาด้วย

กีรดา ปากกา

(เจย์เริ่มสงสัย)

เจย์ นี่พวกพี่อยากมาหาหนูเฉย ๆ แน่นะ

โรซี่ แน่สิจ้ะที่รัก

เจย์ พูดจริง ๆ

โรซี่ เราพูดความจริงจ้ะ ใช่มั้ยพี่ดา

กีรดา *(ตื่นขึ้นมาและจำบทสลับ)* ฉันล่ะเหนื่อยกับการเป็นที่ชื่นชมที่สุดเลย

เจย์ โปรดิวเซอร์ไม่ได้ให้พวกพี่มาหาหนูใช่มั้ย

โรซี่ *(โกหก)* เปล๊าาาาาา โปรดิวเซอร์ไม่ได้บอกให้เรามาใช่มั้ยพี่ดา

กีรดา *(คนแก่)* ใช่... เกวลินต่างหากที่บอกให้มา

(โรซี่โบกมือให้กีรดาหยุดพูด)

เจย์ ว่าไงนะ

โรซี่ พี่เค้าหมายถึงว่า-

เจย์ ครูเกวลินโทรไปหาพวกพี่หรอ

โรซี่ ก็...ใช่มั้ง...

กีรดา ฮอบบิทมันยากเกินไป เอลฟ์ป่าเอาชนะไม่ได้หรอกนะ ถ้าเธอยังไม่มีกุญแจวิเศษ ซึ่งเธอไม่มี

โรซี่ เจย์ ยอมรับเถอะนะ เธอเป็นแฮมเล็ตไม่ได้หรอก

เจย์ พวกพี่ออกไปเลย!

โรซี่ อย่าโมโหเราเลย เราใส่ใจในความสนใจของเธอนะ

กีรดา เล่นละครทีวีเถอะ

โรซี่ *(ปรัชญา)* ผู้หญิงเล่นเป็นแฮมเล็ต มันจะบ้าเกินไปแล้ว ในโลกยุคโพส-โมเดิร์นนี้ การที่จะสร้างสิ่งที่ยิ่งใหญ่ขึ้นมาจากตัวตนที่ธรรมดาแบบเรา มันเป็นไปไม่ได้หรอกนะ สิ่งที่เราทำได้คือการขายตัวเองให้กับคนที่เสนอราคาสูงที่สุด และละทิ้งความหวังทั้งหมดไป

เจย์ ถ้าพวกพี่ไม่ไป หนูไปเอง

(เจย์เดินออกไป)

โรซี่ เจย์... โอ้ย แย่แล้ว

กีรดา เราทำเต็มที่แล้ว

โรซี่ เอาไงต่อดีล่ะทีนี้

กีรดา รีบไปกันเถอะ เดี๋ยวจะไปไม่ทันเรือเหาะ

โรซี่ เรือสำราญต่างหาก

กีรดา เรือสำราญ!

โรซี่ ไปอังกฤษ!

กีรดา ใช่ ไปอังกฤษ!

(โรซี่กับกีรดาออกไป)

ภาพจาก Power Point : รูปภาพของอะพาร์ตเมนต์เส็งเคร็งในห้วยขวาง พร้อมแคปชั่นว่า

[อะพาร์ตเมนต์ของเกวลิน ถนนห้วยขวาง ซอย xx]

(เจย์ที่กำลังโกรธจัดเคาะประตู ลากกระเป๋าลากมาด้วย ที่หูจับกระเป๋าเต็มไปด้วยริบบิ้นหลากสี)
(เกวลินใส่เสื้อคลุมอาบน้ำเดินออกมา)

เกวลิน *(บรรยายฉาก)* ยินดีต้อนรับสู่อะพาร์ตเมนต์เล็ก ๆ ของฉัน ห้องเล็ก ๆ แค่สามสิบตารางเมตร แต่เพราะการเลือกใช้สีและการใช้พื้นที่ของฉัน ทำให้มันดูกว้างขวาง -

เจย์ *(โกรธ) ครู*ไม่เคยเป็นแฮมเล็ต!

เกวลิน นี่เรากำลังพูดถึงอะไรกัน -

เจย์ หนูไปหาข้อมูลของทุกบทที่ครูเคยแสดง ครูไม่เคยเล่นเป็นแฮมเล็ต! แล้วรู้มั้ยหนูเจออะไรอีก สิบห้าปีก่อนละครรักร้อนซ่อนเร้น แล้วอะไรอีกรู้มั้ย โฆษณายาสตรีเพ็ญภาค! ครูเป็นใครถึงมา สอนหนูเรื่องแฮมเล็ตทั้ง ๆที่เคยเล่นแค่ละครน้ำเน่า กับโฆษณายาบำรุงแก้วัยทอง! ห้ะ!

เกวลิน แล้วกระเป๋าเดินทางนั่นคือ?

เจย์ หนูจะกลับอุดร ฯ

เกวลิน ฉันจะจ่ายเงินคืนให้

เจย์ ไม่ต้องหรอก เก็บไว้เถอะ หนูไม่ได้อยู่ในห้องเช่าโทรม ๆ อ้อนวอนขอเงินกู้จากเอเจนซี่...หนูรู้นะ

เกวลิน ตอนนี้เธอกำลังทำตัวน่ารำคาญอยู่นะ

เจย์ ครูให้เพื่อนในกองมาหลอกหนู

เกวลิน แล้วมันจะทำไมล่ะ เธอเป็นนายจ้าง ฉันก็ให้บริการ

เจย์ ให้บริการ? บริการอะไร? บริการคำดูถูกกับการทำร้ายจิตใจหรอคะ?

เกวลิน เธอไม่ได้มาหาฉันเพราะต้องการให้ฉันสอนเธอให้เล่นเป็นแฮมเล็ต

เจย์ หนูเนี่ยนะ

เกวลิน ใช่ เธอมาหาฉัน เพราะต้องการให้ฉันบอกว่าเธอเล่นเป็นแฮมเล็ตไม่ได้ต่างหาก!

เจย์ ไม่จริง! ครูบ้าไปแล้วหรอ

เกวลิน ถ้างั้นทำไมเธอถึงอยากเรียนระดับที่สอง

เจย์ *(บีท)*... อะไรนะ

เกวลิน ในระดับที่หนึ่ง ฉันจะสร้างความมั่นใจให้เธอเชื่อว่า เธอเป็นคนที่เหมาะที่สุดที่จะเล่นเป็นแฮมเล็ต ระดับสอง ฉันจะพูดความจริงกับเธอ

เจย์ ความจริงอะไร

เกวลิน ไม่มีใครพร้อมที่จะเป็นแฮมเล็ต ไม่ใช่เบอร์ตัน ไม่ใช่เบิร์นฮาร์ด ไม่ใช่เธอ ยอมรับเถอะ เธอแค่ต้องการคำอนุญาตจากฉัน ให้เธอปล่อยโอกาสพิเศษครั้งเดียวในชีวิตนี้หลุดลอยไป

เจย์ แล้วหนูจะทำแบบนั้นไปทำไม

เกวลิน เพราะการที่จะเป็นแฮมเล็ต เธอจะต้องเอาตัวเองเข้ามาเป็นตัวละคร *(บีท)* เห็นมั้ย... จนถึงตอนนี้ เธอก็แค่ยอมรับในบทบาทที่ชีวิตโยนมาให้เธอ นั่นคือความจริง... ใช่มั้ยล่ะ

((บีท) เจย์ร้องไห้เมื่อเธอได้รู้ความจริง)

เจย์ *(ใจเย็นในตอนแรก แต่ร้อนรนในตอนท้าย)* แล้วหนูก็เปลี่ยนบทที่ได้ไปเรื่อย ๆ ในมหา'ลัยหนูเป็นนักศึกษา พอเรียนจบก็เป็นบัญฑิต ตอนอยู่กับน้องหนูก็เป็นพี่ ตอนอยู่กับผู้ใหญ่หนูก็เป็นเด็ก ตอนไปออดิชั่นหนูเป็นทั้งปีศาจ เป็นแม่ เป็นสาวคลั่งรัก เป็นโสเภณี เป็นทุกบทบาทเพื่อที่จะได้เป็นดาราสมทบในละครโง่ ๆสักเรื่อง แล้วหนูก็พร้อมจะเป็นทุกบทบาทที่โลกเฮงซวยนี่มันเหวี่ยงมาให้ เพียงเพราะว่าหนูก็ไม่รู้ว่าจริง ๆแล้วหนูต้องการจะเป็นอะไรกันแน่แล้วครูปั๊มก็กำลังตามหลอกหลอนตามหนูอยู่ เพราะหนูกลัวว่าหนูจะทำมันได้ไม่ดีพอ *(บีท)* และหนูก็ไม่ได้อยากให้ครูบอกว่าหนูเป็นแฮมเล็ตไม่ได้ เพราะหนูบอกตัวเองแบบนั้นไปแล้ว! หนูแค่อยากให้ครูช่วยตอบคำถามหนู คำถามที่หนูสงสัยมาตลอดทั้งชีวิต

เกวลิน ถามมาสิ

เจย์ หนูคือใคร

เกวลิน เธอคือบทบาทที่เธอเล่น

(เจย์เดินออกไปด้วยความผิดหวัง สะดุดกระเป๋าเดินทางตัวเอง เกวลินตะโกนเรียกด้วยความเป็นห่วง)

เกวลิน เจย์! เจย์!

(เกวลินเสียใจ ไฟเฟด)
(เสียงระฆังโบสถ์หลอน ๆดังมาจากที่ไกล ๆ)
(หมอกลง ในความมืด คนขุดสุสานเดินเข้ามาพร้อมพลั่วและถังในมือ)

คนขุดสุสาน *(ร้องเพลงติดสำเนียง)* สิ่งที่เรามีเหมือนกัน คือถูกสร้างมาจากเนื้อ
และต้องลงเอยเหมือนกัน คือถูกฝังลึกในดิน
เราแตกต่างกันเล็กน้อย ถ้าเป็นเรื่องเธอกับฉัน

คนขุดสุสาน คนเราก็เหมือน ๆ กัน ต่างกันแค่วิธีการณี่
โอฟีเลียจมน้ำตาย ส่วนเกอทรูตดื่มยาพิษ
เพราะทั้งสองรู้เมื่อสายไป ว่าคนรักของพวกเขานั้นสวมเสื้อเกราะ

(คนขุดสุสานวางของลง เช็ดจมูกที่แขนเสื้อ)
(คนขุดสุสานเริ่มขุดดิน เขาหยุดชะงัก)

คนขุดสุสาน *(ถูกขัดจังหวะ)* เห้ย! นั่นใครหน่ะ! แสดงตัวออกมาซะ

(เจย์ถือกระเป๋าเดินเข้ามาจากมุมมืด)

เจย์ หวัดดีค่ะ คือหนูกำลังหาทางไปท่ารถ... คุณทำอะไรอยู่คะ

คนขุดสุสาน แล้วดูเหมือนว่าฉัน จะทำหรือจะไม่ทำอะไรล่ะ ฉันจะขุดหลุมศพไง

เจย์ ขุดหลุมศพ?

คนขุดสุสาน เธอกำลังอยู่ที่สุสาน

ภาพจาก Power Point : รูปภาพของสุสานน่าขนลุก พร้อมแคปชั่นว่า

[สุสานใกล้ ๆ สถานีขนส่งหมอชิต]

เจย์ ห้ะ!! คือหนูน่าจะหลงทางหน่ะค่ะ คือท่ารถมันอยู่ตรง-

(คนขุดสุสานดึงกะโหลกคนขึ้นมาจากหลุม หัวกะโหลกทาลิปสติกและติดขนตาปลอม)

เจย์ เห้ย! คุณทำอะไรหน่ะ นั่นมันหัวคนไม่ใช่หรอ

คนขุดสุสาน ก็ใช่หน่ะสิ เป็นงี้ตลอดนั่นแหละ

เจย์ อี๋

(คนขุดสุสานถือหัวกะโหลกคนขึ้นมา)

คนขุดสุสาน รู้มั้ยว่าคนนี้คือใคร

เจย์ ไม่รู้ค่ะ

คนขุดสุสาน นี่คือซาร่าห์ เบิร์นฮาร์ด

เจย์ เดี๋ยว ๆ ซาร่าห์ เบิร์นฮาร์ดคนนั้นหน่ะนะ?

คนขุดสุสาน เธอบอกว่าแฮมเล็ต เป็นเหมือนสมองที่ต่อต้านความเป็นจริงของสิ่งต่าง ๆ อย่างไม่หยุดหย่อน เพราะงั้นบทนี้ถึงควรเล่นโดยผู้หญิงที่เฉลียวฉลาดไงล่ะ

(คนขุดสุสานดึงหัวกะโหลกที่ทาลิปสติกอีกหัวขึ้นมาจากหลุม)

คนขุดสุสาน นี่คือกะโหลกของ แนนซ์ โอนีล ที่เคยรับบทเป็นแฮมเล็ตในปี 1924 เธอเล่นบทนี้เพื่อผู้หญิงทุกคนที่ต้องโดดเดี่ยวเพราะค่านิยมเฮงซวยของสังคม และพบว่าการเป็นคนนอกรีต ก็ดีกว่าการเป็นทาส

เจย์ เหลือเชื่อ

(คนขุดสุสานดึงหัวกะโหลกที่ทาลิปสติกอีกหัวขึ้นมาจากหลุม)

คนขุดสุสาน และนี่คือกะโหลกของ แอนนา ดิคกินสัน ผู้ปกป้องความเท่าเทียมทางเชื้อชาติ และเคยรับบทเป็นแฮมเล็ตในปี 1882

เจย์ ขอโทษนะคะ แต่มันไม่แปลกไปหน่อยหรอที่นักแสดงที่ยิ่งใหญ่พวกนี้มารวมอยู่-

คนขุดสุสาน ใช่แล้วล่ะ พวกเธอมารวมกันอยู่ที่นี่ ถ้าลองขุดไปอีกก็จะเจอ ชาร์ล็อต คัชแมน เลสเบี้ยนคนแรกที่เคยเล่นเป็นแฮมเล็ตในปี 1861 ขุดลึกลงไปอีก ก็จะเจอกับ แฟนนี่ เฟอร์นิวัล ผู้หญิงคนแรกที่รับบทเป็นแฮมเล็ตในปี 1741 ทุกคนรวมกันอยู่ในที่แห่งนี้

เจย์ *(กับตัวเอง)* นี่กูฝันอยู่ฝันอยู่รึเปล่าเนี่ย

คนขุดสุสาน ดูเวลาสิ ดึกป่านนี้แล้วหรอเนี่ย ฉันต้องไปแล้ว

เจย์ ดึกขนาดนี้ คุณยังจะต้องไปไหนอีก

คนขุดสุสาน โรงเรียนการแสดงภาคค่ำ *(ร้องเพลง)* โลกคือละคร ทุกตอนต้องแสดงทุกคนทนไป-

เจย์ ไม่ต้องพูดแล้วค่ะ

(คนขุดสุสานกำลังจะออกไป)

คนขุดสุสาน อ๋อ แล้วก็เธอหน่ะ เด็กเกินไปที่จะเล่นเป็นแฮมเล็ตนะ

(คนขุดสุสานหัวเราะและเดินออกไป)
(เจย์อยู่คนเดียวท่ามกลางสุสาน นั่งข้างๆหัวกะโหลกของเหล่านักแสดงผู้ยิ่งใหญ่)

เจย์ *(กับผู้ชม)* เราเป็นแค่ผู้โดยสารที่รอรับกระเป๋าเดินทาง เพื่อหวังว่าจะเจอริ้บบิ้นชิ้นเล็ก ๆ ที่แยกกระเป๋าเราออกจากกระเป๋าใบอื่น ๆ และในขณะที่กระเป๋าที่เหมือนกัน เลื่อนผ่านไปเรื่อย ๆ เราก็ทำได้แค่หวังว่าการประกวดอันไร้สาระ บนโลกใบเล็ก ๆ ใกล้กับดวงอาทิตย์ที่อายุขัยสั้นนี้ จะเป็นการแข่งขันที่ดีและมีเกียรติ และก่อนที่การแข่งขันนี้จะจบลง เราจะได้พบเจอกับริ้บบิ้นชิ้นเล็ก ๆ ชิ้นนั้น... ที่จะสามารถบอกตัวตนที่แท้จริงของเราได้ในที่สุด

เจย์ *(ปรัชญากับกะโหลก)* ทำไมต้องเป็นแฮมเล็ต พวกคุณเป็นนักแสดงหญิงที่ยิ่งใหญ่ คุณเล่นบทอะไรก็ได้บนโลก ทำไม... ทำไมถึงเลือกเล่นบทที่จะเรียกคำวิจารณ์กับปัญหามาให้ตัวเองด้วย

(เจย์หยุดพูด นึกอะไรบางอย่างได้)

เจย์ *(กับผู้ชม)* เราเลือกเอง พวกเราเลือกริบบิ้นของตัวเองได้ และสุดท้ายเราก็สร้างตัวตนของเราจากสิ่งที่เราเลือก (บีท) เราจะเป็นใคร ถ้าเราไม่กล้าหาญและมั่นคงพอที่จะเลือกบทบาทของตัวเอง

(ไฟเฟดไปที่...)

ภาพจาก Power Point : รูปภาพของเอมี่หลานเจย์ พร้อมแคปชั่นว่า

[เอมี่ ไอยวริญ จันทร์แจ่ม
ความชอบ : ตกปลา, แฟนฉัน,
ปาเป้า, ปั่นเรือเป็ด, ส้มตำปลาร้า และ Grand Theft Auto (GTA)]

(...เอมี่ ที่เดินเข้ามา)

เอมี่ *(กับผู้ชม)* ไง ฉันมาอีกแล้ว เอมี่ ไอทีเกิร์ล นี่ได้ยินข่าวกันรึยัง ข่าวร้ายมากเว่อร์ เรือสำราญของพวกนักแสดงรักร้อนซ่อนเร้นโดนโจรสลัดบุก เรือหายไปในทะเล... ป้าโรซี่กับป้ากีรดาตายแล้ว *(บีท)* อ๋อ! แล้วรู้มั้ยว่าหนูกับครูปั๊มหน่ะเป็นเพื่อนซี้กันแล้วนะ เขาชอบส่งข้อความมาหาหนูเวลาที่เขามีปัญหากับโทรศัพท์

ภาพจาก Power Point : รูปภาพของ คุณ เศรษฐ์สิริ นิรันดร พร้อมแคปชั่นข้อความในโทรศัพท์ว่า

[ถึงเอมี่ ตอนนี้ข้อความครูมันช้าไปเกือบ 20 นาที ขอคำแนะนำหน่อยสิ 😊 ปั่มปั๊ม 😊]

เอมี่ *(ข้อความ)* ถึง ปั่มปั๊ม “เดี๋ยวหนูดูให้นะ แต่ครูปั๊มก็ต้องช่วยหนูเหมือนกัน วันนี้พี่เจย์จะเปิดการแสดงในบทแฮมเล็ตเป็นวันแรก ถ้าได้ข้อความอวยพรจากครูปั๊มคงจะสุดยอดไปเลยล่ะ จุ๊บุ จุ๊บุ”

(เอมี่กดส่งข้อความ)

เอมี่ ไม่กี่เดือนถัดมาปั่มปั๊มเอาตั๋วให้หนูไปดูแฮมเล็ตที่เขาเล่นในอีกโปรดักชั่นนึงมาให้ หนูไม่เข้าใจอะไรเลย ไม่เข้าใจซักนิดเดียว แต่หนูก็แฮปปี้ที่ได้ไปดูนะ ครูปั๊มมาเจอหนูที่ประตูโรงละครหลังการแสดงจบ บอกว่า “แฮมเล็ตเป็นละครที่ยอดเยี่ยมเพราะมันเล่าถึงหลายแนวทาง ในหลาย ๆช่วงเวลาในชีวิต หนูเลยบอกเขาไปว่าตอนนี้หนูมองหลาย ๆ อย่าง ในหลายมุมมองมากขึ้น เพราะแฮมเล็ต เราทุกคนมีทางเลือก รู้ป่ะ ถึงเวลาแล้วรียังที่เราจะปิดทีวี! แล้วก็หันมาดูอะไรที่ดีกว่านั้น *(ภูมิใจในตัวเอง)* ครูปั๊มบอกว่ามันเจ๋งมากที่เด็กอายุสิบสี่จะคิดแบบนี้ได้
(พูดกลอน) “กังขาเถิดเจ้า ว่าดวงดาวอาจมิได้เป็นไฟโชน
กังขาเถิดเจ้า ว่าดวงตะวันหาเคลื่อนโค้งไม่
กังขาเถิดเจ้า ว่าความจริงอาจเป็นสิ่งลวงใจ
แต่อย่าได้กังขา ว่าข้ารัก” เจ้า...ปั่มปั๊ม

(เอมี่วิ่งออกไปด้วยรอยยิ้มสยอง ๆ)
ภาพจาก Power Point : รูปภาพของที่นั่งของโรงละคร black box ในกรุงเทพพร้อมแคปชั่นว่า

[คืนนี้! แฮมเล็ตโดยเช็คสเปียร์
เวลาการแสดง 4 ชั่วโมง
โปรดทราบ : การแสดงในคืนนี้ไม่มีช่วงพักครึ่ง]

(เสียงผู้ชมเดินเข้ามาในโรงละคร เราอยู่กันที่ backstage ก่อนจะขึ้นแสดง)
(เจย์เข้ามาพร้อมกำลังติดกระดุมชุด "inky cloak" ของแฮมเล็ต)

เจย์ *(วอร์ม)* The Hamstrung Hamlet Hung His Hat in the Hall

(STAGE MANAGER ใส่ headsets เดินเข้ามา)

STAGE MANAGER อีกสามสิบนาทีนะ! หน้าเฮ้าส์เปิดแล้ว!

เจย์ ขอบคุณค่ะ

(STAGE MANAGER เดินออกไป) (เกวลินเดินเข้ามา เจย์เห็น (บีท))

เกวลิน To thine own self be true, And it must follow, as the night the day, Thou canst not then be false to any man
จงซื่อสัตย์ต่อตนเอง เฉกเช่นกลางคืนตามติดด้วยกลางวัน เพื่อเจ้าจักไม่มีวันเสียสัตย์ต่อผู้ใด *(กับเจย์)* ฉันเคยเล่นเป็นแฮมเล็ตอยู่ครั้งนึงนะ

(เจย์เปิดใจฟังเรื่องของเกวลิน)

เกวลิน ตอนนั้นฉันอายุพอ ๆ กับเธอ มันเป็นโปรดักชั่นแรกที่เปิดโอกาสให้ผู้หญิงไปออดิชั่นเป็นแฮมเล็ต เราจัดแสดงในแบบที่เช็คสเปียร์ตั้งใจเอาไว้ คือโรงละครกลางแจ้งแบบไม่มีช่วงพักครึ่ง

ภาพจาก Power Point : รูปภาพของเกวลิน รับบทเป็นแฮมเล็ตตอนสาว ๆ พร้อมแคปชั่นว่า

[เกวลิน ศรีปรีชากุล - อายุ 22]

เกวลิน โฮราชิโอ้พึ่งจะพูดว่า “ราตรีสวัสดิ์, องค์ชายรูปงาม, ขอให้ทวยทูตสวรรค์ขับกล่อมท่านสู่นิทรา” แล้วก็มีเสียงดังมาจากผู้ชม ฉันมองไปที่ผู้ชมกำลังชี้ขึ้นไปข้างบนเวทีบนนั้นมีนกสตาร์ลิ่งฝูงใหญ่สองหมื่นกว่าตัว

ภาพจาก Power Point : รูปภาพของนกสตาร์ลิ่ง พร้อมแคปชั่นว่า

[นกสตาร์ลิ่ง - ชื่อทางวิทยาศาสตร์ : Sturnus Vulgaris]

เกวลิน พวกมันกำลังบินผ่านไป เสตจเมเนเจอร์ให้คิวทรัมเป็ตเปิดตัวฟอร์ตินบราส ในตอนท้ายของเรื่อง *(บีท)* เธอรู้มั้ยว่านกสตาร์ลิ่งตกใจเสียงทรัมเป็ต พอมีตัวนึงขี้ลงมา แล้วตัวอื่น ๆก็เริ่มทำตาม เราโดนขึ้นกถล่มจนต้องโทรแจ้งเหตุฉุกเฉิน

ภาพจาก Power Point : รูปภาพของนกสตาร์ลิ่งกับขี้นกกองโต พร้อมแคปชั่นว่า

[เชื้อโรคที่อยู่ในมูลนกสตาร์ลิ่ง : E. Coli, Salmonella, Cryptococcosis & Paratuberculosis]

เกวลิน ค่าซักแห้งเสื้อผ้าผู้ชม เยอะมากจนทำให้โรงละครล้มละลาย และไม่เปิดการแสดงอีกเลย

((บีท) เจย์ยิ้ม)

เกวลิน แฮมเล็ตคือใคร

เจย์ แฮมเล็ตเป็นผู้หญิง เพราะแฮมเล็ตไม่มีอำนาจเด็ดขาดเหมือนกับผู้ชาย

เกวลิน แล้วถ้ามีอำนาจมากเกินไปล่ะ

เจย์ ก็จะมีตัวเลือกมากเกิน จนไม่เกิดการลงมือทำอะไรเลย

เกวลิน แฮมเล็ตจึงต้องเป็นผู้หญิงเพราะ ‘เขา’ ยอมเจ็บปวด เพื่อทำให้ ‘เธอ’ เผชิญหน้ากับทุกสิ่งและแข็งแกร่งขึ้น... แล้วเธอล่ะคือใคร

เจย์ หนูคือเจย์ค่ะ

เกวลิน เธอมีเพื่อนบ้างมั้ย ?

เจย์ หนูมีหนึ่งคนค่ะ... แต่ตอนนี้มีสองแล้ว

เกวลิน เธอเคยใช้ความรุนแรงเพื่อสู้กับอะไรรึเปล่า ?

เจย์ หนูเป็นคนขังบิวตี้ไว้ที่ห้องค่ะ

เกวลิน เสียใจมั้ย ?

เจย์ ก็นิดหน่อยค่ะ

เกวลิน เธอตลกรึเปล่า?

เจย์ ก๊อก-ก๊อก

เกวลิน ใคร ?

เจย์ เด็กผู้หญิงที่เลือกบทบาทของตัวเองอย่างกล้าหาญ

(เจย์กับเกวลินกอดกัน)

เกวลิน เบรคอะเลกนะ

(เกวลินเดินไปที่ประตูโรงละคร)

เจย์ ครูเกวลินคะ... หนูอยากบอกครูว่า หนูอ่านเจอมาว่าแฮมเล็ตของครูยอดเยี่ยมมาก มีคนเขียนไว้ว่าครูสุดยอดพอ ๆ กับซาร่าห์ เบิร์นฮาร์ตเลยค่ะ

เกวลิน แล้วเธอไปหาอ่านมาจากไหนล่ะ

เจย์ วิกิพิเดียค่ะ

เกวลิน ถ้าเธออ่านมาจากวิกิพิเดีย ก็แสดงว่าเป็นเรื่องจริง

(เกวลินขยับผ้าพันคอ และเดินออกไป)

(เสียงโทรศัพท์เจย์ดังขึ้น มีข้อความส่งมา เจย์อ่านข้อความ)

ภาพจาก Power Point : รูปภาพของคุณ เศรษฐ์สิริ นิรันดรพร้อมข้อความเขียนว่า

[ถึง เจย์ ได้ข่าวว่าเธอเปิดแสดงแฮมเล็ตคืนนี้ Break a leg! 😊]

เจย์ *(ตะลึง)* เชี่ยย!!

(เสียงนักแสดงหญิงดังมาจาก Offstage)

คลอดิอุส โอ้ จริงแท้ สิ่งที่เจ้าพูดเป็นเหมือนแส้อันชาญฉลาด ฟาดสำนึกข้า ! ใบหน้าของโสเภณีที่สวยงามขึ้นได้ เพราะการแต่งหน้าอัปลักษณ์ไม่แพ้เครื่องสำอางที่ช่วยปกปิดใบหน้านั้นไว้ฉันใดการกระทำของข้าก็ ไม่ต่างจากคำพูดสวยงามที่ใช้ปกปิดตัวตนฉันนั้น โอ บาปอันหน่วงหนัก

โพโลเนียส ข้าได้ยินเสียงเขาเดินมาแล้ว เราไปซ่อนตัวกันก่อนเถอะฝ่าบาท

(Power Point เฟด แสงไฟค่อย ๆ แคบลงจนเป็นวงเล็ก ๆ)

(เจย์เดินเข้าไปกลางวงไฟ พร้อมเล่นเป็นแฮมเล็ตใน version ของตัวเอง)

เจย์ จะอยู่หรือจะตาย นั่นแหละคือปัญหา
อะไรจะดีกว่าระหว่างยอมเจ็บปวดทรมาณใจ
เพราะความโหดร้ายของโชคชะตา
หรือจะลองลุกขึ้นสู้ และ หยุดปัญหาทั้งหมด ?
จะตาย หรือ จะหลับ ... ไม่ต่างกัน ถ้าเราหลับ ...
การหลับจะทำให้เราลืมและไม่เจ็บปวดกับอะไรทั้งสิ้น
นั่นก็คือสิ่งที่มนุษย์ทุกคนต้องการ
ตาย .... หลับ ... แต่ถ้าหลับเราก็จะฝัน
ใช่ และความฝันก็คือสิ่งที่ทำให้เรารู้สึกเจ็บปวดได้อีก
... แต่ถ้าเราตาย เราจะฝันถึงอะไร ?

ขณะที่เราพยายามหนีออกมาจากความวุ่นวายในชีวิต
แต่ก็ยังมีฝันที่คอยดึงเรากลับเข้าไปในนั้น
นั่นแหละ คือสิ่งที่ทำให้เราต้องมีชีวิตอยู่ต่อไป
แต่ใครบ้างที่อยากจะอดทนกับชีวิตที่มันเจ็บปวดทรมาณ
โชคชะตาที่โหดร้าย ความไม่เท่าเทียมของมนุษย์
การไม่สมหวังในความรัก หรือความไม่ยุติธรรมของกฎหมาย
ทั้ง ๆ ที่เราสามารถหนีออกไปจากสิ่งเหล่านั้นได้ด้วย ‘มีดเล่มเดียว’
ใครมันอยากจะใช้ชีวิตแบบทุกข์ทรมาณ
ถ้าไม่ใช่เพราะว่ากลัวโลกหลังความตาย ดินแดนที่เราไม่รู้ด้วยซ้ำว่ามันมีจริง
มั้ย เพราะคนที่เคยไปก็ไม่มีใครย้อนกลับมาบอก และด้วยความกลัว เราจึง
เลือกที่จะมีชีวิตอยู่ต่อแทนที่จะลองข้ามไปในที่แห่งนั้น
เพราะความกลัวทำให้เราต้องกลายเป็นคนขี้ขลาด
และเพราะแบบนั้น ชีวิตของเราที่ควรจะมีความสุขกลับโดนจุดด่างใน
ความคิดมาขวางเอาไว้ สิ่งที่เราควรทำที่สุด เรากลับไม่กล้าทำ
จนสุดท้ายชีวิตมันก็วนกลับมาที่เดิม

(เริ่มมีหิมะค่อย ๆ โปรยลงมาบริเวณรอบๆตัวเจย์ เธอค่อย ๆ มองขึ้นไปที่หิมะที่ร่วงลงมา)
(เจย์น้ำตาค่อย ๆ ไหลลงมาด้วยความอ่อนโยน)
(ไฟเฟด)
(curtain call ควรให้นักแสดงหญิงทุกคนใส่ "inky cloak" เต็มยศพร้อมดาบ
มีแค่ชุดของเกวลินแค่คนเดียวที่โดนนกขี้ใส่เต็มชุด)

- End of Play -

ภาคผนวก ข เอกสารการประชาสัมพันธ์

รอบการแสดง
17 มีนาคม 66 เวลา 17.00 น.
และ 18 มีนาคม 66 เวลา 14.00 น.
หอนาฏลักษณ์ ชั้น 5 คณะศิลปกรรมศาสตร์
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

ขยี้
แฮมเล็ต
แจกฟรี!
บัตรละครเวที 2 ใบ
มูลค่า 440 บาท

THESIS
ประจำปีการศึกษา 2565
ขยี้ แฮมเล็ต
Capture me if you can!
จับภาพหน้าจอให้ได้ ถ้าแน่จริง!
กติกา
1. ให้แคปภาพหน้าจอ จาก gif นี้ที่จะมีภาพพิเศษของ
วิลเลียม เช็คสเปียร์ ซ่อนอยู่กับภาพอื่น ๆ ของนักแสดง
2. โพสต์ภาพนั้นลงในไอดีสตอรี่ พร้อมบอก
"ทำไมถึงอยากดูละครเรื่องนี้"
3. แท็กแอคเค้าท์ @26marathon
และใส่ #thesis26marathonchallenge
อย่าลืมตั้งค่าเป็นสาธารณะด้วยล่ะ
ใครมือไว แคปทันก็เตรียมรับบัตรชมละครไปเลย
บัตรชมละคร 1 รางวัล 2 ใบ มูลค่า 440 บาท ฟรี!
เริ่มตั้งแต่วันนี้ - 15 มีนาคม 66
ประกาศผลวันที่ 15 มีนาคม 66
26marathon 26marathon_ 26 มาราธอน - การแสดง มศว

26marathon · เสียงต้นฉบับ
HAMLET
DE WILLIAM
SHAKESPEARE
ถูกใจโดย arale.pp และอีก 208 คน

THESIS
26marathon
เทศกาลศิลปะการแสดงนิพนธ์
ประจำปีการศึกษา 2565
สาขาวิชาศิลปะการแสดง คณะศิลปกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
วันศุกร์ที่ 3 มีนาคม 2566 เวลา 17.00 น.
วันเสาร์ที่ 4 มีนาคม 2566 เวลา 14.00 น.
วันศุกร์ที่ 10 มีนาคม 2566 เวลา 17.00 น.
วันเสาร์ที่ 11 มีนาคม 2566 เวลา 14.00 น.
วันศุกร์ที่ 17 มีนาคม 2566 เวลา 17.00 น.
วันเสาร์ที่ 18 มีนาคม 2566 เวลา 14.00 น.
วันศุกร์ที่ 24 มีนาคม 2566 เวลา 17.00 น.
วันเสาร์ที่ 25 มีนาคม 2566 เวลา 14.00 น.
บัตรราคาเรื่องละ 220 บาท
กรุณาบาร์บัตรก่อนการแสดง 1 ชั่วโมง และโปรดแต่งกายสุภาพและสวมหน้ากากอนามัย
26marathon 26marathon_ 26 มาราธอน - การแสดง มศว
จัดการแสดงที่ หอนาฏลักษณ์ ชั้น 5
คณะศิลปกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

THESIS
ประจำปีการศึกษา 2565
PROMOTION!
เทศกาลศิลปะการแสดงนิพนธ์
EARLY BIRD
เปิดให้จองตั้งแต่วันที่ 16-22 มกราคมนี้ เท่านั้น
ราคา 180 บาท
I&U
A Midsummer Night's Dream
ชะนีขยี้แอมเล็ต
THE BOY AND THE OCEAN
วันศุกร์ที่ 3 มี.ค. 65 เวลา 17.00 น.
วันเสาร์ที่ 4 มี.ค. 65 เวลา 14.00 น.
วันศุกร์ที่ 10 มี.ค. 65 เวลา 17.00 น.
วันเสาร์ที่ 11 มี.ค. 65 เวลา 14.00 น.
วันศุกร์ที่ 17 มี.ค. 65 เวลา 17.00 น.
วันเสาร์ที่ 18 มี.ค. 65 เวลา 14.00 น.
วันศุกร์ที่ 24 มี.ค. 65 เวลา 17.00 น.
วันเสาร์ที่ 25 มี.ค. 65 เวลา 14.00 น.
26marathon 26marathon_ 26 มาราธอน - การแสดง มศว

ภาคผนวก ค ประมวลภาพเบื้องหลังการแสดง

ภาคผนวก ง ประมวลภาพวันแสดงจริง

ภาคผนวก จ ลิงก์ศิลปะการแสดงนิพนธ์ เรื่อง ชะนี ขยี้! แฮมเล็ต

QR Code : ละครเวทีเรื่อง ชะนี ขยี้! แฮมเล็ต